

Giới thiệu Tôi Chưa Từng Biết Yêu

Thể loại: Hiện đại

Editors: Đào Sindy, Nguyệt Hoa Dạ Tuyết, Lạc Thần, Rubymoon2710, Trà sữa trà xanh

Giới thiệu 1 ~~~

Cần sự giúp đỡ: Có cách gì để trả thù một người đàn ông hoàn hảo có tất cả mọi thứ từ ngoại hình đến địa vị, tiền bạc?

Cư dân mạng 1: Theo đuổi anh ta, vứt bỏ anh ta, rồi lại làm lành sau đó lại vứt bỏ.

Cư dân mạng 2: Đàn ông như vậy còn tồn tại sao? giới thiệu cho tôi với.

....

Cần giúp đỡ: Tôi chính là người cần lời khuyên báo thù người đàn ông đó. Tôi đã thành công nhưng giờ không vứt bỏ được anh ta. giờ phải làm thế nào?

Cư dân mạng 1: Câu này khó quá. Bỏ qua, câu khác.

Cư dân mạng 2: "Đi chết đi, đó là sự dịu dàng cuối cùng của tôi rồi đó."

Cư dân mạng 3: Tặng anh ta một bình gas, để anh ta vai kề vai với ánh sáng mặt trời (ý là nổ tan xác đó) ~~~

Giang Tục nói: Vào phòng anh đi, anh sẽ chỉ cho em cách để làm sao bây giờ.

Giới thiệu 2 ~~~ Vấn đề

30 tuổi, chưa từng biết yêu, không biết làm tình, đó cũng là một loại trải nghiệm à?

Lâm Tây: Trải nghiệm con khi, cút!

Vấn đề là...

Nếu cho cô cơ hội, để cô trở lại tuổi 20 một lần nữa, da thịt còn tươi mát, cơ hội tốt nhất để yêu còn đó, và lại còn thêm nam thần...

Lâm Tây đen mặt, cắt ngang: Ông đây không có nghĩ muốn trở về!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1

Mưa lẫn tuyết bất thành linh rơi xuống, vừa lạnh lại vừa ẩm ướt. Thời tiết mùa đông năm nay quả là vô cùng khó chịu.

Không mang theo dù, áo khoác lại chẳng có mũ, ngay cả khăn quàng cổ cũng quên. Nước mưa rơi lất phất trên tấm áo, lưng của Lâm Tây lạnh đến mức cứng đờ. Cô nhin không được mà run lên một cái.

Chủ quan.

Lễ Giáng Sinh năm nay đến rất nhanh. Khắp con phố treo đèn kết hoa, cứ cách mười thước lại có một người mặc bộ đồ ông già Noel đứng phát thiệp, tặng quà.

Cầm lấy chiếc tất đỏ kém chất lượng được phát ở ven con đường gần đó, cô tiện tay lau đi vết dầu mỡ còn dính trên quần áo sau khi ăn bánh mì.

Trời ạ, ăn xong rồi mới phát hiện khăn lau tay đã dùng hết. Hôm nay ra ngoài đúng là xui xẻo đủ bề.

Chật vật về đến nhà, tắm rửa xong xuôi, thay quần áo sạch sẽ, bước vào phòng, cô mới phát hiện mình đã mang chiếc tất đỏ ban nãy dùng để lau dầu mỡ kia về nhà. Vết dầu còn dính lại trên đó, trông qua thật là bẩn thỉu, nhăn nhúm làm sao.

Trong truyền thuyết ở bên phương Tây, vào buổi tối ngày 24 tháng 12 hằng năm, ông già Noel sẽ cưỡi chiếc xe trượt tuyết do chín con tuần lộc kéo đi, chui vào nhà qua đường ống khói, bỏ quà vào trong chiếc tất đỏ đặt ở đầu giường.

Lâm Tây cười khẽ. Cô bỏ chiếc tất lên đầu giường, nghĩ thầm: Nếu trên đời này thật sự có ông già Noel, vậy thì thưởng cho một người bạn trai, coi như báo cáo kết quả công tác của ông đi.

Trước khi đi ngủ, Lâm Tây còn nhìn thoáng qua kích cỡ của chiếc tất, lại nghĩ: Nếu thật sự có thể đưa tới, cứ trực tiếp bỏ anh ta lên giường đi, chiếc tất này nhỏ quá, chỉ sợ nhét không đủ.

Cô khoác áo lông vào người, mở máy tính để xem phim. Đó là một bộ phim trinh thám mà gần đây cô theo dõi miệt mài. Toàn bộ hành trình phá án, kết hợp với không khí khấn trương trong từng bước đi. Lâm Tây co người lại, xem một màn tìm ra hung thủ vô cùng sinh động. Bất thành linh, trên màn hình hiện ra một khung cảnh không hề liên quan.

【 Trương Đại Hoa, Giáng sinh vui vẻ, anh yêu em】

Sóng trên màn hình nổi dậy. Một người bắt đầu thổ lộ, chỉ là sau đó khung cảnh ấy bị lặp lại một trăm lần, nhiều đến nỗi khiến màn hình nhảy trắng nhảy xanh. Lâm Tây cố gắng chú ý, nhưng ngay cả khuôn mặt hung thủ cũng bị che mất.

"Fuck——" Cô chỉ muốn im lặng mà xem phim thôi, có cần như vậy hay không? Một màn phá án mà cũng khó vậy sao?

Lâm Tây giận dữ, tắt máy tính.

Cô lên giường, chuẩn bị đi ngủ, tiện tay lướt màn hình di động, đột nhiên phát hiện có thông báo.

Có người được mời trả lời một vấn đề.

Lâm Tây vừa vào đã thấy câu trả lời [30 tuổi, chưa từng biết yêu, không biết làm tình, đó cũng là một loại trải nghiệm à?]

Cô ấn phím mạnh đến mức phát ra tiếng.

[Trải nghiệm con khi. Cút]

30 tuổi, nếu vẫn không gả đi được thì phải làm sao bây giờ? Thà rằng đi tìm cái chết còn hơn. Năm 20 tuổi, cô đã trả lời câu hỏi ấy như vậy.

Khi đó, cô hoàn toàn không nghĩ tới mình lại khó lấy chồng như vậy, dù sao 30 cũng là một con số xa xôi.

Hiện giờ, Lâm Tây mới cảm thấy năm 20 tuổi ấy xa xôi làm sao. Chưa từng nói lời yêu, mỗi cái Tết đều tặng phong bao lì xì, phù dâu làm qua n lần. Sợ nhất là mỗi khi đến bệnh viện kiểm tra phụ khoa, bác sĩ đều hỏi cô có bạn trai hay không, đã từng sinh hoạt tình dục hay chưa. Vừa nghe nói cô nói đã sắp qua 30 còn chưa làm gì cả, ánh mắt của bác sĩ liền tràn đầy vẻ cảm thông.

Mua nhà, sắm xe, mua đủ các loại bảo hiểm, có triệu chứng kỳ lạ liền đến bệnh viện kiểm tra, âm thầm để dành không ít tiền bạc, vừa nói tình yêu sẽ đến liền không chịu chấp nhận, đáng về cố chấp, muốn sống hết quãng đời còn lại một mình.

Lâm Tây cảm giận, thầm nghĩ, nếu đời này có con, nhất định phải bắt nó yêu sớm ở thời trung học, à không, phải là yêu sớm khi mới lên lớp sơ trung!

Không dễ dàng gì mà buồn ngủ được, Lâm Tây lại nhấn di động một hồi.

Đầu dây bên kia, ba mẹ cô tận tình khuyên bảo: "Tây Tử à, bạn học thời trung học của dì cả con, đồng thời cũng là hàng xóm, con trai của cô ấy có mấy người đồng nghiệp, con trở về gặp mặt một chút được không?"

Lâm Tây ngừng một chút rồi hỏi: "Không kết hôn không được sao?"

"Tây Tử à! Con nghe mẹ nói đi, vài ngày nữa là con 30 tuổi rồi đó. Vẫn còn hy vọng mà. Gần đây có nhiều người cỡ tuổi con, nói không chừng tháng sau con sẽ kết hôn, một khi kết hôn rồi sẽ sinh em bé. Mẹ còn khỏe, có thể giúp các con nuôi dưỡng nó..."

"Mẹ - -" Lâm Tây cắt ngang lời của mẹ: "Con có bạn trai rồi."

"Thật sao?!" Ba mẹ cô đồng thanh hỏi lại với vẻ bối rối, lớn tiếng đến mức Lâm Tây tưởng như màng nhĩ của mình bị đâm thủng: "Đưa về ra mắt đi! Tây Tử!"

"Phải qua một khoảng thời gian nữa."

Hai người ở nhà hoang mang: "Vì sao?"

Khóe môi Lâm Tây khẽ cong lên.

"Đợi anh ta ly hôn rồi, con sẽ dẫn anh ta về ra mắt. Ba mẹ cứ yên tâm."

Vừa dứt lời, Lâm Tây liền nghe thấy giọng nói tràn đầy kích động của ba và mẹ: "... Con của tôi ơi! Con đừng có lao vào cái vòng luẩn quẩn đó! Không kết hôn cũng được, ba mẹ sẽ nuôi con mà!"

"..."

Vừa mới ngủ thẳng giấc được một chút, đồng hồ báo thức đã vang lên. Lâm Tây mặc quần áo thật nhanh, sau đó kéo hành lý đựng đồ dùng công tác tầm 8 ký ra khỏi cửa.

Trời còn chưa sáng, trên đường chỉ có bóng người công nhân bảo vệ môi trường đang bận rộn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2

Cô là Lâm Tây, một chuyên gia trang điểm cô dâu có tiếng. Tốt nghiệp từ trường đại học chuyên nghiệp, bước vào công việc này, mới đó mà đã đi qua sáu năm. Đường tình cảm không thuận lợi cho lắm, trái lại, sự nghiệp của cô khá thành công. Trong ngành của mình, cô cũng coi như có chút danh tiếng.

Ngày hôm nay, cô dâu không phải ai xa lạ mà chính là bạn thời Đại học của Lâm Tây – hoa khôi giảng đường Tô Duyệt Văn.

Biết cô ta kết hôn trễ như vậy, Lâm Tây cảm thấy có chút bất ngờ, dù sao thì Tô Duyệt Văn xinh đẹp như vậy, người theo đuổi cô ta phải nói là đứng chật cả cửa Nam lẫn cửa Bắc của trường.

Cả ngày vốn đã vội vàng, vừa đến khách sạn, cử hành xong nghi thức, Tô Duyệt Văn liền thay quần áo để mời rượu quan khách. Lâm Tây nhanh nhẹn giúp bạn mình trang điểm, đổi kiểu tạo hình.

Khách sạn năm sao có phòng nghỉ rất rộng mà lại vô cùng yên tĩnh. Tô Duyệt Văn đứng trước gương, sống lưng thẳng tắp một đường, trông qua tưởng như cô ta đang chuẩn bị để múa một điệu Thiên Nga Trắng.

Tô Duyệt Văn nhếch nhẹ đôi môi, nhìn về phía Lâm Tây ở trong gương.

"Bạn có biết vì sao mình tìm đến bạn không?"

Giọng nói của Tô Duyệt Văn vẫn dịu dàng, dễ nghe như trước. Lâm Tây dùng tay mở kẹp tóc, nhếch miệng cười, tự giễu: "Chắc hẳn không phải chỉ vì chúng ta là bạn cũ?"

"Mình muốn nhìn thử xem, một người con gái sắp qua ba mươi tuổi mà vẫn chưa biết yêu sẽ như thế nào."

Tô Duyệt Văn nói xong, sắc mặt Lâm Tây lập tức đen lại.

"Đùa thôi. Thật ra thì... mình muốn hỏi bạn một chút."

"... Hờ?"

"Nếu như năm đó, bản thân đã không biết xấu hổ rồi đuổi theo anh ta, tại sao lại không đuổi theo tới cùng?"

Cánh tay Lâm Tây đột nhiên khựng lại. Một giây sau, cô không chút khách khí mà đâm kẹp tóc vào người Tô Duyệt Văn một phen. Hạ mắt một chút, làm ra vẻ như mình không cố ý, sau đó, Lâm Tây tiếp tục kẹp tóc cho bạn mình.

"Dù mình có nói là hiểu lầm cũng đâu có ai chịu tin đâu."

"Những người từng theo đuổi thất bại đều nói như vậy." Tô Duyệt Văn ngẩng đầu: "Bạn biết không? Hôm nay anh ta cũng có tới."

Lâm Tây nhún vai: "Vậy sao? Chuyện có đâu có liên quan tới mình?"

Đeo trang sức vào người, tóc tai lần quần áo trên người Tô Duyệt Văn đã xong xuôi. Lâm Tây đứng phía sau, cầm gương soi phía sau gáy cho Tô Duyệt Văn để cô ta có thể nhìn thấy toàn bộ kiểu tóc của mình.

Tô Duyệt Văn xoa xoa mái tóc, nghiêng đầu sang phải sang trái liên tục, vô cùng hài lòng với kiểu tóc mà Lâm Tây làm cho.

"Cảm ơn bạn đã trang điểm cho mình đẹp như vậy. Mình nghĩ, nếu anh ta nhìn thấy nhất định sẽ rất hối hận, hối hận vì sao không cưới mình."

Lâm Tây đưa gương lên, nói lời sắc bén: "Xin lỗi vì nói thẳng nhé, bạn suy nghĩ nhiều quá phải không?"

...

Hôn lễ chính thức bắt đầu. Chú rể và cô dâu đám cưới theo kiểu truyền thống. Hai người bắt đầu đi kính rượu khắp các bàn tiệc.

Mặc kệ xung quanh có người mới hay người cũ, trung tâm của ngày hôm nay đều là cặp đôi này.

Chuyên gia trang điểm Lâm Tây được sắp xếp ngồi ở bàn với đám bạn học. Hôn lễ qua một hồi, cô mới bước vào ngồi.

Tô Duyệt Văn nói số bàn, nhưng bàn đó đã ngồi đầy người. Lâm Tây chỉ biết khom lưng, bước tới ngồi ở chỗ trống duy nhất. Vừa mới ngồi xuống ghế, ngẩng đầu lên, cô liền trông thấy một người mà Tô Duyệt Văn liên tục nhắc tới – Giang Tục.

Vẫn là đáng vẻ từ trước tới nay, lưng dài vai rộng, cả người mặc âu phục màu trắng, khuôn mặt bình thản như những người khách ở đây, ánh mắt nhìn về phía cô dâu chú rể, khí chất không giống người thường, ngồi ở nơi nào, nơi đó liền trở nên đặc biệt, cho dù nhìn bằng ánh mắt thế nào, trông qua trông lại vẫn giống như một vị vương tử trong truyện cổ tích.

Nhưng mà những điều đó đâu có quan hệ gì với Lâm Tây?

Ánh sáng chan hòa, dịu dàng trong buổi tiệc cưới. Tiếng cười nói ồn ào vang khắp bốn phía. Chú rể đi kính rượu từng người một, từng tràng vỗ tay vang lên như sấm dậy. Giang Tục rót cuộc cũng quay đầu, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Lâm Tây. Anh đột nhiên sững sốt.

Anh nhìn Lâm Tây từ trên cao xuống, khuôn mặt vẫn còn nét khinh miệt như ngày nào. Lâm Tây có chút không vui. Cô định nói chuyện, đúng lúc đó, chú rể và cô dâu đã thoát khỏi sự vây kín của mọi người, bước tới bên cạnh Giang Tục.

Lâm Tây khần trương đứng lên. Sau đó, Giang Tục cũng thản nhiên đứng dậy.

Gương mặt của Tô Duyệt Văn hơi ửng hồng, kết hợp với dung nhan xinh đẹp lại càng tăng thêm vài phần quyến rũ. Cô ta đưa ly rượu lên, ngón tay khẽ cử động một cái, tư thế vô cùng hoàn mỹ.

Tô Duyệt Văn giới thiệu Giang Tục với chồng mình bằng giọng thân thiết: "Giang Tục, người thông minh nhất ở trường chúng ta, cũng là hotboy đẹp trai nhất từ trước tới nay."

Chú rể có diện mạo bình thường chỉ cười nhẹ, nhìn cô dâu với ánh mắt tràn đầy sự cung chiêu.

Phải yêu nhau sâu sắc đến đâu mới có thể khiến một người đàn ông bình thản nghe vợ mình ca ngợi người đàn ông khác? Tô Duyệt Văn quả là cực kỳ may mắn.

Tô Duyệt Văn mời Giang Tục một ly rượu, khoe miệng tràn đầy ý cười: "Giang Tục, thích đàn ông đi. Nếu anh thích phụ nữ, mấy người thăm mền anh như chúng em đây sẽ khó chịu lắm đó..."

Giang Tục nghe cô ta nói vậy cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ cười một tiếng rồi uống ly rượu được mời.

Lâm Tây không ngờ Tô Duyệt Văn lại nói ra lời như vậy trước mặt chồng mình, cô cảm thấy có hơi ngạc nhiên. Tim cô đang đập mạnh và loạn nhịp, ly rượu của Tô Duyệt Văn đã mời đến cô.

"Lâm Tây, cảm ơn bạn vì ngày hôm nay. Tay nghề của bạn tuyệt quá, trang điểm cho mình rất đẹp." Cô ta hơi mím môi, đột nhiên nói ra một câu thăm thía: "Bạn á, sớm mà yêu ai đó đi, lớn vậy rồi."

"Được rồi, được rồi." Đề phòng Tô Duyệt Văn lại nói thêm gì nữa, Lâm Tây uống một hơi cạn sạch ly rượu.

"Tốt!" Đám người vây quanh hô một tiếng ủng hộ.

Tô Duyệt Văn và chồng rời đi rồi, Lâm Tây mới có thể ngồi xuống bàn. Uống rượu nhanh quá, đầu có hơi choáng váng. Cô nghiêng đầu, liếc mắt qua phía Giang Tục. Thấy anh đang nhìn mình với vẻ khinh miệt, cô liền khó chịu, nói: "Chưa từng thấy nữ trung hào kiệt uống rượu sao?"

Giang Tục liếc cô một cái: "Tôi chỉ sợ nữ trung hào kiệt uống rồi lại nhô ra khắp bàn."

Giọng nói của anh rất lớn, trong giọng nói còn mang theo một chút cảm thông.

Lâm Tây ghét nhất là đáng vẻ "Ông đây là đệ nhất cố chấp kiều ngạo trên toàn thế giới" của Giang Tục. Cô không muốn cãi nhau với anh, tự tay cầm lấy ly rượu: "Giang Tục, hôm nay là ngày vui lớn, tôi mời anh một ly." Nghĩ lại, cô nói tiếp: "Tôi chẳng có gì để nói với anh cả, thôi thì chúc mừng năm mới anh ở đây luôn!"

Mặc kệ Giang Tục có đồng ý ly rượu mình mời hay không, Lâm Tây vẫn uống một hơi cạn sạch. Rượu đỏ lưu lại mùi chua trên cuống lưỡi, cô chột nhịu

mây.

Thấy cô đã đặt ly xuống, Giang Tục mới hươ hươ ly rượu trong tay, nhìn cô bằng vẻ thích thú, thốt ra một câu: “Cô vẫn cứ uống tới như vậy, có phải là muốn cố ý say khướt, sau đó để tôi đưa cô về nhà hay không?”

... Giang Tục này đúng là thói tha đến mức không biết xấu hổ!

Chuyện cũ của cả hai không giống nhau, họ lại chẳng cách biệt mấy năm, thậm chí còn thường xuyên chạm mặt.

Anh là ông chủ của khách sạn năm sao nổi tiếng này, cô thường xuyên tới đây trang điểm, tạo hình cho cô dâu trong tiệc cưới.

Bạn học thời Đại học, đã từng là bạn, không ngờ khoảng thời gian ấy, cả hai lại phải trải qua một chuyện không hay.

Việc này nói ra cũng khéo.

Năm đó, Lâm Tây vô tâm vô phết* gửi lá thư tình của bạn mình cho Giang Tục. Nào ngờ, cô bạn viết quá vội, tên mình cũng không kịp ghi ra. Về sau, việc này bị phát hiện, thấy bạn mình xấu hổ, trốn ở trong phòng khóc mãi, Lâm Tây không còn cách nào khác, đành nhận lá thư đó là do mình viết để bảo vệ cô bạn hướng nội* kia.

*Không tìm không phôi – Lâm Tây chưa từng biết yêu

*Hướng nội – Sống nội tâm, trầm lặng

Khi đó, Giang Tục đang ở trong nhóm nghiên cứu khoa học nòng cốt của trường, nghe nói anh phối hợp cùng đoàn nghiên cứu phát triển người máy, nếu thành công sẽ mang tới Nhật Bản dự thi, khiến trường thêm phần vẻ vang.

Trong thời điểm mấu chốt nhất, nghiên cứu đang trên đà phát triển, chuyện lá thư tình xảy ra khiến cả trường huyên náo. Nhóm Giáo sư lo lắng vô cùng. Sợ rằng Lâm Tây làm ảnh hưởng tới Giang Tục, lần lượt gọi anh và cô đến nói chuyện riêng, dặn dò cả hai phải tập trung vào những gì cần chuyên chú.

Anh vốn đã quen làm theo ý mình, dĩ nhiên chẳng thêm để tâm tới lời khuyên của Giáo sư.

Cũng không trách được bản tính kiêu căng của anh. Bước vào trường với bằng thành tích đứng đầu, dù là cuộc thi nào cũng đánh đâu thắng đó, không có gì cản nổi. Nghe nói, cuộc thi năm nào anh cũng lấy được điểm tuyệt đối, chỉ có duy nhất một lần thiếu mất 10 điểm, đó là vì lúc ấy anh thi qua loa, không lật đến tờ sau cùng của bài thi, mà đề cuối cùng anh bỏ qua ấy lại đúng 10 điểm.

Về sau, anh cùng đội của mình mang người máy đã được nghiên cứu, phát triển sang Nhật Bản. Trải qua mấy vòng thi đấu căng thẳng, không phụ sự mong đợi của mọi người, bọn họ đã mang về giải vàng chiến thắng.

Được vinh dự ghi tên trong bảng vàng của trường đại học, ảnh chụp của từng người trong đội cũng được chọn lấy tấm đẹp nhất để treo khung, trên đó có viết cảm tạ ai đó, không phụ sự kỳ vọng gì gì đó.

Chỉ có anh... Khuôn mặt lạnh lùng hiện rõ trên bảng chứng nhận.

Tấm ảnh ấy vẫn là khuôn mặt tuần tú, đôi mắt thâm trầm của anh.

Trên đó có viết một dòng chữ to đùng:

[Tôi muốn đoạt giải, dù có nói tới tình yêu 10 lần với tôi cũng không ảnh hưởng!]

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Hôn lễ kết thúc, Lâm Tây gặp lại Giang Tục. Tài xế lễ phép mở cửa chiếc siêu xe đắt đỏ kia ra, anh cao cao tại thượng ngồi vào ghế sau.

Đi ngang qua Lâm Tây, anh hạ cửa sổ xe xuống, hỏi một câu: "Để tôi đưa cô về nhà?"

"Không....." Chữ “Cần” của Lâm Tây còn chưa kịp thốt lên, cửa sổ xe của anh đã đóng lại.

Khắc sâu trong lòng Lâm Tây là câu “Chỉ là một câu khách sao thôi mà”.

Cầm 'rương dụng cụ' về nhà, vừa mở cửa, đã nhìn thấy hai khuôn mặt xanh mét của hai người trung niên, đứng ở cửa, mang dáng vẻ ‘đại nghĩa diệt thân’.

Bọn họ theo thứ tự là ba và mẹ Lâm Tây.

"Ba mẹ? Sao hai người lại đến đây?"

Cặp mắt mẹ Lâm rực lửa: "Con nha đầu chết tiệt này, thật sự làm Tiểu Tam của người ta sao?"

Lâm Tây không ngờ một câu nói đùa của mình tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy, cúi đầu nâng trán. Tiện tay nhét rương vào trước, vào nhà tự rót cho mình ly nước.

"Hỏi con đây?" Mặt mẹ Lâm khó chịu: "Bây giờ con càng ngày càng có năng lực rồi phải không?"

Lâm Tây nuốt xuống một ngụm nước, khẽ nhủ mảy: "Con cũng rất muốn, đáng tiếc ngay cả việc này mà mãi không làm xong." Để ly nước xuống, cô ngồi phịch trên sa lông: "Chỉ đùa một chút mà hai người cũng tin."

"Con bé này..... Chuyện này có thể đem ra đùa sao?" Mẹ Lâm vừa yên tâm, vừa giận, vỗ một phát lên vai Lâm Tây, khiến Lâm Tây kêu đau cả nửa ngày.

"Vậy mong hai người hãy động não, nếu có người ‘thèm’ con, đến bây giờ con còn lẻ bóng sao?"

Ba Lâm gãi đầu, nói: "Thật vô lí mà, con gái ba xinh đẹp như thế."

"Cả thế giới chỉ có mình ba thấy thế."

Mẹ Lâm thấy sắc mặt Lâm Tây kém như thế, vội vàng an ủi một câu: "Đừng nghĩ vậy, vẫn có người mù mà."

Lâm Tây: "....."

Ba Lâm đang ngồi trên sa lông, thì bị mẹ Lâm chen mũi vào, Lâm Tây đành phải tự mình nép vào góc.

Mẹ Lâm quay sang nhìn Lâm Tây kể bên, nghiêm túc hỏi cô: "Trường con tổ chức kỉ niệm ngày thành lập trường đó có biết không?"

"Ừ, có nhận được thư mời." Lâm Tây đưa tay lấy điều khiển mở TV: "Nhưng con không có ý định đến đó."

"Tại sao không đi vậy?" Mẹ Lâm đối với quyết định này của Lâm Tây vô cùng khó hiểu: "Ngộ nhờ còn có bạn chưa kết hôn thì sao?"

..... Ai.

Ba mẹ cô không ở lại lâu. Trước khi đi đều gói tất cả quần áo của Lâm Tây lại, để lại một tờ giấy, bảo là sợ Lâm Tây độc thân quá lâu sẽ không nghĩ ra, bảo cô sau khi dự buổi thành lập trường thì chuyển về nhà sống.

Trừ đồ lót và áo bông trắng hôm qua Lâm Tây mặc, thì trong nhà chỉ còn dư lại một chiếc váy mới không thuộc về Lâm Tây —— một chiếc váy công chúa trẻ vai làm từ vải voan mỏng xếp thành sáu tầng. Vừa nhìn đã biết là nét chữ của mẹ.

Nhức đầu nằm trên ghế sa lông, lát sau điện thoại reo lên, là bạn thân Lâm Tây —— Phó Tiểu Phuong.

"Này, Tiểu Phuong ơi....." Lâm Tây vừa gọi ra cách xưng hô mà Phó Tiểu Phuong ghét nhất, đôi lấy một trận ‘văng tục’ của Phó Tiểu Phuong. Trò chơi này đã chơi nhiều năm như vậy, thế mà lại không chán.

Máng người xong, Phó Tiểu Phuong mới nhớ tới chuyện quan trọng: "Kỷ niệm ngày thành lập trường, cậu có đi không đó?"

Lâm Tây lật người, cẩn thận suy nghĩ một chút, trả lời: "Đi, đi xem còn ai giống tớ vẫn chưa kết hôn. Cậu thì sao?"

"Cũng đi, cũng muốn xem có ai đã li dị giống tớ."

Lâm Tây cười khanh khách: "Hai chúng ta thật đúng là nguru tầm nguru mã tầm mã*."

Nguru tầm nguru mã tầm mã*:

Nghĩa đen: Trâu thì sẽ tìm đến trâu, ngựa sẽ tìm đến ngựa (trâu chơi với trâu, ngựa chơi với ngựa).

Nghĩa bóng: Những người có cùng mục đích, chí hướng, sở thích (có thể là tốt hoặc xấu) sẽ tìm đến với nhau để kết bạn, để chơi với nhau.

Nhiều năm như vậy, rất nhiều người không hiểu, cảm thấy Lâm Tây sợ cưới, sợ đàn ông, nói như rồng leo, múa như mèo mửa* chẳng hạn, thật ra thì cô thật không có nhiều tật xấu như vậy. Cô rất muốn kết hôn, nhưng thật sự cô không muốn ép mình, sống cùng một người mình không yêu.

Nói như rồng leo, múa như mèo mửa: tiêu chuẩn yêu cầu bản thân thì cao mà năng lực thực tế thì thấp.

****

Thứ sáu, trường đại học C đúng hạn tổ chức buổi kỉ niệm trăm năm thành lập trường, đuổi kịp chè chén của người dân đêm Giáng Sinh, khắp nơi người người chen nhau.

Lâm Tây vốn định mua váy mới, sau đó nghĩ lại mình sẽ không tìm được đối tượng nào, nên dừng lãng phí tiền, cứ mặc váy công chúa mà mẹ chuẩn bị, bên ngoài kèm theo áo bông trắng, có thể nói nhìn chẳng ra gì.

Phó Tiểu Phuong vẫn giống thời đi học, enzim giải rượu quá ít, uống chút sâm banh mặt cũng đỏ lên. Cô ấy ghét bỏ nhìn quần áo của Lâm Tây: "Cậu ăn mặc cái kiểu gì thế? Muốn diễn vở kịch《 Công chúa Bạch Tuyết》 cho con nít nó xem sao?"

"Đây gọi là Style tiên nữ, đang mốt đấy." Lâm Tây giải thích.

"Mốt cọng lông nè." Phó Tiểu Phuong châm chọc xong, rồi cầm một lọn tóc của cô nói: "Thôi được rồi, bên trong vẫn còn mấy chục nghìn đàn ông độc thân, rất phù hợp với loại xử nữ đơn thuần như cậu."

Lâm Tây nhấp một miếng sâm banh hỏi: "Ai vậy?"

"Mấy người, Lục Nhân Già, Tiết Sanh Dật, Long Đào Bình, Bùi Giác Đình, à, còn có Phí Nam Trục." Nói xong, cô vỗ vai Lâm Tây: "Nắm cho chặt."

"Cắt."

Lâm Tây đang định nói gì đó, buổi lễ kỉ niệm ngày thành lập đã bắt đầu, Phó Tiểu Phuong vội để sâm panh xuống, kéo Lâm Tây ngồi xuống.

Tốt nghiệp nhiều năm, nhớ lại lần cuối đứng trước lễ đường của đại học C, năm đó là lễ tốt nghiệp.

Kỉ niệm trăm năm ngày thành lập trường mời khách rất long trọng, mở màn dài dòng, đọc diễn văn tầng tầng lớp lớp. Lâm Tây không ở nhìn trên khán đài, chỉ vô thức quan sát tìm hiểu xung quanh.

"À, đúng rồi, còn một người....!" Phó Tiểu Phuong đột nhiên bừng tỉnh, vỗ một phát lên đùi Lâm Tây: "Giang Tục! Truyền kì của trường chúng ta, người đàn ông độc thân hoàng kim đó!"

Phó Tiểu Phuong vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện. Lâm Tây vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Giang Tục bước từng bước lên đài với tư cách là học sinh xuất sắc nổi danh của trường.

Tây trang màu đen, áo soni màu trắng, không hề có cả vạt hay nơ, trừ khuy áo có thể nhìn ra mấy phần giá trị, thì không có bất kỳ vật trang trí nào khoe khoang. Nhìn sơ qua không quá nghiêm túc nhưng cũng không sơ sài, tất cả đều đều được xử lý đúng chuẩn.

Giang Tục mới vừa lên đài, dưới đài tiếng vỗ tay vang lên như sấm rền. Hồi tưởng lại quá khứ, như lúc Giang Tục còn học ở trường.

"Cắt." Lần này Lâm Tây thật không ưa.

"Và lại cậu và Giang Tục rất hợp nhau đấy, không phải anh ta là boss ở khách sạn câu làm việc sao?"

"Sao có thể nói vậy?" Lâm Tây cau mày: "Tớ làm chuyên gia make up trong khách sạn anh ta, nghề nghiệp đúng đắn được không hả!"

"Công việc đúng đắn, trái lại tư tưởng rất không đúng đắn, tớ chỉ thuận miệng nói một câu, cậu đã mơ mộng đến Siberia rồi."

"Cậu thì biết gì?" Lâm Tây bĩu môi: "Tớ và Giang Tục là chuyện không thể nào."

"Tại sao chứ?"

"Loại người như Giang Tục là tiêu điểm, được nhiều cô gái yêu thích. Học cùng khối với anh, khi còn sống mỗi ngày đều nhìn chăm chăm, lúc chết, nơi chôn cất, cũng phải đề phòng bị người ta đào mộ, cậu xem một cuộc sống như thế, thật đáng sợ."

Phó Tiểu Phuong suy nghĩ một chút, chuyện này mà làm không chu đáo, Lâm Tây có thể mơ mộng nhiều vậy cô thật phục, không nhận được khoát tay: "Được rồi được rồi, tớ biết trong lòng cậu chỉ có Hàn Sâm."

Bị nói trúng "tim đen", Lâm Tây lúng túng gãi đầu: "Nào có."

Buổi kỷ niệm ngày thành lập trường diễn ra cả một ngày, tới tận đêm khuya mới kết ú. Đêm Giáng Sinh chỉ còn khoảng hai ngày.

Vốn Lâm Tây định tối nay không đi đâu, nhưng Phó Tiểu Phuong vừa tới báo tin, nói Hàn Sâm đã về, và đang đến khách sạn, tạm thời Lâm Tây đổi chủ ý.

Muốn nói nhiều năm qua Lâm Tây từng rung động vì ai, có lẽ chỉ một mình Hàn Sâm.

Hàn Sâm, hai người lớp lớp cây cỏ, trong trường cũng coi như có chút danh tiếng, dĩ nhiên, so với Giang Tục vẫn khiêm tốn hơn nhiều.

Mọi người đã ăn uống rồi, Hàn Sâm mới mệt mới chạy tới. Cả người mặc âu phục, giờ lên một cặp công văn, so với lúc ở trường thuần thực hơn nhiều.

Lúc ở trường nhân duyên của Hàn Sâm vô cùng tốt, mới vào học đã được nhiều người vây quanh..

"Hàn Sâm! Ông đây hẹn cậu mấy lần cậu đều lỡ hẹn vì sắc khinh bạn, kỷ niệm ngày thành lập hôm nay cậu cũng không đến, buổi tối ăn nhậu cậu mới lết sang!"

Hàn Sâm coi áo khoác để xuống, cười hi hi đi rót rượu: "Đừng nhắc tới chuyện đó nữa mấy bà chị ơi, bỏ qua đi!"

"Cậu thật không biết xấu hổ!"

"Tớ mặc kệ! Uống....uó....ng! Cậu Uống....uó....ng!"

.....

Trong tiếng mời rượu liên tiếp của mọi người, Hàn Sâm sáng khoái tự phạt ba ly, vài câu đã hòa bình với mọi người.

Hàn Sâm lại khôi phục độc thân, Lâm Tây không rục rịch được sao? Cả đêm, có mấy lần Lâm Tây muốn tìm cơ hội đi chung với Hàn Sâm, đều bị mấy cô gái khác cướp mất. Xem ra người chung ý tưởng với cô không ít.

"Tớ cảm thấy tối nay cậu không vui." Mặt Phó Tiểu Phương tiếu nạo: "Nhiều năm như vậy không gặp Hàn Sâm, cậu xem, anh ta vừa chia tay bạn gái, mấy cô gái này đã muốn nhào lên rồi."

"Cậu không thể nói vài câu động viên tớ được sao?"

"Đúng thế, hẹn gặp bạn bè chủ yếu để tiếp thêm ǎlượu mà." Phó Tiểu Phương vỗ vai cô: "Mau chết tâm sớm một chút."

Cuối cùng Lâm Tây không thể nhịn được nữa: "Cậu đi luôn đi!"

Đợi cả một đêm, rốt cuộc đợi đến lúc bên cạnh Hàn Sâm không còn ai.

Ngẩng đầu nhìn kí hiệu nhà vệ sinh nam, nói này thật sự có chút ngại ngùng.

"Hàn Sâm." Lâm Tây chỉnh lại giọng nói, dùng ngữ điệu dịu dàng nhất gọi tên anh ta.

Hàn Sâm mới từ WC ra cả người toàn mùi rượu, nghe có người gọi tên mình, nhìn chung quanh, cuối cùng mới cúi đầu nhìn thấy Lâm Tây.

"Lâm..... Tây....." Hàn Sâm mặc dù uống hơi nhiều, nhưng vẫn còn chút lí trí.

Lâm Tây lo lắng nhìn anh ta: "Anh uống hơi nhiều rồi đấy."

Hàn Sâm cười: "Không nhiều lắm, còn..... Có thể uống."

Lâm Tây thấy Hàn Sâm còn tỉnh, nghĩ tới chuyện bỏ qua cơ hội lần này thì sẽ không có lần sau, quyết định muốn nắm bắt thật tốt.

Lâm Tây nắm chặt tay, có chút khẩn trương: "Nghe nói hiện giờ anh độc thân rồi."

"Ừ." Mặt Hàn Sâm âm u: "Đã chia tay."

Lâm Tây nuốt một ngụm nước bọt, có chút xấu hổ đứng ở góc tường: "Thật ra thì, tôi cũng độc thân."

"Ồ."

Lâm Tây bị phản ứng của anh làm khựng lại, chỉnh lý tâm trạng mấy giây, mới lại lấy dũng khí nói: "Mẹ tôi muốn tôi đi xem mắt, đó là hàng xóm của bạn học đi hai tôi hỏi cấp ba, nghe nói cũng không tệ lắm." Mặt cô đầy mong đợi nhìn Hàn Sâm: "Anh nói xem, tôi nên đi không?"

"Không nên."

Sắc mặt Hàn Sâm hết sức nghiêm trọng, khe nhú mày khiến anh rất nam tính.

"Ừ." Lâm Tây bị ánh mắt anh ta làm tim đập thình thịch: "Tôi cũng nghĩ vậy, cần phải tranh thủ tìm người trong lòng."

Hàn Sâm nhìn Lâm Tây một cái, nghiêm túc nói: "Quả thật không nên hại người như thế, người ta làm gì đắc tội cô vậy?"

"....." Diệt cỏ 艹除.

Đứng trong WC hồi lâu, lúc rửa mặt hốc mắt Lâm Tây có hơi hồng.

Không thể không thừa nhận, cô vô cùng mất mát.

Đi ra WC. Hàn Sâm vẫn còn ở đó. Cặp mắt mông lung dựa vào tường, nhìn qua giống như đang ngủ.

Lâm Tây cúi đầu, vừa mới chuẩn bị đi, thì nhìn thấy một người đàn ông yên lặng đi tới bên cạnh Hàn Sâm. Còn không đợi Lâm Tây dời tầm mắt, người đàn ông kia đã ôm cổ Hàn Sâm, không chút do dự ôm Hàn Sâm vào lòng.

Hả?? Ôm vào lòng?!

Lâm Tây làm thế nào cũng không thể tin được cảnh này.

Mất Hàn Sâm đó bưng, càng say càng mơ hồ rồi, Lâm Tây không thể nhận được nữa, bước đến mạnh bạo đẩy tên đàn ông kia ra, kéo cả vạt Hàn Sâm.

"Anh lại là một tên gay?! Dựa vào ——" Lâm Tây cực kỳ tức giận không ngừng 'văng tục': "Anh thì tốt sao, anh mau trả trái tim thiếu nữ lại cho tôi! Anh biết tôi vì anh mà xoắn xuýt bao nhiêu năm rồi không!"

"Gay! Anh! Vậy! Mà! Bị!Gay!"

Lâm Tây vô cùng kích động, dùng sức kéo cả vạt Hàn Sâm: "Tại sao anh lại gay chứ á á á!"

"Nôn ——" trả lời Lâm Tây, là tiếng nôn mửa của Hàn Sâm.

.....

Đêm Giáng sinh gần tới. Đã nói dưới tuyết, khiến bao người chèn chén trong đêm gió tuyết.

Vừa lạnh vừa ẩm thấp, gió lạnh thổi qua mặt, như dao cứa vào.

Lâm Tây cũng không nhớ đêm đó đã uống bao nhiêu rượu, trên người còn mùi nôn của Hàn Sâm, cả người hơi không nói nổi.

Lâm Tây vừa say vừa mệt, một mình lảo lảo trên đường, chân trái dẫm lên chân phải, không cẩn thận ngã một cái.

Lảo đảo đứng dậy từ dưới đất lên, trên tay và quần áo đều là bùn.

Cô vô nhếch nhác, muốn dùng khăn giấy lau đi, móc trong túi xách nửa ngày, cuối cùng chỉ móc ra được một chiếc vỏ đồ bần thiếu. Gấp gáp ra khỏi cửa, nhất thời lơ mơ, lấy thứ này thay khăn giấy rồi.

"Hừ!" Lâm Tây ném vỏ rách đi thật xa: "Gì mà đêm Giáng Sinh, gì mà ông già Noel! Cút chó! Có bản lãnh hãy cho tôi một người bạn trai!" Càng nghĩ càng giận, Lâm Tây chỉ lên trời mắng to: "Thứ tốt nhất đều phải chờ rất lâu! Đợi đến cuối cùng lại là gay!"

Ánh trăng bị mây đen che khuất, đèn đường mờ nhạt, ánh sáng vẫn có thể nhìn thấy được, mưa tuyết đã rơi khắp nơi.

Một cây dù đen cản trở tầm mắt Lâm Tây.

Người đàn ông che dù hơi nghiêng, vì Lâm Tây che đi mưa tuyết đang rơi xuống.

Hồi lâu, anh khẽ chau mày hỏi cô: "Sao cô lại ngồi ở đây? Không lạnh à?"

Lâm Tây ngây ngốc ngẩng đầu, vuốt đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ, vừa đứng nhìn thấy Giang Tục như một núi băng vạn năm xuất hiện.

Lâm Tây uất ức lắm bầm nói: "Là anh à?"

Giang Tục không trả lời, chỉ khẽ chau mày.

"..... Anh biết không Giang Tục? Hai ngày nữa tôi sẽ tròn 30 tuổi." Lâm Tây khẽ nghiêng đầu, càng nghĩ càng khó chịu, không nhận được mùi cay xè: "Đã sống đến 30 rồi, thật sự không dễ dàng gì, tại sao tôi không thể mãi mãi ở tuổi 20 chứ?"

"Này." Giang Tục dùng chân đá Lâm Tây: "Lâm Tây?"

Mất Lâm Tây mông lung: "Tại sao mọi người đều bàn về chuyện tôi không có bạn trai chứ?"

Giang Tục thấy hốc mắt cô đỏ lên bắt đầu nói chuyện mê sảng, cau mày nói: "Muốn tôi đưa cô về cũng không cần uống nhiều như vậy". Nói xong, nhét cây dù vào tay Lâm Tây, dặn dò: "Ở đây đừng đi đâu hết, tôi lái xe đến."

Mưa tuyết rơi xuống những bông tuyết, những bông tuyết từ trên trời rơi xuống, thấp thoáng bóng dáng cao lớn hoàn mỹ của Giang Tục.

Lâm Tây có chút hoảng hốt đứng lên, trước mắt chợt lóe lên ánh sáng chói mắt, không biết có phải anh chàng kia mở đèn pha không, chiếu vào mắt khiến Lâm Tây không mở mắt ra được.

Một chiếc mô tô chạy nhanh qua, cán qua chiếc vớ đồ Noel mà Lâm Tây vứt bỏ, đựng xe hàng không kịp tránh bên phải.

Đến lúc Lâm Tây mở mắt ra, thì nhìn thấy xe hàng kia bị mô tô đụng văng, không biết lúc ấy dùng tốc độ bao nhiêu, phóng nhanh đến chỗ cô.....

Trước khi Lâm Tây chết, trong đầu chỉ có một ý niệm:

—— Các bác tài thân mến, không cần con mẹ nó mở đèn pha chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Edit: rubymoon2710

Buổi sáng thức dậy, Lâm Tây có chút bối rối, ra ngoài cùng với kiểu tóc xoắn tở quạ, đá một phát vào rương hành lý trong phòng, đó là hành lý mà mẹ Lâm đã sửa soạn giúp cô.

Lật đi lật lại lịch mấy lần, nhưng thời gian vẫn dừng lại ở ngày 31 tháng 8 năm 2006. Nếu như Lâm Tây nhớ không nhầm, ở đại học C, ngày 1 tháng 9 là ngày trở lại trường, ngày 4 tháng 9 là ngày khai giảng.

Chỉ còn có thể ở nhà chơi một ngày, trong lòng Lâm Tây hàng vạn lần không muốn đi học.

Tỉnh lại sau vụ tai nạn, nhìn vào gương là mình năm 20 tuổi, chỉ nghĩ thôi cũng đã cảm thấy không thể tin được rồi.

Lâm Tây mất một khoảng thời gian thích ứng với việc này, không dài, ước chừng khoảng một phút đồng hồ, 20 giây khiếp sợ, 20 giây hưng phấn, 20 giây cảm ơn.

Đánh răng rồi tùy tiện thay một bộ quần áo, đã là đến trưa rồi.

Com nước xong xuôi ở nhà bà nội, Lâm Tây còn phải đi đưa com cho mẹ. Bụng theo cặp lồng đầy chén bát, Lâm Tây quen thuộc đi đến quán mặt chợ của mẹ mình.

Mẹ Lâm tên Tô Hồng lúc trẻ vừa thấy Lâm Tây tới, lập tức vui vẻ ra mặt nói với bạn cùng chơi: “Tôi đi ăn cái đã, con gái tôi đánh thay tôi hai ván.”

Thấy mẹ cầm chén com đi sang một bên, Lâm Tây lập tức ngậm miệng vào bàn.

Lâm Tây vừa vào, một bàn ba đi đều oán trách: “Tô Hồng, cô lại ăn gian, nhiều lần tìm con gái đến gỡ vốn.”

Mẹ Lâm cười hi hi với com: “Đây không phải là ăn com trẻ sao? Với lại, một cô bé mà các cô còn không thắng nổi, còn trách ai?”

“! # ¥ %..... &*”

Cũng giống với quá khứ, Lâm Tây vừa lên bàn đã Đại Sát Tứ Phương, không chỉ thu hồi lại vốn cho mẹ, còn thắng không ít. Sắc mặt mấy đi thua tiền có chút không tốt, đánh xong một ván liền tìm lý do về nhà.

Mẹ Lâm vui mừng đếm tiền, vui mừng vì thắng được tiền cũng khiến bà nhìn Lâm Tây thuận mắt thêm vài phần.

Lâm Tây vội vàng nhân cơ hội này đưa ra yêu cầu: “Mẹ, mỗi ngày con đều giúp mẹ thắng tiền, vậy có thể cho con chút tiền thưởng không?”

“Muốn tiền làm gì?” Về mặt mẹ Lâm cảnh giác.

Lâm Tây kéo kéo mái tóc xoắn tự nhiên nhưng lộn xộn lung tung của mình: “Kiểu tóc này quá quê mùa, con muốn đi uốn tóc một chút.”

Mẹ Lâm nhìn kiểu tóc của Lâm Tây một chút, đưa cho cô hai tờ tiền giấy: “Cũng có chút ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố, đi sửa sang lại đi, đã 20 rồi, cũng cần có hình tượng một chút.”

Lâm Tây nhận lấy tiền, về mặt mình hót nói: “Mẹ, mẹ thật đẹp!”

Thật vất vả mới có thể trở lại tuổi 20, không nhân thời điểm chất dính của trứng còn căng tràn, thì đợi đến bao giờ? Cô cũng không muốn giống như trước kia, đến chết vẫn chỉ ở một chỗ! Nếu ông trời đã cho cô sống lại lần nữa, cô nhất định sẽ thay đổi cuộc sống sao cho thật tốt.

Nhưng mà gen của mẹ già quá mạnh mẽ, từ nhỏ đến lớn Lâm Tây đã giống như Kim Mao Sư Vương*. Chỉ dựa vào kiểu tóc rách nát này thì đến trường có thể quyền rũ được ai?

*Một nhân vật trong phim Tây Du Kí.

Dù gì cũng là thợ trang điểm mấy năm, chuyện đầu tiên Lâm Tây phải làm trước khi trở lại trường chính là, thay đổi vẻ ngoài.

Lâm Tây chỉ muốn lóp tóc bên trong mềm mại một chút, yêu cầu tương đối đơn giản, nên chọn đi đến cửa hiệu cắt tóc gần nhà.

Quá trình làm tóc khá dài, Lâm Tây mệt mỏi rã rời ngủ mất. Đợi đến khi tỉnh lại, kiểu tóc đã làm xong. Nhìn mình trong gương, cô cảm thấy bộ dáng kia, so với việc cô từ 30 tuổi trở về 20 tuổi còn hoang đường hơn.

Làm đầu cho cô chính là bạn đánh bài của mẹ Lâm, thật sự vô cùng bản lĩnh, làm cho cô một kiểu tóc tương tự như mẹ Lâm—— Bao Tô Bà.

Lâm Tây khóc không ra nước mắt, chỉ có thể cắt bỏ những sợi tóc bị uốn oanh tạc lung tung kia đi.

Buổi tối lúc ăn cơm, nhìn kiểu tóc được Lâm Tây sửa lại thành Bất Nam Bất Nữ, mẹ già không nhịn được hỏi: “Cái kiểu tóc rách nát này của con còn cần ra hiệu làm sao? Lừa tiền của mẹ à?”

Lâm Tây cúi đầu bới cơm.

Ba nhìn bộ dạng của Lâm Tây, cũng không nhịn được đánh giá mấy câu: “Sao lại cắt ngắn như vậy? Cũng không phải là trường trung học, không có quy định để tóc ngắn trên tai mà?”

Lâm Tây đau lòng cúi đầu bới cơm.

Ngủ một giấc, đã đến ngày trở lại trước, trước khi ra khỏi cửa, Lâm Tây lấy gương khi liếc mắt nhìn mình trong gương, thành công bị sự xấu xí của bản thân làm cho phát khóc, với kiểu tóc như thế này, cô thật sự không muốn trở về trường học á á á á!

Trước khi đi xa, mẹ Lâm hiếm khi có được vài phần tình thương của mẹ, vừa sửa sang lại cổ áo cho cô, vừa cho cô tiền.

“Tới trường học nhớ ăn, ngủ thật tốt. Thiếu tiền thì gọi điện thoại cho mẹ.” Mẹ già lải nhải làm nhảm nhắc cô nhớ kĩ: “Đừng có điên điên khùng khùng với người khác, đêm không về ngủ, phải nghe lời, quan trọng là chớ học người ta yêu đương linh tinh.”

Lâm Tây đang cất tiền mẹ cho vào ví, nghe những lời này, đột nhiên cười khúc khích.

“Về sau mẹ sẽ phải hối hận.”

Mẹ già bị Lâm Tây nói một câu làm khó hiểu: “Gi?”

“Không để cho con yêu đương.”

Mẹ già nhú nhú mày, khinh thường mắng: “Mẹ sẽ không hối hận. Còn nhỏ tuổi nói chuyện yêu đương cái gì? Thế hệ của các con đó, động một chút là yêu qua mạng, không bao lâu sau lại đi phòng khám phá thai, chuyện nam nữ quá tùy tiện, không có tự trọng.”

Nói xong, lại không yên tâm hung ác bồi thêm một câu: “Mẹ cảnh cáo con đó Lâm Tây, con trăm nghìn lần đừng có học theo thói xấu, nếu không mẹ chặt đứt chân chó của con!”

Nhìn dáng vẻ như chém đinh chặt sắt này của mẹ già, lại nhớ đến mấy năm sau này, cảnh mỗi ngày bà đều lo lắng tức giận sợ Lâm Tây không gả ra ngoài được, Lâm Tây chỉ cảm thấy buồn cười.

Lúc đại học không cho phép nói yêu đương, vừa tốt nghiệp lại hận không có con rắn từ trên trời rơi xuống, có khả năng sao?

Lần trước đều nghe mẹ, lần này, không được.

Lâm Tây len lén nói trong lòng.

Nhà Lâm Tây cách đại học C một giờ lái xe, người một nhà rất nhanh thu dọn xong đồ đạc lên đường. Trong xe liên tục phát những ca khúc đang hot trên mạng. Cái gì 《QQ Tình Yêu》《 Hai Con Bướm》 những thứ kia, Lâm Tây quả thật không có sức chiêm chọc.

Nghe coi như xong đi, cha Lâm lại còn hát theo, ông hát 《Nước Hoa Có Độc》, khi hát đến câu “Đã cọ xát tác cả vào người anh khi ngủ”, khóe miệng Lâm Tây giật giật, sau đó khi ông bắt đầu hát “Chua chua ngọt ngọt chính là tôi”, Lâm Tây rốt cuộc hoàn toàn từ trận.....

Cuối cùng cũng nhịn được đến trường học, an ninh không để cho xe riêng vào trường. Lâm Tây chỉ đành phải tự cầm rương hành lý đi xuống.

“Ba mẹ, hai người đi trước đi, con gọi Lâm Minh Vũ tới đón.”

Trước cửa trường học có quá nhiều phụ huynh đưa con đến trường, xe riêng không thể dừng quá lâu, an ninh hung dữ thúc giục, ba mẹ Lâm Tây không

thế không lưu luyến rời đi.

“Nhất định phải gọi Lâm Minh Vũ tới đón đó.” Mẹ Lâm dặn dò trước khi đi.

“Vâng.”

Đẩy hai rương hành lý nặng như đá, Lâm Tây mới đi được vài bước đã mệt mỏi. Cầm lấy điện thoại di động, gọi điện thoại cho anh họ mình Lâm Minh Vũ.

“Này, anh ở chỗ nào vậy?”

Giọng nói của Lâm Minh Vũ cực lớn: “Anh đang đưa chị dâu em trở về phòng ngủ!”

“Gi mà chị dâu?” Về mặt Lâm Tây khiếp sợ: “Anh yêu đương lúc nào vậy?”

“Lần sau sẽ nói rõ với em.” Lâm Minh Vũ nói: “Anh đáng kéo hành lý.”

“.....” Lâm Tây nhìn hai rương lớn của mình, nhanh chóng nói: “Rương của em nặng lắm, anh đến trước cửa trường học một chút, thuận tiện mang giúp em đến kí túc xá nữ đi!”

“Không được không được, chị dâu em có hai cái rương đấy. Anh tìm người đi đón em, vậy nhé, cúp đây.”

“Này! Này!” Lâm Minh Vũ.....Lại cứ như thế mà cúp điện thoại!

Lâm Tây nhìn về hai cái rương lớn muốn chết mà không thể làm gì, ngồi trên rương, Lâm Tây lấy điện thoại di động ra, bắt đầu lần lượt gọi điện thoại cho bạn cùng phòng.

Phòng ngủ của Lâm Tây tổng cộng có bốn cô gái, Lily là một nhà bác học, cuồng tiểu thuyết; Quyển Quyển, là một người thích màu hồng và làm nũng, còn Giao Tiểu Phuong, chính là kẻ đàn độn ở giường bên cạnh.

Gọi cho hai người trước đó đều đang bận rộn, chỉ có thể gửi hi vọng vào Tiểu Phuong rồi.

.....

“Này, Tiểu Phuong? Tớ dẫn theo quá nhiều con bà nó chuyên môn, mau tới cửa trường học tiếp giá. Cái gì? Cậu phải đi xem phim Hàn? Tới đón tớ trước đi, sau đó chúng ta vừa ăn vừa xem, này..... Này..... Giao Tiểu Phuong, tớ cảnh cáo cậu, nếu cậu dám ngắt điện thoại, cậu nhất định sẽ chết..... Giao! Tiểu! Phuong!”

“.....”

Lâm Tây cực kỳ bức bối cất điện thoại di động, đang muốn chửi bậy hai rương hành lý trước mặt, đột nhiên lại xuất hiện một bóng dáng cao lớn, chặn lại ánh sáng mặt trời nóng bức trước mặt cô.

Lâm Tây men theo chiếc quần kaki nhìn lên trên, thế nhưng lại thấy được một người quen —— Giang Tục.

Thiếu chút nữa đã quên rồi, Giang Tục cũng chính là bạn đại học của Lâm Tây, bạn cùng phòng của Lâm Minh Vũ hay sao?

Sau khi trở về, đây lần đầu tiên nhìn thấy Giang Tục, Lâm Tây vẫn có một chút kích động.

Ngẩng đầu lên cẩn thận đánh giá Giang Tục, đáy lòng cô không khỏi sinh ra vài phần ước ao ghen tị. Nhìn anh lúc 20 tuổi, lại nhớ lại anh của sau này, thế nhưng mười năm cũng không có chút thay đổi gì. Thời gian chỉ để lại trên người anh sự trưởng thành và phong thái trầm ổn, không hề thay đổi làn da và ngũ quan anh tuấn của anh dù chỉ là một chút.

Hiện giờ anh còn có mấy lọn tóc, là kiểu tóc thanh tú thường được thấy vào năm 2006, lấy ánh mắt của Lâm Tây năm 2016, rõ ràng có chút lỗi thời, nhưng nhìn anh lại không hề cảm thấy như vậy.

Từ khi anh xuất hiện bên cạnh Lâm Tây, tất cả các ánh mắt của nữ sinh dọc đường đều tập trung về phía bên này, điều này làm cho Lâm Tây cảm thấy có chút không biết làm sao, trong nháy mắt lại bắt đầu khăn trương.

“Anh..... Anh muốn làm gì?” Lâm Tây cảnh giác nhìn về phía Giang Tục.

“Vừa rồi có gặp anh cô, cậu ấy bảo tôi tới.”

Giọng nói của Giang Tục vẫn trầm thấp như cũ, các nữ sinh dễ dàng bị giọng nói của anh mê hoặc, Lâm Tây đối với việc này trước sau như một luôn xỉ mũi coi thường.

Giang Tục cúi đầu, liếc mắt nhìn hai rương hành lý to đùng của Lâm Tây: “Trở về phòng ngủ?”

Lâm Tây gật đầu một cái.

“Muốn giúp đỡ?”

Tay của anh vừa muốn chạm lên rương hành lý của cô, Lâm Tây lập tức khách khí nói hai tiếng: “Không cần đâu.....Hay là, vẫn nên để tôi tự làm đi.....”

Lâm Tây vừa dứt lời, chỉ thấy Giang Tục mím môi không nói gì, chỉ là nhìn chăm chăm Lâm Tây, nhìn chăm chú một lúc khiến Lâm Tây cảm thấy không được tự nhiên.

“Ồ.” Giang Tục nói xong, lạnh lùng xoay người muốn đi.

Lâm Tây không ngờ anh nói đi là đi, nhanh chóng đuổi theo: “Ồi chào, ai, ôi, anh đi thật đấy à!”

Giang Tục nghe tiếng thì dừng bước, Lâm Tây lại không kịp ngừng lại, thiếu chút nữa đụng vào lưng của anh.

Vóc dáng của Giang Tục rất cao, lấy chiều cao 1m65 của Lâm Tây, mặt khó khăn lắm mới đến nách của anh, sự chênh lệch chiều cao như vậy cũng khiến Lâm Tây cảm thấy vô cùng lúng túng.

Về mặt Giang Tục như thế đây là chuyện đương nhiên: “Không phải cô nói không cần sao?”

Lâm Tây nhìn hai cái rương vĩ đại, cái gì mà đi lại, phiền toái gì cũng quăng ra sau đầu rồi, hiện tại điều quan trọng nhất, là đem hành lý kéo về phòng ngủ.

Về mặt cô có chút lúng túng, lăm băm một câu: “Chẳng lẽ anh chưa từng nghe qua, con gái nói không muốn, thì có nghĩa là muốn hay sao?”

Giang Tục nghe cô nói như vậy, lại đáp lại.

“Tôi chỉ từng nghe qua trong phim Nhật Bản của anh cô mà thôi.”

“.....” Suy nghĩ một chút về tình trạng phòng ngủ của bọn họ, Lâm Tây không khỏi cảm khái nói: “Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, gần Lâm Minh Vũ thì sẽ bị ối. Quả nhiên, đây thật sự là chân lý.”

“Ừ.” Giang Tục gật đầu: “Từ trên người cô có thể nhìn ra điểm này.”

Lâm Tây: “.....”

Thật vất vả cũng chịu đựng được đến kí túc xá nữ, không muốn phải cùng Giang Tục tiếp nhận những ánh mắt đầy thử thách của người đi đường, Lâm Tây nói: “Đưa đến chỗ này là được rồi, di quần lí kí túc của bọn tôi không để cho nam sinh đi lên, cái đó, tôi gọi bạn cùng phòng xuống cầm giúp tôi.”

Giang Tục “Ồ” một tiếng, đặt rương hành lý của Lâm Tây xuống.

Lâm Tây cầm lấy rương hành lý của mình, nhìn Giang Tục một cái.

Suy nghĩ muốn tranh thủ lúc này nói lời cảm ơn, xoa xoa hai bàn tay, sắp xếp lời nói một chút: “Cái đó, hôm nay.....”

Không đợi Lâm Tây nói tiếp, Giang Tục đã vung tay lên, cắt đứt cô.

“Không cần cảm ơn.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Editor: Trà sữa trà xanh

Nhìn Giang Tục đã chạy xa, Lâm Tây không nhịn được cau mày.

Từ d[[dlqd nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Lâm Tây nhìn thấy người "tự đại" như Giang Tục.

Lòng đầy oán trách, đồng thời kéo hành lý lên phòng trong ký túc xá, khi quay người lại, liền nhìn thấy Phó Tiểu Phương mặc đồ ngủ cũ kỹ.

"Sao đến phòng ngủ nhanh vậy?" Phó Tiểu Phương kinh ngạc hỏi.

"Cậu chịu tới đón tớ rồi hả?" Lâm Tây tức giận nói.

"Tớ đón đồ ăn, không phải đón cậu." Phó Tiểu Phương nhận lấy một rương hành lý, cười hi hi nói: "Sớm biết hơi sức của cậu lớn như vậy, mình sẽ không xuống dưới."

Lâm Tây liếc cô một cái: "Lâm Minh Vũ kêu Giang Tục tới, nếu không cậu cho rằng một cô gái yếu đuối như tớ làm nổi sao?"

"Mẹ nó!" Phó Tiểu Phương vừa nghe đến tên Giang Tục liền kích động, ném hành lý, quay đầu lại chỉ vào Lâm Tây, lòng đầy căm phẫn nói: "Cậu cho Giang Tục đi dễ dàng như vậy sao? À? Tại sao không mời anh ta lên lầu ngủ trưa!"

Lâm Tây: "..... Đi tìm chết."

Hi ha hi hục lên lầu, nghỉ ngơi mấy giờ, Quyền Quyền cùng Lily mới trở về phòng ngủ.

Mọi người thấy Lâm Tây, là một nghi hề không gặp. Lâm Tây thấy các bạn cùng phòng, là cách gần mười năm.

Mặc dù họ không khách khí chút nào cười nhạo kiểu tóc mới của Lâm Tây, nhưng Lâm Tây vẫn cảm thấy họ thật đáng yêu.

Bốn giờ rưỡi chiều, trước khi vào học, họp lớp đầu năm chính thức bắt đầu.

Lúc Lâm Tây cùng Phó Tiểu Phương chạy đến, trước mặt đã ngồi đầy, chỉ còn trống hai chỗ ở hàng cuối cùng.

Lâm Tây thấy vậy, cả lợ phát phờ ngồi cùng mấy người ở hàng cuối cùng, gần một thanh niên tên là Hàn Sâm.

Giờ phút này Hàn Sâm đang tê liệt ngồi, hoàn toàn không có một chút bộ dáng học sinh nào. Nhìn mái tóc nhuộm vàng của anh, trang sức kim loại trên người có hình dạng chết chóc, Lâm Tây không nhận được chăm chọc, thật có khẩu vị nặng.

Không đợi Lâm Tây nói chuyện, Phó Tiểu Phương đã "Hiểu ngầm trong lòng" đẩy Lâm Tây đến bên cạnh Hàn Sâm. Lâm Tây không muốn ngồi cạnh Hàn Sâm, quay đầu lại liếc mắt nhìn chằm chằm Phó Tiểu Phương, mà Phó Tiểu Phương còn bày ra ánh mắt "Tớ hiểu rồi", hơn nữa còn liếc mắt đẩy cô đến chỗ bên cạnh Hàn Sâm.

Thấy Lâm Tây tới đây, Hàn Sâm thu hồi một chân, nhích vào bên trong.

Lâm Tây thở dài phải cam chịu số phận, ngồi xuống.

Buổi họp năm nay cũng không khác năm ngoái lắm, phụ đạo viên chủ yếu dặn dò hai chuyện, chuyện thứ nhất là tháng chín có tiết mục nghệ thuật, chuyện thứ hai là cuối tháng có đại hội thể dục thể thao, đó là những chuyện mọi người cần chuẩn bị.

Phụ đạo viên nói đến một nửa, lão sư bên văn nghệ tới, phát một tờ quảng cáo, tuyển đội viên cho đội cổ động viên.

Lâm Tây đang cúi đầu nhìn nội dung trên tờ quảng cáo, Hàn Sâm đột nhiên xấp lại, hỏi "Nghe nói cô từng học võ đạo?"

Lâm Tây kinh ngạc nhìn Hàn Sâm một cái, lúng ta lúng túng trả lời: "Từng học."

"Vậy cô có thể đi báo danh."

"Hả?"

"Kết quả một học kỳ có thể thêm hai học phần, vừa đúng có thể chấp vạ cho mấy môn học tự chọn bị rớt của cô."

Mặc dù bị người nhắc tới chuyện nợ môn không dễ chịu chút nào, nhưng quả thật Lâm Tây cần cứu vớt mấy môn kia, nghe Hàn Sâm nói như thế, cũng có mấy phần hứng thú, liền hỏi anh: "Đội cổ động viên là làm cái gì?"

"Luyện nhảy múa, khi có trận đấu thì đi nhảy múa cổ vũ."

Lâm Tây nghe xong, cảm thấy đơn giản như vậy, lập tức tỉnh táo tinh thần: "Ngày mai tôi sẽ đến đó hỏi xem."

Hàn Sâm cười ha ha một tiếng, không đứng đắn tiến tới bên tai Lâm Tây: "Đội cổ động viên đều mặc quần ngắn hở rốn, áo trễ ngực, cô làm được hả? Cô có B sao?"

Nói xong, cúi đầu ý tứ sâu xa liếc mắt nhìn trước ngực của Lâm Tây.

Nam sinh ở độ tuổi này đều như thế, bi ối nhưng thú vị. Bây giờ nghĩ lại, Hàn Sâm trêu ghẹo nữ sinh như vậy, là vì không có hứng thú với nữ sinh đó nên không kiêng nể gì.

Nghĩ đến nhiều năm thanh xuân bị Hàn Sâm làm trễ nãi, Lâm Tây cảm thấy anh ta còn thiếu mình rất nhiều.

Đối phó với loại lưu manh này, chỉ có thể dùng chiêu "Lấy tiện chế tiện". Lâm Tây lạnh lùng nhìn Hàn Sâm một cái, đột nhiên nghiêng người sang phía

anh, chợt kéo thấp cổ áo, lộ ra kênh rạch của mình.

"Dựa vào ——" Dường như Hàn Sâm không ngờ Lâm Tây luôn ngoan ngoãn đó giờ, lại đột nhiên hào phóng như vậy, nên bị dọa cho phát hoảng, thiếu chút nữa nhảy khỏi chỗ ngồi.

Lâm Tây đã đạt được mục đích, buông lỏng tay ra, ngồi nghiêm trang nhìn tờ quảng cáo.

Hàn Sâm làm kinh động đến hai nam sinh bên cạnh, bọn họ khó khăn tỉnh ngủ, nhìn thấy Hàn Sâm đang ngạc nhiên, vội vàng hỏi: "Lão Hàn, sao vậy?"

Hàn Sâm đỏ bừng cả khuôn mặt, phát tay: "Không có..... Không có việc gì....."

Diễn, tiếp tục diễn.

Lâm Tây khinh thường liếc anh ta một cái, chẳng thèm để ý đến hắn.

Đồ gay chết tiệt, rõ ràng không có hứng thú với con gái, còn giả bộ cái gì chứ!

Buổi họp lớp giải tán. Hàn Sâm cả lo cả phát trên chọc người khác, vừa thấy Lâm Tây liền vội vàng cụp đuôi chạy.

Phó Tiểu Phương kéo cánh tay của Lâm Tây, nhìn thái độ kì quái của hai người, tò mò hỏi: "Cậu làm gì Hàn Sâm vậy? Sao anh ta thấy cậu thì giống như thấy quỷ vậy."

Lâm Tây nhún vai một cái: "Ai biết được."

Phó Tiểu Phương kinh ngạc: "Nét mặt này là gì đây, không quan tâm sao? Thế nào, không phải cậu thích Hàn Sâm sao?"

"Đừng nhắc tới chuyện này." Lâm Tây bày ra khuôn mặt nghiêm túc: "Tớ đã trở lại biển rộng, không hề lưu luyến bến tàu đó nữa."

"Cái quái gì đây?"

"Sau này có người thích họp, phải giới thiệu cho tớ đó." Lâm Tây dăng trào tinh thần, tay nắm chặt thành nắm đấm: "Chị đây! Muốn! Nói! Yêu! Yêu!"

***

Ước chừng là do buổi sáng trọng sắc khinh muội, chỉ tiếp bạn gái không nhận em gái, người mặt dày như Lâm Minh Vũ lại biết xấu hổ, chủ động gọi cho Lâm Tây, nói là dẫn theo bạn gái mời cô ăn cơm.

Năm 2006, điện thoại di động Lâm Tây dùng còn là Nokia, nên dùng điện thoại đánh người chắc chắn sẽ rất đau. Cúp điện thoại, Lâm Tây hung hăng nhét di động vào trong túi, nghĩ thầm, "Cục gạch" này nên ném lên trên đầu.

Đi ra cổng trường, xuyên qua phố quạ vật, chỉ chốc lát sau liền tìm thấy Lâm Minh Vũ.

Tên đại ngu ngốc kia, bước chân đến đâu đều như cột điện.

Lâm Tây đã nhanh chóng quen với mái tóc của mình, cũng đã tự an ủi mình "Ba ngày sau hót tóc sẽ xấu xí", vượt qua ba ngày đó sẽ tốt thôi.

Ai ngờ cái người đui mù đó, vừa thấy mặt cô đã cười không ngừng.

"Em gái, em bị cái gì kích thích đi cạo đầu vậy, tính kết anh em với người nào sao?"

Nhìn Lâm Minh Vũ ngửa tới ngửa lui, cười đến sắp chết đi, Lâm Tây không nhịn được liếc anh một cái.

Lâm Minh Vũ, anh của Lâm Tây, sống ở tỉnh C, nghỉ đông và nghỉ hè hàng năm mới về với ông bà.

Từ nhỏ hai người đã đánh nhau, Lâm Tây còn nhớ rõ, một kì nghỉ hè hồi nhỏ, bà nội mua 7 quả táo, anh vì muốn nhiều hơn một quả, liền liếm sạch quả táo đó, khiến Lâm Tây ghê tởm một hồi.

Bởi vì hắn, nên Lâm Tây vẫn cảm thấy, những nữ sinh muốn có anh trai kia hoàn toàn điên rồi.

Lâm Tây liếc mắt nhìn người bên cạnh Lâm Minh Vũ, là một cô gái e thẹn ngại ngùng, cô nhìn nhìn không búng phát, neho mắt liếc nhìn: "Cười đủ chưa?"

Lâm Minh Vũ cười đến đau bụng, đằng hắng khụ khụ hai tiếng, nghiêm túc giới thiệu: "Đây là Tiểu Khả, bạn gái của anh."

Sau đó quay sang giới thiệu với Tiểu Khả: "Đây là em gái của anh, Lâm Tây."

Hai người gật đầu với nhau, coi như chào hỏi.

Lâm Minh Vũ cười hi hi nói với Lâm Tây: "Về sau anh sẽ về nhà với em."

Lâm Tây nghi ngờ nhìn Lâm Minh Vũ một cái: "Không phải anh luôn ghét về thăm ông bà sao? Nói chỗ chúng ta là ‘Vùng khi ho cò gáy ra điều dân’ sao."

Lâm Tây cố ý học bộ dạng của Lâm Minh Vũ, Lâm Minh Vũ lén lút liếc nhìn Tiểu Khả một cái, mặt lúng túng, vội vàng nói: "Sao có thể, chỗ chúng ta là chỗ địa linh nhân kiệt."

"Anh ăn nhầm phân sao? Đây là lời nói của anh sao?"

"Em thì biết cái gì, quê chúng ta tốt đất tốt nước, mới có thể nuôi chị dâu của em đẹp như thế." Lúc Lâm Minh Vũ nói lời này, ánh mắt mang theo vài phần tình ý và thẹn thùng.

Một câu của Lâm Minh Vũ đã nhắc nhở Lâm Tây. Lâm Tây đột nhiên phát hiện, người bạn gái đầu tiên của anh trai hình như là đồng hương của bọn họ.

Lâm Tây không nhận được quan sát cô gái tóc dài đứng đối diện kỹ hơn.

Cô loáng thoáng nhớ tới, mỗi tình đầu năm đó của anh trai chê anh không lãng mạn không có tình thú chỉ biết chơi bóng chơi game, không bao lâu liền bắt cả hai tay. Lúc ấy anh trai là một thiếu niên ôn áp tình cảm đã bị gầy xéo, đau lòng muốn chết, khóc lóc đi cạo trọc đầu.

Lâm Tây ý tứ sâu xa nói cười một tiếng, quyết định không nhắc nhở anh mình.

Dù sao, cô vẫn muốn nhìn thấy cái đầu tức cười kia.

Hít một hơi.

Nhìn đồng hồ, Lâm Tây không kiên nhẫn hỏi: "Có ăn cơm không?" Cô đã chuẩn bị đại khai sát giới, khiến Lâm Minh Vũ ăn cơm phải kêu mẹ!

"Còn có một người chưa tới đây."

Lâm Tây cau mày: "Ai vậy?"

"Là....." Lâm Minh Vũ đang nói, trước mắt đột nhiên sáng lên, phát tay với đường đối diện: "Nơi này! Giang Tục! Bên này!"

Lâm Tây nhìn theo phương hướng Lâm Minh Vũ phát tay, Giang Tục đang chậm rãi dạo bước từ đường đối diện đến đây.

Mặc quần áo như buổi sáng, vẻ mặt không khác như buổi sáng, xa xa liếc nhìn Lâm Tây một cái, Lâm Tây không biết vì sao, thế nhưng rụt cổ một cái.

Bốn người ngồi vào một bàn, ngồi đối diện Lâm Minh Vũ là bạn gái của anh, bên cạnh chính là Giang Tục.

Đội hình này làm Lâm Tây không biết nói gì, đành vui đầu ăn cơm.

Ai ngờ kẻ tiện nhân Lâm Minh Vũ còn chưa chịu buông tha cho cô, đề tài nói chuyện đều vây quanh cô.

"..... Lâm Tây rất ngu ngốc, thường xuyên thi rớt." Lâm Minh Vũ nói đến chuyện xấu của Lâm Tây liền không dừng được: "Ngữ văn của nó đặc biệt kém, hơn nữa không biết viết văn, khi còn bé có lần lão sư ra đề ‘ông nội của em’, nó lại dựa theo một bài văn mẫu ‘chị gái của em’ trong sách, sau đó lão sư đứng trước mặt cả lớp đọc bài văn của nó, ‘ông nội của em có mái tóc thật dài, có hai cái bím tóc nhỏ, thích mặc váy hoa nhất.....’"

"Ha ha ha....." Lâm Minh Vũ cười ngả cười nghiêng, bạn gái của anh cũng không nhận được che miệng cười khẽ.

Lâm Tây mong đợi nhìn về phía Giang Tục, chỉ thấy anh hơi cúi đầu, cuối cùng, "Hi hi" một tiếng, nhận không được.....

Rốt cuộc Lâm Tây hoàn toàn tuyệt vọng.

"Giang Tục nổi danh là lá bài tú lơ khơ của phòng anh, ngay cả cậu ấy cũng cười, có thể thấy em có tố chất làm diễn viên hài đó." Lâm Minh Vũ cười lớn vỗ vai Lâm Tây.

Lâm Tây tức giận trừng anh, nghĩ thầm, chờ anh cạo đầu trọc, anh xem em sẽ tha cho anh không.

Giang Tục im lặng nãy giờ khẽ đằng hắng, gõ vào cái đĩa của Lâm Minh Vũ: "Ăn cơm bớt nói đi."

Lâm Tây nhìn anh một cái, cuối cùng khinh thường liếc nhìn Lâm Minh Vũ: "Cứ nói tiếp đi, anh đã bắt nhân, đừng trách em bắt nghĩa. Chuyện xưa của anh em biết không ít đó, cần kể không?"

Bạn gái của Lâm Minh Vũ nghe đến đây, lập tức hứng thú: "Nói đi! Nói đi!"

"....."

Ước chừng đã khiến Lâm Minh Vũ cạn kiệt lương thực, nên sau khi ăn tâm tình của Lâm Tây rất tốt.

Sau khi ăn xong, Lâm Minh Vũ tản bộ với bạn gái, chỉ còn hai người Giang Tục và Lâm Tây mắt to trừng mắt nhỏ.

Tháng 9 đã vào mùa thu, nhưng thời tiết vẫn nóng bức như cũ. Gió đêm dịu dàng thổi qua, thổi hơi thở thanh xuân khắp sân trường. Trăng càng lúc càng tròn, treo lơ lửng giữa không trung, trắng muốt sáng tỏ, chiếu xuống gò má của Giang Tục một vòng sáng nhàn nhạt.

"Về phòng ngủ sao?" Giang Tục khẽ cúi đầu, giọng nói trầm thấp giống như âm thanh đàn vi-ô-lông-xen, đậm đà thấm vào tâm hồn.

Lâm Tây "Ừ" một tiếng, có chút hoảng hốt.

Hai người sống vai trên đường nhỏ đến trường Lục Âm, trên đường đều là tình nhân đang nói cười, nên không ai chú ý tới Lâm Tây và Giang Tục.

Lâm Tây sợ có xi-căng-đan với anh nữa, theo bản năng đi sang một bên, duy trì một khoảng cách cố định với anh.

Giang Tục không nhận thấy hành động lén lút của Lâm Tây, anh đi không nhanh, chân dài luôn bước chậm chờ Lâm Tây.

Hai người cứ đi như vậy, không nói lời nào, khiến Lâm Tây cảm thấy có chút xấu hổ.

Tuy nói trước kia cô không có những ảo tưởng gì với Giang Tục, nhưng làm như vậy cũng không ổn.

"Bình thường anh luôn im lặng như vậy sao?" Nghĩ đến khi Giang Tục 30 tuổi mà còn chưa kết hôn, còn chưa từng yêu, hoàn toàn chìm đắm trong công việc, Lâm Tây không nhận được tò mò hỏi.

Giang Tục vừa đi, vừa nói: "Cũng không."

"Vậy sao anh không nói lời nào? Ngại gì sao?"

"Không thích nói chuyện nhảm."

"....." Gặp phải đề tài cuối đường như vậy, Lâm Tây biết làm sao đây?

Ở cùng với Giang Tục tuyệt đối là một chuyện đau khổ. Thật vất vả và chịu đựng đến phòng ngủ của nữ sinh, bộ dáng của Lâm Tây liền như con thỏ nhỏ, vui mừng bước vào phòng.

"Chuyện buổi sáng cảm ơn anh, hôm nào em mời anh ăn cơm. Vậy em đi trước!"

"Uy." Giang Tục đột nhiên gọi cô lại.

Lâm Tây dừng bước quay đầu lại: "Còn có chuyện gì sao?"

Giang Tục bình tĩnh nói: "Không cần mời ăn cơm."

"Hả?"

"Đổi thành giặt quần áo chơi bóng đi."

Nhìn bóng lưng Giang Tục thoải mái rời đi, Lâm Tây vẫn còn đang tiêu hóa lời nói của Giang Tục.

Rốt cuộc anh có hiểu lời khách sáo là như thế nào không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Edit: Lạc Thần

Trường học chính thức khai giảng, sinh viên năm nhất cuối cùng cũng hoàn thành đợt huấn luyện quân sự dưới ánh mặt trời như thiêu như đốt. Sinh viên mới nhập học, các câu lạc bộ trong trường học cũng bắt đầu tổ chức các hoạt động chiêu mộ thành viên.

Tìm khắp cả hành lý, rốt cuộc cũng tìm được bộ váy tennis màu hồng phấn mẹ đã mua.

Trước kia Lâm Tây không biết trang điểm, không thích chưng diện, phong cách quần áo cũng hỗn tạp không phân biệt được, lại thêm mái tóc rối bời tự nhiên, trên cơ bản là lẫn vào đám người tìm không thấy.

Lần này trở lại trường, Lâm Tây lại vén hết tóc mái sang hai bên tai, để lộ ra khuôn mặt trái xoan tinh xảo. Da thịt vô cùng mịn màng, phối hợp với đôi mắt to tròn, mũi cao thanh tú, đôi môi nhỏ nhắn hồng hồng cắn mọng, ngập tràn cảm giác tươi trẻ, nữ tính.

Lúc chơi tennis, tỏa ra hơi thở thanh xuân, bên dưới chiếc váy ngắn màu hồng phấn, là đôi chân vừa dài vừa nhỏ lại trắng nõn.

Quyển Quyển là một người yêu thích màu hồng, nhìn thấy chiếc váy thì vẻ mặt liền kích động tán thưởng: “Tây tử, cậu mặc màu hồng nhìn thật là đẹp, cậu gây như vậy, làm sao lại mặc quần áo rộng thùng thình giống như bà già vậy hả?”

Lily đang bận học bài cũng dành chút thời gian nhìn thoáng qua, gật đầu: “Rất đẹp, có hèn à?”

“Má ơi!” Phó Tiểu Phuong mang về mặt nhà có con gái mới lớn vui mừng biểu lộ: “Rốt cuộc cậu cũng từ bỏ những cái áo khoác không phân biệt được trước sau rồi à!”

Lâm Tây động động bả vai, quay người cầm chiếc bình đun nước lên: “Tớ đi tham gia chính tuyển, chúc tớ may mắn đi.”

“Cậu nói đội cổ động à?” Lily hỏi.

Lâm Tây búng tay một cái: “bingo.”

Quyển Quyển quay đầu nói với Lâm Tây: “Tớ còn nhớ, hoa khôi của trường chúng ta Tô Duyệt Văn, cũng là nòng cốt của đội cổ động.”

“Nghe nói cậu ta học Ballet từ nhỏ, chuyên nghiệp.” Lily đẩy đẩy mắt kính, cũng gia nhập đề tài.

“Đội cổ động?” Phó Tiểu Phuong hoài nghi nhìn về phía Lâm Tây: “Cậu muốn theo đuổi đội bóng rổ à?”

Lâm Tây nghe cậu ta hỏi như vậy, hơi kinh ngạc: “Vì sao lại nói như vậy?”

“Đó là truyền thống lâu đời của trường chúng ta rồi, tham gia đội cổ động, đều là vì qua đội bóng rổ tìm bạn trai.”

“Thật sao?” Lâm Tây vỗ đùi: “Vậy thì thật là rất hợp ý tớ! Vừa có thể bổ sung học phần vừa có thể tìm bạn trai.”

Phó Tiểu Phuong khinh thường liếc Lâm Tây một cái, vừa nhét khoai tây chiên vào miệng, vừa nói: “Trên đời không có bữa trưa nào là miễn phí cả. Hai điểm này có thể khó lẫn lộn à nha. Dựa theo học tỷ khóa trên nói, cô giáo đội cổ động ra tay thủ đoạn độc ác, bình thường đều là sinh viên đại học năm nhất qua, hai tay hai chân cậu đều già rồi, được hay không hả?”

Lâm Tây bĩu môi: “Chị đây học mười năm vũ đạo, căn bản vẫn còn, yên tâm.”

Lâm Tây nói câu “Yên tâm” với lời thề son sắt rất nhanh liền bị mất mặt. Đúng là cô học mười năm, chỉ là mười năm này là từ 4 tuổi nhảy đến 14 tuổi, đã cách xa cô quá rồi.

Chính tuyển cửa thứ nhất, chính là cong lưng xuống giống như một con ngựa. Lâm Tây vốn phải đi, cô giáo lại gọi một mình cô lại.

Cô giáo vòng hai tay trước ngực nhìn Lâm Tây, nghiêm túc hỏi: “Trò thật sự muốn gia nhập vào đội cổ động sao?”

Lâm Tây nghĩ đến hai điểm kia, khẽ cắn môi nói: “Vâng! Từ nhỏ trò đã rất yêu thích khiêu vũ rồi.”

Cô giáo vũ đạo sắp xếp lại cái bàn một lượt, sau đó đi vòng quanh Lâm Tây một vòng, cuối cùng vỗ vỗ lưng Lâm Tây: “Thăng lên.”

Lâm Tây vội vàng đứng thẳng lưng lại.

“Thân cao rất tiêu chuẩn, dáng người cũng thon thả, điều kiện ngược lại là phù hợp.”

Cô giáo vừa bắt đầu nói, liền tiến hành tra tấn Lâm Tây tàn nhẫn đến không phải người nữa. Một lát thì nắm lấy quần áo của cô, đá chân cô một cái, muốn cô cúi xuống, trong chốc lát lấy toàn bộ trọng lượng cơ thể ngồi lên trên lưng của cô, để cho cô làm một con ngựa.

Thân thể đau đớn rốt cuộc làm cho Lâm Tây không thể nhịn được nữa, một giây sau, trong sân vận động liền vang lên tiếng kêu rên của cô.

“Cô ơi! Em không biết liêm sỉ muốn đi đường tắt bổ sung học phần, là em sai, cô để em tự sinh tự diệt, thả em trở về học tập cho giỏi, bù lại sai lầm của em đi ạ...”

...

Chờ Lâm Tây được thả ra, lúc đi qua sân thể dục, cô cảm thấy dường như tay chân đều không phải là của cô nữa.

Cô chán nản đi về hướng phòng ngủ, vừa mới đi được hai bước, liền gặp được Lâm Minh Vũ cả người mặc quần áo chơi bóng, cùng với mọi người trong

đội bóng, đương nhiên trong đó cũng bao gồm đội trưởng đội bóng —— Giang Tục.

Liên quan tới truyền thuyết về người đội trưởng này, thật ra thì Lâm Tây có nghe nói qua một chút.

Là đội trưởng gần như nổi danh toàn bộ trường đại học, một mặt là đội trưởng đội bóng rổ có thực lực rất mạnh, một phương diện khác, là đội trưởng đội bóng rổ có mấy anh chàng đẹp trai, được mọi người xưng là đội bóng “F4”.

Giang Tục coi như danh xứng với thực đi, nhưng mà Lâm Tây nghe nói, Lâm Minh Vũ cũng bị liệt vào một trong “F4”. Ngay cả con chuột già như vậy cũng có thể tính vào, có thể thấy được đội bóng này có lẽ là lớn lên không giống người.

Vì vậy, nghĩ như thế, nên Lâm Tây không có đi xem đánh bóng.

Thấy đoàn người Lâm Minh Vũ đang đi tới, Lâm Tây vội vàng cúi đầu, nghĩ làm bộ không biết cứ như vậy mà đi qua, ai ngờ Lâm Minh Vũ tay mắt lạnh lẽo, Lâm Tây còn chưa đi qua, đã một tay bắt được cô.

Hành động của Lâm Minh Vũ làm cho tất cả mọi người trong đội bóng đang vui đùa ầm ĩ không rõ chân tướng nhìn hẩn và Lâm Tây.

Lâm Minh Vũ không để ý tới ánh mắt của người ngoài, chỉ là cúi đầu quan sát Lâm Tây, từ đầu đến chân, lại từ chân đến đầu, cuối cùng vẻ mặt ghét bỏ hỏi cô: “Sao em lại ăn mặc như vậy?”

Lâm Minh Vũ vừa nói ra lời này, một đám đàn ông vạm vỡ của đội bóng rổ đang đứng bên cạnh đều đưa ánh mắt nhìn cách ăn mặc của Lâm Tây, điều này làm cho Lâm Tây cảm thấy rất không được tự nhiên, cũng chẳng quan tâm xem trong đội bóng có phải có trai đẹp hay không. Cô xấu hổ kéo kéo chiếc váy tennis cực ngắn, lúng ta lúng túng nói: “Muốn thay đổi phong cách, không được sao?”

Lâm Minh Vũ nhử nhử mảy, thấy những nam sinh thối trong đội đều nhìn chằm chằm vào chân Lâm Tây, anh cố ý ngăn ở phía trước, không nhìn được dạy dỗ Lâm Tây: “Em ăn mặc kiểu gì vậy, sao lại ngắn như vậy? Mặc quần lót ở ngoài sao?!”

“.....” Sao mà mặc váy ngắn lại biến thành mặc quần lót ở ngoài rồi hả? Cũng không phải là siêu nhân!

Sau lưng ánh mắt dò xét càng ngày càng nhiều, Lâm Minh Vũ vẫy vẫy tay với Lâm Tây một cái, đuổi cô đi: “Nhanh đi về thay quần áo, anh thấy em là chưa được thím đánh đủ.”

Lâm Tây nhỏ giọng chầm chọc: “Đây chính là bà ấy mua đó có được hay không?”

“Còn không đi?”

“Đi đi đi!” Lâm Tây như nhặt được đại xá, chạy nhanh chuồn đi, đầu cũng không dám quay lại.

Lâm Tây đi xa, rốt cuộc các nam sinh đội bóng rổ mới sinh động hẳn lên.

Đoàn người hi hi ha ha đi vào bên trong sân thể dục, một đường đều không quên trêu ghẹo Lâm Minh Vũ.

Trước kia Lâm Tây ở trong trường học không có danh tiếng gì, tính tình mê mê sẽ để cho nó qua đi. Vào lúc này bất thành linh thay đổi cách ăn mặc, còn rất đẹp mắt, làm cho Hormone của các chàng trai đội bóng rổ muốn nổ tung, cũng không nhìn được có chút kích động.

Mấy người đàn ông vạm vỡ độc thân lập tức vây quanh Lâm Minh Vũ, cùng lúc hỏi: “Lâm Minh Vũ, em gái cậu có bạn trai chưa?”

Lâm Minh Vũ lười phải trả lời bọn họ, bước nhanh vào trong sân bóng rổ của nhà thể dục. Vừa đi chưa được mấy bước, lại bị một đám đàn ông đói khát trong đội ngăn cản: “Rốt cuộc có hay không hả?”

“Cho dù cậu có cất giấu thế nào cũng không thể cất giấu mãi được! Trong đội của chúng ta nhiều đàn ông độc thân như vậy, mỗi ngày nhàm chán đến độ gần mốc meo rồi, cho số điện thoại thôi cũng được!”

“Cút đi!” Lâm Minh Vũ cau mày ghét bỏ: “Chính là các cậu như vậy, cho làm em rở của tớ, tớ mới thấy không được.”

Mọi người vào sân bóng rổ, tùy ý quăng túi, cầm bóng lên rồi ra sân.

Lâm Minh Vũ bỏ mấy người vây quanh qua một bên, đặt tay lên cổ của Giang Tục đang đứng ở một bên vẫn không lên tiếng, còn thật sự nói: “Chờ các cậu có người nhà xứng đáng như Giang Tục, thì lúc đó hãy trở lại xin số điện thoại, ok?”

Lâm Minh Vũ vừa nói ra lời này, mọi người lập tức ồn ào lên: “Giang đội trưởng, cậu xem xem Lâm Minh Vũ, cậu ta mỗi ngày đều suy nghĩ để cho cậu gọi cậu ta là anh!”

Lâm Minh Vũ thấy mọi người bắt đầu nói hươu nói vượn, vội vàng cười đùa giải thích: “Tớ thề tớ không có ý định này!” Nói xong, lại tới gần Giang Tục hỏi “Chỉ có điều lại nói tiếp, cậu cảm thấy Lâm Tây như thế nào? Nếu cậu để ý, về sau tớ liền coi như là anh rể của cậu, dĩ nhiên, cậu cũng có thể trực tiếp gọi tớ là ‘anh’.....”

Không đợi Lâm Minh Vũ nói xong, Giang Tục đã dùng quả bóng rổ, đẩy mặt Lâm Minh Vũ đang càng ngày càng tiến sát lại gần ra xa.

Ánh mắt vẫn trước sau như một không hề gọn sóng, đơn giản nói: “Luyện bóng.”

Giang Tục thuần thục di chuyển bóng, quả bóng đập mặt đất phát ra hai tiếng ‘Bang bang’. Sau một lúc lâu, anh hồ hững liếc mọi người một cái, lạnh lùng nói: “Nếu các cậu đã cảm thấy thật sự nhàm chán, vậy hôm nay luyện năm giờ đi.”

“Ồi ~” mọi người kêu rên một trận, huấn luyện cũng có thể mệt chết, không còn có ý định dây dưa Lâm Minh Vũ nữa.....

****

Buổi chiều khoảng hơn năm giờ, Lâm Tây vừa vận in xong, nhìn đồng hồ thấy giờ cơm đã đến, tính toán mua một hộp cơm trở về phòng ăn.

Mới vừa đi tới cửa sổ, sau lưng đột nhiên trùng trùng điệp điệp một đám đàn ông với chiều cao nổi bật đi tới.

Chính là đám người buổi chiều vừa đụng phải.

Thật ra thì nhìn kỹ một chút, trong đội bóng cũng có mấy người đáng vấp không tệ, nhưng không biết có phải do có liên quan tới Lâm Minh Vũ hay không mà cô nhìn thấy người nào cũng đều cảm thấy phiền phức.

Lâm Minh Vũ vừa yêu đương, giờ này đang muốn tới chỗ bạn gái báo cáo, lúc này thiếu anh ta, cũng không còn ai có thể che chắn giùm cho Lâm Tây.

“Em gái Lâm, tới dùng cơm hả?” Trong đội bóng có một anh chàng đáng đáp to lớn giống như đại tinh tinh, cứ như vậy lấy cho Lâm Tây một biệt hiệu, chọc cho Lâm Tây nhàu mày.

“Em đi trước đây.” Lâm Tây không muốn cùng bọn họ đứng chung một chỗ, đành phải để cho bọn họ lấy cơm trước.

Lâm Tây đứng ở một bên chờ, sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nói thật thấp, mang theo một chút mát lạnh.

“Không ăn cơm?”

Lâm Tây bị dọa cho phát hoảng, vừa quay đầu lại, khuôn mặt của Giang Tục phóng đại xuất hiện ngay trước mắt, Lâm Tây lại bị kinh sợ lần thứ hai.

Chắc là mới ở trong nhà tắm rửa qua, trên người còn mang theo mùi sữa tắm nhàn nhạt, tóc Giang Tục còn có chút ướt, cụp ở trên đầu, nhìn qua có vài phần đáng yêu, bớt đi cảm giác lạnh lùng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm của thường ngày.

Lâm Tây lui về sau một bước, lúng túng nhường chỗ cho Giang Tục: “Anh trước anh trước.”

Giang Tục nhìn cô một cái, thần nhiên nói: “Ăn nhiều cơm một chút.”

“Gi?” Lâm Tây có chút ngượng ngùng nhìn người chung quanh, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn quan tâm.”

Giang Tục giờ tay ném đi, một cái túi liền đập trúng trên mặt Lâm Tây, Lâm Tây theo bản năng tiếp được.

“Ăn no mới có hơi sức làm việc.”

Về mặt Lâm Tây kinh ngạc, vừa cúi đầu, đã nhìn thấy trong túi xách rõ ràng là quần áo chơi bóng hôi thối mà Giang Tục mới vừa chơi bóng xong.

Hít hít, người này thật đúng là không khách khí nha!

Buồn bực mang theo áo chơi bóng của Giang Tục trở về phòng ngủ, các bạn cùng phòng đều đi ăn cơm, thừa dịp bốn bề vắng lặng, Lâm Tây vội vàng đồ quần áo chơi bóng của Giang Tục vào trong chậu nước, chuẩn bị bắt đầu giặt.

Lâm Tây còn chưa kịp giặt, chỉ nghe một tiếng “Cùm cụp”, cửa phòng ngủ bị đẩy ra.

Lâm Tây quay đầu lại liếc mắt nhìn, là Phó Tiểu Phuong đã trở về.

“Giặt quần áo à?” Phó Tiểu Phuong từng bước từng bước đi tới ban công, buông bình nước vừa lấy xong xuống. Cô đi tới bên cạnh Lâm Tây, đang chuẩn bị nói chuyện với Lâm Tây, đột nhiên nhìn thấy quần áo chơi bóng khá nghi trong chậu của Lâm Tây, lập tức hứng thú, nhiều chuyện bu lại: “Không phải cậu mới đi chinh tuyến sao? Nhanh như vậy tìm được đối tượng rồi à?”

Lâm Tây có chút xấu hổ, vội vàng phủ nhận: “Sao có thể, tớ căn bản không có đi thi tuyển.”

Vì che giấu sự chột dạ của mình, cô cúi đầu dùng sức chà xát, vừa chà xát vừa nói: “Là Lâm Minh Vũ, anh ta là một người hèn hạ, quần áo chơi bóng của mình không giặt, liền ném cho tớ.”

Đốc sức chà xát cổ áo xong, Lâm Tây theo thói quen cầm quần áo chơi bóng đưa lên.

Quần áo chơi bóng vốn là bị ngâm dưới nước xếp thành một cục trong nháy mắt được mở rộng.

Quần áo chơi bóng màu trắng không có tay, phía sau in mã số của chủ nhân, cùng với tên ghép vần.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6-1

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Lâm Tây vốn đang nói dối, hoàn toàn không ngờ rằng áo mặc khi chơi bóng của Giang Tục là do đội đặt làm. Không chỉ có dây số, ngoài ra còn có tên phiên âm (Jiangxu). Cô là một người không biết nói dối, trong lòng không ngừng cảm thán một phen, thấy số phận của mình thật thảm hại làm sao.

Lâm Tây nuốt một ngụm nước bọt, quay đầu, cười thành thật với Tiểu Phuong, “Tiểu Phuong, cậu nghe mình giải thích.”

Phó Tiểu Phuong, “...”

Thấy bạn mình còn chưa kịp nổi giận, Lâm Tây nhanh nhẩu giải thích, “Chính là lần trước, lúc anh ta giúp tôi chuyển hành lý, tôi mời anh ta ăn cơm, anh ta lại bảo không ăn, chỉ nhờ tôi giặt giũ cái áo mặc khi đánh bóng.”

Phó Tiểu Phuong khinh bỉ, trừng mắt, liếc Lâm Tây một cái, “Vậy mà cậu cũng chịu hả? Chỉ giúp cậu một chút, anh ta đã dựa vào đó để bắt cậu giặt đồ thay?”

“Vậy cậu nói xem, rốt cuộc là vì sao?” Lâm Tây làm ra vẻ nghĩ theo hướng khác, cô bỏ áo xuống, bắt đầu suy tư, “Chẳng lẽ là bởi vì thích mình?”

Cô vừa dứt lời, Phó Tiểu Phuong càng phẫn nộ. Cô ấy chỉ thẳng vào chóp mũi cô, thở hắt hắt mà nói, “Cậu cậu cậu... Cậu đúng là háo sắc!”

Mưu kế của Lâm Tây đã đạt được, cô cười hi hi, nhún vai, “Cho nên, nhất định là anh ta chỉ muốn sai khiến mình mà thôi.”

“Hừ.” Phó Tiểu Phuong đẩy Lâm Tây qua một tay, nhúng tay trực tiếp vào chậu nước, “Để mình giặt cho! Cậu tránh ra!”

Có người nguyện ý chịu khổ vì mình, Lâm Tây cảm thấy nhân nhả làm sao, cô vừa mở tivi xem phim, vừa hát ngân nga.

***

Hoạt động nghệ thuật của trường diễn ra với khí thế bùng bùng. Năm ngoái, mới tập được nửa tháng mà tiết mục Lâm Tây đại diện cho khoa đã bị loại, lên diễn chẳng được tích sự gì. Năm nay, ban chủ nhiệm khoa bắt buộc phải có một tiết mục bằng bất cứ giá nào. Vì đảm bảo được diễn, khoa quyết định để mỗi người tự chuẩn bị, sàng lọc từ bên trong trước.

Chủ nhiệm lớp cứ lo lắng mãi, quyết định lợi thế cạnh tranh bằng cách kêu gọi Hàn Sâm có thể lực rất mạnh và Lâm Tây biết một ít vũ đạo, để bọn họ cùng nhau phụ trách. Hai người coi như là oan gia ngõ hẹp.

Hàn Sâm mời người tới dạy Hip-hop cho các bạn, biên tập cho họ một bài nhảy cực kỳ tuyệt vời. Mỗi ngày, anh và Lâm Tây đều gấp rút tổ chức cho các nam sinh và nữ sinh tập luyện, nhưng mọi thứ vẫn luôn bình an vô sự. (có thể ý tác giả là anh và cô chưa cãi nhau -.-)

Chủ nhật, Hàn Sâm gọi Lâm Tây cùng đi mua đồ biểu diễn. Có vẻ như Lâm Tây hơi lơ đãng, Hàn Sâm mới gọi người bạn dạy nhảy đi chung. Từ đầu tới đuôi, ý kiến của Lâm Tây và anh đều không thống nhất, cuối cùng để mặc cho người ta chọn phong cách thay mình. Lâm Tây lười ảm ỉ thêm, cô cầm theo quần áo, bước vào phòng thử đồ.

Chi phí mua đồ cho nhóm, dĩ nhiên là chẳng mua được món nào có giá quá cao. Cửa hàng hàng không lớn, tổng cộng chỉ có hai phòng thử đồ đối diện nhau, cũng chẳng hề có ván cửa, người ta dùng rèm che để ngăn cách.

Lâm Tây mặc quần áo được một nửa, tấm rèm ở phía sau lưng cô đột nhiên bị kéo “roẹt” một cái.

Trong một giây, đầu óc cô trở nên rối bời, động tác cũng bị trì hoãn. Lâm Tây quay đầu, nhìn thấy ánh mắt tròn trĩnh của Hàn Sâm mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

“Mẹ kiếp - -” Hàn Sâm đỏ bừng cả mặt trong phút chốc, “Mẹ nó, sao lại thế này?! Nam nữ mà cậu cũng không phân biệt được à?!”

Thấy người tới là Hàn Sâm, Lâm Tây chẳng hề mất tự nhiên. Mặt cô không đỏ, tim cô không đập thình thịch, chỉ yên lặng mặc quần áo cho xong.

Bước ra khỏi phòng thử đồ, nhìn lướt qua một cái mới phát hiện, tuy rằng ở đây chỉ có hai phòng thử đồ, nhưng người ta phân ra nam nữ rõ ràng. Lúc bước vào cửa, ở phía trên có dán tấm bảng, vậy mà Lâm Tây chỉ xông tới, chẳng hề để ý.

“Thật ngại quá.” Lâm Tây cầm lấy quần áo của mình, “Tôi đi nhầm chỗ.”

“Cậu đứng lại đó cho tôi.”

Lâm Tây hơi dừng bước lại, kéo chiếc áo sơ mi trên người, không hề kiên nhẫn, “Lại sao nữa?”

Hàn Sâm bị thái độ của cô kích đến mức co rút cả khoe miệng. Anh chống nạnh, đi tới đi lui, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, dùng tay chỉ từ trên đầu xuống dưới chân cô rồi nói, “Tôi nói này Lâm Tây, cậu nói rõ ràng cho tôi biết đi, ý của cậu là gì hả?”

Lâm Tây cảm thấy ngạc nhiên, ngẩng đầu hỏi lại, “Ý gì là sao?”

Hàn Sâm thấy cô cây ngay không sợ chết đứng, anh càng thêm tức giận, “Cậu ở trước mặt tôi, lộ ngực lộ lưng, cậu nghiện lộ thân thể hay là mẹ nó, cậu thích ông đây? Không phải cậu muốn thu hút sự chú ý của ông đây đó chứ?”

Lâm Tây cảm thấy cực kỳ vớ vẩn, bắt đầu đi phải hỏi lại, “Cậu điên rồi hả?”

“Ai bảo cậu tỉnh bơ như vậy!”

“Không phải cậu là * hay sao? Có gì mà phải để ý thế chứ?” Lâm Tây nghĩ rằng Hàn Sâm là gay, lẽ ra không nên sợ hãi chứ?

Hàn Sâm nghe Lâm Tây nói mà điên tiết. Anh quay tới quay tới mấy vòng ngay tại chỗ, cuối cùng rống lớn, “Tôi nói cho cậu biết nhé Lâm Tây, tôi là nam, cậu là nữ, nam nữ khác nhau, có hiểu chưa?!”

“... À...”

“Ông đây mới có hai mươi tuổi, nhìn thấy thân thể của con gái cũng sẽ... Mẹ nó, [bad word]!” Hàn Sâm nói đi nói lại một hồi liền trở thành nói tục, không dừng lại được.

Lâm Tây thấy anh phản ứng kịch liệt như vậy, đột nhiên nhớ tới một vài người gay hay có tâm lý chán ghét khi nhìn thấy thân thể con gái, có lẽ Hàn Sâm thuộc kiểu người ấy.

Ngẫm lại chuyện này, quả thật cũng là cô không đúng, do đó liền thành khẩn, “Được rồi, tôi xin lỗi, tôi không nên dùng * thấp kém của mình, khiến ánh mắt của cậu bị bẩn, kính thường tín ngưỡng của cậu.”

Tuy rằng Lâm Tây xin lỗi chân thành, nhưng dường như Hàn Sâm còn chưa vừa lòng.

Anh hung hăng liếc cô một cái, cuối cùng chỉ phun ra một chữ, “Má!”

***

Tiết mục nhảy do Hàn Sâm và Lâm Tây phụ trách được các thầy cô giáo trong khoa ưu ái, sau cùng cũng thuận lợi được trường chọn lựa, bước lên sân khấu chói mắt để biểu diễn hoạt động nghệ thuật.

Tuy rằng hai người phối hợp coi như ăn ý, nhưng sự ăn ý này lại chủ yếu tới từ nguyên tắc “Có thể gửi tin nhắn, nhưng không gọi điện thoại; có thể gọi điện thoại, nhưng không đưa mặt ra khoe.”

Lâm Tây không rõ mình đã đắc tội Hàn Sâm ở chỗ nào, dù sao thì ở sau lưng, anh đều âm thầm tẩy chay cô.

Kiếp trước, biết bao người con gái ôm ấp tình cảm cho anh đều bị anh phá hỏng (anh gay mà), bây giờ anh có ý tưởng gì, cô cũng không thêm để ý cho xong.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới đó mà đã đến tuần cuối cùng của tháng chín, đại hội thể dục thể thao sắp tới gần, các khoa trong trường cũng bắt đầu tham gia thi đấu bóng rổ hữu nghị.

Lâm Tây được khoa chọn ngẫu nhiên để thi đấu cùng Giang Tục, điều này đã khiến đa số nữ sinh trong khoa kích động dữ dội.

Trước khi trận đấu bắt đầu, có rất nhiều nữ sinh trong khoa đi đặt biểu ngữ, vô cùng có tâm, cái nào cũng ghi Giang Tục cố lên.

Vào ngày thi đấu hữu nghị hôm đó, Lâm Tây bị Phó Tiểu Phương kéo tới sân vận động, cô ngồi trên khán đài mà lòng không cam, ý không nguyện.

Thấy bạn bè học cùng lớp phản chiến, một lòng một dạ đội Giang Tục lên sân, Lâm Tây thật sự cảm thấy đau lòng.

“Cậu nói xem, bọn họ có phải người không vậy? Sao có thể như thế chứ? Không cở vũ khoa mình cở lên, lại còn đi cở vũ đối thủ!” Lâm Tây ngậm lại, lòng đầy căm phẫn, “Chúng ta cũng không thể như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6-2

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Phó Tiểu Phuong rút tay ra khỏi cánh tay Lâm Tây, chẳng hề để ý mà nói, “Đội bóng rổ của khoa chúng ta coi như bỏ đi, chẳng ai đánh được cả, cùng lắm chỉ có Hàn Sâm là miễn cưỡng đối kháng được, những người còn lại hoàn toàn không có nỗ lực gì cả!”

Nói xong, cô bạn rút một lá cờ nhỏ từ trong túi xách ra, trên lá cờ viết rõ hai chữ “Giang Tục”.

Thấy Phó Tiểu Phuong gia nhập hàng ngũ phản chiến, Lâm Tây nhin không được, cô lườm bạn mình một cái, xem thường, “Đồ phản bội.”

Tuy rằng tình cảm của quần chúng kích động như vậy, nhưng khi trận đấu đã trôi qua hơn quá nửa, Giang Tục vẫn chưa tới.

Giải lao giữa trận, nhiều người thấy Giang Tục không tới, bọn họ liền bu đông bu đổ ở lối ra. Phó Tiểu Thương cũng rất thất vọng, nhưng có một trở ngại là khoa cô ấy đang thi đấu, cô ấy muốn đi cũng không dễ, chỉ có thể thừa dịp giải lao giữa trận mà chạy ra ngoài.

Phó Tiểu Phuong không ở đây, chỉ còn một mình Lâm Tây ngồi chơi điện thoại đi động.

Trong lúc tất cả mọi người đều ào ra ngoài, Lâm Minh Vũ lại vội vã chạy vào sân vận động. Lâm Tây còn định giả vờ không thấy anh ta, nào ngờ anh ta đã thấy cô rồi, hơn nữa còn hăm hở bước tới.

“Em cũng đến xem đánh bóng à?” Lâm Minh Vũ đặt mông ngồi xuống bên cạnh Lâm Tây, “Không phải em chẳng hề hứng thú với môn đánh bóng sao?”

Lâm Tây không đáp lại, cô nhìn anh ta, “Hôm nay, khoa chúng ta thi đấu hữu nghị với người khác.”

“À hả? Hóa ra hôm nay Giang Tục thi đấu với bọn em à?” Lâm Minh Vũ vừa thấy một đám người ủng hộ Giang Tục ở đằng sau, anh ta tặc lưỡi, lắc đầu, “Không trách được.”

“Không trách được cái gì?”

Lâm Minh Vũ cúi đầu, nở nụ cười, “Chiều nay, Giang Tục còn có buổi báo cáo. Vốn dĩ đổi thời gian được, nhưng cậu ấy lại không yêu cầu đổi, chỉ nói rằng đánh nửa trận cũng đủ rồi.” Anh ta nhìn lướt qua đồng hồ, “Khoảng chừng mười giờ, cậu ấy sẽ đến, bằng không thì anh sẽ đưa áo và giày chơi bóng cho cậu ấy.”

“Má!” Lâm Tây vừa nghe liền cảm thấy Giang Tục không coi khoa cô ra gì cả, trong lòng cô có hơi nhục, “Anh ta cũng quá xem thường người khác rồi đấy.”

Lâm Minh Vũ thô lỗ, xoa đầu Lâm Tây, “Là khoa em kém mà, khoan nói tới Giang Tục, anh dùng một tay cũng đủ để lật ngược thế cờ.”

“Cắt! Đội anh rất là giỏi.”

“Ha ha, vốn dĩ là vậy mà!”

Lâm Minh Vũ đang đắc ý, điện thoại đột nhiên vang lên. Thấy anh ta đột nhiên chuyển hẳn sang dáng vẻ của một “nô tỳ” tiêu chuẩn, Lâm Tây liền biết là bạn gái anh ta gọi tới.

Lâm Minh Vũ vừa nghe điện thoại vừa đi ra ngoài, ngay cả một câu “hẹn gặp lại” cũng chưa nói, Lâm Tây đã ăn xong rồi.

Anh ta vừa đi được hai bước, đột nhiên lại quay trở về, cầm gói đồ trên vai ném một cái “bốp” vào người Lâm Tây.

Lâm Tây lờ mờ không hiểu, liếc xéo anh ta, “Làm vậy là sao hả?”

Lâm Minh Vũ vừa đi vừa quay đầu, dặn lại, “Anh đi trước, em đưa gói đồ này cho cậu ấy thay anh.”

“Này! Lâm Minh Vũ! Này!”

Mặc cho Lâm Tây gọi ở sau lưng, Lâm Minh Vũ vẫn cứ mắt nhắm mắt mở, trong chốc lát đã biến mất khỏi tầm nhìn của cô.

Ôm gói đồ đựng áo và giày chơi bóng của Giang Tục mà Lâm Tây cứ ngỡ như mình đang ôm một quả bom. Nếu như lát nữa, Giang Tục tới đây, cô và anh nên “giao dịch” kiểu gì?

Rối rắm vô cùng, trong lúc cô định vụng trộm ra ngoài để phi tang gói đồ, có người đã ngồi xuống ở vị trí bên cạnh cô.

- - Giang Tục.

Lâm Tây thật sự không thể không than thở bản thân số “hèo”.

Giang Tục mới rời khỏi buổi báo cáo, trên người anh còn mặc đồ nghiêm chỉnh, áo sơ mi trắng cài nút trên cùng, kết hợp với caravat màu xanh đậm, khiến người ta cảm thấy ở anh tăng thêm vài phần lạnh lùng, cấm dục. Từ lúc anh ngồi xuống bên cạnh cô, dường như ánh mắt của tất cả mọi người đã chuyển tới bọn họ. Lâm Tây cảm thấy mình giống như đang mang gánh nặng trên lưng vậy.

Giang Tục tới vội, tóc hơi rối. Anh vén nhẹ một cái, để lộ ra vầng trán đẹp mắt và hàng mày dài đậm. Mặc đồ nghiêm chỉnh khó chịu quá, ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng nới nó ra, kéo cả vạt xuống, tất cả động tác đều lưu loát, nhanh nhẹn, khiến cho người khác cảm thấy anh đang ngấm quyen rũ họ.

Tai họa đến từ sắc đẹp thu hút người, tựa như yêu phi Đắc Kỷ năm xưa.

Người nhìn về phía bọn họ ngày càng nhiều, Lâm Tây chỉ biết ôm chặt gói đồ của Giang Tục.

“Anh tới sớm 2 phút sẽ chết sao? Lâm Minh Vũ vừa mới đi!”

“Có gì khác nhau?”

“Khác nhau ở chỗ anh lấy gói đồ từ trong tay tôi hay trong tay Lâm Minh Vũ!”

Giang Tục hơi nghiêng đầu nhìn về phía cô, đôi môi anh khẽ nhếch lên, nở nụ cười, trong mắt tựa như có ánh sáng lấp lánh, tươi đẹp đến mức khiến Lâm Tây hoảng hốt.

“Vội tôi mà nói đều không khác nhau.” Giang Tục đáp.

Lâm Tây cảm thấy mất tự nhiên. Cô quay đầu đi, im lặng hai giây, thật sự chịu không nổi cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm, cô lập tức ném gói đồ cho Giang Tục, “Của anh thì mau đem đi đi, đừng có ngồi mãi ở chỗ tôi như vậy.”

Giang Tục chụp lấy gói đồ bằng vải, tiện tay để qua một bên. Anh thả lỏng người, hai khuỷu tay chống trên bập đui, bàn tay ung dung cởi bỏ áo sơ mi và hai nút áo trên cùng, để lộ cần cổ với những đường cong rõ ràng và hầu kết nổi rõ.

Anh hơi nghiêng đầu, ánh mắt trở nên lạnh băng, “Tôi ngồi ở đây thì sao hả?”

Lâm Tây xem thường ra mặt, “Anh ngồi ở chỗ của Phó Tiểu Phương.”

Giang Tục cười nhẹ, “Cô ta tới thì tôi đi.”

“Anh... Anh không thấy người khác nhìn chăm chăm vào chúng ta sao?”

“Tôi ở đâu cũng bị người ta nhìn, quen rồi.”

“...” Lâm Tây cũng lười tranh cãi với anh, anh hiểu nhất mà cứ giả vờ như không hiểu, đánh một trận bóng với anh nhất định là đánh không thắng.

Lâm Tây nhìn điểm số của trận đấu. Hai đội đuổi kịp nhau rất nhanh, biểu hiện của Hàn Sâm không tệ. Đội bóng bên khoa của Lâm Tây còn cao điểm hơn một chút. Nhìn thành viên nòng cốt của đội đối thủ -- Giang Tục, khoan thai chậm rãi, Lâm Tây nhìn không được mà cất tiếng trêu chọc, “Cầm gói đồ đó rồi chạy qua kia cho nhanh, trận bóng này đã qua hơn một nửa rồi, thật không hiểu anh tới đây làm gì nữa?!”

Giang Tục nhìn đồng hồ, không chút hoang mang liền đứng dậy, tiện tay lấy áo và giày chơi bóng trong gói đồ ra, khoác lên lưng và vai mình.

Sau một lúc lâu, anh mới nhàn nhạt trả lời, “Thắng trận.” (câu trả lời của anh – vừa ngắn gọn vừa súc tích, dễ hiểu, hắc hắc)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Editor: Trà sữa trà xanh

Lúc Phó Tiểu Phương trở lại, liền nhìn thấy Giang Tục đã thay xong quần áo chơi bóng ra sân. Cô vừa thấy Giang Tục tới, trong nháy mắt từ cạn kiệt sức lực biến thành con khỉ mừng rỡ tràn đầy sức sống.

“Trời ơi, Giang Tục đến đây lúc nào vậy?” Phó Tiểu Phuong đặt mông ngồi xuống, vội vàng lấy lá cờ nhỏ của mình ra kích động quơ múa.

Lâm Tây im lặng, khinh bỉ liếc cô một cái nói: “Mới vừa tới, còn ngồi chỗ của cậu.”

“A —— thiệt hay giả?” Phó Tiểu Phuong vừa mới hưng phấn, đột nhiên phát hiện trong đó có cái gì không đúng: “Tại sao anh ấy ngồi ở đây? Tìm cậu sao?”

“Tìm áo và giày chơi bóng.” Lâm Tây không thể làm gì khác hơn là nói: “Vừa rồi Lâm Minh Vũ đã tới, đưa áo và giày chơi bóng của Giang Tục cho mình.”

Phó Tiểu Phuong nhìn xung quanh, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu từng ngóc ngách một rồi gật đầu, “Khó trách mọi người vẫn nhìn chăm chăm vào chúng ta.” Cô có chút xấu hổ sờ tóc: “Mình còn tưởng rằng do hôm nay mình mặc chiếc váy này đặc biệt đẹp mắt.”

Lâm Tây không nhịn được lắc đầu: “Không ai yêu thăm cậu đâu...cậu đừng có tự luyến.”

Phó Tiểu Phuong không để ý tới cô, phối hợp cảm khái nói: “Chỉ là, làm em gái Lâm Minh Vũ thật là tốt, có thể đến gần Giang Tục!”

Lâm Tây căm thù đến tận xương tủy hai chữ “Cơ hội” này: “Mình không lạ gì, cảm ơn.”

“Cậu thật là ở trong phúc mà chẳng biết.....”

Nói xong, cô nhẹ nhàng sờ sờ chỗ ngồi của mình, vẻ mặt cực kỳ thành kính: “Đây chính là chỗ Giang Tục mới vừa ngồi qua, còn có hơi ấm của Giang Tục này, mình có tài đức gì.....”

Đối với hành động ngu ngốc của bạn mình, Lâm Tây lựa chọn không nhìn thấy gì.

Hiệp đấu sau chính thức bắt đầu, đội ngũ hai bên đứng ở vị trí trung tuyến, một tiếng còi vang, Giang Tục đã giữ banh mở đầu, phối hợp ăn ý với đồng đội, không bao lâu đã đến dưới rổ, nhẹ nhõm lên rổ, hai điểm.

Trên khán đài các cô gái thấy Giang Tục ném banh vào rổ, giống như cần thuốc lắc bắt đầu hô to tên tuổi Giang Tục.

Rõ ràng tinh thần của đội Giang Tục tăng hơn rất nhiều, nhìn lại Hàn Sâm cùng đồng đội, mặc dù vẫn chạy theo bóng, nhưng trên mặt không tự chủ có mấy phần ủ rũ.

Thấy không có người nào trong khoa cổ vũ cho đội Hàn Sâm, Lâm Tây đành buông xuống “thù riêng” với Hàn Sâm, kích động từ trên chỗ ngồi nhảy lên, hô lớn: “Hàn Sâm! Cố gắng lên!” Nói xong còn cảm thấy chưa đủ, lại hét một tràng nữa: “Cầu thủ tốt nhất trên sân khấu là anh! Cố gắng lên!”

Thấy Lâm Tây la như vậy, Phó Tiểu Phuong không nhịn được kéo cô ngồi xuống: “Ôi bậy bạ gì đó, cô ý khiến Hàn Sâm khó chịu sao?”

“Sao mình lại khiến Hàn Sâm khó chịu?”

“Có Giang Tục ở đây, làm sao Hàn Sâm có thể là cầu thủ tốt nhất?”

“Tại sao không thể nào?” Lâm Tây bĩu môi: “Hơn nữa hiệp Hàn Sâm đạt được nhiều điểm nhất, còn hiệp đấu sau nữa, Giang Tục chỉ đánh nửa sân, rất khó vượt qua Hàn Sâm!”

Phó Tiểu Phuong chẳng thèm ngó tới lý luận của Lâm Tây: “Có Giang Tục ở đây, cho dù Hàn Sâm chơi hết mình cũng kém không chỉ một điểm!” Nói xong còn bất mãn với việc Lâm Tây chê bai nam thần của mình, cau mày hỏi cô: “Đừng nói là cậu thích Hàn Sâm rồi nha? Sao lại đứng về phía anh ta?”

“Đây là vấn đề cảm giác vinh dự, đã là lúc nào rồi, còn nói tư tình nhi nữ.”

Lâm Tây nghĩa chảnh ngón từ nói xong, liếc mắt nhìn sân bóng, liền thấy Giang Tục trầm mặt chạy qua. Thật khéo, Lâm Tây nhìn Giang Tục thì anh cũng ngẩng đầu nhìn về phía bên cô, ở khoảng cách xa, nhìn như không biến sắc, kì thực ý vị sâu xa, Lâm Tây bị dọa sợ vội vàng dời tầm mắt đi.

Hàn Sâm ở nửa sân bên này, mặt của anh sung huyết đỏ bừng, hình như đáng về rất khó chịu.

Lâm Tây vội vàng không ngừng cố gắng, lại kêu mấy câu: “Hàn Sâm! Cố gắng lên! Hàn Sâm! Tuyệt nhất!”

Hàn Sâm đang giữ bóng, nghe Lâm Tây hô như vậy, theo bản năng ngẩng đầu. Một sai lầm, cư nhiên bị Giang Tục cướp bóng đi. Giang Tục không chút khách khí, trực tiếp ba bước ném vào.....

Đội của Hàn Sâm mặc đồng phục màu đen sắc mặt hồng hồng, lau mồ hôi. Trong một tràng âm thanh cổ vũ ầm ĩ, chỉ nghe thấy Hàn Sâm rống giận một tiếng: “Lâm Tây! Cô câm miệng lại cho tôi!”

.....

Tiếng rống to này của Hàn Sâm, khiến mọi người ở hiện trường đều nhìn Lâm Tây, Phó Tiểu Phuong đang cổ vũ cho Giang Tục, cũng bị một tiếng hét này của Hàn Sâm dọa sợ.

“Mẹ nó, Hàn Sâm điên rồi sao, cậu cố vũ cho anh ta mà anh ta còn làm vậy.” Phó Tiểu Phuong kinh ngạc quay đầu lại hỏi cô: “Sao cậu lại đả tội Hàn Sâm rồi hả?”

Lâm Tây liếc mắt nhìn Hàn Sâm mặt đen chạy về bên cạnh đồng đội, bắt đắ đi thở dài một cái.

“Ai, chuyện này, một lời khó nói hết.....”

Trận thi đấu hữu nghị này bởi vì Giang Tục ra sân, điểm số chênh lệch càng lúc càng lớn, có Giang Tục làm hậu vệ, cơ hồ đội Hàn Sâm không thể sử dụng toàn lực được, liền bị đánh vô lực chống đỡ.

Giang Tục chỉ đánh tới nửa sân, nhưng cũng chính là cầu thủ đạt nhiều điểm nhất.

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, Phó Tiểu Phuong vẫn muốn tiếp tục xem Giang Tục. Lâm Tây khinh thường, trực tiếp rời đi.

Nhìn thấy các bạn học cùng khoa rời sân bóng, Lâm Tây nghĩ mọi người đều là bạn học, nên cố ý chen qua, muốn an ủi mấy câu.

Hàn Sâm vẫn còn mặc đồng phục chơi bóng màu đen, toàn thân đều là mồ hôi, gò má bởi vì vận động mà đỏ bừng.

Lâm Tây vừa tới, bạn học trong khoa tự động nhường ra, Lâm Tây đi theo bước chân của Hàn Sâm, cố gắng an ủi anh: “Một trận đấu chẳng có gì ghê gớm, thua thì thua, cũng không phải là NBA.”

Hàn Sâm vừa nghe đến chữ “Thua”, liền nhủ mảy, anh nhìn Lâm Tây, tức giận hỏi cô: “Có phải cô cố ý quấy nhiễu ông đây phải không?”

Lâm Tây sợ ngây người: “Tại sao tôi cố vũ cho anh lại thành quấy nhiễu?”

“Bởi vì tôi nghe giọng nói của cô, liền cảm thấy rất tức giận.”

“.....”

Hàn Sâm tên gay này, khiến Lâm Tây giận sôi máu. Cô trừng mắt liếc anh một cái, trực tiếp đi ngược lại hướng của anh.

Vừa đi vừa mắng, giống như Hàn Sâm là người không biết phải trái không có gì tốt. Dáng vẻ anh chơi bóng xấu xí muốn chết, mặc đồng phục màu đen như hắc tinh tinh, Lâm Tây cảm thấy quả thật như xem thể giới động vật.

Lâm Tây muốn quay đầu lại đi tìm Phó Tiểu Phuong, đi không bao xa, đột nhiên phát hiện trước ngực có chút dao động, tay vừa sờ, thì ra là dây áo lót bị sút.

Nghĩ tới chuyện đi tiếp thì không thiếu lịch sự, thấy hành lang không có người, Lâm Tây tùy tiện đẩy ra một gian phòng luyện tập ra.

Sắc trời dần tối, rèm cửa sổ phòng luyện tập đều kéo lên, không ai nhìn thấy.

Lâm Tây dựa lưng vào cửa, vừa muốn vén áo lên, trong phòng luyện tập tối om đột nhiên truyền tới một giọng nam trầm thấp.

“Em muốn cởi quần áo, cũng không biết nhìn bên cạnh có người hay không sao?” Một câu nói hời hợt, trong hoàn cảnh chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng nhàn nhạt, có vẻ cực kỳ đột ngột.

“A —— biến thái ——” Lâm Tây bị dọa nên kêu loạn, vội vàng nắm chặt quần áo muốn chạy trốn.

“Uy.”

“Biến thái a a a!”

“Cùm cụp” Đèn của phòng luyện tập bị người ta bật lên, đột nhiên ánh sáng đâm vào mắt, Lâm Tây theo bản năng nhắm hai mắt lại. Vừa mở mắt, trong phòng luyện tập sáng ngời, chỉ còn lại một bóng người quen thuộc.

Vóc dáng thật cao, tóc hơi ướt, da màu lúa mì khỏe mạnh, bên dưới áo chơi bóng mơ hồ có thể thấy được bắp thịt gầy gò.

Khẽ cau mày, cứ như vậy đeo túi xách gờ đôi giày lên, từng bước từng bước đi về phía cô.

“Giang Tục?” Lâm Tây kinh ngạc nhìn anh: “Sao anh ở nơi này?”

Giang Tục nhủ mảy, không trả lời, mà hỏi ngược lại cô: “Em thì sao?”

Lâm Tây đằng hắng, có chút xấu hổ nói: “Khuy áo bị sút.”

Giang Tục cúi đầu, quan sát Lâm Tây một cái: “Oh.”

“Vậy em đi trước.” Lâm Tây dùng sức kẹp chặt hai cánh tay, chỉ sợ dây áo lót rớt ra, sẽ khiến cô lúng túng.

Lâm Tây vừa muốn đi ra ngoài, liền nghe thấy ở cửa vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, sau đó lại là một hồi tiếng bước chân nữa.

“Tô Duyệt Văn.” Một giọng nam tràn đầy sức sống vang lên, Lâm Tây lại bị dọa trở lại.

“Có người bên ngoài.” Lâm Tây cảnh giác nhìn Giang Tục một cái, nhỏ giọng nói: “Hai chúng ta ngàn vạn lần không thể cùng đi ra ngoài, nếu không người khác còn tưởng rằng chúng ta ở trong này đã làm gì.”

Giang Tục theo lời của cô hỏi ngược lại: “Chúng ta đã làm cái gì?”

Bộ dáng Lâm Tây như nhìn thấu thế sự: “Chắc anh hiểu, lời người đáng sợ.”

Lâm Tây hạ thấp giọng, cẩn thận nghe động tĩnh ngoài cửa.

Tô Duyệt Văn là người miền nam, giọng nói mềm ngọt dịu dàng: “Anh tìm em có chuyện gì không?”

“Em tới luyện tập sao?” Giọng nói nam sinh có chút ngượng ngùng.

“Ừ.”

“Anh có chút lời muốn nói với em.”

Thái độ Tô Duyệt Văn không nhiệt tình cũng không xa cách: “Anh nói đi.”

“Có thể vào trong rồi nói không?” Nam sinh có chút ngượng ngùng: “Trong hành lang khó mà nói.”

Hình như Tô Duyệt Văn trầm tư một hồi, cuối cùng nói một câu: “Vậy cũng tốt.”

Nghe được hai người muốn vào, Lâm Tây bị dọa nên bối rối. Cô theo bản năng trốn sau rèm cửa sổ. Sau khi cô chui vào, đột nhiên phát hiện Giang Tục cũng ở đây, ngộ nhờ Giang Tục bại lộ mình, vậy sẽ thêm phiền toái.

Cũng không quản Giang Tục có phản đối không, Lâm Tây trực tiếp một tay kéo anh đến sau rèm cửa sổ.

Phòng mà hai người đang trốn, là phòng luyện tập của đội thể dục, sau lưng cái rèm cửa sổ này cũng không phải là cửa sổ, mà là mặt gương cho các cô gái nhìn. Một cây đỡ để luyện tập, vòng ra khỏi một phạm vi nhỏ nên người ta có thể ẩn thân trong đó. Một người đứng còn miễn cưỡng, Giang Tục lại cao lớn nên bị gạt ra, hai người cơ hồ muốn ôm nhau.

Vào lúc này Lâm Tây muốn ngoảnh mặt vào bên trong, kết quả nhìn thấy cái gương đáng hận kia, nên còn lúng túng hơn Giang Tục.

“Làm cái gì vậy?” Giang Tục đứng nghiêm, mặt quang minh lấp lẹt.

“Hừ ——” Lâm Tây nhỏ giọng nói: “Bị phát hiện rồi, không giải thích được.”

“Giải thích với ai?”

Hai người núp sau lưng rèm cửa sổ, đứng rất gần nhau, Giang Tục lại cao, tầm mắt Lâm Tây chỉ có thể nhìn thấy mã số áo chơi bóng của Giang Tục. Đi lên nữa, là xương quai xanh hết sức mê người cùng hàu kết nhỏ ra của Giang Tục, lúc nào cũng tỏa ra Hormone phái nam.

Mặt Lâm Tây ửng hồng lên, lúng túng nhìn về phía bên cạnh, lúng ta lúng túng nói: “Em còn muốn có bạn trai, không muốn có xì căng đan lung tung.”

Giang Tục khẽ cúi đầu nhìn Lâm Tây, con ngươi trắng đen rõ ràng, lông mi dài rậm như quạt lông, tuy không nói gì, khí thế cũng rất hơn người.

“Dát chi ——” Cửa bị bên ngoài đẩy ra, tiếng bước chân càng ngày càng gần, chắc là Tô Duyệt Văn và nam sinh kia tiến vào.

Từ nhỏ đến lớn Lâm Tây chưa từng lén lút như vậy, động cũng không dám động, nửa người bị rèm cửa sổ cản trở có chút tê dại, sau lưng như bị người ta đặt một khối băng, cực kỳ lạnh lẽo.

Suy nghĩ một chút, thật không hiểu nổi cô đang sợ cái gì, nhưng vào lúc này tránh cũng đã tránh, chỉ có thể khăn trương nắm quả đấm, nghe nam sinh kia tỏ tình.

“Tô Duyệt Văn, anh thích em đã lâu rồi.” Nam sinh cười cười: “Thật ra thì đã anh muốn nói với em lâu rồi, nhưng không có can đảm. Năm nay thật vất vả có dũng khí.....”

“.....”

Không biết nam sinh kia có phải học chuyên văn học không, một cuộc thổ lộ, bị anh ta nói càng lúc càng dài, Lâm Tây ở bên trong rèm cửa sổ kìm nén quá mức, thiếu dưỡng khí khiến đầu óc cô có chút ngất xỉu.

Dưới chân cô như bay bổng, thân thể cũng lung lay hai cái. Thấy cô sắp ngã, một cánh tay có lực xuất hiện lôi kéo cô lại.

Lâm Tây va vào trong ngực Giang Tục.

Lâm Tây lớn như vậy, lần đầu tiên ở gần như vậy với một nam sinh, cô muốn đẩy ra, lại sợ kinh động hai người bên ngoài rèm cửa sổ, nên không dám động.

Mặt của Lâm Tây dán vào lồng ngực Giang Tục, muốn thay đổi phương hướng, nhưng chuyển đến đâu cũng không đúng. Cô thấp hơn, tựa vào nơi đó cũng lúng túng, cuối cùng chỉ có thể dời đến nách Giang Tục.

Vì hóa giải bầu không khí lúng túng này, Lâm Tây mấp máy môi, giọng nói như tiếng ruồi muỗi kêu hỏi một câu: “Anh có bị hôi nách không?”

Một câu nói này hỏi xong, không khí còn lúng túng hơn.

Lâm Tây đang suy nghĩ có thể bị Giang Tục đánh không, Giang Tục đã chậm rãi cúi đầu, bình tĩnh nhìn về phía cô, ánh mắt thâm trầm.

Anh không nói chuyện, trực tiếp dời mặt của Lâm Tây từ nách đến trước ngực.

Một luồng khí nóng quét qua trên mặt Lâm Tây, trong nháy mắt, giống như huyết dịch cả người cô đều dời đến trên mặt, Lâm Tây cảm thấy thế giới ồn ào náo động giống như ngừng lại.

Bên tai chỉ có nhịp tim trầm ổn của Giang Tục.

Giọng nói của Giang Tục rất thấp, âm lượng vừa đúng để Lâm Tây có thể nghe.

Anh nói: “Vậy thì tựa vào này.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Tựa người vào gần Giang Tục như vậy, Lâm Tây cảm thấy mình giống như một cái chăn điện sưởi ấm* không ngừng nóng lên. Cô đã nhiều lần định lùi về phía sau, nhưng không gian quá nhỏ, lùi cũng không rút khỏi cái ôm của Giang Tục được.

*Đệm điện, hay còn gọi là chăn điện/đệm sưởi/chăn sưởi, cấu tạo bởi 2 phần chính là phần thân đệm và phần thiết bị điều khiển, có tác dụng sưởi ấm thông qua cơ chế chuyển hóa từ điện năng thành nhiệt năng.

Cô nghĩ, nếu như Tô Duyệt Văn và nam sinh kia cứ đứng ở đó mãi mà không đi, Giang Tục hẳn sẽ bị phồng một mảng lớn đến mức phải vào bệnh viện.*

*Vì Lâm Tây đang nóng dần lên như cái chăn điện đó, hehe.

Lâu thật là lâu, rốt cuộc thì ước nguyện được thỏa mãn của nam sinh kia đã bị Tô Duyệt Văn từ chối, anh ta rời khỏi phòng luyện tập với vẻ mặt ảm đạm.

Lâm Tây thở phào nhẹ nhõm, đúng lúc cô đang nghĩ chỉ cần Tô Duyệt Văn đi khỏi là mình có thể ra rồi, tiếng của cô ta chợt vang lên nhàn nhạt ở bên ngoài.

“Xuất hiện đi.”

Lâm Tây do dự mấy chục giây, cuối cùng vẫn quyết tâm đi ra từ phía sau rèm cửa sổ.

Rèm cửa sổ màu lam khiến ánh sáng chiếu khắp phòng luyện tập nghiêng về sắc lạnh. Ván gỗ là dụng cụ luyện tập của sinh viên, bước đi trên đó sẽ phát ra tiếng “kéo kẹt”, Lâm Tây đi từng bước chậm chậm như mèo, cô sợ mình tạo ra tiếng động lạ.

Tô Duyệt Văn đứng thẳng người, mái đầu được chải chuốt gọn gàng, sạch sẽ. Cô ta mặc chiếc váy luyện múa màu trắng, chiếc váy phác họa đường cong từ chiếc cổ duyên dáng và thân hình đẹp đẽ của người thiếu nữ.

Về mặt của cô ta có một chút cao ngạo, khiến Lâm Tây bất giác cúi đầu.

Trước ánh mắt tò mò của Tô Duyệt Văn, Lâm Tây làm bộ như đi ngang qua. Cô kéo rèm cửa sổ, cười gượng rồi nói, “Rèm này cũng không tệ, quả thật

rất dày.”

Thấy Tô Duyệt Văn không hề chuyển dời tầm mắt, cứ nhìn chăm chăm vào mình, Lâm Tây lập tức bỏ vũ khí đầu hàng, nhìn cô ta với vẻ thành thật, “Tôi thề, tôi thật sự chỉ đi ngang qua mà thôi.”

Lâm Tây cứ nhìn đối phương bằng ánh mắt vô tội, Tô Duyệt Văn mấp máy môi, không nói bất kỳ ý kiến nào trước lý do thoái thác của Lâm Tây mà chỉ nhìn cô và Giang Tục đang đi ra phía sau, làm như không có việc gì bằng ánh mắt ý vị thâm trường*.

*Thú vị, có hứng thú

Cửa phòng luyện tập đóng kín. Giờ phút này, cả ba người đứng song song với nhau. Lâm Tây cảm thấy bầu không khí giống như ngưng tụ lại, ngay cả thở mà cô cũng không dám lớn tiếng.

Giang Tục dựa lưng vào tường, không tập trung, chẳng biết anh đang nghĩ cái gì, anh cũng không nói chuyện. Lâm Tây vừa nhìn đã biết không thể trông cậy vào anh, cô đánh nuốt nước bọt, mặt dày phá vỡ bầu không khí xấu hổ khiến người ta hít thở không thông, mỉm cười rồi nói, “Không có gì để nói... Tôi đi trước nha!”

Nói xong, cô dè dặt, cẩn trọng* (cẩn thận và thận trọng) quan sát vẻ mặt của hai người còn lại. Thấy Tô Duyệt Văn và Giang Tục đều không có ý định tính sổ, cô nhanh chóng chạy tung tăng ra khỏi phòng luyện tập.

Lấy lại bầu không khí tự do, Lâm Tây không khỏi dựa người vào tường, thở dốc mấy cái.

“Mẹ nó, sao chân mình lại mềm đi vậy hả?!” Cô nhịn không được mà chầm chọc bản thân một câu.

Lâm Tây đi rồi, trong phòng luyện tập chỉ còn lại Giang Tục và Tô Duyệt Văn.

Tô Duyệt Văn dùng hai tay ôm lấy ngực, nhìn Giang Tục bằng ánh mắt không tự ti cũng không kiêu ngạo. Cô ta chẳng nói gì thêm, chẳng hỏi câu nào.

Giang Tục bình thản dựa lưng vào tường, đôi mắt liếc về phía cửa, ngón tay khẽ gõ lên tay vịn trong phòng luyện tập vài cái, đáng vẻ vẫn không tập trung như cũ.

Một lát, khoe môi anh khẽ giật, “Không có gì để nói thì tôi cũng đi đây.”

Tô Duyệt Văn thấy Giang Tục sắp đi, cô ta mới chịu gọi anh lại, dịu dàng mở miệng, “Em gọi anh tới là vì có chuyện muốn nói với anh.”

Giang Tục dừng bước nhưng không quay đầu, “Còn cần phải nói sao?”

Tô Duyệt Văn nhịn không được, nhíu mày, “Ý anh là gì?”

Giang Tục im lặng hai giây, cuối cùng mới đáp lại, “Những gì cô nói với người kia (nam sinh kia) chính là những gì tôi muốn nói.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8-2

Lâm Tây tìm nhà vệ sinh để giải dây áo ngực trên vai cho chắc, thầm nghĩ hôm nay đúng là dây áo này gây ra án giết người.

Sắc trời dần dần về chiều. Bị chuyện của Tô Duyệt Văn làm cho chậm trễ, Lâm Tây mới sực nhớ ra mình chưa ăn cơm tối, cô vốn định trở về phòng ngủ nhưng bây giờ lại muốn tới căn tin.

Vừa đi được chẳng bao xa, bả vai cô đã bị ai đó vỗ mấy cái liên tục.

Cô quay đầu lại, thì ra là Giang Tục.

Cảnh tượng hai người đứng chen nhau bên rèm cửa sổ bỗng lóe lên trong đầu, Lâm Tây không nhịn được mà đỏ hết cả mặt. Cô thề đấy, cô chẳng hề có ý nghĩ không nên có với Giang Tục đâu! Bài học kiếp trước vẫn còn đấy, cho dù chết cô cũng không muốn có chuyện xấu nào về mình và Giang Tục bị lan truyền, lúc này cô chỉ xấu hổ mà thôi.

"Lại là chuyện gì ạ?"

Giang Tục: "Đi ăn cơm à?"

"Dạ."

"Đi chung nhé?"

"Không cần không cần!" Lần này Lâm Tây thành thật một cách tuyệt đối: "Em đi một mình à."

Bị Lâm Tây cự tuyệt, Giang Tục cũng không tỏ vẻ gì. Anh hơi nhún vai và nói thêm: "Lát nữa anh tới tìm em."

Lâm Tây hoài nghi nhìn về phía anh: "Anh tìm em làm gì?"

"Lấy áo chơi bóng."

Bị anh nhắc nhở như vậy, Lâm Tây chợt nhớ chuyện anh sai vặt mình. Ngẫm lại, kể từ ngày anh xuất hiện ở đời này, chẳng có chuyện nào của cô được thuận lợi cả, cô tức giận trả lời: "Vứt rồi."

Giang Tục thấy Lâm Tây đang đùa giỡn bằng cách hờn dỗi với mình, anh rũ mắt xuống và nhìn cô: "Mất hứng giặt đồ à?"

"Em là nô lệ của anh ư? Sao anh có thể tùy tiện bảo một nữ sinh giặt đồ hộ mình như vậy? Anh không hề ngẫm lại mấy bạn trong phòng em sẽ nghĩ em là người như thế nào ư? Hay đó là tật xấu của anh?"

Giang Tục suy tư một lát rồi vuốt cằm, nói: "Cũng phải, không nên tùy tiện nhờ em giặt đồ."

Anh cúi đầu, lục tìm trong túi xách một hồi rồi lấy ra một con gấu bông xấu đến mức mẹ nhìn không ra, ném mạnh vào lòng Lâm Tây: "Thù lao đó."

"Đây là cái gì?"

"Anh đi đây ~" Ba chữ ngắn gọn lưu loát, Giang Tục chỉ để lại một bóng lưng chẳng hề lưu luyến chuyện gì cho cô.

Hành động bỏ đi cũng đâu cần quá thông thả như vậy, anh hoàn toàn chẳng hề nghĩ tới việc Lâm Tây không cần món đồ xấu đến thế.

Giang Tục đã đi xa. Lâm Tây ôm con gấu xấu muốn chết ở trong lòng, nhìn không được mà gioi thẳng ngón giữa lên.

Ăn cơm xong, Lâm Tây kéo lê thân thể mệt mỏi của mình về phòng ngủ. Trừ cô ra chỉ có ba người đang ở phòng. Quyền Quyền còn tắm, Lỵ Lỵ giặt quần áo, chỉ có Phó Tiểu Phuong là nhàn rỗi. Thấy Lâm Tây về, Phó Tiểu Phuong chẳng hề quan tâm bạn mình đi đâu, vì sao về trễ như vậy mà chỉ liếc mắt một cái đã để ý đến con gấu bông xấu xí trong tay bạn.

Cô ta vừa ngạc nhiên vừa vui mừng và hỏi: "Lâm Minh Vũ tặng cậu à?"

Lâm Tây lười nói, trực tiếp ném con gấu bông cho Phó Tiểu Phuong: "Cậu thích thì cứ cầm lấy." Nói xong, cô ngồi sững người trên ghế.

Phó Tiểu Phuong yêu thích không buông, cứ thương thức con gấu ấy, xúc động mà nói: "Lâm Minh Vũ không tặng bạn gái mà lại tặng cậu, đúng là anh trai tốt đó nha."

"Xấu như vậy, có gì đáng để ngạc nhiên chứ?" Lâm Tây liếc nhìn con gấu một cái, thật sự là càng ngắm càng thấy xấu.

Phó Tiểu Phuong "chặc chặt" rồi khinh bỉ bạn mình: "Đương nhiên là khác chứ! Con gấu này là quà kỷ niệm được trao trong lần thi đấu hữu nghị giữa các khoa, chỉ có cầu thủ tranh tài tốt nhất ở mỗi trận với có."

"Đồ không đáng giá thì có gì quan trọng hả?" Giang Tục ném đồ cho cô y như vứt rác, có thể thấy là anh không cần một chút nào.

"Cậu thì biết gì chứ? Ý nghĩa khác lắm đó!" Phó Tiểu Phuong ôm con gấu và nói: "Đêm nay, ắt hẳn Giang Tục cũng có một con, không biết anh ấy sẽ tặng cho ai."

Lâm Tây hơi liếc qua Phó Tiểu Phuong, nghĩ thầm: Con gấu của Giang Tục nhà cậu đang nằm trong tay cậu đấy.

Sợ rằng bạn mình biết chân tướng sự việc sẽ ngắt đi vì kích động, Lâm Tây vẫn có lòng tốt không nói.

Phó Tiểu Phuong vẫn cứ nói chuyện: "Nhưng Giang Tục ấy, ngược lại thì mình chẳng hy vọng anh ấy tặng cho ai đâu. Nam thần mà, không thuộc về ai là ok nhất, vĩnh viễn là tài sản công cộng mới tốt nhất!"

"Nhà vệ sinh công cộng cũng là tài sản công cộng đó."

"Rốt cuộc Giang Tục đã chọc cậu hay sao mà ngày nào cậu cũng chửi bới anh ấy thế?"

"Được rồi được rồi." Nghỉ ngơi một lát, nhìn đồng hồ, Lâm Tây bê thau quần áo cần giặt ra ngoài cửa: "Cậu cứ tiếp tục với ý nghĩ phóng túng của mình đi (nguyên văn là "ý dâm", há há), mình đi giặt đồ đây."

"Ồi trời! Lâm Tây, mình phát cáu rồi đấy! Mình đang nói chuyện với cậu, sao cậu cứ luôn không tôn trọng người ta vậy hả!?"

"Bái bai!"

Phòng ngủ của Lâm Tây ở lầu bốn, chỗ giặt quần áo lại có rất nhiều người, cô phải đợi một lát mới có được chỗ trống. Bê thau đồ qua, mở vòi nước rồi cô mới phát hiện cô gái đang giặt quần áo kế bên mình là hoa khôi giảng đường – Tô Duyệt Văn. Đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

"Đến giặt đồ à?" Giọng nói của Tô Duyệt Văn trong trẻo mà nhàn nhạt, tựa như chỉ thuận miệng hỏi cho có.

"Trời ạ." Lâm Tây trả lời với vẻ không được tự nhiên: "Bạn cùng phòng đều đang tắm giặt cả rồi, cho nên tôi phải ra đây." (ý nói hết chỗ)

"À."

Ngắm lại chuyện hồ đồ xảy ra ở phòng luyện tập vào buổi hoàng hôn, sự xấu hổ chợt dâng lên giữa hai người.

Lâm Tây định tìm lý do để chạy lấy người, nhưng cô còn chưa kịp hành động, đường đi đã bị Tô Duyệt Văn chặn lại.

"Cứ giặt ở đây đi, đừng đổi chỗ."

Lâm Tây xấu hổ mà nhìn Tô Duyệt Văn, cười nói: "Có đâu, mình đâu có muốn đổi."

"Ừm."

Nói cũng nói rồi, Lâm Tây chỉ có thể cúi đầu chà xát quần áo. Giữa tiếng nước chảy ào ào, cô ngẩng đầu nhìn lên Tô Duyệt Văn.

Sau khi tắm xong, Tô Duyệt Văn thay đồ luyện múa, mái tóc đen dài được cô ta buộc trông rất giống một cái đuôi ngựa, trên người cô ta mặc áo sơ mi bằng vải bông màu trắng, quần đùi màu xanh nhạt cũng bằng vải bông nốt. So với rất nhiều năm về sau, tuy rằng ngũ quan xinh đẹp của Tô Duyệt Văn không có thay đổi gì lớn nhưng khí chất lại thay đổi rất nhiều. Càng trưởng thành, khí chất của cô ta càng mang hơi thở thân thiết, hiền hòa; còn bây giờ, cô ta gần giống với một thiếu nữ kiêu ngạo đáng đánh đòn hơn.

Giặt xong một lần, Lâm Tây xả nước sạch để giặt lại, tiếng nói vừa trong trẻo vừa có chút sự bức bối của Tô Duyệt Văn chợt truyền đến tai cô.

"Lúc trước cậu định vào đội cổ vũ... là vì Giang Tục sao?"

"Ặc..." Lâm Tây tròn mắt nhìn đối phương: "Sao có chuyện đó được?"

Tô Duyệt Văn chớp chớp đôi mắt đẹp, hai hàng mi tựa như đôi quạt nhỏ. Đối với câu trả lời của Lâm Tây, cô ta không có ý kiến gì mà chỉ hỏi tiếp: "Anh cậu và Giang Tục là bạn cùng phòng, hẳn là cậu thường xuyên gặp mặt Giang Tục phải không?"

Nhớ tới lời đồn về Tô Duyệt Văn và Giang Tục, lại nghĩ đến hôn lễ của Tô Duyệt Văn ở kiếp trước, nhất là mấy lời cô ta nói khi mời rượu, Lâm Tây chẳng hề muốn trở thành bia ngắm vô tội, cô vội vàng giải thích: "Mình thật sự không có quen anh ấy."

"Chiều hôm nay..."

"Đúng là hiểu lầm lớn mà!" Lâm Tây cực kỳ buồn bực: "Mình chỉ đi ngang qua thôi!"

Thấy Tô Duyệt Văn không tin, Lâm Tây nhanh tay tắt vòi nước, hỏi cô ta một cách nghiêm túc: "Cậu cảm thấy một anh chàng mặc đồ hiệu Armani, thích tân bô ở đại lộ Champs Élysées (đại lộ lớn và nổi tiếng ở thành phố Paris) sẽ thích ăn bánh trắng trứng gà* được bán trên xe đẩy ở ngã rẽ dưới lầu sao? Đó chính là quan hệ giữa mình và Giang Tục đó, hiểu chưa hả?"

*Bánh này mình sẽ post hình sau để mấy bạn xem hen, hehe

"Thật ra cậu không cần phải nói bản thân như vậy đâu." Tô Duyệt Văn cúi xuống nhìn, khuôn mặt xinh đẹp có vài phần kiên quyết: "Mình hy vọng có thể cạnh tranh công bằng với cậu."

"..."

Cả đêm hôm đó, Lâm Tây rầu rĩ không vui.

Tuy rằng cô đã cố hết sức để hạ thấp mình, nhưng dáng vẻ của Tô Duyệt Văn vẫn cứ nửa tin nửa ngờ.

Vừa ôm thang dây* của phòng ngủ, Lâm Tây vừa buồn bực.

*Post sau sẽ rõ

"Làm thế nào mới có thể khiến một cô gái không còn coi mình là tình địch nữa?" Cô hỏi.

Phó Tiểu Phương vừa dũa móng tay vừa hé mắt nhìn bạn mình: "Ngoại hình của cậu không giống nam cũng chẳng giống nữ, vậy mà còn có người xem cậu là tình địch à? Ai thế?"

"Tô Duyệt Văn."

Phó Tiểu Phuong ngừng việc đưa móng lại một chút: "Tô Duyệt Văn... coi cậu là tình địch?"

Lâm Tây thở dài: "Đúng vậy."

Phó Tiểu Phuong chuyển qua ngồi đối diện với Lâm Tây, hỏi rất nghiêm túc: "Cậu xứng sao?"

"... Phó Tiểu Phuong! Mình cảnh cáo cậu, cậu có thể khi dễ chỉ số thông minh của mình nhưng tuyệt đối không được sỉ nhục giá trị nhan sắc!" Lâm Tây định xông tới, quyết một trận sinh tử với bạn mình thì di động trên giường đột nhiên vang lên.

Cầm lên và nhìn thoáng qua những gì hiển thị trên màn hình, cô bừa bãi một cái rồi mới tiếp cuộc gọi.

"Anh tới lấy áo chơi bóng."

Người ở đầu dây bên kia tiếc chữ như vàng* khiến Lâm Tây càng khó chịu hơn: "Anh dựa vào cái gì hả?!"

*Kiệm lời, nói quá ngắn gọn

"Xuống lầu." Giang Tục dừng một tí, giọng nói của anh trầm thấp nhưng lại rất giàu sức hút, kèm theo đó là sự lười nhác: "Anh chờ em."

Chỉ ba chữ thôi cũng đủ để khiến toàn thân Lâm Tây nổi hết da gà.

Cô thở phì phò, lôi áo chơi bóng của người nào đó trên ban công phòng ngủ xuống. Trước khi xuống lầu, cô chợt quay đầu lại hỏi mấy người bạn cùng phòng đang nín thở và nhìn chăm chăm vào mình.

"Có thật là anh ta sẽ không có ý gì với mình?"

"..."

"Mẹ nó chứ!" Lâm Tây cầm áo chơi bóng, vẻ mặt sợ hãi: "Xem ra mình phải nhanh chóng tìm người nói chuyện yêu đương để khiến Tô Duyệt Văn yên tâm, làm Giang Tục --- chết tâm!"

Ba người trong phòng không nhịn nổi nữa, trăm miệng một lời quát Lâm Tây: "Xéo - _-!!!"

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Đêm tháng Chín, sau khi trải qua những ngày hè vô cùng cháy bỏng thì đã chuyển sang hơi lạnh man mát.

Bây giờ đã hơn chín giờ, các sinh viên ào ào trở về phòng ngủ, ánh đèn phòng ngủ sáng bừng lên ở các lầu, trông qua giống như những ô đèn vuông trang trí đang nằm yên tĩnh trong trường học.

Giang Tục đứng dưới lầu của dãy phòng ngủ dành cho nữ, dưới một tàng cây mà Lâm Tây chẳng biết phải gọi tên cây đó là cây gì. Ánh trăng xuyên thấu qua kẽ lá chiếu lên gương mặt anh, che giấu đi vẻ mặt hiện tại.

Lâm Tây nghĩ, đây nhất định là hình ảnh mà những cô gái trong dãy phòng ngủ dành cho nữ hy vọng nhìn thấy nhất, nếu như Giang Tục đứng đấy để chờ bọn họ.

Nhưng trong số đó lại không bao gồm Lâm Tây.

Kiếp trước, mọi người đều biết anh cô và Giang Tục ở cùng phòng ngủ, do đó họ nhờ cô đưa thư, gửi quà. Vì cô không thích Giang Tục nên có rất nhiều cô gái thích anh đã trở thành bạn bè của cô mà chẳng chút băn khoăn, khổ sở hay thất tình, họ đều tìm cô để tâm sự.

Mãi đến khi lá thư tình này xuất hiện, cô bỗng trở thành "phân" trong lời của họ, vì cô "biến thủ" làm người ta giận sôi.

*Biển thủ: Chiếm làm của riêng

Những cô bạn từng rất thích cô, họ cảm thấy bị cô lừa, bắt đầu hành vi bạo lực trường học với cô.

Lời người đáng sợ, ba người thành hồ, lời đồn về cô ngày càng thái quá. Có một năm, Lâm Tây hiếm khi ra khỏi phòng ngủ, thường xuyên nghỉ tiết trên lớp, tất cả mọi thứ phải dựa vào sự bảo vệ của ba người bạn cùng phòng.

Thời kỳ sinh viên để lại bóng ma quá nặng. Sau khi tốt nghiệp, Lâm Tây đã cố gắng hết sức để giảm bớt sự tiếp xúc với Giang Tục, nhưng bởi vì quan hệ trong công việc nên tránh cũng chẳng xong. Sự bài trừ Giang Tục đã ăn sâu bén rễ trong nội tâm cô, cho dù anh ưu tú đến cỡ nào, hai người cũng tuyệt đối không có khả năng.

Có một số người, người thường không thể trâu vào, vậy thì không nên đi chọc. Đây là tín hiệu* trong cuộc đời của Lâm Tây.

*Tín hiệu: Điều đặt ra để tin theo

Cô cầm áo chơi bóng của Giang Tục, đi đến trước mặt anh, tức giận đẩy tới.

Hắn là tiếng bước chân của Lâm Tây quá nhỏ, Giang Tục bất chợt nhìn thấy đồ của mình nên còn hơi sững sốt.

Nhận lấy áo chơi bóng, anh mỉm cười cười cười.

"Sau này đừng bảo em giặt quần áo cho anh nữa." Lâm Tây nói.

"Hả?"

"Em còn muốn tìm bạn trai, không muốn có chuyện mờ ám gì với anh."

Ánh mắt Giang Tục chợt trở nên sâu kín, anh chỉ thốt ra một chữ duy nhất: "À."

Lâm Tây vốn chuẩn bị rời đi, nhưng nghĩ ngợi không yên tâm cái gì đó, cô vòng lại giữa chừng.

Khoanh hai tay lại, cô nói cực kỳ nghiêm túc: "Giang Tục, hay em nói thẳng với anh luôn vậy. Nói đến chuyện yêu đương, em là một cái bình giấm chua, không chấp nhận được việc bạn trai mình được người ta mơ ước mỗi ngày, cho nên anh thật sự không phải kiểu người hợp với em, cách em xa quá xa. Em chỉ muốn tìm một anh chàng sinh viên bình thường, bình thường, anh hiểu không?" Lâm Tây nuốt một ngụm nước bọt, nói tiếp: "Do đó, ngàn lần vạn lần, anh đừng có thích em, bởi vì em tuyệt đối không thể đáp lại. Anh đã hiểu chưa? Hả?!"

Lâm Tây nói một tràng như súng liên thanh, Giang Tục vẫn nhìn chăm chăm cô, mãi chẳng chuyển dời tầm mắt, trên mặt anh không có cảm xúc gì cả.

Thấy Lâm Tây nói xong, Giang Tục mới cau mày, chẹp miệng.

"Em giặt quần áo, giặt hư cả đầu óc rồi à?"

"..."

Một người lên lầu trở về phòng ngủ, trong đầu còn nhớ lại lời nói cuối cùng của Giang Tục.

Cái đồ không biết lễ độ, không thích thì nói không thích đi, đã vậy còn đá kích thân thể người ta!

Đầu óc của anh mới hư mất ấy, đầu óc cả nhà anh đều bị hư mất!

Thật ra ngày đầu tiên vào đại học thì Lâm Tây đã biết Giang Tục rồi.

Lúc đó được Lâm Minh Vũ mời rất nhiệt liệt, Lâm Tây mới qua phòng ngủ của nam chơi một lát. Dì phụ trách quản lý dãy lầu phòng ngủ dành cho nữ hận không thể bắt mấy con muỗi không được phép vào (ý nói rất nghiêm khắc, không cho nam vào), nhưng nữ lại có thể tự do ra vào phòng ngủ của nam.

Sau khi các bậc đàn anh đàn chị rời đi, Lâm Tây và Lâm Minh Vũ bắt đầu sống nương tựa lẫn nhau. Cho dù trước kia tranh cãi âm ỉ đến mấy lần, họ vẫn xây dựng nên tình cảm cách mạng* thâm sâu.

*Tình cảm cách mạng: Tình cảm được xây nên trong hoạn nạn, cùng nhau trải qua thời kỳ khó khăn để lớn lên. Đó có thể là tình cảm giữa đồng chí, bạn học...

Túi lớn túi nhỏ của Lâm Minh Vũ chất thành đống ở trên giường. Anh đứng trên ban công chuyển đồ này nọ, không quên sai bảo Lâm Tây: "Em trải giường giúp anh, anh không làm được."

"Yếu ớt." Tuy Lâm Tây tròn mắt với Lâm Minh Vũ những vẫn đứng dậy giúp anh trải giường.

Cô leo lên giường trên, lôi đồng kéo tây, làm đi làm lại một hồi mới trải giường xong, ngay cả mùng cũng treo lên thay Lâm Minh Vũ.

"Lâm Minh Vũ, ruột gói* đâu? Sao lại không ở trên giường?" Lâm Tây còn đang tìm kiếm thì ruột gói trắng bông đã được chuyển lên chỗ cô. Cô nhận lấy, hăng hái làm xong rồi vỗ tay.

*Chiếc gói trắng chứa bông ở bên trong, khi gói đầu thì người ta sẽ bao một lớp vỏ gói hoa vẫn ở bên ngoài.

"Lâm Minh Vũ, anh đúng là lớn mà cứ như con nít, việc đơn giản thế lại không làm được."

Lâm Tây vén mừng lên, cúi người xuống, về mặt chế nhạo.

Nào có ngờ được, khi khuôn mặt của người dưới giường giao với tầm mắt cô, cô mới nhận ra đây chẳng phải là ông anh Lâm Minh Vũ mà là một nam sinh không quen không biết.

Vóc người của anh rất cao, cao hơn giường trên khoảng nửa đầu. Mái tóc ngắn ngắn, khuôn mặt đẹp hơn cả siêu sao, đôi mắt đen trắng rõ ràng và thâm sâu như giếng cổ, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Lâm Tâm không nhận được, bắt đầu cà lăm: "Em... em là em gái của Lâm Minh Vũ..."

Còn anh lại cực kỳ lễ phép: "Anh là bạn cùng phòng với Lâm Minh Vũ, tên anh là Giang Tục."

Lâm Tây xấu hổ, bỏ xuống giường trên, ngượng ngượng ngừng ngừng, nhìn nam sinh xa lạ ở chung một phòng với anh mình.

"Lâm Minh Vũ đâu ạ?"

"Hình như đi múc nước rồi."

Đi ra ngoài cũng không kêu một tiếng, đúng là không chữa được.

"Dạ." Lâm Tây gãi gãi đầu: "Việc này... Phien anh nói lại với anh ấy, em đã trải giường giúp anh ấy xong rồi, em về trước ạ."

Giang Tục cười nhẹ, ánh mắt anh nhìn cô mang đầy ý vị sâu xa.

Sau một lúc lâu, anh mới thốt ra một câu: "Giường mà em vừa trải là của anh đó."

"..."

Quen biết Giang Tục mười năm, Lâm Tây cũng coi như cảm nhận sâu sắc được người này trên hoa ghẹo nguyệt đến đâu, kiêu ngạo chán chết đến thế nào, nhiều tới mức không coi ai ra gì.

Không hiểu nổi sao lại có nhiều người thích anh như vậy, ngẫm lại, mấy cô gái kia đúng là mù quáng hết cả rồi.

*****

Lúc cô trở về phòng ngủ, bạn cùng phòng đều đã lên giường. Họ đợi Lâm Tây về để mở hội tám chuyện xuyên đêm, tiết mục cố định của phòng.

Một khi con gái đã tám thì sẽ không ngừng lại được. Chủ đề đi từ học bổng cuối kỳ của năm tư đến mấy chuyện bát quái của siêu sao nào đó vừa giả tạo vừa khoe khoang, cuối cùng lại thành nói riêng về Tô Duyệt Văn. Cô ta được người của diễn đàn thổ lộ tình cảm, ồn ào huyên náo.

Vài cô gái không có bạn trai khóc nức nở, cái không có bạn trai cô nương cùng nhau khóc nức nở, mấy năm đại học này đúng là "hạn hán cũng chết mà lũ lụt cũng chết".

Trước khi đi ngủ, Lâm Tây tổng kết rằng bản thân cô không có gì hay để nói đến chuyện tình cảm trên thế gian cả: "Ngẫm lại, mình vẫn không thể yêu được, nguyên nhân thì không ít đâu nhé. Ít bạn bè; thích xem phim thần tượng hơn, chủ nghĩa lý tưởng, không thực tế; à phải, còn nữa đó nha, rất không thích trang điểm, chẳng có sảo đồ đẹp..."

"Stop - -" Phó Tiểu Phương không nghe nổi nữa: "Nói như vậy, chưa cất lời yêu được thì chỉ có một nguyên nhân thôi -- Xấu!!!"

"Xí!!!"

...

Rút kinh nghiệm xương máu, Lâm Tây quyết định thay đổi bản thân một phen, tranh thủ sớm ngày thoát kiếp FA. Cô còn chưa bắt đầu triển khai quyền cước, "hoa đào" đã lặng lẽ nở rộ rồi.

Lại nói tiếp, việc này cũng có chút hài hước.

Ngày đó, lúc Lâm Tây định vào căn tin thì chợt nghe tiếng người gọi tên mình. Cô xoay người lại, ngẩng đầu theo thói quen, sau khi nhìn thấy người tới là ai lại cúi đầu.

Một nam sinh cao khoảng một mét sáu xuất hiện trong tầm mắt cô.

"Xin chào đồng chí Lâm Tây, mình là Trương Đức Ái bên chuyên ngành Tài Chính."

Lâm Tây thấy anh ta mới ở khúc dạo đầu mà dáng vẻ đã như bẻ trên rồi, cô chợt cảm thấy hơi hoảng loạn, nhanh chóng vuốt cằm: "Xin chào đồng chí Trương, xin hỏi ngài tìm tôi là có chỉ thị gì?"

Trương Đức Ái gãi gãi đầu, đưa thư cho Lâm Tây với vẻ ngượng ngùng: "Đây là do mình viết, cậu xem một chút."

Nói xong, anh ta nhét thư vào trong tay cô.

Lâm Tây hoài nghi nhìn anh ta, mở thư trước về mặt chờ mong của đối phương, nhìn sơ qua mấy cái cũng biết là thư tình.

Bên trong có mấy câu đặc sắc, tựa tựa nhau như "Em là thuốc của anh, không có em thì anh sẽ bị cảm"; "Thấy em có thể giảm béo, chỉ lo nhìn em, ngay cả cơm cũng không muốn ăn"... khiến Lâm Tây có cảm giác quen thuộc.

Nghĩ lại cẩn thận mới nhớ ra. Kiep trước, người này đã từng theo đuổi cô, nhưng lúc đó chưa nhớ kỹ mặt mà cô đã trực tiếp từ chối rồi.

Lại nói tiếp về việc này, ngược lại có chút sâu xa.

Lúc đó, Tô Duyệt Văn cũng giống như bây giờ vậy, đang bị người ta lớn giọng theo đuổi, đưa thiệp ước hẹn ngay trên diễn đàn của trường, khiến cho khắp trường ồn ào náo nhiệt. Là nhân vật chính bị theo đuổi, vốn nên đam mê theo theo, nhưng cô ta có EQ cực cao, bị ép buộc như vậy mà cũng không tức không giận, không kiêu ngạo không hững hờ, chỉ đáp lại lời ước hẹn rằng: "Tôi muốn tám huy chương mười hạng toàn năng, cậu đưa cho tôi, tôi sẽ đồng ý với cậu."

Sau khi Tô Duyệt Văn trả lời không bao lâu thì Lâm Tây nhận được thư tình của Trương Đức Ái. Khi ấy, anh ta nổi danh khắp trường đại học về khoản cưa quá nhiều người tới mức không đếm nổi, tung lưới khắp nơi (thả thính), cưa không được người này lại theo đuổi người khác tiếp. Bạn cùng phòng của Lâm Tây ghé thăm anh ta, họ nghĩ ra biện pháp giúp cô, bảo cô học theo Tô Duyệt Văn và đáp lại rằng: "Cậu lấy được huy chương mười hạng toàn năng, tôi sẽ đồng ý với cậu."

Trong Đại hội thể dục thể thao của trường đại học C, có một trận đấu mười hạng toàn năng rất khác biệt. Từ khi "Chạy, Nhảy, Sút" trở thành mười hạng mục vận động, hàng năm đều có hạng mục thay đổi tùy theo từng dịp. Tuy mỗi năm đều có người khiếu chiến với mười hạng toàn năng nhưng không phải ai cũng làm được, bởi vì Đại học C có yêu cầu rất cao, phải phá kỷ lục thì mới được đoạt giải.

Vì thế, phần thưởng của mười hạng toàn năng cũng cực kỳ đặc biệt, là một chiếc huy chương có tính chất đặc thù.

Cuối cùng thì một lần cũng có người phá kỷ lục, ấy là năm năm trước, chàng trai đoạt giải tặng huy chương cho cô gái mình thích, sau này bọn họ kết hôn. Chàng trai ấy chính là thầy giáo thể dục hiện tại của Lâm Tây.

Có điều... nhắc lại việc này cũng thấy thật kỳ diệu. Năm kia, Giang Tục đột ngột khiếu chiến mười hạng toàn năng, hơn nữa còn vượt qua và phá cả kỷ lục.

Nam sinh theo đuổi Tô Duyệt Văn và nam sinh theo đuổi Lâm Tây, dĩ nhiên đều không có được tám huy chương đấy.

Sau này cả trường bắt đầu có truyền thuyết rằng Giang Tục nhìn thấy thiệp mời ước hẹn trên diễn đàn nên mới dự thi, nhất định là anh thích hoa khôi giảng đường Tô Duyệt Văn, tóm lại là một truyền thuyết lan ra cực kỳ náo nhiệt.

Việc này cũng do Lâm Tây bỏ lỡ bức thư tình kia trước, cũng là chuyện xấu duy nhất trong đời Giang Tục.

Kiep trước, sau khi từ chối đối phương, chỉ trong một đêm, hoa đào của Lâm Tây bắt đầu tàn lụi. Ngẫm lại, nhất định là năm đó dùng chiêu kia quá tổn hại. Kiep này, cô phải chăm sóc anh ta thật tốt.

Lâm Tây nói bằng giọng trong trẻo: "Xem rồi, viết không tệ, có thể nhìn thấy cách hành văn của cậu rất tốt."

"Mình vốn định nhờ bạn cùng phòng của cậu đưa thư giúp." Trương Đức Ái gãi lỗ tai, nói tới bạn của cô, anh ta chợt cảm thấy ngượng ngùng: "Kết quả là bọn họ không đồng ý."

"Hả?" Có việc này ư?

"Nghe bạn cùng phòng cậu nói là cậu muốn tìm bạn trai lấy được huy chương mười hạng toàn năng."

"..." Ngày đó mở hội tám ban đêm, thiệp ước hẹn của Tô Duyệt Văn vừa mới xuất hiện vài ngày, không ngờ tình thế phát triển nhanh như vậy, mấy cô bạn kia đã bắt đầu "sao chép" rồi.

"Bọn họ điên rồi sao?" Lâm Tây âm thầm châm chọc mấy đồng đội ngu như heo ở cùng phòng, lúc này chỉ có thể chạy nhanh để cứu chữa. Cô mỉm cười và nói: "Hoa khôi giảng đường có yêu cầu như vậy cũng chẳng có gì lạ, sao tôi lại có yêu cầu đấy được?"

"Ặc?" Lời nói của Lâm Tây khiến Trương Đức Ái có hơi hồ đồ: "Chẳng lẽ cậu không định từ chối mình?"

"Vì sao phải từ chối cậu?" Về mặt của Lâm Tây giống như hy sinh vì việc nghĩa: "Thật ra... chúng ta cũng hợp với nhau, trước tiên làm bạn bè với nhau đi."

"Hợp ở chỗ nào?"

Lâm Tây cúi đầu nhìn thoáng qua, thật sự không biết phải nói gì với nam sinh còn lùn hơn cả mình. Đúng lúc cô vô đầu bứt tai vì không biết làm sao để đáp lại thì chợt có tia sáng lóe lên ở trong đầu.

"Chúng ta đều là người độc thân! Rất thích hợp đó!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Nói thật, tuy rằng Lâm Tây gấp gáp muốn yêu đương, nhưng sự thật là mặt nào của Trương Đức Ái cũng không phù hợp với hình mẫu lý tưởng trong cô, nhìn kiểu gì cũng thấy hơi giống “đôi bụng quá mức nên ăn quàng”.

Thế nhưng, cũng vì kiếp trước cô theo chủ nghĩa lý tưởng “kén cá chọn canh” nên đến lúc chết vẫn chưa hề nói được lời yêu. Trải qua một kiếp, quả thật đã học được cách đối mặt với hiện thực, cô quen trước đã rồi quyết định sau.

Ngày thứ bảy, Trương Đức Ái hẹn Lâm Tây đến phố đi bộ. Lâm Tây nghĩ, lần đầu tiên hẹn hò trong đời, tốt xấu gì cũng nên trang điểm một chút, vì thế cô lấy đồ nghề trang điểm ra bôi bôi dặm dặm.

Bây giờ Lâm Tây mới có hai mươi tuổi, vẫn tràn đầy protein collagen.

Cô thuộc kiểu người bẩm sinh da trắng, làn da ít lỗ chân lông, không cần phải dùng phấn nền trang điểm. Tien tay tia máy lại một chút, trang điểm theo kiểu Hàn tự nhiên, trong veo là đã xong việc rồi. Cô đứng trước gương, ngắm nhìn dáng người trẻ tuổi của mình, nhìn không được mà xúc động cả buổi.

Năm đó, rốt cuộc cô đã tự phá hủy bản thân mình như thế nào? Vào lúc đẹp nhất lại không nắm chắc, hoàn toàn lãng phí cuộc đời đó nha.

Ngày thứ bảy, trên phố đi bộ người đến người đi, số người hẹn hò như Lâm Tây không ít, chỉ là họ đi có đôi có cặp, còn Trương Đức Ái phải ước hẹn ngày gặp mặt ở ngoài trường.

Lâm Tây mặc một chiếc quần trắng, đứng ở chỗ vòi phun kèm theo tiếng nhạc nước trên phố đi bộ để chờ.

Cô tới quá sớm, chờ không thấy Trương Đức Ái nhưng lại thấy tên gốc Lâm Minh Vũ tới đây.

Người cao ngửa lớn, đúng là muốn làm cho người ta bỏ qua cũng rất khó.

"Lâm Tây?"

Ánh mắt sắc bén của Lâm Minh Vũ liếc thấy Lâm Tây, hơn nữa còn bước qua bên này rất nhanh, bên cạnh anh ta là Giang Tục với vẻ mặt không cảm xúc, nhìn chằm chằm vào cô.

Giang Tục và Lâm Minh Vũ xuất hiện đã nhanh chóng thu hút ánh mắt của người đi đường, khiến cho Lâm Tây thực sự giống như mang mũi nhọn trên lưng. Trung tâm thương mại ở gần trường học cũng phiền toái thật, tùy tiện đi dạo mà khắp ngã đường đều là người quen.

"Sao anh lại tới đây?" Lâm Tây hỏi Lâm Minh Vũ: "Dạo phố à?"

"Ồ cứng máy tính của anh không đủ, anh ra mua ô cứng."

"À."

Lâm Tây liếc mắt nhìn sang bên cạnh. Giang Tục mặc chiếc áo sơ mi tay dài màu trắng, cổ tay áo được cuộn lên đã để lộ cánh tay đầy những đường cong. Anh đứng ở đấy, rõ ràng không nói chuyện nhưng sự tồn tại của anh lại mang đến cảm giác vô cùng mạnh.

Theo như cô biết, mỗi một Chủ nhật, Giang Tục đều đi với thầy hướng dẫn để làm dự án. Bình thường, ngoại trừ chơi bóng, anh rất ít lêu lổng bên ngoài, cô chợt cảm thấy kinh ngạc: "Anh Giang Tục đột nhiên đồng ý ra ngoài với anh để mua ô cứng?"

Nói đến đây, Lâm Minh Vũ không kìm được, thể hiện ra vài phần đắc ý: “Bây giờ Giang Tục là cậu em nhỏ của anh đấy.” Càng nói, Lâm Minh Vũ càng khoe khoang: “Cậu ấy cược với anh và bị thua, gần đây đều làm cậu em nhỏ của anh, anh muốn cậu ấy làm thế đấy.”

Lâm Tây nghi hoặc: "Anh Giang Tục mà thua ư?" Không phải anh được xưng là có trí tuệ thiên tài à?

Nói xong, cô lặng lẽ liếc nhìn Giang Tục một cái. Dáng vẻ Giang Tục vẫn như trước kia, không có cảm xúc nào.

"Ha ha, lúc đó chỉ quyết định cược với nhau, chưa quyết định nội dung." Lâm Minh Vũ cười ha ha: "Sau này, anh nói cược xem ai có thể kiên trì, mang vợ nhiều ngày không đổi. Giang Tục không làm được! Mới hai ngày đã nhận thua rồi! Khả khả!"

Ngẫm lại nội dung của trò đánh cược này, Lâm Tây không nhịn nổi con buồn nôn, cô bật lại không chút khách sáo: "Lâm Minh Vũ, anh gớm quá!"

"Ha ha ha ha!"

Giang Tục vòng hai tay quanh ngực, mày hơi nhíu lại. Anh nhắc lên, đá Lâm Minh Vũ một cước, chẳng hề khách sáo.

Thấy Lâm Minh Vũ vẫn cười hi hi ha ha, chưa có ý định rời đi, Lâm Tây cũng thấy hơi nóng nảy. Cô nhìn đồng hồ, sắp đến giờ hẹn rồi.

Cái người tên Lâm Minh Vũ này thích nhất là chuyện bé xé to, tốt hơn hết đừng để anh ta gặp được Trương Đức Ái, không chừng lại gây ra cái gì đó rắc rối thì khổ, bây giờ cô chỉ có thể mong chờ Lâm Minh Vũ mau dứt nhanh đi.

"Hắn là anh bận rộn nhiều việc lắm nhì!" Lâm Tây nhìn anh trai: "Mau đi nhanh đi."

Lâm Minh Vũ bị Lâm Tây đẩy một cái mà vẫn không nhúc nhích tí nào. Thấy sắc mặt cô có gì đó là lạ, anh ta lập tức cảnh giác, sờ cằm, đi vòng quanh cô một vòng, cau mày hỏi: "Nói đi nói lại, còn em thì thế nào? Sao lại ở đây?"

"Dạo phố ấy mà."

"Dạo phố mà trang điểm hả? Dạo với ai thế?" Lâm Minh Vũ "chặc chặt", nhìn cô: "Giờ em đang làm cái gì vậy? Ngày nào cũng sửa soạn đến mức "yêu lí yêu khí*"..."

*Yêu lí yêu khí – Thành ngữ: Hình dung người phụ nữ ăn mặc kỳ quái, cử chỉ hết sức lỏng lẻo, giống như tà phái

Lâm Tây bị câu nói khích của anh ta làm cho thẹn quá hóa giận, cô nhìn không được mà phản bác: "Trang điểm một chút mà "yêu lí yêu khí" gì hả? Ngày nào bạn gái anh cũng trang điểm đấy, sao anh không nói?"

Lâm Minh Vũ ngẫm lại, gật đầu: "Cũng phải, em cũng đến tuổi trang điểm rồi." Anh ta vỗ vai cô: "Đáng tiếc, nền tảng hoàn toàn kém Tiểu Khả, hình như trang điểm xong lại giống khi con hơn."

"Thả cái..." Lâm Tây nhìn thoáng qua Giang Tục đang đứng ở bên cạnh, hung hăng, kìm nén để nuốt chữ "trăm" lại, cuối cùng chỉ có thể thở hắt hắt, rống lên một câu: "Lâm Minh Vũ, anh biến mau cho em!!!"

Thấy Lâm Tây thẹn quá hóa giận, Lâm Minh Vũ không dám chọc cô nữa: "Em cứ từ từ đi dạo, anh đi mua ỏ cứng trước đây, còn nhiều hình của mấy thầy đang chờ anh tải xuống lắm."

Lâm Tây: "... Thấp kém!"

Anh em nhà họ Lâm vẫn còn oán hận nhau, cuối cùng Giang Tục luôn không nói chuyện lại mở miệng. Anh nhìn Lâm Tây, nói với cô bằng giọng nhàn nhạt: "Bọn anh đi đây."

Lâm Tây nghe anh nói cũng cảm thấy hơi lạ, cô nhìn anh: "Dạ."

"Nếu như mua nhiều quá, gọi điện thoại nhé."

"Gì cơ ạ?"

"Bọn anh cần giúp em."

Tiếng nói của Giang Tục không có một gợn sóng nào, rõ ràng là lời nói chân thật dịu dàng nhưng lại làm cho người ta nghe không ra bong bóng màu hồng nào trong đấy. Lâm Tây cũng không dám nghĩ lung tung, cô nhanh chóng vẫy tay từ chối: "Không cần không cần, em tự lo được."

...

Đợi khi cả hai đi xa rồi, cuối cùng Lâm Minh Vũ nhịn không được mà thở dài: "Ôi trời!"

Giang Tục tựa như đăm chiêu, quay đầu nhìn thoáng qua.

Lâm Minh Vũ vẫn còn buồn: “Nghĩ đến em gái Lâm Tây của mình, trước khi lên đại học luôn để tóc ngắn, không thích tắm rửa. Hồi nhỏ vì trốn tắm, nó trèo lên cây, giăng co với thím của mình hơn ba tiếng đồng hồ, thế nào cũng phải đánh một trận mới chịu, y hệt con trai. Cậu xem, trưởng thành rồi nó cũng biết trang điểm đấy.”

"Cho nên?"

Lâm Minh Vũ thấy vẻ mặt Giang Tục không cho là đúng, anh ta vội lắc đầu: “Cậu không hiểu tâm trạng của mình đâu, cậu không có em gái.” Nói xong, Lâm Minh Vũ đột nhiên nắm tay lại, nói lời thề son sắt: “Làm anh trai có trách nhiệm rất lớn! Mình phải để ý nó cho kỹ, không cho phép con cóc nhái nào lại gần hay để mắt tới! Nếu ai dám làm chuyện xằng bậy với nó, một thằng tới thì mình đánh một, hai thằng tới mình chấp cả đôi.”

Lâm Minh Vũ nói đồng đặc ở đằng trước, Giang Tục ở đằng sau lại không hề phản ứng.

"Giang Tục?" Anh ta chợt quay đầu lại, hóa ra Giang Tục đã đi chậm vài bước.

Lâm Minh Vũ nghi hoặc nhìn anh: “Nhìn gì thế?” Dựa theo phương hướng mà ánh mắt anh đang trông qua, anh ta không thấy gì kỳ lạ cả: “Có phải em không chịu thua, muốn chạy không? Mau chạy nhanh đi mua ỏ cứng với anh đi!”

Trên đường người đến người đi, có đôi có cặp. Giang Tục không hề để ý Lâm Minh Vũ, chỉ im lặng một lát, cuối cùng thu lại tầm mắt.

"Đi thôi."

*****

Lâm Minh Vũ mới rời đi vài phút, Trương Đức Ái đã tới rồi. Cảm ơn trời đất, Lâm Tây đã tiến vị đại thần Lâm Minh Vũ thích được hầu hạ kia đi trước.

Lần đầu tiên hẹn hò với Trương Đức Ái, Lâm Tây nhớ lại, đúng là càng nhớ đến đâu càng chịu không nổi đến đó.

Hai người đi xem phim điện ảnh với nhau. Trương Đức Ái chọn một bộ phim có ý nghĩa – “Xe lửa nhỏ”. Tuy phim được xếp vào thể loại điện ảnh dành cho thiếu nhi nhưng nội dung rất hay, cốt truyện khiến người ta cảm động. Trương Đức Ái khóc rất to, Lâm Tây ngồi bên cạnh hoàn toàn không biết phải làm sao cả.

Thật ra hồi học tiểu học, Lâm Tây cũng từng xem không ít kiểu phim như vậy.

- - chỉ là mỗi khi xem phim xong, cô đều phải viết cảm nhận về mỗi tập.

Từ đầu đến khi bộ phim kết thúc, Lâm Tây đều có cảm giác căng thẳng không rõ ràng, sợ bỏ lỡ cảnh hay nào đó, về nhà không có nội dung để viết lại.

Xem xong rồi ra ngoài, Trương Đức Ái đi mua chút đồ ăn vặt, cuối cùng tùy ý chọn loại đồ ăn vặt tính theo cân. (1 cân = hai kg)

Mua được một bịch, Trương Đức Ái trực tiếp nhét vào trong tay Lâm Tây: “Cậu cầm hộ mình một tí.”

Lâm Tây cũng không dám mù quáng mà nhận đồ người ta đưa, cô vội đáp lại: “Làm vậy không ổn lắm!”

Trương Đức Đức chuyển ba lô ở sau lưng ra đằng trước, kéo khóa, lấy bịch đồ ăn vặt mà Lâm Tây đưa lại rồi nhét vào đó: “Mình đặc biệt thích ăn đồ do nhà này làm, thật sự ngon lắm ấy.”

Nói xong, hình như anh ta ý thức được có hơi không ổn, vội vàng mở cái bịch lớn ra rồi đảo lên đảo xuống, cuối cùng lấy ra hai bịch đậu phộng nhỏ ngon lành, đưa cho cô: “Cho cậu hai bịch nè, đậu phộng này nhiều vị, ngon lắm đó!”

Giọng điệu... đúng là hào phóng!!!

Lâm Tây: "..."

Về sau, mỗi khi Trương Đức Ái mời mọc, Lâm Tây đều nghĩ ra đủ 108 lý do để từ chối.

Nhưng cái người tên Trương Đức Ái này đúng là đặc sắc trong cực phẩm, cực phẩm trong đặc sắc. Lâm Tây càng từ chối, anh ta càng hăng hái.

Mỗi ngày đều đến phòng học, phòng ngủ, căn tin, vây lấy cô.

Ước chừng bấy nhiêu cũng đủ để Lâm Tây biết vì sao lại có nhiều nữ sinh chán ghét anh ta như vậy.

Ngày hôm nay, Trương Đức Ái lại vào ngồi trong lớp học của Lâm Tây.

Giờ tan học đã đến, các sinh viên ào ào nối đuôi nhau ra khỏi lớp. Lâm Tây hòa vào trong đám người, định lên chuồn từ cửa sau, kết quả là tên Trương Đức Ái kia lại chờ ở dưới lầu, khiến Lâm Tây muốn trốn cũng không xong.

Trương Đức Ái đưa một ly trà sữa cho Lâm Tây. Cô đẩy lại một hồi, rốt cuộc không từ chối được nên đành phải nhận lấy. Lâm Tây là kiểu người nhẹ dạ như vậy đấy, chỉ cần người khác bày tỏ ý tốt, cô đã không nói được một câu độc ác nào rồi.

Thấy cô nhận trà sữa, Trương Đức Ái nở nụ cười: “Gần đây cậu bảo có việc, mình mới tới đây để chờ, cậu không chê mình phiền chứ?”

Lâm Tây nhú mày, nhìn đáng vẻ dè dặt cẩn thận, đáng thương của Trương Đức Ái, những câu cô định nói lại không cất nổi thành lời.

"Không sao đâu."

"Mình đưa cậu về nha." Thấy Lâm Tây không xa lánh mình, Trương Đức Ái lập tức “được một tác muốn tiến một thước”.

"Không..."

Lâm Tây còn đang định từ chối anh ta thì một bóng dáng cao lớn, cực kỳ mạnh mẽ chợt xuất hiện, trực tiếp chặn đường trước mặt cô.

"Cậu muốn đưa ai về?" Về mặt Lâm Minh Vũ như muốn ăn thịt người, đứng trước mặt Trương Đức Ái. Một chàng trai cường tráng với một con gà yếu ớt, hình ảnh này thật sự khiến Lâm Tây nhin không nổi muốn bật cười.

Lâm Minh Vũ ghét bỏ, nhìn từ trên xuống dưới của Trương Đức Ái, càng nhìn càng nhú mày tức giận: “Quả bí đao lùn tùn này, cậu là ai thế?”

Tuy rằng Lâm Tây không thích Trương Đức Ái, nhưng công kích chỗ thiếu hụt trên thân thể người ta như vậy thì chẳng có quân từ lắm đâu. Cô muốn giáo huấn Lâm Minh Vũ, trong tầm mắt cô lại có một người khác xuất hiện.

Trong hành lang, một chàng trai cao ráo bước tới chậm chậm, không phải Giang Tục thì còn ai chứ?

Lâm Tây nhin không được vỗ trán, số của cô cũng tuyệt lắm, quen được mấy anh chàng như vậy, trông qua giống hệt như đang ở hội Bàn Đào của Vương mẫu nương nương, đại tiên ở khắp nơi đều đã tới.

Cô xấu hổ, nhìn Lâm Minh Vũ và Giang Tục rồi lại nhìn Trương Đức Ái, cuối cùng đành phải đứng ra dàn xếp, giới thiệu bọn họ với nhau một chút.

"Đây là Trương Đức Ái."

Lâm Minh Vũ và Giang Tục đều không có phản ứng gì.

"Đây là anh của mình, Lâm Minh Vũ."

Về mặt Trương Đức Ái trở nên hưng phấn, anh ta lập tức tiến lên để bắt tay với Lâm Minh Vũ: “Anh vợ*, xin chào xin chào!”

*Nguyên văn là Đại cữu ca – một cách gọi của người phương Bắc với anh trai của vợ.

Lâm Minh Vũ bị mấy tiếng “anh vợ” của Trương Đức Ái kích thích đến mức không chịu được. Về mặt anh càng ác bá hơn, đẩy anh ta ra, không chút khách sáo: “Mợ cậu, cậu kêu ai đó?!”

Lâm Minh Vũ có vận chỗ không vừa mắt với Trương Đức Ái, càng nhìn lại càng tức giận. Cuối cùng, anh quay hòng súng sang Lâm Tây, cất giọng giáo huấn: “Sao em gái của ông đây có thể qua lại với trái bí đao lùn tùn này nhỉ? Mắt em có mù không đó?!”

Lâm Minh Vũ lớn giọng dẫn tới thu hút tầm mắt của mấy sinh viên xung quanh. Bọn họ xì xào bàn tán, Lâm Tây xấu hổ, kè sát tai Lâm Minh Vũ: “Chuyện của em không cần anh lo, anh chạy lẹ đi!”

Lâm Minh Vũ cũng không để ý tới lời cảnh báo của cô, anh hùng hừng hỏ hỏ chỉ vào chóp mũi Trương Đức Ái: “Cậu thật sự muốn nói chuyện yêu đương với em gái tôi?”

Trương Đức Ái vội vàng gạt đầu, thái độ thành khẩn: "Đương nhiên, em rất nghiêm túc!"

Lâm Minh Vũ nhú mày, vài giây sau, anh nói đồng dục: “Thế này đi, cậu muốn nói chuyện yêu đương với em gái tôi cũng được, nhưng trước tiên phải đấu với em trai nhỏ của tôi cái đã, thắng rồi tôi cho phép cậu theo đuổi con bé.”

Nói xong, anh chỉ sang Giang Tục đang đứng bên cạnh, luôn im lặng từ nãy tới giờ.

Giang Tục gặp tình cảnh này cũng không nói gì, chỉ khề nhú mày tỏ vẻ bất mãn.

Lâm Tây khề liếc mắt sang Giang Tục, thấy anh đang nhìn chăm chăm vào mình và Trương Đức Ái, cô cũng thấy hơi xấu hổ nên vội kéo Lâm Minh Vũ qua một bên: “Anh bị thần kinh à? Anh tưởng Giang Tục cũng nổi điên giống anh sao?”

Lâm Tây còn đang nói thì chợt nghe thấy một giọng giọng nam trầm thấp, quen thuộc truyền đến tai.

Âm sắc vững vàng, gần từng tiếng một.

"Chọn đi!"

Chương 11

Lâm Tây thấy Giang Tục cũng tiến vào cái vòng lẩn quẩn này, cũng có chút tức giận: "Giang Tục, sao anh cũng nổi điên theo Lâm Minh Vũ vậy hả?" Lâm Tây càng nghĩ càng bất mãn: "Chỉ số thông minh của một thiên tài, làm chuyện ngu xuẩn như vậy, muốn tìm rắc rối sao?"

Lâm Minh Vũ trừng mắt nhìn Lâm Tây một cái, lập tức bảo vệ Giang Tục.

"Bây giờ cậu ta là em trai anh, đương nhiên phải nghe lời anh."

Giang Tục đối với sự lên án của Lâm Tây hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ. Sau một lúc lâu, chỉ là khinh thường liếc nhìn Trương Đức Ái một cái, đôi mắt không có cảm xúc gì giờ phút này nhìn qua càng thêm lạnh lẽo.

"Cậu thích gì cứ chọn." Giang Tục nói với Trương Đức Ái: "Tôi theo."

Người giỏi nhất của đội bóng rổ, cái kiêu từ trên cao nhìn xuống này, làm cho người ta có cảm giác áp bách vô cùng.

Cuối cùng, ánh mắt lạnh lùng của Giang Tục quay lại trên người Lâm Tây, ngoắc... mỗi một cái, chích phun ra một câu: "Ánh mắt của em, thật sự là rất kém."

Nhìn bóng lưng Giang Tục rời đi, Lâm Tây quả thực có phần khó hiểu. Anh ta đang dạy bảo cô sao? Không nói việc cô không có ý định qua lại với Trương Đức Ái, cho dù cô thực sự qua lại với Trương Đức Ái, thì có liên quan gì tới anh ta chứ?

Giang Tục vừa đi, Lâm Tây tức giận liếc mắt nhìn Lâm Minh Vũ: "Anh nữa, còn không đi?"

Lâm Minh Vũ không để ý tới Lâm Tây, chỉ là trừng mắt nhìn Trương Đức Ái, ý vào thân hình cao lớn hù dọa người khác.

"Quả bí lùn, sao cậu còn không đi!"

Trương Đức Ái bị Lâm Minh Vũ dọa sợ, lắp bắp nói: "Em... Em muốn đưa Lâm Tây về phòng..."

"Ông đây sẽ đưa!" Lâm Minh Vũ hùng hổ: "Không nghe em trai ông đây nói gì sao! Môn thi đấu tùy cậu chọn, nếu thắng được thì quay lại theo đuổi em gái của ông đây!"

Trương Đức Ái ném ánh mắt cầu xin về phía Lâm Tây: "Lâm Tây..."

"Cút - -"

"Em em em đi đây, Lâm Tây hẹn gặp lại!" Lâm Minh Vũ hét lên một tiếng, làm Trương Đức Ái sợ tới mức nhanh chân bỏ chạy, cũng không quay đầu lại, có thể thấy được đã bị bóng mờ tâm lý.

Mọi người đi hết rồi, rốt cục Lâm Tây có thể tìm Lâm Minh Vũ tính sổ rồi.

"Lâm Minh Vũ, anh phát bệnh hả, làm cái trò gì vậy?"

Lâm Minh Vũ bị cô chất vấn cũng rất tức giận: "Em muốn yêu đương, cũng phải nên đưa đến cho anh xét duyệt chứ?"

Lâm Tây trừng anh: "Em dựa vào cái gì chứ?"

"Trong đội tùy tiện chọn một người cũng tốt hơn cái tên Trương Đức Ái này rồi, em có bị mù không!" Lâm Minh Vũ nhin không được cao giọng: "Anh mới hết nó hai câu, em nhìn xem, đã sợ tới mức tè ra quần, mẹ nó vậy mà cũng gọi là đàn ông sao?"

Lâm Minh Vũ lần này không thỏa hiệp: "Nó muốn theo đuổi em cũng được, thắng Giang Tục rồi nói!"

"Liên quan gì đến Giang Tục?" Lâm Tây thất hết chỗ nói rồi.

"Giang Tục bây giờ là em trai anh, chuyện của em gái anh cũng chính là chuyện của cậu ấy!"

Lâm Tây bị Lâm Minh Vũ nói đến mức nổi lên tính phản nghịch, cô không phục nói: "Em nói anh biết, mặc kệ anh chèn ép người khác thế nào, chân ái đều sẽ không lùi bước!"

"Được." Lâm Minh Vũ cũng không lùi bước: "Chúng ta xem chân ái đó thế nào!"

Tuy lâm Tây nói đến vô cùng chắc chắn, nhưng Trương Đức Ái không có năng lực như thế, rất nhanh đánh bốp bốp lên mặt Lâm Tây.

Sau hôm ấy, cậu ta triệt để biến mất khỏi cuộc sống của Lâm Tây. Về lâm Minh Vũ nói ái gì mà "Một đầu một", từ đầu Trương Đức Ái đã không dám tiếp chiêu.

Trương Đức Ái dùng một tin nhắn để nói đáp án cho Lâm Tây.

【 Anh của cậu có phải là xã hội đen không? Cao to như vậy, bắp thịt đầy người, xem ra cũng rất thích đánh người. Minh chỉ muốn tìm một cô gái bình thường, rất xin lỗi. 】

Lâm Tây tức giận đến thiếu chút nữa ném bễ đi động.

Còn chưa chọn đã sợ, đàn ông vậy sao?!

Việc này làm cho Lâm Minh Vũ cười nhạo thật lâu, có vài ngày, Lâm Minh Vũ chỉ cần vừa thấy Lâm Tây, sẽ học giọng điệu của Lâm Tây mà nói câu nói "Mặc kệ anh chèn ép người khác thế nào, chân ái sẽ không lùi bước", Lâm Tây bị tức đến thiếu chút nữa đánh nhau với anh.

Chủ nhật, hai cái cô gái trong phòng Quyển Quyển và Lily là người ở đây đều đã về nhà rồi. Phó Tiểu Phương thấy gần đây Lâm Tây bị đá kích thành dáng vẻ chó chết, uể oải không phấn chấn, chủ động xuất tiền túi, mời cô đi ăn lẩu cay, hi vọng cô có thể tỉnh lại một chút.

Mỗi lúc chủ nhật, quán lẩu cay gần trường chật ních, hai người chờ gần một tiếng mới vào được.

Vốn Phó Tiểu Phương muốn an ủi Lâm Tây, kết quả toàn bộ quá trình Lâm Tây đều buồn bực mà ăn như chưa từng được ăn, lại còn uống hai chai bia, hoàn toàn cự tuyệt việc tán gẫu với cô.

Phó Tiểu Phương chỉ có thể thắm thía mà nói: "Nơi nào mà không có cò thơm, chỗ này không được thì đến chỗ khác."

Một câu này kích thích Lâm Tây đến muốn khóc: "Mười năm sau, cũng không có!"

Phó Tiểu Phương nhũn mảy: "Làm sao có thể vậy được? Cậu đừng bi quan như vậy? Cậu mới hai mươi tuổi, chuyện mười năm sau làm sao mà biết được?"

Lâm Tây buồn bực lại nhét thức ăn vào miệng, nghĩ thầm, mình chính là biết được như vậy đó!

Cơ thể hai mươi tuổi tốt hơn cơ thể ba mươi tuổi, nhưng uống vào hai chai bia, Lâm Tây đã cảm thấy hơi say, nhìn mọi người có phần mờ mờ ảo ảo.

Ăn xong cái lẩu, Phó Tiểu Phương đỡ Lâm Tây đã say khướt về phòng.

Lâm Tây vô tri vô giác rửa mặt, bò lên giường ngủ.

Phó Tiểu Phương thấy cô như vậy, nhìn không được châm chọc: "Minh cũng biết là cậu bị mù, xác định quan hệ với cậu nam sinh kia, cậu muốn su ru tâm bây chủ lùn sao?"

Lâm Tây đã nhanh ngủ mất.

Lâm Tây ngủ rất say, cũng không có nằm mơ, chỉ là rạng sáng đã thức dậy, vì đau mà tỉnh lại.

Không biết là chuyện gì xảy ra, toàn bộ cơ thể Lâm Tây dường như muốn nứt ra.

Cảm giác đau đớn này, giống như làm cho bụng nứt ra, trên trán, trên cổ, trên lưng đều chảy mồ hôi, mỗi một lần đau, trên người cũng nổi một trận da gà.

Cô lấy tay đè bụng lại, cong người, giống một con tôm khô nằm nghiêng, nhưng cơn đau này còn lan ra toàn thân, Lâm Tây không thể không thay đổi tư thế, nằm úp sấp ở trên giường, khum gối lại, nhưng đau đớn vẫn không giảm.

Phó Tiểu Phương đã ngủ thiếp đi, cô ở trên giường lăn qua lộn lại, vốn nghĩ nhìn một chút sẽ qua, nhưng cơn đau này làm cô có cảm giác như không thể thở được, rốt cục cô vẫn không nhìn được đánh thức Phó Tiểu Phương.

"Tiểu Phương... Tiểu Phương... Cứu mạng..." Dieenddanleequaydonn.

...

Lâm Tây cố gắng chống người xuống giường, môi cô đều đã bắt đầu trắng bệch, Phó Tiểu Phương vốn đang có chút hỗn độn nháy mắt đã bị làm cho tỉnh lại hoàn toàn.

"Lâm Tây! Lâm Tây!" Phó Tiểu Phương khẩn trương qua đỡ cô: "Cậu có sao không!"

Lâm Tây đã đau đến nỗi không thể đứng dậy, cong người yếu ớt nói: "Đưa mình đến bệnh viện..."

Lúc này Phó Tiểu Phuong mới nhớ tới nên làm gì, khẩn cấp đưa giày qua cho Lâm Tây, sau đó xoay người lấy điện thoại và bóp tiền.

Lâm Tây đau đến bước đi cũng không được, tuy Phó Tiểu Phuong cũng được Lâm Tây, nhưng phòng ngủ cách bệnh viện của trường còn rất xa, sức của cô không thể kiên trì được tới mức đó.

"Mình gọi cho Lâm Minh Vũ!"

"Lâm Minh Vũ... Ngày hôm qua đã về nhà rồi..." Loại tình huống khẩn cấp này, Lâm Minh Vũ cách trường cũng không gần, nước xa không cứu được lửa gần.

Lâm Tây ôm bụng, cơn đau này càng ngày càng mạnh, trên trán cô mồ hôi đã chảy ròng ròng.

"Vậy làm sao bây giờ! Xuống lầu tìm dì quản lý? Cậu có thể cầm cự đến khi xuống lầu không?" Phó Tiểu Phuong cũng nóng nảy, cảm đi động của Lâm Tây luống cuống tay chân lướt danh bạ, đột nhiên lướt đến số của một người, nháy mắt như tìm được cứu tinh: "Giang Tục! Giang Tục! Mình gọi cho Giang Tục!"

...

Rất nhanh Giang Tục đã đến đây ký túc của nữ, cùng đi quản lý đi lên.

Vì đi vội, tóc của anh hơi rối, có mấy lọn tóc sau đầu vểnh lên. Trên người cũng chỉ mặc bộ đồ ngủ bằng vải bông, chân mang dép lê.

Phó Tiểu Phuong vẫn đỡ Lâm Tây đứng chờ, giờ phút này thấy Giang Tục và đi quản lý cùng nhau xuất hiện, "Oa" một tiếng đã trào nước mắt.

"Giang Tục! Giang Tục Cứu mạng! Lâm Tây cô ấy không xong rồi..."

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, Giang Tục mới vừa vào cửa, đã bị tiếng khóc Phó Tiểu Phuong làm ảm ỉ đến không được, nhin không được nhú mày: "Yên lặng."

Hai chữ, khí thế mười phần, Phó Tiểu Phuong lập tức ngừng tiếng khóc.

Lâm Tây vốn đau để mơ màng, nghe thấy tiếng mở cửa, lại khôi phục lại một chút tỉnh táo. Ngẩng đầu, mơ mơ hồ hồ, thấy Giang Tục cau mày đi về phía cô, lập tức nhin đau yếu ớt nói: "Ngại quá, Lâm Minh Vũ không có ở đây, làm phiền anh..."

"Ngậm miệng."

Giang Tục cao lớn, trực tiếp đi đến trước người Lâm Tây, ngồi xổm xuống: "Leo lên."

Lâm Tây đau đến không chịu được, nghe lời nằm úp sấp trên lưng Giang Tục, Giang Tục nhẹ nhàng, cõng Lâm Tây đứng lên.

Trong cơn hỗn loạn, Lâm Tây nghĩ, thì ra, con trai và con gái, không giống nhau như vậy.

Đi quản lý gọi cho bệnh viện của trường, rồi đưa bọn họ ra ngoài.

Giang Tục người cao chân dài, thoáng chốc đã đưa Lâm Tây đến bệnh viện.

Có hai người trực ở đây, vận may của Lâm Tây cũng không tốt, hôm nay bạn học tới khám cũng đã xếp thành một hàng, Lâm Tây đi phía trước vừa thấy, cũng có một số người bệnh như cô tới khám, Lâm Tây nhin không được đau đến kêu hừ hừ

Lâm Tây càng ấn càng đau, ngồi trong bệnh viện, nghe mùi nước sát trùng, nhìn người bệnh tới lui, tinh thần càng lúc càng yếu ớt.

Cô yếu ớt hỏi Phó Tiểu Phuong: "Tiểu Phuong... mình sẽ không bị ung thư dạ dày gì gì đó nhỉ?"

Phó Tiểu Phuong bị câu hỏi của cô làm sững sốt, khẩn trương "PHI" cô: "Đừng nói vậy, sao có thể chứ!"

Lâm Tây càng nghĩ càng sợ hãi, nhin không được mang theo vài phần khóc nức nở: "Cậu biết không, sinh mệnh con người rất mong manh." Cô dừng một chút, nói tiếp: "Mình biết một người, đứng trên lề đường còn có thể xảy ra tai nạn giao thông nữa mà."

Phó Tiểu Phuong cảm thấy cô càng nói càng quá, nhin không được nhú mày: "Đừng nói vậy."

"Thật, cô ấy đứng đó động còn chưa kịp động, một chiếc xe chạy qua, tông vào hất bay cô ấy rồi ngã xuống chết mất."

Phó Tiểu Phuong: "..."

Lâm Tây càng nghĩ càng khổ sở, đời thứ nhất u mê hồ đồ mà chết như vậy, đời này bất luận thế nào cũng không thể như vậy được.

Không để ý đau nhức, Lâm Tây cố gắng xoay người, trực tiếp như bạch tuộc, ôm Giang Tục ngồi một bên đang cau mày, vẻ mặt "Người sống chó lại gần".

"Không được, mình không thể đến chết mà vẫn còn là xử nữ được!" Cô nắm chặt áo Giang Tục, vẻ mặt bất chấp: "Tôi còn là xử nữ, tiện nghi cho anh rồi!"

Phó Tiểu Phuong bị một màn trước mắt làm cả kinh tròn mắt há hốc mồm, nhìn không được cảm thán: "Oa! Lâm Tây! Cậu được lắm, phản ứng cũng quá nhanh rồi, đều đã biến thành cái dạng này rồi, còn có thể nghĩ ra chiêu ép bức con trai người ta!"

"Tiểu Phuong cậu không hiểu đâu!"

Lâm Tây nắm chặt Giang tục, chết cũng không chịu buông tay: "Mình không thể cứ như vậy mà chết được! Giang Tục! Nhanh! Dẫn em đi!"

Đôi mắt Giang Tục mang theo vài phần tức giận, thật lâu sau, chỉ lạnh lùng phun ra hai chữ.

"Buông tay."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Khí thể tức giận của Giang Tục mạnh mẽ quá mức, chỉ tùy tiện trừng mắt liếc nhìn Lâm Tây một cái, Lâm Tây lập tức thành thật lại.

So với việc bị Giang Tục đánh chết, Lâm Tây cảm thấy bị bệnh chết vẫn tốt đẹp hơn một chút.

Chịu đựng thân thể đau nhức, đợi thật lâu, rốt cục cũng đến lượt của cô.

Lâm Tây quay đầu muốn gọi Phó Tiểu Phuong, kết quả cô ấy ngồi dựa trên ghế ngủ thiếp đi mất. Lăn qua lăn lại lâu như vậy, cô ấy cũng không dễ dàng gì.

"Tôi đỡ em vào." Giang Tục nói xong, trực tiếp nâng Lâm Tây dậy, hoàn toàn không cho cô cơ hội từ chối.

Bác sĩ của trường mặc áo blouse trắng cau mày khám bệnh cho Lâm Tây, khám bụng, hỏi vài câu thì đã có chuẩn đoán trong đầu rồi.

"Viêm dạ dày nhẹ, tá tràng cũng có triệu chứng bị viêm." Bác sĩ Trung niên nhìn nhìn Lâm Tây, dặn dò: "Uống ít rượu, là một cô gái, uống nhiều rượu làm gì?"

Nói xong, t

ầm mắt chuyển về phía Giang Tục vẫn đang ngồi một bên: "Kể tiếp mỗi ngày ba bữa cơm, phải nói con bé ăn đúng giờ, kỵ cay, kỵ rượu, sau khi ăn xong ba tiếng sau không được nằm, sau khi ăn xong thì tản bộ một chút." Nói xong lại nhìn không được nhủ nhủ mày giáo huấn Giang Tục: "Cố gắng chăm sóc bạn gái cho tốt, đừng cho cô ấy uống rượu nhiều."

Lâm Tây ôm bụng, suy yếu muốn giải thích: "Anh ấy không phải..."

Giang Tục đã nhận bệnh án và các loại biên lai bác sĩ đưa qua, thái độ thập phần thành khẩn mà trả lời.

"Cảm ơn bác, cháu sẽ chú ý."

Lâm Tây: "..."

Bác sĩ liếc nhìn Lâm Tây một cái, lại nói với Giang Tục: "Trong bụng phỏng chừng là còn đang tiêu hóa, có thể còn bị đau một chút, đừng cho cô bé nằm, nên đi dạo thì tốt hơn."

Lâm Tây nghe xong lời bác sĩ nói, cảm thấy loại phương pháp trị liệu này quả thực là cực hình, đều đã đau thành như vậy rồi, thì còn đi lại thể nào được chứ?

Bác sĩ nói xong thì đi ra pha trà. Để lại Lâm Tây và Giang Tục mắt to trừng mắt nhỏ.

Giang Tục thu dọn mấy món đồ của Lâm Tây, đã đi tới, nói khề hỏi cô: "Có thể đứng lên không?"

Lâm Tây nuốt nước miếng, nhin đau, cổ gồng bò lên, đứng không được một lúc, lại co rút thành một cục, ngồi xỏm xuống.

Lâm Tây cực kỳ sợ nói với Giang Tục: "Nếu không thì em ngồi chồm hỏm? Em cảm thấy ngồi chồm hỏm hình như sẽ không đau nữa, đứng giống như bị giày vò vậy."

Giang Tục nhìn cô một cái, hơi hơi nhíu mày. Cuối cùng, ngồi xỏm xuống trước mặt cô, thanh âm trầm thấp: "Đi lên."

"Hả?"

"Tôi công em về."

Lâm Tây do dự rất lâu, sau cùng vẫn là vì đau đớn trước mặt mà dứt bỏ cái tôi cá nhân, lúng túng leo lên lưng Giang Tục.

Bởi vì thường xuyên vận động, lưng Giang Tục rất cường tráng, khung xương rộng rãi, bắp thịt căng đầy. Vừa hay khớp với chỗ bụng đang đau của Lâm Tây, quả thật so với việc cô đứng thì thoải mái hơn rất nhiều.

Ghé vào trên lưng Giang Tục, chớp mũi chạm vào đỉnh đầu Giang Tục nhận nhậ mùi dầu gội, mùi hương này khiến người ta có chút hoảng hốt. Nhìn xoáy tóc trên đầu anh, trong lòng Lâm Tây bất giác sinh ra vài phần cảm giác vi diệu.

Lúc Giang Tục công Lâm Tây rời phòng khám, vừa lúc Phó Tiểu Phuong thay đổi tư thế, tiếp tục tựa vào ghế ngáy ồ ồ o.

"Để cô ấy ngủ một chút, em đỡ hơn, anh lại tiễn hai người về phòng ký túc." Rất khó khi nào nghe được Giang Tục nói được một câu dài như vậy, Lâm Tây hơi có phản cảm động rồi.

"Được..."

Đêm nay, Giang Tục kiên nhẫn mà trước đây chưa từng có, nhẹ nhàng đến mức làm Lâm Tây có chút ngoài ý muốn.

Đêm hôm khuya khoắc bị gọi đến như vậy, không từ chối cũng không tức giận. Lúc này lại còn công cô từ phòng khám ra hành lang, lại từ hành lang đến đại sảnh.

Cánh tay Lâm Tây vòng qua cổ Giang Tục, hai tay anh vẫn ôm lấy hai chân cô.

Tuy nhiên Giang Tục không nói gì, nhưng Lâm Tây chỉ cần nghe tiếng hít thở của anh, đã cảm thấy cực kỳ an tâm.

Quả nhiên, khi đang bị bệnh là lúc người ta yếu đuối nhất. Giống như đột nhiên mất đi hệ thống tường lửa, tùy tiện có vài con virus nào đó xâm nhập đều có thể bị hạ gục. Lúc này Lâm Tây nhìn Giang Tục, cảm thấy càng nhìn càng thuận mắt rồi.

Giang Tục công Lâm Tây dạo qua một vòng lại một vòng, rất lâu, Lâm Tây cảm thấy cơn đau nhức trong bụng từ từ giảm bớt, ý thức của cô cũng khôi phục lại.

Thấy người chung quanh vẫn hữu ý vô ý nhìn về phía bọn họ, Lâm Tây lập tức ý thức được hai người bọn họ quả thật đang trong tình trạng không quá thích hợp. Nghĩ đến những đau khổ và xa lánh đã trải qua từ đời trước, da đầu Lâm Tây lại bắt đầu run lên, khăn trương vùi mặt vào sau gáy Giang Tục, vẫn không nhúc nhích.

Cảm giác được động tác của Lâm Tây, thân thể Giang Tục cứng lại.

"Không còn đau nữa rồi hả?" Giang Tục hỏi.

Lâm Tây ồm ồm trả lời: "Ừm."

Cảm giác được Giang Tục muốn thả cô xuống, Lâm Tây khẩn trương ngăn cản: "Lúc này anh vạn lần đừng thả em xuống, nếu không thì người khác sẽ biết em là ai mất! Tìm một góc khuất nào đó đi! Góc khuất!"

Giang Tục nghe lời Lâm Tây nói, sừng sốt vài giây.

Sau đó, thái độ nhẹ nhàng lúc đầu đột nhiên thay đổi, anh hừ lạnh một tiếng: "Tính cảnh giác của em trái lại rất cao đó."

"Dĩ nhiên rồi." Mặt Lâm Tây đều dán trên lưng Giang Tục, thà rằng hít thở không thoải mái, cũng không dám để người chung quanh nhìn thấy cô là ai: "Quả thực anh không biết, trong trường học này có bao nhiêu nữ sinh thích anh, một người một ngụm nước bọt, đều có thể dìm em chết đuối."

"Muốn nhìn, vừa rồi sớm đã thấy rõ hết rồi."

"Nói không phải nói như vậy, em..."

"Bốp - -" Lâm Tây nói còn chưa xong, Giang Tục đã thả tay rồi.

Trực tiếp ném cô lên một chiếc ghế dài gần hành lang, làm mông Lâm Tây hơi đau.

"Nếu không đau, thì tự mình trở về." Giang Tục nhìn xuống, lạnh lùng liếc cô một cái: "Tôi đi đây."

Nói xong, bạo quân hi nộ vô thường, cư nhiên thật sự đi mất!

Lâm Tây quả thực khó có thể tin.

Người này, đời trước đến ba mươi tuổi vẫn còn là người đàn ông độc thân, quả thực rất rất rất hợp lý rồi!

Với cái tính cách này của anh ta, không bị người ta đánh chết cũng tốt lắm rồi!

*****

Tuy ngày hôm sau Lâm Tây không còn đau nữa, nhưng vẫn phải uống thuốc vài ngày, cũng không dám bỏ liều nào.

Thứ hai, còn mấy phút là tới giờ học, Lâm Tây lấy thuốc chuẩn bị uống trước, kết quả ở trong ba lô tìm kiếm một hồi, cư nhiên đã quên mang nước.

Ngang đầu tìm Phó Tiểu Phương, không thấy cô ấy, cũng không biết cô ấy chạy đi đâu.

"Chết ở đâu rồi vậy chứ?" Lâm Tây lăm bầm lâu bầu một câu.

Đang phát sầu vì không có nước uống thuốc, trước mắt đã có người đưa qua một chai nước khoáng đã mở. Lâm Tây kinh ngạc nhìn theo hướng chai nước lên trên, Hàn Sâm với cái đầu tóc dài bù xù như con mèo vàng xuất hiện trong tầm mắt Lâm Tây, giống như một cột đèn giao thông.

Tuy cậu ta có lòng đưa nước cho cô, Lâm Tây cũng không dám nhận, vẫn là tư thế phòng bị, hồ nghi nhìn về phía cậu ta: "Đây là ý gì?"

Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng, lông mày dựng ngược làm lộ ra tính xấu của chủ nhân: "Lấy nước cho cô, có thể có ý gì, cho cô uống, chẳng lẽ cho cô ở trong phòng học ngâm chân?"

"..." Lâm Tây quả thực chịu không nổi tên quái vật lông xù này, xin miễn cho kẻ bắt tài này: "Cảm ơn, cậu giữ lại mà uống đi."

Nói xong, trực tiếp bỏ thuốc vào miệng, nuốt hết tất cả xuống, thô bạo như vậy.

"Nè, Lâm Tây, cậu con mẹ có bệnh hả!" Thấy đáng vẻ Lâm Tây xa cách như vậy, Hàn Sâm hờn hển vỗ bàn một cái, làm bạn học gần đó đều nhìn qua.

"Phải đó, nếu không thì cần phải uống thuốc sao?" Lâm Tây không nói gì, thật sự chịu không nổi cái tên gay này rồi.

Hàn Sâm vẫn là đáng vẻ cả lơ phát phơ kia, quay đầu, chân run rẩy, lưng lay như bị bại liệt.

Thực đáng sợ, Lâm Tây lại một lần nữa cảm khái. Năm đó tới cùng là bị cái gì mà thích cậu ta, sao lại thích một tên người không ra người quỷ không ra quỷ vậy chứ?

"Hôm trước cậu đi bệnh viện hả?" Giọng Hàn Sâm hơi ngập ngừng, liếc nhìn cô một cái, vẫn là đáng vẻ như bị liệt kia.

"Đúng vậy! Không được sao? Giờ đi bệnh viện cũng phạm pháp rồi hả?"

"Lâm Tây cậu ăn trúng thuốc nổ hả?" Hàn Sâm trừng mắt nhìn cô: "Sao lại có thái độ này với ông đây chứ? Cậu có ý gì hả?"

Lâm Tây đối với cái tên gay này thật sự là bó tay hết cách, cô bắt đầu đi nhìn cậu ta: "Hàn Đại gia, vậy cậu nói xem, tôi nên có thái độ nào với cậu?"

Thái độ của Lâm Tây hơi dịu lại, trên mặt Hàn Sâm hiện ra một chút đỏ ửng kỳ dị.

Cậu ta lấy bình nước đặt lên bàn phía trước Lâm Tây, làm bộ như cực kỳ không để ý nói: "Nghe Phó Tiểu Phương nói, cậu ăn lẩu xong thì vào bệnh viện?"

Lâm Tây nhú mày: "Sau đó?"

"Cái gì sau đó?" Hàn Sâm nói: "Ý của tôi là cậu cũng quá yếu, có chút ớt cay cũng chịu không được."

"Cậu nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, chính là muốn cười nhạo tôi sao?"

"Tôi rảnh rồi lắm sao!" Hàn Sâm không được tự nhiên hất đầu lên, cũng không thèm nhìn Lâm Tây: "Tôi biết một quán cháo, nếu không giữa trưa dẫn cậu đi? Dạ dày không tốt thì ăn cháo thì tốt hơn."

"..." Nghe đến đó, Lâm Tây mới hơi có chút hiểu rõ. Cô ý vị thâm trường nhìn Hàn Sâm, nghĩ thầm, tên gay này, lại phát triển thêm chiêu mới.

"Sau đó? Kế tiếp có phải cậu muốn nói, cậu muốn theo đuổi tôi không?" Lâm Tây càng nghĩ càng cảm thấy vớ vẩn, nhìn không được khịt mũi một tiếng: "Hàn Sâm, là ai dạy cậu chiêu thổi nạt này vậy? Dựng cách này chinh người?"

"Lâm Tây, mẹ nó có phải bệnh đến ngực rồi không?" Hàn Sâm chỉ vào Lâm Tây, hỏn hển: "Ông đây theo đuổi cậu để làm gì? Theo đuổi cậu để chọc tức tôi hả!"

Lâm Tây cau mày nhìn Hàn Sâm, thật sự là từ đầu đến chân đều là một cái khe cắm mả.

"Cậu có rảnh mỗi ngày gây sự với tôi, không bằng nhìn lại bản thân đi." Lâm Tây chỉ chỉ tóc Hàn Sâm: "Cậu nhìn cậu đi? Mẹ cậu sinh cậu ra, là để cậu để cái đầu tóc dài bù xù này sao?"

Lâm Tây vừa dứt lời, lập tức nghe thấy Hàn Sâm phẫn nộ gào rống.

"Lâm Tây... Mẹ nó cậu nói lại lần nữa xem!"

...

****

Chịu được cái tên gay Hàn Sâm này, lại chịu không nổi cái miệng bẻ của Phó Tiểu Phuong.

Tin tức Lâm Tây nửa đêm đi bệnh viện, rất nhanh bị Phó Tiểu Phuong truyền bá ra ngoài.

Mới vừa tan học, Lâm Tây đã được rất nhiều bạn học "Quan tâm" rồi.

"..."

"Nghe nói lúc chủ nhật dạ dày cậu bị xuất huyết, cả người đều bị ngất, thật vậy hả?"

Kỳ thật cái này không tính là gì.

"Nghe nói hôm trước cậu bị rong huyết, đi bệnh viện rồi hả?"

Này cũng vẫn còn bình thường đi.

"Nghe nói buổi tối hôm trước cậu bị rạn nứt hậu môn, rong huyết hả?"

... Sau khi Lâm Tây nghe được, cũng không tức giận, cô muốn biết, thứ rắc rối như vậy, tới cùng có thể tung tin vịt thái quá đến bao nhiêu?

Phát hiện chọc cho Lâm Tây không ít phiền toái, Phó Tiểu Phuong sợ bị mắng, cơm cũng chưa ăn đã bỏ chạy rồi. Lâm Tây một người đến căn tin ăn cơm, một đường đều là thịnh tình "Yêu thích" làm cho người ta không thể chối từ, thật là muốn chửi bậy mả.

Đứng ở trước cửa sổ căn tin, Lâm Tây đang lúc do dự nên chọn trứng chiên cà chua hay đậu hủ, đột nhiên dư quang thấy Giang Tục đi tới, vẫn là đáng về cách người vạ dẫm.

Không biết có phải Lâm Tây hoa mắt hay không, hôm nay giống như nhìn dáng vẻ của anh còn có vài phần khó chịu.

Lâm Tây nhớ lại tốt xấu gì người ta cũng giúp cô, tuy sau cùng có phần không thoải mái, cũng phải cảm ơn một phen. Lâm Tây thấy Giang Tục đi đến phía sau mình, lập tức thủ thủ thì thì hỏi: "Tối ăn cơm sao?" Lâm Tây nghĩ nghĩ còn nói: "Ngày đó cảm ơn anh đã đưa em đi bệnh viện, anh muốn ăn cái gì, em quẹt thẻ giúp anh?"

Lâm Tây có phản hồi hận khi nói ra lời khách khí như vậy, bởi vì Giang Tục, vốn, là, không, có, tình.

Giang Tục lấy tư thái cao cao tại thượng, lạnh lùng liếc cô một cái, cũng không để ý đến cô, chỉ là gõ gõ khay cơm của cô, ra lệnh: "Trứng chiên cà chua."

"A... A...." Lâm Tây xấu hổ giật giật khoe miệng, giải thích nói: "Em không định chọn đậu hủ, không hề nghĩ."

Lâm Tây thấy thái độ âm dương quái khí của Giang Tục, cũng có chút không yên, nào còn dám do dự, khẩn trương lấy trứng chiên cà chua.

Giang Tục lại không để ý cô, lập tức lấy đồ mình muốn mua.

Thấy anh đi ngay, Lâm Tây lại khách sáo hỏi: "Anh về phòng sao? Nếu không, cùng nhau ăn?"

"Không cần." Giang Tục hừ lạnh một tiếng: "Tôi cũng không muốn có chuyện xấu loạn thất bát tao gì."

"Này..."

Giang Tục đứng lại không nhúc nhích.

Lâm Tây lập tức bày trận địa sẵn sàng đón quân địch: "... Còn có chuyện gì sao?"

Giang Tục cúi đầu dùng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Lâm Tây một cái, trước khi đi chỉ nói một câu nói.

"Uống thuốc trước khi ăn."

... Lợi hại, chánh chó.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Lâm Tây mang theo đồ ăn trở về phòng ngủ, Phó Tiểu Phuong đã lên giường ngủ.

Thấy Lâm Tây mang về mặt phần nộ, Quyền Quyền và Lily mới vừa tan học về không khỏi có chút lo lắng. Trong phòng này, Quyền Quyền và Lily là một nhóm, Lâm Tây và Tiểu Phuong là một nhóm, bình thường nhất quán phân hai nhóm.

"Tây Tử, cậu và Tiểu Phuong làm sao vậy?" Lily nói: "Cô ấy cơm cũng chưa ăn, vừa về đã trốn trên giường rồi."

Quyền Quyền vẫn là giọng nói nhỏ nhẹ nhàng, an ủi Lâm Tây: "Tây Tử, có chuyện gì cũng đừng nóng giận, chắc chắn Tiểu Phuong không phải có ý đầu."

Lâm Tây: "..."

Lâm Tây cũng chẳng muốn giải thích, trực tiếp dọn thức ăn ra bàn, cố ý hắng giọng hô một câu: "Hôm nay có nắm kim châm xào ớt, mùi thơm thật..."

"Chờ cho mình một ít!" Phó Tiểu Phuong theo bản năng từ trên giường nhảy dựng lên.

Lâm Tây nhân cơ hội nắm lấy áo Phó Tiểu Phuong, giọng điệu hung ác: "Xem mình có đánh chết cậu không, ai cho cậu bịa chuyện!"

"Cứu mạng..."

Phó Tiểu Phuong vừa ăn đồ ăn lâm tây mua về, vừa nói rõ về "Hành động vĩ đại" lúc sáng của Lâm Tây cho Quyền Quyền và Lily.

Nghe Phó tiểu Phuong mặt mày hớn hở thauajt lại, lâm tây đang nuốt trửng xào cà chua, đột nhiên có vài phần sợ hãi trong lòng.

Ngẫm lại là gan Lâm Tây vẫn còn rất lớn, cư nhiên dám tức giận oán hận tên lưu manh Hàn Sâm.

Sau khi hồi tưởng lại sự kích thích lúc đó, Lâm Tây nghĩ, đại khái là cô đối với cái đầu tóc dài bù xù chẳng ra sao kia không thể nhìn được nữa thôi.

Ngày hôm sau ngày Lâm Tây không chút lưu tình phê bình Hàn Sâm, cư nhiên Hàn Sâm cắt phăng cái kiểu tóc kia.

Nói ra, việc này cũng thật quý dị.

Ngày đó lại là tiết sáng, sắp đến thời gian vào học, trong phòng học mới lục tục ngồi đầy.

Hàn Sâm vẫn là một dạng đi muộn muộn thưở. Sách không mang theo, bút không có, vở lại càng chưa từng thấy.

Lúc cậu ta vào phòng học, thoáng dẫn tới một chút xôn xao, bởi vì cái hình tượng biến hóa kia của cậu.

Chỉ qua một buổi tối mà thôi, giống như cậu ta đã thay đổi thành một người khác. Kiểu tóc húi cua giống như đa số nhóm nam sinh hay để, tóc vàng cũng nhuộm thành đen, dây xích hay mấy cái phụ kiện loạn thất bát tao cũng không đeo, kiểu quần đay dài tới đầu gối cũng không mặc, đột nhiên trở nên rất bình thường. So với tạo hình mái đầu rối bù không bình thường, Hàn Sâm càng phù hợp với cách ăn mặc thể này hơn. Nhẹ nhàng khoan khoái, lộ ra mây rậm mũi cao, nhìn qua có vài phần mùi vị đàn ông, nhiều hơn chút mạnh mẽ cool ngầu.

Rõ ràng là đi muộn, lại còn tùy tiện đi vào tư cửa trước, một chút cũng không nề mặt giảng viên, vẫn là vẻ hung hãn trước sau như một.

Lúc đi ngang qua lâm tây, Hàn Sâm nhú nhú mày.

Lâm Tây khề ngắc đầu nhìn cậu ta, có chút kinh ngạc với cái khựng lại này của cậu. Sau đó, cậu ta trừng mắt liếc nhìn lâm tây một cái, vẻ mặt hung ác, làm động tác cắt cổ, làm Lâm Tây sợ tới mức rụt cổ lại.

Khi đi học, Hàn Sâm vẫn như cũ ngồi vào dãy cuối và ngáy ồ ồ o.

Nhóm nữ sinh cùng lớp ở hàng ghế trước nghị luận nhao nhao, ngay cả Phó Tiểu Phương cũng nhin không được cảm khái vài câu.

"Kiểu tóc này của Hàn Sâm cũng quá cool rồi, thì ra đáng vẻ của cậu ta còn rất đẹp trai, nhìn lại phần thịt chỗ bắp chân cậu ta kìa, thật sự rất đẹp trai!"

Lâm Tây quay đầu liếc nhìn tên gay kia một cái, cũng không phải giả vờ giả vịt thôi sao.

Trong đầu thoáng qua cảnh tượng cậu ta và một người đàn ông ôm nhau lúc trước, nhin không được giật nảy mình, sau một lúc lâu, hèn mọn nói: "Đẹp trai ở đâu? Bức đây mùi gay."

****

Chuyện Lâm Tây đi bệnh viện, rất nhanh bị cái miệng rộng của Lâm Minh Vũ truyền tới tai bác rai, bác gái.

Bác trai, bác gái đã hứa với ba mẹ Lâm Tây, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Lâm Tây, ngay trong ngày nghe được tin này đã đến trường đưa canh bỏ rồi.

Lại là mời ăn cơm, lại cho hai người thêm phiếu ăn, còn cho tiền mặt, trước khi đi lại còn dặn Lâm Tây và Lâm Minh Vũ: "Hai anh em các con phía luôn trông chừng chăm sóc nhau, hảo hảo học tập, đồng thời cũng phải chú ý thân thể."

Hai anh em họ Lâm bình thường tuy thích đánh nhau, thời khắc mấu chốt trái lại rất đoàn kết.

Bác trai bác gái đi rồi, Lâm Minh Vũ mang theo hộp giữ ấm cùng Lâm Tây về phòng ngủ.

Lâm Tây dặn lâm Minh Vũ: "Anh nói với hai bác, đừng tìm ba mẹ em nói chuyện này, nếu không thì bọn họ cũng chạy tới rồi." Bệnh cũng đã tốt hơn, đều chạy tới vậy cũng thật là phiền toái.

Lâm Minh Vũ nói: "Biết rồi, anh đã nói trước với họ rồi."

"Đúng rồi, trong đại hội thể dục thể thao, anh chuẩn bị khiêu chiến "Mười mục toàn năng" rồi." Lâm Minh Vũ đột nhiên nói lời thề son sắt.

"Ồ." Lâm Tây trái lại không có quá ngoài ý muốn.

"Anh muốn giành huy chương, tặng cho chị dâu em." Lâm Minh Vũ nói xong, vẻ mặt thẹn thùng đang trong tình yêu cuồng nhiệt.

"Có thể, dù sao trường chúng ta tham gia mười mục toàn năng lại không hạn chế chỉ số thông minh."

"..." Lâm Minh Vũ giờ quả đắm lên: "Lâm Tây, viêm dạ dày không hạ được em, ngược lại anh có thể đánh chết em."

"Ha ha ha!"

Lâm Tây cười đến thoải mái, đột nhiên Lâm Minh Vũ nhớ tới một việc, lại nói: "Đúng rồi, sau khi hết đại hội thể dục thể thao, có tụ hội, cùng đi hát, sẽ dẫn em theo."

"Đi với anh hả?" Lâm Tây ghét bỏ nhìn Lâm Minh Vũ một cái, quyết đoán từ chối: "Không đi."

"Cùng cả đội bóng rổ." Lâm Minh Vũ đưa tay kéo vạt áo lâm tây: "Anh cảnh cáo em, em không đi, anh sẽ tới phòng ký túc bắt người."

"Tại sao! Em không thích hát!"

Lâm Minh Vũ lườm cô một cái, tức giận nói: "Lần trước chuyện của em và cái thằng bí lùn kia, làm anh ý thức được trách nhiệm của anh là phải tìm đối tượng cho em." Lâm Minh Vũ trịnh trọng nói: "Anh phải tạo cho em khiêu thẩm mỹ của một người bình thường!"

Lâm Tây: "..."

*****

Rất nhanh đã đến cuối tháng, đại hội thể dục thể thao cử hành đúng hạn.

Đại hội thể dục thể thao lần này, trận đấu mười mục toàn năng chiếm chú ý của đa số mọi người. Tất cả mọi người đang chờ mong vị nam sinh theo đuổi Tô Duyệt Văn, biểu hiện trong trận đấu.

Đương nhiên, vị nam sinh cuối cùng không phụ sự mong đợi của mọi người mà thất bại. Trái lại cái người to con tứ chi phát triển Lâm Minh Vũ, cực kỳ quý dị san bằng kỷ lục năm năm trước, do giảng viên Lâm Tây sáng lập kỷ lục. Nhưng rất đáng tiếc, san bằng vẫn chưa đủ, đại học C đã quy định, là phải phá kỷ lục.

Bởi vậy, Lâm Minh Vũ vẫn vô duyên với cái huy chương này.

Nhưng nói ra mới nhớ, trong trí nhớ của Lâm Tây, đời này, Giang Tục không đăng ký thi mười mục toàn năng.

Kỳ quái, chẳng lẽ Giang Tục thật sự không thích Tô Duyệt Văn? Đời trước tham gia, chỉ là vì chứng minh một chút anh ta ngoại trừ có bộ óc thiên tài, còn có thể thao thao không phải của người?

Ài, người này thật đúng là tự kỷ.

Đem đó đại hội thể dục thể thao kết thúc, Lâm Tây bị Lâm Minh Vũ kéo đi tham gia hoạt động tụ hội của nhóm bóng rổ.

Ước chừng là ý thức được đều là nam sinh bắt hảo đi chơi, nghe nói bọn họ cũng gọi mấy nữ sinh cùng đi, như vậy cũng được, để Lâm Tây không lẻ loi một mình.

Lâm Tây đối với đội bóng rổ kia cũng không có cảm giác gì, tùy tiện mặc thêm cái áo khoác rồi ra ngoài. Đến chỗ tụ hội, Lâm Tây mới phát hiện, trong đội bóng rổ có người gọi Tô Duyệt Văn tới. Suy xét đến những chuyện xấu hổ với Tô Duyệt Văn, Lâm Tây vẫn đứng cách xa Tô Duyệt Văn nhất.

Tô Duyệt Văn trang điểm nhẹ, một đầu tóc dài như thác nước nhẹ nhàng thả xuống nơi đầu vai, mặc váy chiffon vàng nhạt, trên chân là giày cao gót màu trắng, nhìn qua tiên khí ngời ngời, hoàn toàn là khí chất nữ thần.

Trách không được mấy người đàn ông độc thân ở đây đều mang vẻ mặt vui sướng, thì ra là mời được nữ thần hay không tham gia tụ hội rồi.

Chỉ đáng tiếc là, nữ thần Tô Duyệt Văn của bọn họ - - chỉ thích người có cái mặt bài Poker Giang Tục kia thôi.

Năm 2006 KTV không đa dạng như năm 2016.

Không có chủ đề gì, phần lớn là trang trí xanh vàng rực rỡ, một bầu không khí đồng ruộng.

Mục lục bài hát viết trên màn hình chính, mỗi một thứ Lâm Tây đều thấy rất quen thuộc.

Mười năm, rất nhiều chuyện đều đã thay đổi, ca khúc lưu hành cũng thay đổi rất nhiều, nhưng trong trí nhớ những bảng mục lục này, nhưng là vẫn không thay đổi.

Người phục vụ dẫn bọn họ vào phòng bao lớn, bên đường đi qua mỗi phòng, đều có thể nghe được tiếng hát quý khóc sói gào của từng nhóm người. Đương nhiên, Lâm Tây hoàn toàn không có ý cười nhạo người khác, bởi vì lập tức cô cũng muốn gia nhập vào đội ngũ này.

Lâm Minh Vũ không biết sao lại giận dữ với bạn gái, vốn là anh ta tổ chức, kết quả anh lại không đi theo mọi người cùng vào phòng, vẫn ở bên ngoài cãi nhau với bạn gái.

Sau khi vào phòng, mọi người đều chọn chỗ phong thủy tốt ngồi xong. Lâm Tây ngẩng đầu nhìn thoáng qua, Giang Tục và mấy người trong đội bóng rổ ngồi cùng một chỗ, Tô Duyệt Văn nhưng lại ngồi ở chỗ rẽ cách Giang Tục không xa.

Lâm Tây bĩu môi, ngồi xuống góc cách Giang Tục xa nhất, cùng người khác chen lách chen lách mới được một chút.

Không thể không nói, đội bóng rổ này, khổ người thật sự là quá lớn.

Sau khi mỗi người hát hai ba lượt, thì bắt đầu tụ tập chơi trò chơi rồi.

Trò chơi được chọn tuy với năm 2016 đã cũ, nhưng năm này lại đang hot - - Lòi thật hay thử thách.

Vì Lâm Tây mới vào bệnh viện, không thể uống rượu, nên không tham gia. Tất cả mọi người không hát mà chơi trò chơi, trái lại thành buổi biểu diễn dành riêng cho Lâm Tây. Cô ôm một ly nước dưa hấu, tận tình vui sướng mà ca hát.

Kỳ thật nhiều năm như vậy, tôn chỉ trò "Lòi thật hay thử thách" này không phải vì muốn trút rượu người nào, mà là một đám ái muội hoặc có tâm tư nam nữ, nhân cơ hội khai thác bí mật, là cơ hội tốt thổ lộ tâm tư.

Trong trò chơi này có hai mục tiêu, nam thì đối với Tô Duyệt ăn, nữ thì đối với Giang Tục.

Giang Tục thôi, thông minh, té bào vận động lại phát triển, hạng mục gì đều không làm khó được anh ta, toàn bộ quá trình cơ hồ đều không có đến lượt anh ta thua.

Trái lại Tô Duyệt Văn, lại không may mắn như vậy, một đám nam sinh nháo cô nàng, cơ hồ không qua mấy ván đã thua một lần, một vòng qua đi, Tô Duyệt Văn đã uống vào vài ly rượu rồi.

Chính không ngờ Giang Tục, đang chơi thì một vị nam sinh đột nhiên đề nghị: "Không chơi trò chơi, trực tiếp chơi xoay chai đi, xem vận may, xoay tới người nào, là người đó!"

Cái đề nghị này vừa nói ra, lập tức chiếm được hưởng ứng của mọi người.

Nam sinh kia xử lý một chai bia trước mặt, trực tiếp xoay chai: "Đến đây đi!"

Không biết là trùng hợp hay là cố ý, xoay được vài giây, vừa xoay, trực tiếp ngừng lại chỗ Giang Tục.

Mọi người vừa thấy rót cục đến phiên Giang Tục xuống nước, nam lập tức ồn ào lên, nội tâm nữ sinh lại âm thầm mừng thầm.

Một nam sinh đã say hô to: "Giang Tục! Nói! Lời thật hay thử thách!"

"Lời thật lòng! Tất nhiên phải là lời thật lòng!" Một nữ sinh bên cạnh uống rượu vào thì can đảm táo bạo hơn, lớn tiếng đề nghị.

Mấy thanh âm ồn ào bên cạnh, Giang Tục vẫn bình thản ung dung ngồi, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn thủy tinh: "Vậy thì lời thật lòng."

Tô Duyệt Văn vẫn bị rót rượu nhân cơ hội này, lớn mật đứng lên, cũng không thương lượng với người khác, nhìn chăm chú Giang Tục, gần từng chữ hỏi: "Giang Tục, cậu thích kiểu con gái nào?"

Tiếng nói của Tô Duyệt Văn vừa dứt, mọi người lập tức ồn ào lên trong phòng ktv, ùng ùng.

Trong một trận tiếng huýt gió, Giang Tục thoáng dựa vào phía sau, vẫn là tư thái lạnh lùng trước sau như một.

Tầm mắt của anh rơi vào miệng chai rượu, trên mặt không có biểu tình gì, chỉ là môi nhẹ chuyển.

"Tóc ngắn, da trắng."

"A ~~~~" Mọi người kích động la to.

Đây là lần đầu tiên Giang Tục ở trước mặt mọi người nói ra loại hình mình thích. Bất luận nam sinh hay nữ sinh đều đã bắt đầu sôi trào lên rồi.

Rõ ràng Giang Tục trả lời lời thật lòng, mọi người vẫn buộc anh uống rượu, anh khẽ cười cười, một hơi cạn sạch.

Mọi người chơi trò chơi đến rất high, góc sáng sủa của Lâm Tây hoàn toàn không có chú ý chiến trường bên này, một mình hò hét. Trên màn hình ca từ lướt rất nhanh, cô hát đến sai nhịp, lại thập phần say mê.

"Amen trước một cây nho,

A non mềm a xanh nhạt mới vừa nảy mầm;

Lưng ốc sên kia trùng điệp xác nha,

Từng bước một địa bò lên trên.

A Thụ a thượng hai cái chim hoàng oanh,

A hi a hip-hop trách đang cười hân;

Cây nho thành thực còn sớm thật sự kia,

Hiện tại tới làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Thời gian bất tri bất giác đã qua một tiếng, vào lúc rượu đã uống xong hết, Lâm Minh Vũ còn chưa trở về.

Lâm Tây thấy tình hình này, đặt micro xuống, lấy lý do ra ngoài gọi rượu để tìm Lâm Minh Vũ.

Ngay chỗ cửa thoát hiểm của KTV, Lâm Tây tìm được Lâm Minh Vũ và bạn gái của anh.

Ước chừng là ầm ỉ đã lâu, giờ phút này sắc mặt Lâm Minh Vũ có chút không tốt. Thấy Lâm Tây đến đây, anh liếc mắt nhìn bạn gái một cái, nhú nhú mày, cuối cùng chuyển tới hướng Lâm Tây, giọng cũng có chút khàn khàn: "Sao em lại ra đây rồi? Không vào hát với mọi người?"

Lâm Tây nấp náy môi, hỏi nhỏ: "Anh không vào hả? Rượu uống cũng gần xong rồi."

Sợ ảnh hưởng đến cuộc chơi của những người trong đội, Lâm Minh Vũ lắc lắc đầu: "Anh không vào." Sau đó trực tiếp ném bóp tiền cho Lâm Tây: "Đi mua chút đồ ăn vặt, rượu với trái cây gì gì đó, lấy tiền của anh tính."

Lâm Tây nhận ví tiền của Lâm Minh Vũ, "Ừm" một tiếng, vụng trộm nhìn người đứng cách đó không xa. bạn gái Lâm Minh Vũ còn đang hờn dỗi, vẻ mặt uất ức, hốc mắt cũng hơi đỏ.

"Anh không vào thật hả?" Lâm Tây lại hỏi một lần nữa.

"Còn có chút việc, em vào trước đi."

...

Nghĩ đến hôm nay là Lâm Minh Vũ đứng ra tổ chức, Lâm Tây làm em của Lâm Minh Vũ, cũng coi như có nửa phần trách nhiệm.

Nghe lời Lâm Minh Vũ cầm ví tiền, đi tới siêu thị gần KTV, chuẩn bị mua chút đồ ăn vặt.

Trong siêu thị nhỏ có rất nhiều người, tất cả mọi người đang mua đồ. Cạnh cửa có giò mua đồ, Lâm Tây khom người vừa muốn lấy, một đôi tay dài đã nhanh hơn, cầm lấy cái giò Lâm Tây định lấy.

"Đi thôi." Sau khi người nọ cầm giò mua đồ, nói với Lâm Tây một câu.

Lâm Tây có chút lơ mơ, ngẩng đầu, thì ra là Giang Tục đến đây.

"Sao anh lại ra ngoài rồi?" Lâm Tây có chút ngoài ý muốn, thấy anh cầm giò, khẩn trương nói: "Để em cầm, Lâm Minh Vũ nói em đi mua chút đồ."

"Có mua hay không?" Giang Tục cũng không để ý Lâm Tây, trực tiếp đến gần quầy hàng. "Mua thì tới đây."

"Ừm." Lâm Tây khẩn trương vội vàng đi theo.

Hai người chọn không ít đồ ăn vặt và mấy bình rượu, cuối cùng tới quầy trái cây.

Người phục vụ đang tính tiền, Lâm Tây chuẩn bị tính tiền, hỏi: "Bao nhiêu tiền ạ?"

Lâm Tây lấy ví tiền của Lâm Minh Vũ ra, tay Giang Tục, đã cường thế đẩy ví tiền của Lâm Tây về.

Về mặt vẫn trước sau như một, không cho phép Lâm Tây phản đối.

"Để tôi."

Lâm Tây sững sốt một phen, sau đó khẩn trương đoạt lại hóa đơn: "Đừng giành, dù sao đây cũng là tiền của Lâm Minh Vũ, anh khách sáo với anh ấy làm gì?"

Không để ý tới lời Lâm Tây nói, Giang Tục đã lấy ví tiền ra. Ví da cừu vải kaki sẫm màu, ở góc ví có logo của nhãn hiệu, rất giống chủ nhân của nó, phong cách lạnh nhạt lại tinh xảo.

Giang Tục cúi đầu liếc mắt nhìn Lâm Tây, ngoắc... môi một cái: "Con gái phụ trách mua đồ, đàn ông phụ trách trả tiền."

"..." Giang Tục Này, chắc xem nhiều phim truyền hình lắm nhỉ?

Lâm Tây nhìn vẻ mặt Giang Tục như bị bệnh ung thư, cũng không tranh nữa, trực tiếp nhét ví tiền của Lâm Minh Vũ vào lại.

Nếu anh ta thích trả như vậy, thì để anh ta trả, còn tiền của Lâm Minh Vũ, trực tiếp quỳen cho cô thôi!

*****

Ngày đó, tuy Lâm Minh Vũ tới khuya mới vào phòng ktv, nhưng mọi người vẫn chơi rất vui vẻ.

Về sau Lâm Tây mới biết được, hai người âm ỉ một hai tiếng, cũng bởi vì Lâm Minh Vũ lấy lông mi giả của bạn gái ra đùa giỡn, nói cô ấy dán như mấy cái chân ruồi bọ, cô gái kia nhất quyết không tha náo loạn hơn một tiếng đồng hồ.

Lâm Tây thấy may mắn sau này cô gái đó không thành chị dâu của cô, nếu không thì, cô thật đúng là vui không nổi rồi.

Ca hát xong, mọi người cùng tản ra.

Có mấy nhóm có cả trai lẫn gái, ước chừng là chơi trò chơi đến sinh ra hảo cảm nhiều hơn, rất nhanh đã tạo thành một nhóm.

Lâm Tây tự nhiên là đi theo mọi người cùng về trường học. một đám người chậm rãi tản bộ, đây là hình ảnh bình thường chỉ trong đại học mới có thể thấy.

Mọi người trong phòng ktv chơi cũng rất vui, trên đường về trường vẫn còn tán gẫu không ngừng.

Ánh trăng nhẹ nhàng chiếu xuống nhóm thanh niên đang trong độ thanh xuân, tuy Lâm Tây không nói gì, vẫn có chút cảm khái.

Năm đó, dường như cô chưa từng quý trọng những ngày tháng đơn thuần như bây giờ.

Kỳ thật Lâm Tây cũng không phải thích ca hát gì, nói đúng ra, cô thậm chí là có vài phần bóng mờ tâm lý.

Ở đời trước, thời điểm Lâm Minh Vũ muốn xuất ngoại, cũng từng tụ họp mọi người ra ngoài, say sưa một buổi.

Lâm Minh Vũ là đến khi tốt nghiệp, mới biết được tâm tư của Lâm Tây đối với Hàn Sâm, thừa cơ hội, có lòng tốt gọi Hàn Sâm đến.

Lâm Minh Vũ nói: "Anh nghe nói Hàn Sâm muốn điều đi nơi khác hai ba năm, em cố gắng nắm chắc cơ hội cho tốt."

Lâm Tây cực kỳ cảm kích, cũng ở trong lòng âm thầm thề, nhất định phải nắm chắc cơ hội.

Kết quả, tuy Hàn Sâm đến đây, cũng không phải tới một người, mà còn mang theo bạn gái lúc đó, một cô nàng trang điểm lòe loẹt nhìn có vẻ lẳng lơ.

Một lời nhiệt huyết Lâm Tây đã chuẩn bị tốt đều đổ sông đổ biển, ngoại trừ uống rượu, cô cũng không biết có thể làm gì nữa.

Ngày đó Lâm Minh Vũ say đến bất tỉnh nhân sự, bản thân còn không lo được, cuối cùng, là Giang Tục đưa Lâm Tây say đến rồi tỉnh rồi mù về nhà.

Lúc ấy tất cả mọi người mới vừa tốt nghiệp không bao lâu, phòng cho thuê đều phải tính tiền, Giang Tục cũng đã mua xe cho mình rồi.

Lâm Tây tựa vào ghế trước, còn đã làm mất cảm giác mỗi một dây thần kinh, rõ ràng đã say đến mờ mịt như thế, nhưng tim lại vẫn đau âm ỉ một trận, cô nhin không được chảy nước mắt, đến mức tầm mắt cũng trở nên mơ hồ.

Đèn đường mỗi một cái chạy qua chiếu lên mặt Lâm Tây, sáng tối thay đổi liên tục, lúc sáng lúc tối. Cảm xúc của Lâm Tây càng ngày càng tệ.

Giang Tục vẫn trầm mặc lái xe, khẽ nhíu mày. Sau một lúc lâu, anh nhẹ nhàng hỏi cô: "Thích đến vậy sao?"

Lúc Giang Tục hỏi vấn đề này, trong lòng Lâm Tây oán giận cái miệng rộng của Lâm Minh Vũ, về sau ngẫm lại, nói cho Giang Tục cũng được, ít nhất chứng minh, sự kiện thư tình kia, quả thật là hiểu lầm.

"Cậu ấy chính là thanh xuân của tôi." Lâm Tây quật cường lấy mu bàn tay lau nước mắt, nhụt chí nói: "Thôi, anh là người máu lạnh như thế, sao mà hiểu được?"

Rất lâu, Giang Tục chỉ lạnh lùng học ra hai chữ.

"Ngu xuẩn."

Nghĩ tới đây, Lâm Tây nhin không được ngẩng đầu liếc mắt nhìn Giang Tục một cái.

Anh ta có chút bất đồng với con người lãnh khốc sau này, anh ta hiện tại vẫn chỉ là một nam sinh đại học có chút thanh lãnh mà thôi. Giờ phút này, hai tay anh bỏ vào túi, an tĩnh bước đi.

Tuy không thích nói chuyện, nhưng nhân duyên vẫn khá tốt. Đi tới chỗ nào đều được vây quanh, trong nhóm nam sinh cũng rất được hoan nghênh.

May mắn Lâm Tây biết rõ Hàn Sâm là gay, may mắn Giang Tục không phải trùng sinh, may mắn mấy người này đều không nhớ rõ những chuyện xấu này của cô.

Vận mệnh lặp lại một lần, thật tốt. Lâm Tây nhin không được mím môi cười trộm.

Lại ngẩng đầu, cảm nhận được một ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, Lâm Tây theo bản năng đi tìm, sau cùng lại bốn mắt nhìn nhau với Tô Duyệt Văn. Đáng về Tô Duyệt Văn kia muốn nói lại thôi, làm cô nhin không được bắt đầu ý thức lại, có phải lại đi gần với Giang Tục quá rồi không.

Trở lại trường học, mấy nam sinh trong đội bóng rổ trái lại đều rất có phong độ, đưa nữ sinh trở về phòng ký túc trước rồi mới đi.

Lâm Tây và Tô Duyệt Văn cùng chung một tòa nhà, chung một tầng, tự nhiên là cùng một đoạn đường.

Hai người cùng đi vào dãy ký túc, lại cùng lên lầu, toàn bộ quá trình đều không trò chuyện, thật sự là cả một trời xấu hổ mà.

"Váy của cậu trông rất đẹp." Lâm Tây tìm chuyện để nói.

"Cảm ơn."

Lại trở lại bầu không khí tĩnh lặng, Lâm Tây quyết định buông tha.

Mấy phút sau, rớt cục đến chỗ lầu bốn. Lâm Tây như một phạm nhân ngồi tù mười năm mới vừa được phóng thích, hưng phấn muốn đi, cũng không quay đầu lại.

"Lâm tây." Lâm tây đang rời đi, Tô Duyệt Văn gọi cô một tiếng.

"Hả?"

Trong mắt Tô Duyệt Văn có vài phần kiên định: "Tôi thật sự rất thích anh ấy, tôi sẽ không buông tay."

"Ồ." Lâm Tây trả lời lại một câu vô nghĩa.

*****

Hôm sau, là ngày đầu tiên trong kỳ nghỉ dài của lễ quốc khánh, Lâm Tây và Phó Tiểu Phuong vô cùng vui vẻ đi dạo phố, không cần thận lại đụng phải Tô Duyệt Văn.

Lúc đó, cô ấy đang từ salon tóc đi ra, cũng không biết là bị cái gì kích thích, cắt phẳng mái tóc thẳng dài đến eo, cắt thành mái tóc ngắn dài đến tai như tóc học trò.

Tuy vẫn rất xinh đẹp, nhưng cô ấy đột nhiên có chuyển biến lớn như vậy, vẫn làm cho hai người Lâm Tây đều có chút tò mò.

Phó Tiểu Phuong kinh ngạc hỏi: "Sao Tô Duyệt Văn lại cắt cái đầu thành như vậy rồi? Chẳng lẽ cái kiểu tóc nam không ra nam nữ không ra nữ đã thành trào lưu thời nay rồi sao?"

Lâm Tây vừa nghe lời này, lập tức chỉnh chỉnh mái tóc ngắn của mình, kiêu ngạo nói: "Cậu xem, chị đây vĩnh viễn đi trước thời đại."

"... Cút."

Ngày hôm sau kỳ nghỉ quốc khánh, Lâm Tây cũng không nhàn rỗi, bởi vì cô nhận được lời mời của Hàn Sâm. Ở trong điện thoại cậu ta nói rất nhanh, mà lại còn thần thần bí bí, làm Lâm Tây chẳng hiểu cái gì.

Hàn Sâm hẹn Lâm Tây ở cửa trường học, cô tùy tiện thay một bộ đồ rồi đến chỗ hẹn.

Từ phòng ngủ đi tới cửa trường học, Lâm Tây liếc mắt đã nhìn thấy Hàn Sâm đứng đó, bởi vì cậu ta thật sự ăn mặc có chút long trọng.

Áo somi trắng, quần đen, lại còn phối thêm giày da trông có chút buồn cười.

Sau khi Lâm Tây đến gần, lập tức cảnh giác lại, cô nghi ngờ nhìn về phía Hàn Sâm: "Có phải cậu bị người ta lừa đi bán hàng đa cấp rồi không? Bây giờ đến tìm tôi giới thiệu sản phẩm?"

Vốn vẻ mặt Hàn Sâm cực kỳ bình thường, bị Lâm Tây nói những lời này, lập tức thay đổi sắc mặt: "Lâm Tây, cậu còn con mẹ nó nói hươu nói vượn nữa, tôi sẽ bóp chết cậu."

Lâm Tây bĩu môi: "Vậy cậu hẹn tôi ra đây làm gì?"

Hàn Sâm bị hỏi như vậy, trên mặt lại xuất hiện hai nét đỏ ửng: "Tôi định tới phòng chiếu phim hai người, muốn mời cậu xem phim."

"Với cậu hả?" Lâm Tây nhìn cậu ta một cái, quyết đoán cự tuyệt: "Tôi không đi."

"Cậu dám!"

"..."

Sau cùng, Lâm Tây vẫn lại là bị bắt cóc Hàn Sâm đến chỗ phòng chiếu phim hai người kia. Nói là phòng chiếu hai người, trên thực tế như là tiệm net trước đây giờ được sửa lại mở rộng thêm thôi, mỗi gian đều được trang bị màn hình chiếu, đặt thêm sofa hai người ngồi.

Trái lại nhìn chỗ này cũng coi như thoải mái, nếu người bên cạnh không phải là cái tên gay Hàn Sâm thì tốt rồi.

Hàn Sâm lên mục lục trên máy tính tìm phim, Lâm Tây đứng ở một bên nhìn.

Lướt chuột, Lâm Tây mắt sắc, liếc đến chỗ trên bàn thấy một cái album "Phim đen". Lập tức hưng phấn lên: "Oa, trâu thật! Nơi này còn có thể xem phim đen!"

Hàn Sâm mặt nháy mắt đỏ bừng lên, liếc Lâm Tây một cái: "Cậu con mẹ nó có phải là nữ không? Có thể rụt rè một chút không?" Nói xong, hung tợn lườm cô một cái: "Nói, muốn xem cái gì?"

"Để tôi tự chọn." Lâm Tây cầm chuột, suy nghĩ một hồi, sau cùng trong một hàng phim điện ảnh, nhấn chọn phim < Lam Vũ >.

Phim dài tám mươi sáu phút, Lâm Tây xem cực kỳ cảm động, cuối cùng còn khóc nữa. Hàn Sâm xem phim, toàn bộ quá trình đều đen mặt, trong ánh mắt quả thực như muốn bốc hỏa.

Xem phim xong, Lâm Tây lấy khăn tay xoa xoa nước mắt, sau đó cực kỳ trịnh trọng nói với Hàn Sâm: "Hàn Sâm, kỳ thật tình yêu giữa đàn ông với đàn ông, cũng cực kỳ làm cho người ta cảm động. Cậu xem Hồ Quân diễn vai Trần Hân Đông, rõ ràng là yêu đàn ông, lại muốn theo đuổi phụ nữ, lại còn kết hôn với phụ nữ, này không phải là hại người sao? Sau cùng ngay cả Lam Vũ hân cũng mất đi, rất đau khổ!"

Hàn Sâm không ngờ Lâm Tây có thể nói ra mấy lời như vậy, vẻ mặt nhìn cô như nhìn một bệnh nhân tâm thần, kìm nén rất lâu, cậu rốt cục nhìn không được hỏi: "Cậu không biết là hai người đàn ông, cực kỳ ghê tởm sao?"

Hai người đàn ông thì ghê tởm? Lâm Tây có chút ngoài ý muốn khi Hàn Sâm nói những lời ngoan độc như vậy.

Lâm Tây đột nhiên nghĩ đến, có một số người thấy sợ hãi khi biết định hướng tính dục của mình, sẽ cố ý khinh bỉ đồng tính luyến ái, biểu hiện ra đáng ghét cực kỳ ghê tởm đồng tính luyến ái. Không ngờ Hàn Sâm lại là kiểu người không thẳng thắn thành khẩn. Tuy đã nhìn thấu cậu ta, trong lòng vẫn không khỏi có chút khinh bỉ.

"Dù sao tôi cũng cảm thấy, thích đàn ông, thì không nên lại gây họa cho phụ nữ, đây là đạo đức ứng xử cơ bản nhất." Lâm Tây tức giận nói.

Hàn Sâm thật sự nghe không vô mấy lời gì mà tình yêu giữa hai người đàn ông, đạo lý đạo đức của Lâm Tây nữa, nhìn rất lâu, rốt cục cậu ta phát tác: "Tôi cảnh cáo cậu, Lâm Tây, cậu còn để ông đây xem mấy cái phim làm mù mắt người này nữa, thì cậu coi chừng tôi đó!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Từ khi Phó Tiểu Phuong biết Hàn Sâm hẹn Lâm Tây đi xem phim, tinh thần bất quá trong người cô nàng đã không chế không nổi nữa rồi. Khi Lâm Tây đi toilet, bọn họ canh giữ ngoài cửa hỏi quần quít lấy cô: "Nói một chút thôi, hẹn hò với Hàn Sâm thế nào? Cậu ta có thổ lộ không?"

"..."

Lúc này, Lâm Tây đang giặt quần áo, Phó Tiểu Phuong lại tới nữa. Lâm Tây không thể không đẩy đầu Phó Tiểu Phuong ra, bắt đắc dĩ nói: "Ai để ý đến cậu ta, người bình thường sẽ thích kiểu người gàn dở như tên Hàn Sâm đó sao? Mình cũng không phải người cuồng ngược, đòi mạng!"

Phó Tiểu Phuong cười hì hì, hai mắt phát sáng: "Mình thấy hình như cậu ta là nghiêm túc đó?"

Lâm Tây xem thường nhìn cô: "Cậu ta chính là cố ý chinh mình." Cô nghĩ nghĩ còn nói: "Mình đoán có thể là cậu ta thấy khó chịu, khi mình nói mái tóc cậu ta không giống người thường."

"Việc này, ngược lại mình cảm thấy cậu thật sự là đã cứu cậu ta, cậu ta như bây giờ, cũng có thể đi thi tuyển hot boy rồi."

Lâm Tây kinh ngạc: "Tiêu chuẩn trường chúng ta thấp như vậy sao?"

Phó Tiểu Phuong "Hừ" một tiếng, tức giận nói: "Đương nhiên cậu nhìn ai cũng giống nhau rồi. Đi chung với Lâm Minh Vũ và Giang Tục, kẻ nào không hiểu người đó!"

"..."

Lần trước cùng xem phim, giải tán trong sự không vui, Lâm Tây vốn cho rằng Hàn Sâm sẽ không đến quấy rầy cô nữa, cũng không ngờ, qua hai ngày, cậu ta lại đến tìm Lâm Tây rồi.

Ngày đó, sau thời gian cơm trưa, lâm tây và Phó Tiểu Phuong mới đi ăn, chậm chạp từ từ đến căn tin. Lâm Tây chọn món xong trước, tìm chỗ tốt, vừa ngồi xuống, còn có người trực tiếp ngồi xuống đối diện cô.

Căn tin lớn như vậy, nhiều chỗ trống đến thế, sao còn có người đường đột vậy chứ? Lâm tây kinh ngạc, giương mắt vừa thấy, người tới không phải là Hàn Sâm sao?

Thật sự là âm hồn không tan mà.

Không biết có phải vì ngủ không ngon không, dưới mắt Hàn Sâm có chút quầng thâm, đôi lông mày đậm nhú chặt lại, đôi con ngươi trắng đen rõ ràng lộ vẻ rối rắm và thỏa hiệp.

Lâm Tây cầm đĩa lên, chọc chọc vào cơm, cuối cùng vẫn là không nhin được: "Haiz, nói đi, lại tìm tôi có chuyện gì không, hà Hàn đại gia?"

Hàn Sâm nhìn chăm chăm lâm tây hồi lâu, đột nhiên tựa về sau, làm xê dịch cái bàn.

"Cậu là hủ nữ." Về mặt Hàn Sâm nghiêm túc.

"Gì?"

Hàn Sâm nhìn Lâm Tây không dời mắt: "Tôi đã tìm hiểu rồi, người giống như cậu vậy, kiểu nữ sinh có sở thích này, đều gọi là hủ nữ."

"..." Lâm Tây ngây ra như phỗng nhìn Hàn Sâm, hoàn toàn không biết cậu ta đang nói hươu nói vượn cái gì.

Hàn Sâm buồn bực lấy tay nắm tóc, hồi lâu, tựa hồ là đã hạ quyết tâm, đột nhiên vỗ bàn, khí phách nói: "Tuy rằng hai người đàn ông nhìn có chút ghê tởm, nhưng chỉ cần cậu thích, tôi nguyện ý xem với cậu."

Hàn Sâm hơi kích động, cau mày nói: "Ai kêu ông đây để ý cậu làm chi! Nên, chịu thôi!"

Không hiểu sao lại thông suốt được điều này, Hàn Sâm "Bốp" một tiếng, lại vỗ một cái lên bàn.

"Cậu xem đó rồi làm." Hàn Sâm đứng phắt dậy: "Tôi đi đây."

"..." Lâm Tây mờ mịt dầy mắt.

Hàn Sâm đi được một lúc, Phó Tiểu Phương gọi đồ ăn xong đi tới, cũng là một mặt không hiểu gì: "Vừa rồi Hàn Sâm sao thế? Vỗ bàn đá ghế, có phải cậu ta lại uy hiếp cậu rồi không?"

Lâm Tây cắn đôi đũa, qua hồi lâu, rốt cục hiểu được Hàn Sâm nói gì.

"... Mẹ cậu ta chứ, rất dọa người đó!"

"Như thế nào? Hàn Sâm nói muốn đánh cậu hả?" Phó Tiểu Phương lo lắng đầy mặt ngồi xuống: "Tìm Lâm Minh Vũ đi, ngăn cậu ta lại! Ôi, kiểu người để đầu tóc không giống ai lại thích bạo lực này thật dọa người mà!"

"Cậu ta nói cậu ta muốn theo đuổi mình! Đáng sợ quá!" Hành vi cấp thấp này của Hàn Sâm, tuyệt đối là muốn trả thù cô, lại dùng có theo đuổi cô để che giấu chuyện cậu ta là gay, một hòn đá ném hai con chim. Lâm Tây nghĩ, cái tên gay này quả nhiên là chọc không được mà!

Phó Tiểu Phương nghe xong, thiếu chút nữa bị sặc nước miếng, sau một lúc lâu chỉ phần nộ quát: "... Khoe khoang hả, cút."

Uy lực tấn công của Hàn Sâm quá mạnh mẽ, trên đường Lâm Tây trở về phòng ngủ tinh thần có chút hoảng hốt, luôn luôn suy nghĩ đối sách.

Suy nghĩ đến rất nhập thần, lúc Lâm Tây lên lầu, đụng phải một nữ sinh dịu dàng ít nói, đụng trúng đồ ăn người ta mang về, rơi đầy đất.

Một mảnh hỗn loạn trước mắt rốt cục làm Lâm Tây thanh tỉnh lại, Phó Tiểu Phương ngồi xổm xuống giúp nhặt đồ trước, vừa nhặt vừa oán giận: "Có người muốn theo đuổi thôi mà, không thể bình tĩnh chút được sao?"

Lâm Tây ngượng ngùng ngồi xổm xuống, nhặt đồ rơi trên đất, ngoài miệng không ngừng xin lỗi: "Thực xin lỗi thực xin lỗi, là lỗi của tôi, để tôi đi mua lại cho cậu?"

Không yên ngẩng đầu, nữ sinh dịu dàng kia cũng hơi ngẩng đầu, tầm mắt hai người chạm nhau.

Trên gương mặt nhỏ nhắn, trắng nõn lộ ra ý cười thân thiện, cô nói: "Không sao, không cần mua đâu, mình về ăn mì ăn liền cũng được."

Lâm tây thấy rõ người trước mặt, cơ hồ là theo bản năng gọi tên của cô ấy lên.

"Đan Hiểu!!!"

Nếu nói, Hàn Sâm là cả một trời thanh xuân của Lâm Tây, thì Đan Hiểu có thể xem như cả một trời u tối thời đại học của Lâm Tây. Chính vì là thư tình không viết tên của cô ấy, làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống đại học của Lâm Tây.

Ở đời trước, Lâm Tây vì thể nghiệm cuộc sống đại học, cũng từng tham gia hoạt động tình nguyện của trường, chính là khi đó cô đã quen biết Đan Hiểu.

Để tránh cho đời này phải tiếp xúc với Đan Hiểu, Lâm Tây hoàn toàn không tham gia hoạt động tình nguyện.

Lâm Tây kích động từ trên đất đứng lên, bị dọa đến nổi liên tiếp lui về phía sau.

Đan Hiểu một mặt nghi hoặc nhìn về phía Lâm Tây: "... Bạn học này? Chúng ta, quen nhau sao?"

...

Mặc kệ Lâm Tây tránh thế nào, có một số người, một số việc, nên tới, rồi định mệnh cũng sẽ đưa nó tới.

Lâm Tây trăm phương nghìn kế trốn tránh, Phó Tiểu Phuong lại đánh bậy đánh bạ, kết bạn với Đan Hiểu.

Đan Hiểu là người rất ôn hòa, dịu dàng, đối xử với mọi người phi thường tốt, Lâm Tây bài xích Đan Hiểu như vậy, Phó Tiểu Phuong đối với việc này đặc biệt không hiểu.

"Có phải Đan Hiểu từng đắc tội với cậu không?" Phó Tiểu Phuong tò mò hỏi: "Cho tới bây giờ chưa từng nghe nói cậu chán ghét ai, sao lại như vậy với cậu ấy?"

Lâm Tây vì sao lại đối với Đan Hiểu như vậy? Giống như là một ngày bị rần rấn, mười năm sợ dây thừng.

Lúc đó bởi vì thay Đan Hiểu đưa thư, bỗng chốc Lâm Tây bị nhóm nữ sinh đã từng ủng hộ cô lập. Mọi người cảm thấy cô giả vờ không thích Giang Tục, vờ giúp đỡ mọi người, kỳ thực là đang thám thính bí mật của mọi người, dò xét sở thích của Giang Tục, cuối cùng tóm gọn một lần. Giống như nữ nhân tâm cơ An Xuyên trong phim < Thâm cung nội chiến >.

Lâm Tây có miệng mà khó trả lời.

Đoạn thời gian đó trải qua thế nào? Lên lớp đi lấy nước, phải đem chai nước xách đến phòng học, bằng không lại đi phòng nước, không là nắp sẽ không có, chính là không có nắp chai, có đôi khi cả bình nước đều không có.

Không dám phơi chăn bên ngoài, mỗi lần đi phơi, luôn có người đổ nước lên chăn của cô.

Khi đó, bởi vì không cắt đứt với cô, nên Phó Tiểu Phuong cũng bị không ít liên lụy. Đổi phòng học, lớp có hoạt động gì, cán bộ lớp sẽ cố ý ngăn cách cô và Phó Tiểu Phuong, làm hai người luôn bị giáo viên phê bình.

Mà Đan Hiểu thì sao? Cô ta nhát gan sợ phiền phức, thấy mọi người đối xử với Lâm Tây như vậy, trong lòng tuy là áy náy, nhưng ngay cả nói chuyện với Lâm Tây cũng không dám.

Lâm Tây không trách cô, cũng không có thể lại làm bạn với cô ta nữa.

Cô không thể quên, lúc cô chột vật ở phòng đun nước, tìm bình nước của mình. Đan hiểu ở phía xa lấy bình nước của bản thân đặt ở góc, nói với Lâm Tây: "Mình có mang dư một bình."

Lâm Tây nhìn cô hồi lâu, cuối cùng lắc lắc đầu: "Không cần."

Nhìn ánh mắt thiện lương đáng yêu của Phó Tiểu Phuong, Lâm Tây nghĩ: May mắn cái gì cậu cũng không nhớ, bằng không bây giờ khẳng định cậu sẽ rất tức giận.

Nhớ tới chuyện đời trước, trong lòng vẫn còn sợ hãi như cũ. Lâm Tây vuốt ngực, cảm khái ngàn vạn nói: "Cậu không biết đâu."

"Mình không biết thì cậu giải thích cho mình biết!"

Lâm Tây ngẫm lại giải thích sẽ rất phức tạp, cuối cùng chỉ trả lời: "Dù sao Giang Tục và cô ấy, là hai người mình sợ nhất."

"... Lại Giang Tục, Giang Tục đào mộ tổ tiên cậu hả?"

"Tóm lại, mình không thể trêu vào, nên tránh thì hơn."

*****

Hàn Sâm và Đan Hiểu làm Lâm Tây hạ quyết tâm, phải mau chóng tìm được bạn trai, để đối phó tình huống không hay có thể xảy ra.

Ngay lúc mọi người chuẩn bị báo danh cho cuộc thi Anh ngữ, thời điểm tích cực ôn thi, Lâm Tây cũng ở trước bàn học múa bút thành văn. Loại kỳ quan thiên cổ này, làm mấy người bạn cùng phòng đều kinh hãi.

Phó Tiểu Phuong rón ra rón rén đi đến phía sau Lâm Tây, thấy trên bàn cô có một vài sách tham khảo cấp bốn, cả kinh nói: "Trời ơi Lâm Tây ơi, cậu đây là muốn biến tức giận thành động lực học tập rồi sao?"

Lâm Tây đầu cũng không nâng: "Chuyện bé xé to cái gì."

Phó Tiểu Phuong lại tới gần phía trước một chút, lúc này mới nhìn rõ Lâm Tây đến cùng là đang viết cái gì.

"‘Kế hoạch thoát kiếp độc thân?’" Phó Tiểu Phuong túm lấy vở của Lâm Tây: "‘Mười hai điều cần chú ý khi tìm bạn trai? ‘Năm mục tiêu đối tượng?’ Đưa gì vậy? Tìm bạn trai còn có kế hoạch A, kế hoạch B nữa hả? Cậu đùa mình hay sao vậy Lâm Tây?"

Lâm Tây đoạt lại quyển vở, trở tay lấy vở gõ một cái lên đầu Phó Tiểu Phuong: "Mặc kệ mình!"

"Sắp thi cấp bốn rồi, cậu không lo học cho tốt, ở đây làm chuyện nhảm chán như vậy nữa?"

"Một năm có thể thi cấp bốn hai lần, đối tượng vừa ý này, có thể mười mấy năm nữa cũng không xuất hiện một người, cậu nói cái nào hiếm hơn!"

Phó Tiểu Phương: "..."

Mặc dù mọi người cũng không xem trọng Lâm Tây, nhưng cô vẫn nghiêm túc bắt đầu tìm đối tượng rồi.

Nhớ lại thời điểm kỷ niệm ngày thành lập trường ở đời trước, Phó Tiểu Phương nói đến mấy người kia, Lâm Tây nghĩ, định xuống tay với vài người, đều là độc thân, cứ vót cho nhau đi.

Lâm Tây nhắm đối tượng thứ nhất, là một nam sinh tên là Lục Nhân Già. Người nọ học chuyên ngành Anh ngữ, dáng vẻ phong nhã, trắng trẻo nõn nà, có chút giống Lục Nghị trong phim < Thề không nhắm mắt >. Chỉ là người nọ tương đối hướng nội, bình thường chính là thư viện, phòng học, phòng ngủ ba điểm trên một đường thẳng.

Nghe nói lần đầu tiên cậu ta thi cao đẳng phát huy không tốt, sau này học lại một năm thi đậu đại học C, về mặt học tập tự mình yêu cầu rất cao, một khắc cũng không dám lơ lửng.

Lâm Tây chỉ là hỏi thăm người này, đã phí không ít công phu.

Nghe nói mỗi ngày cậu ta đều ở thư viện lâu ba tự học trong khu học tập, Lâm Tây chạy tới cũng là thử vận may, không ngờ vận may của cô thật đúng là khá được.

Lục Nhân Già giờ phút này đang chuyển chú ngồi ở thư viện, trước mặt là cuốn sách, đang đọc Alexander.

Toàn bộ khu này đều là sách tiếng anh, Lâm Tây tùy tiện rút một quyển sách làm đạo cụ bắt chuyện, thập phần nhiệt tình ngồi xuống đối diện Lục Nhân Già.

"Bạn học, xin chào, mình là..."

Lâm Tây còn chưa nói tên, Lục Nhân Già đã chặn đứt lời cô.

"Không cho số điện thoại, không muốn yêu đương, đừng hỏi tôi chuyện gì hết, cái gì tôi cũng sẽ không nói."

Lâm Tây không ngờ người này lại lạnh lùng như vậy, ngượng ngùng nắm chặt sách trên tay: "Bạn học, mình chỉ là muốn kết bạn với cậu thôi."

Lục Nhân Già ngẩng đầu nhìn Lâm Tây một cái, sau một lúc lâu, phá lệ nghiêm túc nói một câu: "Thi cấp bốn đạt trên năm trăm năm mươi điểm, tôi kết bạn với cậu."

...

Lâm Tây xuất sư bất lợi, tức giận đi khỏi phòng tự học. Vừa muốn xuống lầu, có một gương mặt quen thuộc đang đi tới.

- - Giang Tục.

Có vẻ là vừa từ thư viện ra, trên tay còn cầm cuốn tự điển Anh ngữ thật dày.

Mặc kệ Lâm Tây có nguyện ý hay không, đường xuống lầu chỉ có một, hai người không thể bỏ qua nhau, cũng chỉ có thể cùng nhau thôi.

Ánh mắt Giang Tục đánh giá Lâm Tây, có chút kinh ngạc: "Em còn có thể đến thư viện?"

Lâm Tây vừa bị người oán hận như vậy, lúc này chính là không thoải mái, nào có thể hoà nhã với Giang Tục, cô tức giận nói: "Thế nào? Em không thể tới thư viện sao? Em muốn đến đọc sách không được sao!"

Mặc kệ Lâm Tây khiêu khích thế nào, Giang Tục vẫn không tức không giận.

"Em đọc hiểu không?"

"Sao không hiểu? Em cũng có thể thi qua cấp bốn!" Lâm Tây bĩu môi: "Không phải chỉ năm trăm năm mươi thôi sao! Tôi thi cho các người xem!"

Nói xong, giơ sách trên tay lên, chính là cuốn vừa rồi tiện tay rút ra, ồn ào: "Bây giờ em mượn sách về xem! Đừng tưởng rằng chỉ có anh đọc được hết tiếng anh!"

"Ừm." Giang Tục vẫn là biểu cảm nhàn nhạt nhìn Lâm Tây, sau một lúc lâu, anh dùng ngữ điệu Anh ngữ đọc đáo của mình đọc lên, mỗi một lời đều mang theo âm sắc làm người ta tê dại.

" "S". "

Lâm Tây vừa nghe Giang Tục bắt đầu nói tiếng Anh, hơn tức giận: "Gi... Pig gì? Anh mắng em là heo hả? Nói tiếng Anh, là để em nghe không hiểu đúng không?"

"Các nguyên lý sinh học và ứng dụng trong chăn nuôi heo." Giang Tục hơi hást cằm: "Tôi nói cuốn sách trong tay em."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tuy rằng Giang Tục không có biểu cảm gì, cũng không nói gì cười nhạo Lâm Tây thêm nữa, nhưng Lâm Tây vẫn có thể cảm nhận được vào một giây anh vạch trần cô, tuyệt đối trong lòng là tràn ngập khinh bỉ.

Ôm cuốn sách dạy nuôi heo này, Lâm Tây khó chịu đầy mình, lại tìm không được lời nào phản bác lại, chỉ có thể kiên trì nói: "Em nghiên cứu cách nuôi Lâm Minh Vũ, không được sao!"

Giang Tục liếc mắt nhìn Lâm Tây một cái, đôi mắt ôn hòa, từ chối cho ý kiến: "Ồ."

"Có ý gì? Anh không tin đúng không?"

Giang Tục mỉm môi, cuối cùng vỗ vỗ bả vai Lâm Tây: "Trước nghiên cứu nuôi chính mình đã."

Lâm Tây: "..."

Lâm Tây cũng không biết bản thân vì sao lại mượn cuốn sách này về. Đọc theo đường đi rất tức giận, càng xem càng ngột ngạt. Cũng như vài tờ đơn này, từng cái đều nhìn quen mắt, ngẫm lại ý nghĩa, ngoại trừ "pig", từ khác cũng không hiểu. Nhưng toàn bộ kiến thức mười năm này, làm sao cũng không hiểu hết được.

Một đường ngựa không ngừng vó chạy về phòng ngủ, vừa mở cửa, liếc thấy trên bàn chồng chất đề thi cấp bốn, Lâm Tây càng tức giận đến mức hận không thể xóc hết cả bàn lên.

Tiếng Anh, cô thật sự rất ghét tiếng Anh!

Tuy rằng Lâm Tây cực kỳ khó chịu, nhưng nghĩ lại, không thể để Giang Tục và cái tên Lục Nhân Già kia xem thường cô được. Cầm lấy bút trên bàn, đặt móng an vị trên ghế, bắt đầu khắc khổ học tiếng Anh. Cô muốn, hét vào sự khinh bỉ của bọn họ, cô cũng sẽ đạt điểm cao trong cuộc thi cấp bốn cho bọn họ thấy!

Hừ!

Lâm Tây quyết tâm rất lớn, nhưng đáng tiếc hiện thực rất tàn khốc.

Từ sau cuộc thi đại học, toàn bộ kiến thức của cô giống như sao băng rơi xuống, quả thật đã từng học, nhưng đại đa số bộ phận mọi người không thể nhớ hết kiến thức đó được.

Lại nói, lấy thành tích thời trung học của Lâm Tây, vốn đọc hai cuốn sách là quá lắm rồi. Có thể thi được đại học C này, toàn bộ đều dựa vào ba tháng cuối cùng Lâm Minh Vũ kèm cặp mấy bộ đề thi vào đại học C năm 2005 cho cô.

Nhìn Lâm Minh Vũ là người ôn ào ăm ỉ vậy thôi, thế nhưng thành tích học tập vẫn rất khá. Lâm Tây nghĩ năm trăm năm mươi cũng không dễ dàng đạt được, bản thân tự học ôn không bằng tìm Lâm Minh Vũ đến dạy bổ túc cho mình.

Lấy điện thoại ra, Lâm Tây gọi cho Lâm Minh Vũ. Bíp bip vài âm thanh, Lâm Minh Vũ chậm rì rì đứng lên, trong ống nghe truyền đến tiếng ngáp khi mới thức dậy của anh.

"Anh, đang làm gì vậy? Ngủ trưa hả?" Biểu hiện lần này của Lâm Tây thật sự rất khách khí, thậm chí mang theo vài phần nịnh nọt.

Lâm Minh Vũ vừa tỉnh ngủ nghe được giọng điệu này của Lâm Tây, trầm mặc vài giây, theo sau đó là lời nói lạnh lùng: "Anh không có tiền."

"Gi?"

Lâm Minh Vũ nói: "Chỉ có khi tìm anh mượn tiền em mới có thể gọi anh là anh, đừng giả vờ nữa."

Lâm Tây ngẫm lại, bình thường cư xử với Lâm Minh Vũ không được tốt cho lắm, rất nhanh đã sửa lại: "Em không gọi vậy, thì chẳng lẽ anh không phải là

anh của em nữa sao? Hi hi."

"... Nói rõ một chút đi được không Lâm Tây? Như một thằng con trai!"

"..." Người này thật là, thật quái quỷ mà, ngày thường hay la to mắng chửi anh ấy, anh ấy đã quen ngoan ngoãn; đối tốt với anh ấy một chút, ngược lại anh ấy cả người ngứa da ngứa thịt. Lâm Tây nghe Lâm Minh Vũ nói như vậy, cũng không quanh co lòng vòng nữa, trực tiếp nói: "Dạy tiếng anh cho em, em muốn thi cấp bốn."

...

Buổi chiều Lâm Minh Vũ có tiết, dưới sự uy hiếp nhục mạ dai dẳng của Lâm Tây, đồng ý ôn tập cho cô từ bảy giờ tối đến chín giờ.

Lâm Tây sớm đã chờ ở thư viện, kết quả đã gần đến tám giờ rồi, Lâm Minh Vũ mới khoan thai chậm chạp đi đến.

Lâm Tây nhìn đồng hồ, nhìn không được chế nhạo anh: "Nếu như bạn gái anh hẹn anh, anh dám đến trễ vậy không?"

Lâm Minh Vũ cũng không biết từ chỗ nào chạy tới, mồ hôi đầy đầu. Vừa ngồi xuống, lập tức uống hết một bình nước Lâm Tây mang đến.

"Bạn chị dâu em đến trường chúng ta chơi, phải tiếp đãi nhóm bọn họ." Lâm Minh Vũ đặt bình nước xuống, tùy tay đoạt lấy bộ đề thi cấp bốn trước mặt Lâm Tây: "Đừng lãng phí thời gian, học nhanh. Một lát Giang Tục còn tới tìm anh."

"Giang Tục?" Lâm Tây nghĩ đến Giang Tục còn có chút nhân nhật khó chịu: "Anh ta tìm anh làm gì?"

"Anh quên mang chìa khóa phòng, nên lấy chìa khóa của Giang Tục, trong chùm chìa khóa của cậu ta có treo mấy chìa khóa phòng thí nghiệm, phải đi đóng cửa."

"Ồ."

Lâm Tây có hơi dấm chiêu, di động Lâm Minh Vũ rung lên.

Anh đến chỗ cầu thang nghe điện thoại, rồi quay lại, nhìn sắc mặt này của anh, Lâm Tây đã hiểu.

Dạng người gì không đáng tin nhất? Lâm Minh Vũ chính là như vậy!

"Lão phật gia lại triệu hồi rồi hả?" Lâm Tây nhìn không được xem thường: "Anh bỏ đi như vậy, chắc chắn sẽ có báo ứng. Lâm Minh Vũ, anh trọng sắc khinh em gái, cẩn thận bị đá cũng không có chỗ khóc!"

"Tình cảm của anh và chị dâu em còn vững hơn vàng!" Lâm Minh Vũ cười hi hi: "Em học trước đi, chị dâu em có chút việc gấp tìm anh, một chút nữa anh sẽ trở về."

Trước khi đi, anh nghĩ nghĩ lại từ trong túi áo, lấy ra một chùm chìa khóa, đặt lên trên bàn trước mặt Lâm Tây: "Còn cái này..."

"Đưa cho Giang Tục đúng không?" Lâm Tây bĩu môi, đành chấp nhận, hoàn toàn buông tha không níu kéo nữa.

Lâm Tây ôm bộ đề thi một lát, suy nghĩ mê man, hiệu suất rất thấp. Nghiêm túc nghiên cứu, trước mắt đột nhiên có thêm bóng của một người.

Lâm Tây ngẩng đầu, Giang Tục đã thoải mái ngồi xuống bên cạnh cô. Trên người anh vẫn mặc bộ quần áo buổi sáng, có mấy nếp gấp dưới gốc áo sơ mi xanh lam, nhìn qua rất lịch sự, sáng láng. Anh ngược mắt nhìn lướt qua bộ đề thi trước mặt Lâm Tây, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì như cũ.

"Chìa khóa của tôi."

Giang Tục vẫn lờ lít ý nhiều, vẫn là cái thái độ như ra lệnh này thật sự là làm cho người ta thấy khó chịu. Lâm Tây thầm oán vừa duỗi tay vào trong ba lô, đang chuẩn bị lấy chìa khóa cho anh. Đột nhiên, trong đầu chợt lóe ý nghĩ, lại đưa tay rút trở về.

Giang Tục thấy Lâm Tây bất động, lại nói một lần: "Chìa khóa?"

Tay cầm bút của Lâm Tây, gõ gõ cái bàn. Trong mắt cô toát ra một tia giảo hoạt, chậm rãi nói: "Lâm Minh Vũ không dạy học cho em, kết quả nửa đường anh ấy đã chạy mất."

Lâm Tây liếc mắt nhìn Giang Tục một cái, cô lấy dũng khí nói: "Anh muốn lấy lại chìa khóa cũng được, Lâm Minh Vũ không dạy, anh dạy em."

Ước chừng là Giang Tục không ngờ Lâm Tây sẽ nói như vậy, đầu tiên là sửng sốt một chút, lập tức nhếch môi cười.

"Không sợ chuyện xấu rồi hả?"

Lâm Tây nhìn lướt qua chung quanh, cuối cùng hạ quyết tâm: "Chờ em thi được năm trăm năm mươi, em có thể không cần sợ nữa rồi!"

...

Đời trước, Lâm Tây đến năm ba mới biết được bằng cấp bốn có ảnh hưởng đến bằng tốt nghiệp, vội vàng vừa xong hết học kỳ năm ba đại học thì đăng ký thi, một lần thi đã qua, 426 điểm, tuy rằng mạo hiểm, nhưng kết quả cũng không tệ. Sống lại một đời này, thật sự là, vừa thấy còn có chút choáng váng đầu óc.

Giang Tục lật đi lật lại bộ đề thi cấp bốn, duỗi tay ra: "Đưa bút cho tôi."

Lâm Tây vội vàng dâng cây bút trong tay lên.

Giang Tục hơi cúi đầu, góc nghiêng gương mặt nhìn qua thập phần mê người. Khớp xương rõ ràng hiện trên bàn tay cầm bút máy Hello Kitty của Lâm Tây, làm cô sinh ra một cảm giác thân mật khó hiểu. Sắc đẹp trước mặt, Lâm Tây đột nhiên có thể giải thích một chút lý do tại sao "Từ nay quân vương chẳng làm triều" rồi.

Giang Tục tùy tay khoanh tròn mấy đề thi, sau đó đặt bộ đề thi và bút lên trước mắt Lâm Tây: "Bắt đầu dịch đề từ đây, xem xem lượng từ và trình độ ngữ pháp của em."

Lâm Tây nhìn thoáng qua mấy đề Giang Tục khoanh lại, mỗi một đề đều là từ tiếng Trung, chuyển sang tiếng Anh, đầu óc trống rỗng.

"Ồ." Nói xong, cắn bút rồi bắt đầu chuyển ngữ.

Nửa tiếng đi qua, Giang Tục nghi ngờ liếc mắt nhìn Lâm Tây một cái: "Còn chưa chuyển xong sao?"

Thấy Giang Tục muốn tới lấy bài, Lâm Tây nhanh chóng dùng cánh tay của mình, che kín bài làm lại, lắp bắp nói: "Chuyển thì xong rồi, nhưng mà..."

"Lấy ra." Giang Tục hơi nhíu mày, khí thế bức người.

Lâm Tây chỉ phải khúm núm nộp bài lên.

Chỉ mấy chục giây ngắn ngủn, Lâm Tây nhìn mặt Giang Tục từ trắng sang đỏ, từ đỏ biến thành đen.

"Đây là chuyển ngữ?"

Lâm Tây yếu ớt hỏi: "Không thì là gì?"

Giang Tục lạnh lùng liếc cô một cái: "Nhạc hội em chuyển thành 'music party'?"

Lâm Tây nuốt từng ngụm nước bọt, dè dặt cẩn trọng trả lời: "Hình như hơi sai sai hả?"

Giang Tục quét mắt qua, Lâm Tây không dám nói tiếp nữa, nhanh chóng cúi đầu xuống.

"Cải cách mở cửa, 'open the door'?" Giang Tục có vài phần khó có thể tin.

Lâm Tây vội vàng giải thích: "Không phải người xưa nói cải cách mở cửa, là mở cửa đất nước ra sao?"

"Nơi này đâu?" Giang Tục không muốn nghe cô nói bậy bạ nữa, nhíu chặt chân mày lại, gõ gõ cuốn đề thi: "'jinzhang', đây là tiếng Anh?"

"Thật sự không phải là..."

Giang Tục hơi cúi đầu, hơi khinh thường mà nhìn Lâm Tây: "Trình độ này của em, đừng đăng ký thi nữa."

"... Nhưng em đã đăng ký rồi."

"Hm, vậy rút lại đi."

Lâm Tây từng bước thoái nhượng, Giang Tục vẫn nói lời lạnh nhạt. Cô là người nóng tính, nghe anh nói như vậy, mặt ngoài mặt trong đều không chịu được, ném sách đi, tức giận đứng lên: "Nếu trình độ cao, còn cần anh dạy sao? Không chịu thì thôi, cần anh dạy sao? Anh thích thì dạy, không thì thôi."

Lâm Tây phát tiết xong hết, lại nhìn ánh mắt lạnh băng của Giang Tục, cũng có chút hối hận, nháy mắt đã sợ rồi.

"Cái đó... Giang Tục... Kỳ thực em..."

Giang Tục ngắt lời Lâm Tây, đưa tay ra: "Đưa chìa khóa cho tôi."

...

Lâm Tây bị Giang Tục khinh thường như vậy, trong lòng kỳ thực cũng rất uất ức. Giang Tục mới hai mươi tuổi, thi đại học xong cách đây hai năm, cô thi đã qua mười mấy năm rồi, có thể giống nhau sao?

Thấy anh rời đi, Lâm Tây càng nghĩ càng giận, sách cũng không cần, xúc động đuổi theo.

Giang Tục chân dài nên đi nhanh, không tới mấy bước đã xuống lầu, Lâm Tây bám riết không tha theo sau lưng anh.

"Giang Tục! Đứng lại cho tôi!"

Giang Tục nghe thấy tiếng la phía sau, dừng bước. Anh quay đầu lại, vẫn là tư thái cao cao tại thượng: "Còn có việc gì sao?"

"Sao anh lại như vậy?" Lâm Tây thở hổn hển.

"Tôi làm sao?" Giang Tục nhún mày, một bộ dáng vẻ không đếm xỉa đến.

Lâm Tây vừa thấy vẻ mặt Giang Tục như vậy, không kìm được tức giận. Nghĩ đến việc Giang Tục khinh thường kiến thức của cô, đòi trước cũng vậy, đòi này cũng thế, thật sự là tội chồng thêm tội.

Lâm Tây càng nghĩ càng khó chịu, hai tay chống nạnh, ngẩng đầu lên muốn lấy tư thế cao bằng Giang Tục để cãi nhau.

"Giang Tục, anh khinh bỉ tôi, là có ý gì?" Lâm Tây trừng mắt nhìn Giang Tục: "Tôi nói cho anh biết Giang Tục, tôi đã sớm nhìn anh không vừa mắt rồi."

"Cho nên?" Giang Tục vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, giọng nói bình tĩnh: "Đến cùng là em muốn nói cái gì?"

"Tôi muốn nói chuyện rõ ràng với anh!"

Giang Tục hơi hơi nghiêng đầu, từ trên cao nhìn xuống cô: "Ừm."

"Anh anh anh! Anh đứng cao như vậy, là nhìn đi đâu? Là thái độ nói chuyện vậy sao?" Lâm Tây ngửa đầu lên án: "Dáng người cao thì rất giỏi sao? Động một chút là lấy lỗ mũi nhìn tôi, anh cho là mũi anh rất đẹp sao!"

"Ừ."

Giang Tục cúi đầu nhìn Lâm Tây một cái, mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu, nhìn đến mức làm Lâm Tây có chút sợ.

Lâm Tây muốn lui về sau, đột nhiên Giang Tục bước lên, không đợi Lâm Tây phản ứng, cánh tay dài của Giang Tục đã đưa vào trong cánh tay của Lâm Tây, choàng lấy eo cô, hơi nóng nơi lòng bàn tay, làm cả người cô cứng đờ.

Giang Tục hơi dùng sức, ôm Lâm Tây lên, theo bậc cầu thang, ôm cô lên cao hai bậc.

Lâm Tây nhìn giang Tục, trong nháy mắt từ ngửa mặt nhìn lên biến thành nhìn thẳng.

Trên gương mặt xinh đẹp của anh nhìn không ra cảm xúc gì, chỉ ngoắc môi một cái:

"Bây giờ có thể nói chuyện."

Tác giả có chuyện muốn nói: Hàn Sâm: đạo diễn Đồ, tôi cảm thấy kịch bản vốn có thể điều chỉnh sửa lại, khí chất của tôi rõ ràng là làm nam chính.

Giang Tục: Ừm

Đạo diễn Đồ: Giang Tục, cậu không thể từ bỏ như vậy được.

Giang Tục: Cảnh dồn ép không được, quả thật nên sửa.

Đạo diễn Đồ: Sửa thế nào?

Giang Tục: Sửa thành 《Sắc giới》.

Lâm Tây:...

*****

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Không phải giờ ăn trưa, cũng không phải tới giờ thư viện đóng cửa, không có người đi tới đi lui. Giờ này phút này, nơi cầu thang chỉ có Lâm Tây và Giang Tục giằng co như vậy.

Mất nhìn thẳng, Lâm Tây thậm chí có thể nhìn thẳng vào bên trong đôi mắt đen láy của Giang Tục, nhìn đến mức bản thân nháy mắt như đã hóa đá.

Trên lưng còn có hơi ẩm nơi lòng bàn tay của Giang Tục, nơi bị anh chạm vào, giống như có có ngọn lửa nhóm lên. Lâm Tây động cũng không dám động. Cũng không biết là như thế nào, trái tim đập bang bang, phảng phất như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Giang Tục thấy Lâm Tây không nói câu nào nữa, hơi nhíu nhíu mày: "Không muốn nói chuyện nữa sao?"

Lâm Tây ngậy ra như phồng, rốt cục bị câu nói của anh làm tỉnh lại. Lý trí trở về đại não, càng thêm cảm thấy tình cảnh trước mắt làm cho người ta xấu hổ. Trên mặt Lâm Tây nháy mắt đỏ giống như cà chua chín.

Lâm Tây là kiểu người càng xấu hổ, lại càng sẽ dùng từ ngữ ác liệt để nói chuyện.

"Sao đột nhiên anh làm..." Lâm Tây chỉ vào chóp mũi Giang Tục, nói không nên lời từ "Ồm", ngược lại hung tợn nói: "Anh đang làm gì! Anh có ý gì?"

Giang Tục nhíu mày, làm ra dáng vẻ vô tội: "Không phải em nói, là tôi lấy lỗi mũi nhìn em sao?"

Gương mặt trắng nõn của Lâm Tây bỗng chốc đỏ bừng, cô chống nạnh đứng trên bậc thang, cuối cùng tức giận chỉ vào Giang Tục, nói chuyện cũng lắp bắp luôn rồi.

"Anh anh anh anh anh... Đồ lưu manh!"

...

Lâm Tây thật sự là càng nghĩ càng giận, một đường thẳng thò tục, từ thư viện về phòng ngủ.

Giang Tục này, thật là chó hình người mà, sao với người khác luôn thích động tay động chân? Đây có phải chính là mặt người dạ thú trong truyền thuyết không?

Rõ ràng đã đi rất xa, trong đầu Lâm Tây vẫn không tránh được nhớ lại dáng vẻ anh nhìn chăm chăm vào cô, nhìn không được lại đỏ mặt

Mặc kệ dù cho cô đã bao nhiêu tuổi rồi, nhưng trong lòng vẫn còn là một người rất thuần khiết. Không thể không nói, chưa từng yêu đương, thật sự là một loại khuyết điểm. Dựa vào quá gần một người con trai, tận sâu trong trái tim cô, một chút cũng không thể bình tĩnh được.

Trong trí nhớ, kinh nghiệm gần gũi với một người khác giới như vậy, giống như đều là cùng với Giang Tục. Lâm Tây với anh coi như là có nghiệt duyên rồi.

Lại nhớ tới kỷ niệm ngày thành lập trường đời trước, tầng hai được tổ chức ở một khách sạn của Giang Tục, bởi vì luôn luôn có khách, mấy quản lý đều tìm anh, anh luôn luôn phải ra ra vào vào. Tất cả mọi người đều đã ra ngoài xã hội, đối với cái này cũng đều hiểu, anh luôn luôn tất bật, Lâm Tây cũng không chú ý đến anh.

Sau khi phát hiện Hàn Sâm là gay, cả người Lâm Tây đều hồng mặt rồi.

Mười năm, chỉ có mấy lần cơ hội cùng Hàn Sâm gặp mặt, mỗi lần bên người hắn đều có mỗi kiểu con gái khác nhau, thật vất vả bên người hắn không có ai, lại bị đàn ông giành lấy.

Tình cảm thâm mến này của cô quả thật là sai lầm của vận mệnh mà.

Từ toilet trở về, toàn bộ người Lâm Tây đã bị đánh tan hoàn toàn rồi.

Xa cách nhiều năm, các sinh viên tụ họp với nhau, cũng là dáng vẻ hành vi phóng đãng. Mọi người càng chơi càng lớn, chơi trò chơi cũng thập phần thú vị, ai thua, ai phải qua thân cận với đối tượng năm đó đã từng thích.

Lâm Tây ngây ngốc nhìn hết thấy trước mắt, nghĩ rằng, trách không được có câu nói "Bạn học tụ hội, chia rẽ một đôi lại một đôi", một đám kết hôn thì kết hôn, có đối tượng thì có đối tượng, thừa dịp đang chơi trò chơi làm xằng làm bậy, hoàn toàn là không có ý tốt.

Lâm Tây không muốn tham dự vào trò chơi này, ngồi vào một bên quyết định phải say một trận. Lâm Tây một ly lại một ly uống rượu, uống đến mức cả người đều có chút mơ hồ thần trí.

Trong phòng tiệc mở một ca khúc cũ, từng bài lại từng bài, Lâm Tây nghe có chút nhớ nhưng mà rơi lệ. Thanh xuân của cô, cứ nhiên trải qua trống rỗng đến vậy, rõ ràng cái gì cô đều cũng chưa từng làm qua.

Lau mắt, Lâm Tây cảm giác được một trận mệt mỏi đánh úp, nhắm mắt lại ngủ một lát.

Bên tai là âm thanh huyền ảo cười đùa của mọi người, trong mơ màng, Lâm Tây cảm giác được có người cúi đầu sát vào cô, hơi thở ấm áp của người nọ phảng phất lướt qua trán Lâm Tây.

Một bàn tay ấm áp vỗ nhẹ trên mặt Lâm Tây: "Lâm Tây? Lâm Tây?"

Lâm Tây mở mắt ra, thấy đôi mắt trắng đen rõ ràng của Giang Tục gần sát. Lông mi của anh rất dài, con ngươi rất đen, mũi cao ngất, trên sống mũi còn có một khớp xương nhỏ nhỏ.

Dưới tác dụng của cồn, Lâm Tây mơ mơ màng màng, cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng là Giang Tục, thấy Lâm Tây tỉnh lại, giống như thấy bị đánh một thứ gì như vết bầm, rất nhanh văng ra.

Anh trầm mặc trở lại vị trí bên cạnh lâm tây, vẫn thế ngồi nghiêm chỉnh. Áo khoác tây trang đen đã bị anh cởi ra, chỉ mặc áo somi trắng, hai tay áo vén lên, mày cau chặt nhìn cô.

Lâm Tây say đến mơ mơ màng màng, hỏi anh: "Sao anh lại trốn sang đây rồi hả? Anh chơi thua sao?"

Giang Tục sừng sốt một chút.

"Có phải bọn họ cũng muốn anh đến thân cận với người anh thích không?"

"Hả?"

Lâm Tây cười, đặc biệt hào sảng nói: "Nếu không tôi cho anh thân một chút? Dù sao chúng ta đều không có người trong lòng." Nói xong, tự giễu rồi cười khanh khách.

Ngày đó, Giang Tục cũng là dùng ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm vào cô, trong men say mộng lung, Lâm Tây thấy bóng dáng của mình trong đôi mắt Giang Tục.

Giang Tục sắc mặt lạnh lùng, không hề nghĩ ngợi, ngoắt môi một cái.

"Không cần."

"..."

Lâm Tây nhớ lại đoạn hồi ức này, cũng là cảm thấy là ngày chó chết gì rồi. Cô có ý tốt giải vây cho anh ta, tên họ Giang này, muốn bị ghét bỏ vậy hả?!

Đều đã ba mươi tuổi còn không đối tượng, anh ta còn né ra cái gì chứ?

*****

Ban ngày thời tiết quang đăng, ban đêm đầy sao, ánh trăng sáng treo cao, các vì sao vây quanh ánh trăng, sắp xếp như vậy làm bầu trời thêm hoa mỹ.

Đi trên đường, nhìn cảnh đẹp, bước chân cũng nhịn không được chậm thêm vài phần.

Khi Giang Tục trở về phòng ngủ đã gần đến mười giờ, bị Lâm Tây làm chậm lâu như vậy, làm lúc anh quay lại phòng thí nghiệm, còn bị nhóm bạn học oán giận hai câu.

Bạn cùng phòng đều đang ai bận việc nấy, chỉ có Lâm Minh Vũ, vừa không học tập, cũng không rửa mặt.

Giang Tục đổi giày, anh đá dép Giang Tục qua; Giang Tục muốn ngồi, anh lấy ghế dưới bàn qua cho Giang Tục; Giang Tục muốn đi toilet, anh cũng ở một bên, Giang Tục đứng không nhúc nhích, nhịn không được quay đầu liếc mắt nhìn anh: "Có phải cậu còn muốn giúp gì tôi đi vệ sinh nữa hả?"

Lâm Minh Vũ kinh hãi, chạy khỏi toilet.

Giang Tục rửa tay trên bồn rửa, Lâm Minh Vũ đứng chờ; Giang Tục trở về chỗ ngồi, Lâm Minh Vũ như là bệnh vấy nên đi theo anh, anh nhịn không được nhú nhú mày: "Đến cùng là cậu muốn làm gì?"

Lâm Minh Vũ chạy nhanh qua ghế dựa, ngồi vào cạnh Giang Tục, một mặt u sầu: "Giang Tục, cậu nhanh giúp tôi phân tích chuyện này."

Giang Tục mở máy tính ra, cũng không quay đầu lại: "Nói."

"Gần đây tôi hẹn Tiểu Khả, cô ấy đều không ra, cậu nói cô ấy vậy là sao?"

Thấy là vấn đề tình cảm, Giang Tục quay đầu đồng tình nhìn Lâm Minh Vũ một cái: "Ngại quá, loại chuyện này, tôi cũng không am hiểu."

"Đừng mà, cậu cũng không quản, tôi cũng không còn ai để hỏi nữa rồi!"

Giang Tục nhẹ thở dài một hơi, muốn nói lời cự tuyệt, bị Lâm Minh Vũ đau khổ thỉnh cầu kéo trở về.

"Nói đi, hai người xảy ra vấn đề gì?"

"Tôi cảm giác giống như Tiểu Khả cố ý tránh tôi. Tôi hẹn cô ấy, cô ấy khôngra, đến phòng ngủ chờ cô ấy, cô ấy nói hai câu lại muốn đi." Lâm Minh Vũ biểu cảm có chút thống khổ: "Cậu nói cô ấy vậy là sao?"

Giang Tục mở một tập tài liệu ra, thập phân lý trí trả lời: "Muốn chia tay thôi."

"Không thể nào - -" Lâm Minh Vũ kích động.

Lâm Minh Vũ hét một tiếng bên tai Giang Tục, Giang Tục đang xem luận văn, nhin không được nhú nhú mày: "Nếu không mua chút quà đưa qua, không phải con gái đều thích như vậy sao?"

Lâm Minh Vũ mặt rỏ rầu: "Tôi nên đưa cái gì mới tốt đây?"

Giang Tục kéo chuột máy tính, thân nhiên nói: "Sở thích của nữ sinh đều giống nhau, tham khảo người bên cạnh."

Lâm Minh Vũ buồn chết: "Bên người tôi nào có nữ sinh có thể tham khảo chứ, chỉ có một mình Tiểu Khả." Nói xong, đột nhiên vỗ đùi: "Lâm Tây?" Nhắc tới tên Lâm Tây, nháy mắt anh lại ể oải xuống: "Lâm Tây không được, Lâm Tây hoàn toàn chính là nam sinh!"

Giang Tục nhìn Lâm Minh Vũ lăm bầm lâu bầu như vậy, khóe miệng giật giật: "Nếu không đưa động vật nhỏ, nữ sinh không phải đều thích vậy sao?"

"Cậu nói đưa thú nuôi?" Anh nghĩ nghĩ lại không xác định: "Tôi không biết Tiểu Khả có thích thú cưng không, chưa nghe cô ấy nói qua."

"Con gái đều thích." Giang Tục buông chuột, xoay người lại, liếc mắt nhìn Lâm Minh Vũ một cái: "Em gái cậu cũng nuôi thỏ đấy."

"Cậu nói Lâm Tây?" Lâm Minh Vũ kinh dị nhìn Giang Tục: "Đúng là con bé nuôi thỏ, nhưng căn bản là con bé không thích!" Lâm Minh Vũ càng nói biểu cảm càng khoa trương: "Tôi kém chút nữa là tin cậu, cậu cứ nhiên lấy Lâm Tây làm ví dụ, con bé đó thì tính là con gái gì chứ?"

Giang Tục trầm mặc vài giây, mày nhẹ nhàng nhíu lại: "Cô ấy không thích, thì sao lại nuôi?"

"Bởi vì con bé thích ăn thịt thỏ xào cay, nuôi chính là để chuẩn bị ăn."

"..." Giang Tục còn có chút không tin: "Sao lúc con thỏ chết, cô ấy lại khóc thương tâm như vậy?"

Lâm Minh Vũ mặt biểu cảm "Thiên tài cũng sẽ mờ mắt" nhìn Giang Tục, cuối cùng phá vỡ tường tượng tốt đẹp trong đầu Giang Tục: "Bởi vì con thỏ còn chưa có nuôi lớn đã chết, chết thì không thể ăn nữa rồi!"

"..."

Lâm Minh Vũ chỉ biết là Lâm Tây từng nuôi thỏ, lại không biết con thỏ Lâm Tây nuôi, vốn là của Giang Tục.

Có nữ sinh thích Giang Tục, nhờ Lâm Tây đưa một con thỏ cho Giang Tục. Vật nhỏ này, thật sự là làm anh hết đường xoay xở.

Lâm Tây thay người trả lại, cũng không lập tức đi, chính là hai tay chấp sau lưng, hơi nghiêng đầu nhìn Giang Tục.

Cô mở đôi mắt to tròn, dè dặt cẩn trọng hỏi Giang Tục: "Cái kia, nếu anh không muốn, có thể tặng cho em hay không?"

Cô đi về phía trước một bước, mái tóc xoắn tự nhiên, bị cô cột cao lên thành tóc đuôi ngựa, dưới ánh mặt trời, có mấy sợi tóc mai hai bên màu vàng cam xòa xuống, chói lọi, làm cho người ta hoảng hốt.

Giang Tục còn đang sững sờ, cô mím môi cười cười, tràn ngập vẻ làm nũng của thiếu nữ, cô nói: "Em thích nhất là thỏ con."

...

Lúc trước chính là như vậy mà lừa được con thỏ, cũng như vậy nghiêm túc nuôi một trận, cũng không nghĩ là vì lý do này.

Cô nhóc lừa đảo.

Giang Tục nhớ đi nhớ lại, khóe miệng gọi lên một độ cong.

Lâm Minh Vũ còn đang nói lăm nhảm, vừa thấy Giang Tục nở nụ cười, nhin không được trương bộ mặt oán giận: "Tôi đã thống khổ như vậy rồi, cậu còn cười? Giang Tục cậu còn là người không?"

Giang Tục ho hai tiếng, thanh thanh cổ họng.

"Không phải." Trả lời lại.

Tác giả có chuyện muốn nói: Đạo diễn Đồ: Sao có thể ăn thịt thỏ, thỏ con đáng yêu như vậy.

Lâm Tây: Thỏ đáng yêu như vậy, không ăn, thật xin lỗi nó rồi!

Giang Tục:... Tôi đến cùng là mù quáng đến thế nào đây?

*****

Giang Tục cũng có một ngày chó cắn. Cho rằng Lâm Tây yêu thích thỏ con như yêu em gái. Kết quả.... Ha ha ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Cùng Giang Tục tan rã trong không vui, trở lại phòng ngủ, Lâm Tây vẫn còn khó chịu trong người. Thông thả bước đến trước bàn Phó Tiểu Phương, cô nàng đang cắn hạt dưa xem phim Hàn﴿ hồ ly ơi, người sao thế ﴾, thấy Lâm Tây đã trở lại, cô tự giác đưa một nửa phần hạt dưa trong tay cho Lâm Tây, một bên vừa cắn hạt dưa vừa nói: "Phụ nữ lớn tuổi chưa yêu bao giờ thật đúng là đáng thương, cậu nhìn nữ chính này xem, đã không làm được chuyện lớn gì, cũng không có bạn trai, haiz, còn bị ung thư tử cung."

Lâm Tây bỏ một hạt dưa vào trong miệng, thấy trong phim nữ chính Cao Bình Hi, cho rằng bản thân bị ung thư tử cung, ôm một tấm phim chụp hình tử cung, ngồi ở ga tàu điện ngầm khóc to.

Trong nháy mắt đó, cô phảng phất thấy được hình ảnh bản thân vào đời trước, không khỏi có vài phần đồng cảm.

"Cậu cho là cô ấy muốn như vậy sao? Cậu cho là yêu đương dễ dàng như vậy sao! Cậu có hiểu được cảm giác của một người phụ nữ lớn tuổi không?"

"..." Phó Tiểu Phương bị Lâm Tây chất vấn dờ khóc dờ cười: "Minh mới hai mươi tuổi, sao có thể hiểu được! Cậu uống nhầm thuốc sao, thật quái gở mà." Phó Tiểu Phương than thở nhũn nhủn, liếc cô một cái, tiếp tục cắn hạt dưa.

Phó Tiểu Phương không để ý Lâm Tây nữa, Lâm Tây đứng sau lưng cô, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi. Trả lại nắm hạt dưa cho Phó Tiểu Phương, xoay người lại đi tới bàn của mình, mở sách tham khảo thi cấp bốn ra.

Lúc trước, cô cũng lãng phí thời gian học đại học, cảm thấy trong đại học không có được mấy kiểu con trai. Sau này cô ra ngoài xã hội, gặp được vô số loại đàn ông đáng khinh, cô mới hối hận, lúc trước trong đại học, đều là tình phẩm a!

Không phải thi cấp bốn trên năm trăm năm mươi điểm sao? Muốn Lâm Tây này biết khó mà lui? Lâm Tây cứ không biết đó!

Bản thân vui đầu học tập mấy ngày, không hề có tiến triển.

Lâm Tây không thể không đánh chủ ý tới trên người Lâm Minh Vũ.

Vài ngày không thấy Lâm Minh Vũ, Lâm Minh Vũ cũng rất khó hoàn toàn không tới làm phiền cô, như thế làm cô có chút ngoài ý muốn rồi. Gọi cho Lâm Minh Vũ, anh cũng không nghe điện thoại, Lâm Tây không thể không tìm cách khác, đi lên lớp học của anh cầm chót ở đó.

Thật vất vả mới tìm được anh, anh lại vội vàng đi ngay, bảo là muốn đi xếp hàng mua vé ca nhạc.

Bạn gái đầu tiên của Lâm Minh Vũ là fan của S. H. E, đời trước Lâm Minh Vũ cũng từng xếp hàng đi mua vé, nhưng lúc đó anh cũng không có mua được.

Nghĩ đến kế hoạch "Thoát kiếp độc thân" của mình, Lâm Tây đồng loạt bắt được áo Lâm Minh Vũ: "Em mua được vé cho anh, có phải anh sẽ có thời gian dạy Anh văn cho em không!"

Lâm Minh Vũ nửa tin nửa ngờ liếc mắt nhìn Lâm Tây một cái: "Em có thể mua được?"

"Anh có đồng ý hay không!"

"Chỉ cần em mua được, anh cam đoan dạy Anh văn cho em, em muốn thi cấp bốn bao nhiêu điểm anh dạy cho em được bấy nhiêu điểm!"

...

Lâm Tây dám khoe khoang khoác lác như vậy, là vì Lâm Tây nhớ tới, mẹ của Quyền Quyền trong phòng cô, vừa hay là công ty công tác tài trợ, có vé nội bộ. Lâm Tây dưới yêu cầu của Lâm Minh Vũ mua bốn vé. Lúc đưa vé cho anh, Lâm Tây nhin không được hỏi một câu: "Anh mua nhiều vé như vậy làm gì? Lại còn mua cách xa như vậy, là còn mua giúp ai sao?"

Lâm Minh Vũ rút một vé đưa cho Lâm Tây: "Lần này em có công lớn giúp anh, chắc chắn cũng phải mang em theo trải nghiệm."

"Phi, tưởng gì, thì ra là sợ em làm bóng đèn." Lâm Tây khinh bỉ trừng mắt nhìn Lâm Minh Vũ: "Anh cho em một vé, một mình em đi sẽ rất nhàm chán, em dẫn Tiểu Phương đi cùng."

"Vé kia đưa cho bạn anh, không được."

Lâm Tây liếc mắt nhìn anh: "Lại là bạn của Tiểu Khả đây mà, cắt." Tuy rằng khó chịu, vẫn là thật không khách khí nhận tấm vé. Lâm Minh Vũ xuống tay hào phóng, vị trí đều mua ở hàng trước, không đi xem mới lạ.

Thứ bảy, Lâm Tây đi sớm, tới sân vận động tổ chức nhạc hội. Lâm Tây chẳng phải là fan, nhưng cô đối những ca sĩ cùng trải qua thời thanh xuân táo bạo như Châu Kiệt Luân, Thái Y Lâm, S. H. E, Lâm Tuấn Kiệt, vẫn luôn tràn ngập cảm tình. Tuy rằng Lâm Minh Vũ đưa cái áo T-shirt in hình ba người có chút ngu ngốc, cô vẫn vui vẻ mặc vào.

Năm 2010, S. H. E tuyên bố tan rã, từ đó về sau cũng không tái hợp nữa. Trở về năm 2006, S. H. E còn đang tiến hành chuyến lưu diễn "Tòa thành di động", không thể không nói, Lâm Tây chỉ là suy nghĩ một chút, cũng có chút muốn khóc.

Lâm Tây đã tới trước hơn một tiếng, Lâm Minh Vũ và bạn gái anh so với cô còn xuất phát sớm hơn, có thể thấy được đang rất hưng phấn. Tốn chút sức mới tìm được bọn họ, ba người hội họp.

"Đi vào sao?" Có người đưa cho Lâm Tây gây huỳnh quang, Lâm Tây thật sự vui mừng rất có lực.

Lâm Minh Vũ nhìn thoáng qua đồng hồ: "Đợi lát nữa, còn thiếu người."

"Không là bạn của Tiểu Khả sao? Không cùng nhau đến hả?"

"Là bạn của anh."

Lâm Tây vừa nghe lời này, nháy mắt dâng lên một cổ dự cảm chẳng lành.

"Anh gọi ai đi cùng?"

Lâm Minh Vũ cười hắc hắc, vụng trộm dựa sát vào Lâm Tây nói: "Tiền sinh hoạt tháng này của anh đã sớm tiêu hết rồi, tiền vé này là ông chủ lớn Giang cho anh mượn, anh nghĩ dù sao tháng sau sẽ trả lại, tất nhiên cũng trả nhân tình cho người ta, mời cậu ta cùng đi nghe nhạc."

Lâm Minh Vũ vừa nói xong, Lâm Tây đã thấy Giang Tục trong một đám người, ung dung thong thả đi tới. Trong một đám người qua đường, Giang Tục không hề hòa lẫn trong đó, giống như hình ảnh trong MV, người đến người đi trên đường, người khác đều là bóng dáng hư ảo thoáng qua, chỉ có anh là đang được đặc tả...

Giang Tục vừa tới, Lâm Minh Vũ đã dẫn theo bạn gái đi loay quanh, để lại Lâm Tây và Giang Tục mất to trong mắt nhỏ.

Giang Tục một bộ áo sơ mi trắng phối hợp với áo len dệt kim xám nhạt, ước chừng là có chút nóng, áo len anh khoác lên trên vai, không có mặc, nhìn qua thập phần huu nhân. Mọi người quần chúng có chút xúc động, chỉ riêng Giang Tục vẫn biểu cảm nhàn nhạt, một bộ như đi nhàn studio. Điều này làm cho cái áo T-shirt in hình S.H.E cô đang mặc, cầm một cây gây ánh huỳnh quang làm Lâm Tây cảm thấy bản thân có chút buồn cười rồi.

Thấy Giang Tục nhìn chằm chằm gây huỳnh quang trên tay mình, Lâm Tây xấu hổ vung gây: "Đây là người khác phát cho của tôi."

"Uống nước không?" Giang Tục nhìn Lâm Tây một cái, lại hỏi: "Popcorn?"

Lâm Tây cười một tiếng: "Anh cho là đi xem phim sao."

Giang Tục dừng một chút: "Đây là lần đầu tôi đi nghe nhạc."

Lâm Tây không ngờ Giang Tục chưa từng đi nghe nhạc, nháy mắt có loại cảm giác ưu việt hơn người nẩy sinh: "Thiệt hay giả vậy? Anh chưa từng nghe sao? Tại sao vậy?"

Trên mặt Giang Tục không có biểu cảm gì, ánh mắt nhàn nhạt, vẫn là cái giọng điệu đương nhiên như cũ: "Ngại âm ỉ."

"..." Lâm Tây nhin không được xem thường: "Vậy anh đến làm gì chứ?"

"Lâm Minh Vũ đưa vé."

Lâm Tây cau cái mũi, cuối cùng vỗ vỗ cánh tay anh: "Thôi, mặc kệ là lý do gì, đến đây rồi thì cứ hưởng thụ! Thường thức đêm nhạc đầu tiên trong đời anh đi!"

Đội gần một tiếng, đêm nhạc rốt cục bắt đầu.

S. H. E vừa lên sân khấu, mọi người đã hét chói tai cả lên. Các cô ấy hát cái gì, nhóm fan phía dưới cơ hồ lập tức hát theo cái đó. Mấy bài hát này đối

với Lâm Tây mà nói, đều là rất nhiều năm cũng không thể nào quên, lại có thể dựa vào trí nhớ mà hát theo, thì ra có vài thứ, cho rằng đã quên, trí nhớ vẫn nhớ là được.

Lâm Tây luôn luôn theo mọi người vung mạnh gây huỳnh quang, mọi người hát cô cũng hát, ngũ âm không được đầy đủ, gào khóc thảm thiết.

Lâm Tây ở bên cạnh kích động đến không chịu được, S. H. E đi xuống thay quần áo, thậm chí cô đưa tay kéo Giang Tục một phen: "Cùng nhau hát đi! Sao anh đến hừ cũng không hừ một tiếng vậy!"

Giang Tục lổ mũi nhìn cô: "Hừ."

"... Không phải là hừ này..."

Giang Tục khoanh hai tay, ngồi ở một bên, lạnh lùng liếc mắt nhìn cô, nhìn không được chăm chọc nói: "Quả nhiên là 'Nghe hát nhạc', cũng không biết nghe ai hát."

Giang Tục nói như vậy, Lâm Tây mới hiểu anh "Hừ" cái gì. Cô vung gây huỳnh quang, ngượng ngập cười nói: "Nghe nhạc mà, đều là như vậy, tất cả mọi người đều sẽ hát theo."

Tuy rằng giang Tục lên án Lâm Tây, Lâm Tây vẫn chẳng hề để ý, S. H. E một lần nữa lên sân khấu, cô lại và mọi người lại cùng kích động.

Khúc dạo đầu của bài hát vang lên, toàn hội trường đều sôi trào lên. Mọi người đứng lên vung gây huỳnh quang theo tiết tấu, lâm tây tự nhiên không cam lòng bị bỏ lại.

"... Anh là điện, anh là ánh sáng, anh là thần thoại duy nhất..." Lâm Tây hát thật sự rất to, lắc mạnh đầu, Giang Tục đen mặt nhìn cô, cô vỗ vỗ mạnh bả vai Giang Tục.

"Anh cũng hát cùng đi!" Lâm Tây một bên vỗ một bên hát: "... you are my super star..."

Ánh mắt Giang Tục thanh lãnh ngẩng đầu, lấy ánh mắt nhìn xuống Lâm Tây.

Môi anh khẽ động, Lâm Tây nghe không rõ anh nói cái gì, nhưng nhìn hiểu được khẩu hình miệng của anh

Anh nói: "Em giẫm lên chân của tôi rồi."

...

Lâm Tây dưới cảm xúc kích động, in lên mấy vết đen lên đôi giày trắng của Giang Tục, bị Giang Tục cho một ánh mắt như cây đao, mới thu liễm một chút, ngoan ngoãn ngồi xuống nghe hát.

Kỳ thực Lâm Minh Vũ mua vé có vị trí khá tốt rồi, nhưng Lâm Tây vẫn nhìn sân khấu không rõ lắm. Mấy vị trí xung quanh đều là fan hâm mộ, mang theo dụng cụ chuyên nghiệp chụp hình, nam sinh cao lớn cũng nhiều, khi kích động sẽ đứng lên hát theo, Lâm Tây dù đứng lên cũng bị che lại, hướng chỉ bây giờ lại ngồi, trên cơ bản đều đang nhìn mông và lưng người khác.

Đêm nhạc sắp đi đến hồi kết, mọi người bắt đầu lắng lại, S. H. E trên sân khấu nói lời cảm ơn, Lâm Tây biết, lập tức sau đó là tiết mục biểu diễn cuối.

Toàn trường đều đứng lên, Lâm Tây cái gì cũng nhìn không thấy rồi. Cô cúi đầu, vô lực quơ quơ gây huỳnh quang, một mặt đáng vẻ ủ rũ.

Giang Tục ngồi một bên không nhúc nhích, thấy Lâm Tây giống như bong bóng xì hơi, trầm mặc nhú nhú mảy.

Sau một lúc lâu, anh đột nhiên đứng dậy, ngồi xổm xuống trước chỗ Lâm Tây, vỗ vỗ vai mình, nói với Lâm Tây: "Leo lên."

Lâm Tây một mặt khiếp sợ nhìn Giang Tục, nói chuyện đều có chút cà lăm: "Anh muốn tôi ngồi lên vai anh?"

Giang Tục có chút không kiên nhẫn thúc giục: "Nhanh lên."

"Đảng và nhân dân rất cảm kích anh!" Có cơ hội tốt như vậy, Lâm Tây tự nhiên sẽ không từ chối. Lâm Tây ngay giẫm lên chân Giang Tục, mà là dẫm lên ghế ngồi lên vai Giang Tục.

Một bàn tay Giang Tục nhanh chóng ôm chặt hai chân Lâm Tây, Lâm Tây quán lấy cổ anh.

Giang Tục nhẹ thở dài một hơi, giọng điệu tràn ngập bất đắc dĩ: "Dáng người thấp bé đúng là phiền toái."

"Hả?" Một giây trước Lâm Tây còn đang ngẩn ra, một giây sau, anh đứng lên, tầm nhìn của Lâm Tây nháy mắt trở nên mở rộng lên, trước mắt không còn vật cản nào.

Toàn hội trường biến thành một biển gây huỳnh quang, gió nhẹ thổi qua, ánh sáng huỳnh quang như sóng biển nhẹ lướt qua.

Âm thanh bài hát nhẹ nhàng truyền ra từ dàn âm thanh, thanh thấu mà dễ nghe, toàn hội trường đều hợp xướng, Lâm Tây cũng nằm trong số đó.

"...

Gần chút nữa một chút, để anh dắt tay;

Lại dừng cảm một chút, em đi theo anh.

Anh còn chờ gì, thời gian đã không còn nhiều nữa.

Xuống lần nữa đi, đánh phải chỉ làm bằng hữu.

..."

Tác giả có chuyện muốn nói: Đạo diễn Đồ: Nghe nhạc hoàn toàn không phải phong cách của cậu, Giang Tục, đến đây, kể chuyện xưa của cậu nghe nào.

Giang Tục:...

Đạo diễn Đồ: Dừng ngại mà (· ω ·)

Giang Tục: Cút!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Đêm nhạc kết thúc, chậm rãi đi theo dòng người ra khỏi sân vận động. Lâm Tây đi ở phía trước, Giang Tục đi sau lưng cô. Giang Tục cao lớn, có thể ngăn trụ một phần đám người chen lấn. Tuy rằng bị Giang Tục ghét bỏ đáng về thấp bé của mình, nhưng Lâm Tây không thể không thừa nhận, cao vẫn là có chỗ dùng hơn.

Ra ngoài sân vận động, Lâm Tây đã hoàn toàn không tìm thấy Lâm Minh Vũ rồi. Giang Tục cũng không nói chuyện, hai tay bỏ vào túi quần không động đậy.

Lâm Tây nhìn khắp nơi, cũng không biết kế tiếp nên làm cái gì bây giờ, chỉ có thể ngượng ngừng châm chọc một câu: "Lâm Minh Vũ thật sự là rất không đáng tin rồi."

"Ừm."

Cô âm thầm đánh giá Giang Tục, thấy anh không có biểu cảm gì, lại thử hỏi một câu: "Về lại trường sao?"

Giang Tục nhìn thoáng đám người hỗn loạn xung quanh, gật gật đầu: "Ừ."

Trên xe công cộng người đông như cá mè, chen lấn đến mức không còn chỗ chen được nữa, hai người chỉ có thể đi bộ chậm rãi về. Tàn bộ từng bước dưới trời đêm, nhìn sân vận động càng ngày càng xa. Gió thu thổi từng trận, Lâm Tây lại không có cảm giác lạnh, tựa hồ những bài hát trong đêm nhạc vẫn còn vang vọng bên tai.

Giờ phút này, mặc dù đều không nói chuyện, cũng bất giác ngượng ngập. Đi tới đi lui cũng sắp đến, vừa tới dưới chân cầu vượt bộ hành, chân Lâm Tây bất động.

Dưới chân cầu vượt có người bán bong bóng hơi đang đứng. Người bán hàng rong trung niên này không cao, những quả bóng in hình đủ kiểu nhân vật nhiều màu sắc cơ hồ nhấn chìm ông. Hình ảnh này làm Lâm Tây có cảm giác quen thuộc.

Đời trước, cô từng vô số lần một mình đi ngang qua người bán bong bóng hơi, lại một lần đều không mua, thời điểm mua nó khi chỉ có một mình, thật sự rất tịch mịch rồi.

Giang Tục thấy lâm tây đột nhiên bất động cũng không nói chuyện, nhìn theo tầm mắt của cô.

"Muốn mua sao?" Giang Tục nhẹ hỏi.

Lâm Tây xấu hổ liếc nhìn Giang Tục một cái, rõ ràng tràn ngập mong chờ, ngoài miệng vẫn nói lời chế nhạo: "Sao lại không biết ngượng vậy chứ?"

Giang Tục nhìn thoáng qua bảng ghi giá tiền trước mặt người bán hàng rong, từ trong ví lấy tiền đưa cho người bán. Người bán hàng đối với từng khách

hàng đều vui vẻ ra mặt, lập tức hỏi: "Lấy cái nào?"

Lâm Tây chỉ chỉ cái bong bóng màu vàng xấu xí kia: "Pikachu."

Lâm Tây cột con Pikachu xấu xí kia sau lưng, cô đi phía trước, bong bóng bay bay phía sau cô, hình ảnh này nhìn qua trông rất buồn cười.

Thật vất vả mới về tới trường, một đêm này rất cực gần hết. Lâm Tây nhìn bong bóng, không khỏi có loại cảm giác "Giang Tục cũng không phải người xấu lắm".

"Nói, Giang Tục, tại sao chưa quen ai? Anh có thích con gái không? Nếu không, tôi có thể giới thiệu cho anh."

Giang Tục thẳng lưng, hai tay nhét vào túi, mặc cho Lâm Tây bước chậm rãi đi tới.

"Không cần." Giọng của anh rất bình tĩnh, không có cảm xúc gì.

Sau khi bị Giang Tục từ chối, Lâm Tây xấu hổ xoay người lại, vội giải vây cho bản thân: "Cũng phải, anh được nhiều người yêu thích như vậy, khẳng định không cần tôi giới thiệu cho rồi."

Thấy Giang Tục không hứng thú với đề tài này, Lâm Tây nhin không được lại nói một câu: "Nhưng mà tôi cảm thấy anh nên yêu một ai đó đi."

Nếu Giang Tục yêu đương, thật sự là làm cho người ta bớt được nhiều chuyện. Về sau cùng anh ta lui tới cũng sẽ không có gánh nặng, không bao giờ sợ bị người nói là "An xuyên*" nữa. (*Tên một nhân vật trong phim "Thâm cung nội chiến").

Gió đêm thổi tới, thổi qua hàng cây trong trường, lá khô bị cuốn lấy, cô tịch rơi xuống, đập dòn.

Giang Tục đi tới đi lui, đột nhiên quay đầu, đôi mắt thâm trầm làm người không thấy rõ cảm xúc.

Anh hỏi Lâm Tây: "Vậy còn em?"

"Tôi?" Lâm Tây chỉ chỉ bản thân: "Chẳng phải tôi vẫn chưa yêu đương sao?" Cô nói xong lại nhẹ thờ dài một hơi: "Anh không hiểu đâu, kiểu người bình thường như tôi khi ném vào trong một đám người, cũng tìm không ra được, thật sự là rất khó tìm đối tượng."

"Sẽ không."

Hai chữ nói ra rất mạnh, làm Lâm Tây hơi dừng bước chân một chút.

"Cái gì sẽ không?"

"Nếu ném em vào một đám người, tôi liếc mắt một cái có thể tìm ra." Giang Tục đặc biệt nghiêm túc nói.

Lâm Tây không nói nên lời: "Giang Tục, cái này là ví dụ thôi."

Nói xong, đã đến khu ký túc nữ.

"Hôm nay cảm ơn anh, Giang Tục, ngủ ngon."

Lâm Tây cũng không quay đầu lại, khoan khoái dặt bong bóng của mình lên lầu.

*****

Lâm Tây cầm cái bong bóng xấu xí này về phòng ngủ, lại một lần làm cho Phó Tiểu Phương chú ý.

Bong bóng cột trên ghế, Phó Tiểu Phương tháo dây, đưa lại gần hơn, nhìn hồi lâu.

"Khai mau là ai mua? Người theo đuôi tặng!"

"Làm sao có thể chứ?" Lâm Tây khinh thường liếc nhìn Phó Tiểu Phương một cái: "Minh có người theo đuôi, chỉ vì muốn kết bạn với người khác, còn có thể đau khổ mà thi cấp bốn vậy hả sao?"

"Khó mà nói à, nói không chừng có người thăm mền cậu, đưa nhiều dấu hiệu ám chỉ cho cậu, còn cậu thì không hiểu gì?" Phó Tiểu Phương nói giống như thật.

Lâm Tây xem thường: "Cậu nói như mình ngu ngốc lắm không bằng."

"Ai nói không đâu?" Phó Tiểu Phương chắc chắn hai tiếng: "Hàn Sâm người ta muốn theo đuôi cậu, cậu còn nói người ta là muốn đuôi giết cậu đó."

"Bị Hàn Sâm theo đuôi, có khác gì không bị đuôi giết không?"

Phó Tiểu Phuong lại là một mặt bì phẫn: "... Lại khoe khoang, cút!"

Phó Tiểu Phuong không muốn nói chuyện với Lâm Tây nữa, đen mặt quay lại bàn học.

Lâm Tây nhìn thoáng qua bong bóng trên trần nhà, hơi dăm chiêu.

Làm sao có thể chứ? Lâm Tây lắc lắc đầu, muốn lắc cái ý niệm hoang đường này ra khỏi đầu.

*****

Chủ nhật, Lâm Tây vẫn dậy rất sớm, muốn đến thư viện "làm một cái thẻ", biểu hiện sự quyết tâm trước Lục Nhân Già.

Lục Nhân già là một học bá, Lâm Tây vì Lục Nhân già đặc biệt làm một chút thay đổi.

Đầu tiên, cô bắt đầu mặc áo sơ mi sọc ca-ro đậm chất sinh viên, cùng một cái quần jeans trơn không có họa tiết kiểu cách gì; sau đó, rõ ràng cô không bị cận thị, lại mua một cái mắt kính không độ để mang; cuối cùng, cũng không phải đi học, còn muốn lấy cuốn sách. Thật sự là một dáng vẻ diễn trò ra vẻ.

Tuy rằng Lục Nhân Già hờ hững với cô, nhưng vẫn có cảm giác tồn tại.

Sớm chạy đến thư viện, kết quả vai nam chính là Lục Nhân già không đi học theo kịch bản, điều này làm cho Lâm Tây cảm thấy có vài phần nhụt chí.

Từ thư viện đi ra, trực tiếp đến căn tin, so với học tập, Lâm Tây càng thích ăn hơn.

Vừa đi vừa nhắn tin cho Tiểu Phuong, hỏi cô muốn ăn cái gì, chuẩn bị mua cho cô ấy luôn.

Lâm Tây đang trên đường đi mua cơm, đã gặp phải Hàn Sâm mới từ căn tin trong siêu thị đi ra, thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Hàn Sâm liên tục nhìn vài lần mới xác định là Lâm Tây, đưa tay kéo lấy quần áo của cô. Lâm Tây vội kéo tay cậu ta ra, sửa sang lại quần áo.

"Sao cậu lại thế này?" Hàn Sâm vừa thấy cô, thì không kiềm được tức giận.

Lâm Tây cũng là bất đắc dĩ: "Tôi lại như thế nào?"

"Tôi điện thoại cho cậu, sao cậu không nhận?"

"Không biết là cậu." Sau khi trùng sinh cô đã xóa số cậu ta rồi, không bao giờ muốn có chút liên quan gì đến tên gay này.

Hàn Sâm nghe cô nói đến đúng lý hợp tình như vậy, càng tức giận: "Sao cậu không lưu số của tôi? Giờ lưu ngay đi!"

Nói xong, giật lấy di động trong tay Lâm Tây, Lâm Tây tay mất lạnh lẽo, vội giấu di động ra sau lưng.

"Tôi bị mất di động."

"Cậu tưởng tôi mù sao?" Hàn Sâm chỉ vào sau lưng cô: "Cậu vừa mới dùng cái gì?"

"Phó tiểu Phuong."

"..."

Tuy rằng Lâm Tây liều mạng phản kháng, vẫn không chống lại sức lực của Hàn Sâm, cậu ta hai ba lượt đã đoạt được di động của Lâm Tây, bấm số của mình lưu vào.

Lâm Tây nhìn thoáng qua, cậu ta lưu tên mình là "Sâm", điều này làm cho cô nhin không được một trận ớn lạnh, quay đầu đi đã đổi thành "Tên gay Hàn" rồi.

Hàn Sâm không chú ý động tác nhỏ đó, nhưng hung tợn uy hiếp cô: "Cậu dám xóa thử xem."

"Đến cùng là cậu muốn sao?"

"Lần trước không phải nói rồi sao? Theo đuôi cậu đó."

Lâm Tây ghét bỏ ngẩng đầu: "Tôi có thể từ chối không?"

"Có thể." Hàn Sâm cười kỳ quái, nhá nhá quả đấm: "Nếu cậu muốn chết."

...

Dùng hết sức chín trâu hai hổ, rốt cục thoát khỏi Hàn Sâm. Haiz, chỉ muốn đi mua cơm thôi, cũng thật không dễ dàng mà.

Mua xong cơm cho hai người, Lâm Tây đi về phòng ngủ, đi ngang qua phòng lấy nước, đột nhiên nhớ tới tối qua đã quên lấy nước, chạy vội tới xách bình nước nóng của mình về.

Một tay cầm bình nước nóng, một tay mang theo ba bốn cái hộp, còn chưa đi được hai bước, tay cầm bình nước đã trống không.

Lâm Tây một mặt lơ mơ quay đầu, nghĩ rằng đầu năm nay còn có người cướp bóc bình nước nóng sao?

Còn không chờ Lâm Tây phản ứng kịp, Giang Tục đã một mặt biểu cảm đương nhiên, một tay mang theo bình nước của Lâm Tây, một tay ngoắc một cái: "Tay trái, cũng đưa tôi."

"Giang Tục?" Lâm Tây cơ hồ là theo bản năng, cũng đưa mấy hộp cơm trên tay cho Giang Tục, thuận thực đến vậy.

Gần gũi tiếp xúc với Giang Tục đã biến đổi rất nhiều, thói quen cái gì đều nghe theo anh ta rồi. Hai người cùng nhau đi thật xa, Lâm Tây mới ý thức được không thích hợp.

Trời ơi, cô và Giang Tục cùng nhau thoải mái đi trong sân trường, Giang Tục còn giúp cô xách đồ, này không phải sẽ xuất hiện hình ảnh một cặp trong trường sao?

Lâm Tây nháy mắt như bị mọc gai ở lưng.

Cũng may phòng nước cách phòng ngủ không xa, thoáng chốc đã trở về phòng ngủ rồi. Lâm Tây vội cầm lại đồ của mình.

"Đợi một chút." Giang Tục gọi Lâm Tây đang chạy lên cầu thang lại.

"Hôm nghe nhạc, em làm rớt cái này." Trên mặt Giang Tục mang theo vài phần biểu cảm dục dăng. Từ trong túi áo lấy ra một chiếc chìa khóa nhỏ, đưa cho Lâm Tây.

Lâm Tây nhìn thoáng qua chiếc chìa khóa, mới phát hiện đó là chìa khóa va li hành lý của cô, sau này không dùng, luôn bỏ trong ba lô. Chìa khóa này đã sớm không dùng nữa, trách không được rớt cũng chưa phát hiện.

Chìa khóa này là của Lâm Tây, vốn nên nhận lấy, nhưng cô lại không dám.

Bởi vì cái chìa khóa này, có gắn một móc khóa nhỏ, là một con Pikachu nho nhỏ, biểu cảm sinh động, hình dạng thú vị.

Điều này làm cho Lâm Tây bỗng chốc liên tưởng đến lời của Phó Tiểu Phương nói.

Lâm Tây nhịn không được lui về sau một bước nhỏ.

"Cái này là chìa khóa hành lý, sớm đã không dùng nữa rồi." Lâm Tây nói.

Tay cầm chìa khóa của Giang Tục cứng đờ, anh nhìn Lâm Tây một cái, đôi mắt âm u.

"Ừm." Giang Tục thu cái chìa khóa nhỏ lại: "Tôi đi đây."

"Nè, Giang Tục." Lâm Tây gọi nhỏ tên anh.

Giang Tục quay đầu.

"Cái đó..." Cô có chút khản trương, sắp xếp lại từ ngữ hơn nửa ngày: "Chính là, đừng tùy tiện đưa đồ cho con gái... Cũng đừng tùy tiện làm cho người ta lấy đồ gì... Chính là có chút chuyện, lúc theo đuổi con gái mới có thể làm, anh cũng không phải muốn theo đuổi tôi, như vậy làm người ta hiểu lầm sẽ không tốt..."

Trong không khí tựa hồ mang theo vài tia xấu hổ, Lâm Tây cảm thấy da đầu có chút run lên.

Giang Tục giống như nhẹ nhàng băng quơ liếc nhìn Lâm Tây một cái.

Nhẹ nhàng lắc lắc chìa khóa, lơ đãng hỏi lại một câu.

"Nếu như tôi muốn thì sao?"

...

Tác giả có chuyện muốn nói: Đạo diễn Đồ: Đến cùng là vì sao cô không thích Giang Tục?

Lâm Tây: Tôi muốn làm nữ chính.

Đạo diễn Đồ: Hiện tại cô không phải à?

Lâm tây: Truyện tổng giám đốc bá đạo, mỗi ngày một nửa là trên giường nửa là rời giường, mở mắt mắt là 1000 người hầu, ly nước súc miệng đều khám đầy kim cương, ra cửa là phi cơ trực thăng...

Giang Tục: Nhắm mắt lại, lắc đầu.

Lâm Tây kinh hi: Ý gì? Mở mắt ra là có thể thực hiện?

Giang Tục: Lắc đầu, xem có nước biển bên trong không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Mặt Lâm tây dần ra nhìn Giang Tục, thật lâu sau đó, cô vẫn một câu cũng không dám nói như cũ.

Không biết nói cái gì, cảm giác nói cái gì đều là sai.

Giang Tục lẳng lặng nhìn cô, khóe miệng mang theo một độ cong, nhìn qua như cười như không: "Sợ hả?"

Dần dần cũng có nữ sinh trở về phòng ngủ đi qua bọn họ, cái kiểu ánh mắt tìm tòi nghiên cứu này làm Lâm Tây ớn lạnh cả sống lưng.

Cô vụng trộm nuốt nước miếng mấy cái, nửa ngày mới tìm về ý thức của bản thân. Một khắc này, Lâm Tây xấu hổ như đang biểu diễn còi áo đập đá trên người vậy.

"Cái đó... Giang Tục... Tôi nhớ tới tôi còn có chút việc, tôi đi trước đã rồi nói sau..."

Cũng không chờ Giang Tục trả lời, chân Lâm Tây như bôi dầu mà chạy mất.

Nhìn cũng không dám quay lại nhìn Giang Tục, một khắc này, ngoài trừ bỏ chạy, Lâm Tây cũng không thể nghĩ được đối sách khác nữa.

Đi đến hàng hiên, xác định Giang Tục nhìn không thấy cô, Lâm Tây mới dừng lại, cô buông bình nước ấm, lấy tay vuốt vuốt ngực.

Thực đáng sợ, trùng sinh lại một đời, thật sự là cực kỳ nguy hiểm, chuyện gì đều có khả năng phát sinh.

Hàn Sâm muốn theo đuổi cũng đủ làm cô hoảng sợ rồi, đến Giang Tục cũng muốn theo đuổi?

Lâm Tây nhịn không được nhẹ thở dài một hơi.

Đáng đáp đẹp, chính là sẽ dẫn người phạm tội.

****

Vốn Lâm Tây chỉ trốn Hàn Sâm, bây giờ còn trốn thêm một Giang Tục nữa.

Lâm Tây nghĩ, trông cậy vào hai người bọn họ yêu đương, trong thời gian ngắn là không thể nào, nghĩ cách giải quyết khó khăn trước mắt đã, biện pháp tốt nhất, chính là cô phải nhanh chóng yêu đương.

Cố tình cái tên đầu to Lâm Minh Vũ kia lại gây rối cho cô, Trương Đức Ai sau này khắp nơi nói anh trai Lâm Tây rất đáng sợ rất dã man, làm Lâm Tây "Thanh danh lan truyền rộng", toàn bộ học viện vì an toàn tính mạng, càng không ai dám theo đuổi Lâm Tây nữa.

Lâm Tây không thể không quay đầu lại kí gửi hi vọng cho Lục Nhân Già, cũng không thể không quay lại học tiếng Anh. Gần đây Lâm Tây trừ bỏ lên lớp cơ hồ đều ru rú trong phòng ngủ. Ngẫu nhiên ở đây phòng học đụng phải Giang Tục, đều lẫn trốn thật xa.

Buổi tối trước khi lên lớp, Lâm Tây và Phó Tiểu Phương cùng đi căn tin ăn cơm. Trên đường vừa vụng vụng gặp được Lâm Minh Vũ và Giang Tục cùng nhau đi tới.

Vừa thấy Giang Tục, Lâm Tây quả thực như lâm đại địch, cơm cũng không ăn, lôi kéo Phó Tiểu Phương bỏ chạy.

Phó Tiểu Phương bị Lâm Tây kéo chạy cả một mặt lò mờ nói: "Không ăn cơm sao? Chạy làm gì?"

"Chút nữa rồi ăn sau."

"Tại sao?"

"Một lời khó nói hết." Lâm Tây nói: "Vì để Giang Tục chết tâm sớm một chút."

Phó Tiểu Phương: "Cậu lại nổi điên gì vậy?"

Phó Tiểu Phương không hiểu, Lâm Tây cũng không giải thích. Vì để Giang Tục nhanh chóng vong tình, Lâm Tây cũng chỉ có thể dùng phương thức này thôi.

Haiz, bị người không thích thích, cũng là một loại gánh nặng mà.

Lâm Minh Vũ nhìn thấy em gái nhà mình, vốn chuẩn bị đuổi theo, ai biết cô nàng tuy chân ngắn, chạy cũng thật nhanh, mới thoáng chốc đã không thấy bóng dáng rồi.

Lâm Minh Vũ nhìn không được một mặt kinh ngạc: "Con nhóc này đây là sao vậy?"

Giang Tục không nói chuyện.

Lâm Minh Vũ quay đầu lại, thấy Giang Tục đang cau mày. Trong đầu đột nhiên linh quang chợt lóe, nhìn không được "A" một tiếng.

"Lại nói, Lâm Tây gần đây hình như là thấy cậu sẽ bỏ chạy." Lâm Minh Vũ nhủ mảy, hỏi: "Có phải cậu chọc tới con bé rồi không?"

Giang Tục không trả lời anh, nhưng tầm mắt hướng về xa xa, như có vẻ dăm chiêu.

"Nè, Giang Tục?"

Thu hồi ánh mắt, Giang Tục lại khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt như trước.

"Ăn cơm."

"..."

*****

Cùng với Phó Tiểu Phương lẫn lộn ba ngày trong phòng ngủ, trên bàn để một đồng sách, nhìn như rất chăm chỉ, nhưng hiệu suất học tập cực kỳ thấp. Lâm Tây ý thức được làm như vậy là không được.

Trước khi đêm nhạc của S. H. E diễn ra, Lâm Minh Vũ đáp ứng sẽ dạy tiếng Anh cho Lâm Tây, kết quả đêm nhạc kết thúc đã mấy ngày rồi, mỗi lần Lâm Tây liên hệ với Lâm Minh Vũ, anh đều tìm đủ loại lý do trì hoãn. Hai ngày này càng quá đáng, trực tiếp liên lạc không được luôn.

Tức giận gọi cho Lâm Minh Vũ, bạn cùng phòng của anh nghe, nói Lâm Tây đi xem đi.

Vốn có chút lo lắng sẽ gặp phải Giang Tục, nhưng bạn cùng phòng Lâm Minh Vũ nói có vẻ rất nghiêm túc, cô cũng không dám chậm trễ, chẳng may Lâm Minh Vũ thật sự có chuyện gì thì sao?

Lúc Lâm Tây ra khỏi cửa, không chú ý chênh lệch nhiệt độ trong và ngoài phòng, đã quên mặc áo khoác, sau khi đi ra ngoài mới cảm giác được vài phần hơi lạnh, mới phát hiện vấn đề này. Mắt thấy phòng ngủ nam sinh đã ở trước mặt, cuối cùng Lâm Tây vẫn quyết định nhẫn nhịn.

Di quản lý dãy phòng ngủ nam sinh, biết cô là em gái Lâm Minh Vũ, trực tiếp để cô lên lầu luôn. Lâm Tây lại một lần nữa cảm khái, phòng ngủ nam sinh chính là vào dễ dàng như vậy.

Tìm được phòng ngủ của Lâm Minh Vũ, đẩy cửa ra, một mùi hôi rượu nồng nặc kém chút làm nghẹt chết Lâm Tây.

Lâm Tây nhăn mũi đi vào trong hai bước, trên chân còn không cẩn thận đá ngã một chai bia. Lâm Minh Vũ cùng nằm liệt trên mặt đất như một xác chết, mu bàn tay gác lên mặt, suy sút như hình tượng con chó chết.

Lâm Tây chạy tới, lôi kéo đến một, tùy tiện kéo cái ghế ngồi xuống. Không khéo, cô vừa ngồi xuống, mới phát hiện chỗ đang ngồi là vị trí của Giang Tục.

Bàn học ngay ngắn gọn gàng, đặt rất nhiều sách đa ngôn ngữ, chỗ dễ thấy nhất đặt một cuốn sách giáo khoa. Trên sách có tên của anh, "Giang Tục" hai chữ hạ bút mạnh mẽ hữu lực, tựa như kỳ nhân.

Lâm Tây tùy tay lật lại, cả quyển sách một chữ đều không có, xem ra Giang Tục cũng không phải quá nghiêm cẩn.

Sách vừa lật, bên trong rơi ra một bản giấy nháp. Lâm Tây nhặt lên vừa thấy, đã dọa sợ cô.

Bản giấy nháp này, cư nhiên là của cô cái ngày cô ở thư viện, lúc dùng để dịch từ.

Trời ạ, Giang Tục này, tình cảm cũng sâu nặng quá rồi.

Lâm Tây nghĩ không thể để anh lại sa chân vào vũng bùn này, vo bản nháp này lại. Lâm Tây hơi do dự vài giây trước khi quăng, cuối cùng lại rút tay về.

Mở tờ giấy nháp ra lại, lấy tay duỗi thẳng, tùy tay cầm một cây bút trên bàn Giang Tục, viết một hàng dài lên tờ nháp, sau đó lần nữa kẹp vào trong quyển sách kia...

Nghỉ ngơi xong, Lâm Tây cau mày đi đến cạnh Lâm Minh Vũ, lấy tay vỗ vỗ mặt Lâm Minh Vũ: "Tĩnh tĩnh."

Lâm Minh Vũ say mê mang, hai mắt mông lung nhìn Lâm Tây, nửa ngày mới nhận ra: "A, Lâm Tây!"

Nhìn thấy em gái nhà mình, cảm xúc của Lâm Minh Vũ bị nghẹn mấy ngày rốt cục bùng nổ, anh ôm cổ chân Lâm Tây, đột nhiên khóc òa lên.

Lâm Tây ghét bỏ: "Sao lại uống thành như vậy?"

"Anh thích cô ấy như vậy... Đối với cô ấy tốt như vậy... Cô ấy cư nhiên lại bắt cá hai tay!!!"

"Rốt cục đã bị đá? Đáng lắm!" Lâm Tây bĩu môi: "Đây là kết cục của việc trọng sắc khinh em gái!"

"... Vì sao cô ấy lại đối với anh như vậy!"

"..."

Khóc gần nửa tiếng, Lâm Minh Vũ rốt cục đã giải tỏa hết tất cả.

Lâm Tây cảm thấy anh thật sự rất thối, đẩy anh đến bồn rửa mặt, mở vòi ra: "Rửa mặt tắm rửa một chút, cùng đi ăn cơm."

"Ừm..." Tuy rằng hai mắt Lâm Minh Vũ còn có chút mông lung, nhưng người đã yên tĩnh trở lại.

Lâm Tây nhặt mấy chai bia trên đất bỏ vào túi rác, sau đó dọn dẹp xô chậu giày dép của Lâm Minh Vũ lại.

Chờ tới lúc cô đi tới chỗ Lâm Minh Vũ, Lâm Minh Vũ đã trét lên đầu và khắp mặt đầy bột xà phòng.

Người kia còn say mê, ngồi ở bồn rửa, đần độn u mê cầm dao cạo râu lướt trên đầu, tay vừa trượt, trực tiếp cạo rớt một nhúm tóc trên đầu, một mảnh da đầu trắng bóng, cứ như vậy xuất hiện.

Lâm Tây sợ hãi, uống thành như vậy, thế nào còn có thể cầm dao chứ, quá nguy hiểm.

"Lâm Minh Vũ, nguy hiểm lắm, sao anh lại làm vậy với chính mình chứ?" Lâm Tây chạy nhanh qua, cướp dao cạo râu trong tay Lâm Minh Vũ, nói: "Em giúp anh!"

Nói xong, giơ tay lên phớt, trên đầu lại rớt một nhúm tóc...

Lâm Minh Vũ nghiêng đầu, ngồi ngủ, càng dễ dàng cho Lâm Tây làm hơn. Cô đang cạo giữa chòm tóc, cửa phòng ngủ đột nhiên "Két" một tiếng, bị người đẩy ra.

Lâm Tây ngẩng đầu, tầm mắt đối diện với ánh mắt của Giang Tục, nháy mắt bị dọa đến buông tay ra.

Giang Tục tùy tay để sách trong tay lên bàn, mặt mày mang theo vài phần mệt mỏi, Lâm Tây nhìn thoáng qua, cảm thấy anh so với bình thường có chút bất đồng.

"Mới về sao?" Lâm Tây không biết nói gì.

"Ừm."

Lại là một trận trầm mặc xấu hổ tràn ngập giữa hai người.

"Lạch cạch" Lâm Minh Vũ ước chừng là không thoải mái, giật giật, cư nhiên liền từ trên ghế té xuống.

Lâm Tây cũng không chẳng quan tâm Giang Tục, xoay người đi đỡ Lâm Minh Vũ. Lâm Minh Vũ còn mơ mơ màng màng, tay quơ qua bên cạnh vách tường, miệng còn đang râm rì.

Giang nói cời áo gió trên người, tùy tay để lên ghế dựa, người cũng đã đi qua.

Lâm Tây ngẩng đầu, nhìn phải gương mặt đưa đến gần của Giang Tục, hai người cũng nhìn không được ngay ra một lúc.

Giang Tục đi qua nâng Lâm Minh Vũ dậy, nhàn nhạt nhìn Lâm Tây một cái: "Đề tài."

Lâm Tây vội nhường chỗ cho Giang Tục.

Giang Tục tùy tay kéo khăn lông của Lâm Minh Vũ xuống, lau mặt cho Lâm Minh Vũ.

"Cạo nhanh đi." Giang Tục chỉ chỉ tóc Lâm Minh Vũ, nhắc nhở lâm tây: "Thừa dịp cậu ta còn chưa tỉnh."

Lâm Tây nhìn cái đầu bị cạo lung tung của Lâm Minh Vũ, nghĩ mà sợ. Đầu do Lâm Minh Vũ, do anh ta cạo trước, Lâm Tây cũng ngứa tay rồi.

Sau khi khoan khoái cạo xong, Lâm Tây cũng thanh tỉnh lại. Nếu Lâm Minh Vũ tỉnh lại, phỏng chừng sẽ giết cô mất.

Cô vội buông "Công cụ gây án" xuống, lau tay lên người hai lần.

"Này... Anh lo cho anh ấy đi, tôi đi trước."

"Đợi một chút."

Lâm Tây cố xoay người đi, đã bị Giang Tục gọi lại.

Lâm Tây có chút không yên quay đầu: "Còn có chuyện gì sao?"

Giang Tục để Lâm Minh Vũ lên ghế, hai bước bước ra ngoài.

Tay của anh vừa muốn lấy áo gió vắt trên lưng ghế của mình, khi sắp chạm được, đột nhiên dừng một chút, sau đó thay đổi phương hướng, nhích tay lên chỗ ngồi đối diện, áo vắt trên ghế của Lâm Minh Vũ.

Trên tay ném qua, là áo bóng chày của Lâm Minh Vũ, bay lên đầu Lâm Tây.

Tầm mắt Lâm Tây hoàn toàn bị quần áo che khuất, trong nháy mắt kia, cô ngẩn ra không hề nhúc nhích, trên đỉnh đầu chỉ có giọng nói không mang theo cảm xúc của Giang Tục, giọng đều đều.

"Bên ngoài lạnh."

"Oành - -"

Lâm Tây đáp lại Giang Tục, là thanh âm đùng trúng cửa.

...

Lâm Tây rất nhanh bỏ chạy mất dạng.

Giang Tục quay đầu, Lâm Minh Vũ đã hoàn toàn say mê liệt, ở ban công ngủ rất say, Giang Tục cũng mặc kệ.

Ngồi trở lại bàn của mình, lúc mở sách ra, đột nhiên phát hiện bàn học của mình bị người chạm vào.

Anh trầm mặc kiểm tra bàn, cuối cùng ở trong sách giáo khoa, tìm được một tờ giấy nháp bị vò nhăn lại.

Trên tờ giấy nháp lúc đầu chỉ có mấy hàng chữ gạch tới gạch lui, hiện tại lại có thêm mấy chữ bắt mắt, cuối cùng còn kèm theo cái ký hiệu biểu cảm.

【Giang Tục! Đừng thích tôi nữa! ㄟ(ˊ ˋ)ㄏ】

*****

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Giang Tục đứng dậy đến bên cửa sổ, mở cửa ra, gió lạnh từng con lại từng con thổi vào phòng. Giang Tục lờ mờ Lâm Minh Vũ đang nằm trên đất một cái, đá mạnh vào mũi anh.

Lâm Minh Vũ bị đau, mơ mơ màng màng mở mắt: "... Giang Tục? Cậu đã về rồi sao?"

Giang Tục trên cao nhìn xuống, neho mắt liếc mắt nhìn anh: "Cậu còn uống rượu trong phòng nữa, tôi sẽ ném cậu xuống dưới. Từ tầng năm."

"... Người chưa từng yêu ai như cậu, sao hiểu được nỗi bi thương của tôi?"

Giang Tục quăng một ánh mắt lạnh lùng qua, Lâm Minh Vũ tự giác ngậm miệng lại.

Lâm Minh Vũ một mặt ưu thương từ dưới đất bò lên, đỡ tường chuẩn bị trèo lên giường ngủ.

Đi ngang qua gương, trong gương chột lóe lên bóng người, hấp dẫn lực chú ý của anh. Anh đứng ở trước gương, nhìn đi nhìn lại, mới phát hiện người trong gương cư nhiên là bản thân.

Dùng vài giây, đột nhiên anh rống lớn một câu: "Ai - - ai biến tóc ông đây thành như vậy!"

Lâm Minh Vũ thở phì phì mở to hai mắt nhìn, đột nhiên vỗ đầu, tỉnh ngộ lại: "Lâm Tây - - "

...

****

Gần đây, Lâm Tây mỗi ngày đều dựa vào tài năng đông trốn tây nấp, để thoát chết.

Dè dặt cẩn trọng qua một tuần, Lâm Tây nghĩ, đã lâu như vậy, Lâm Minh Vũ có nổi giận đến mấy cũng sẽ tiêu tan thôi. Vì thế cùng Phó Tiểu Phương đi cẩn tin, muốn đi ăn món xào.

Trên thế giới này có một số chuyện, lại nói chính là sao mà khéo, hai người có thể vừa mới vào cẩn tin, chân chỉ vừa mới đặt vào, cũng đã thấy được Lâm Minh Vũ và Giang Tục.

Hiện tại Lâm Minh Vũ so với trước nhìn đỡ hơn rất nhiều, trong một trăm chín mươi cái đầu, với cái đầu láng bóng không một cọng tóc như trái trứng muối này, thật sự là muốn bỏ qua cũng khó.

Lâm Tây vừa nhìn thấy anh, theo bản năng muốn đi hướng ngược lại.

"Lâm Tây! Anh đây giết mày! Đứng lại đó." Lâm Minh Vũ hai bước đi tới bắt được cô, xách cổ áo cô lên như xách gà.

Lâm Tây đành phải bắt đầu cầu xin tha thứ với Lâm Minh Vũ: "Anh - - anh - - "

Một chữ "Anh" không được lâm tây liên tục gọi hai tiếng, nhưng Lâm Minh Vũ bất vì sở động như trước: "Mày thừa dịp anh mày uống say, cạo tóc anh mày, hiện tại anh mày cũng muốn cạo tóc mày!"

Lâm Tây gãy dựa nửa ngày không thoát, vội giải thích: "Thật ra là do anh tự cạo mà, lúc đó anh cạo thiếu vài chỗ, em nghĩ nên cạo hết cho anh cái tạo hình mới!"

"Thúi lắm!" Lâm Minh Vũ càng nghĩ càng giận: "Mẹ nó ở trên đầu anh mày cạo cái "SB", đây là cái tạo hình gì!"

Lâm Minh Vũ vừa dứt lời, Phó Tiểu Phương ở bên cạnh nhìn cuộc chiến giữa hai người, cũng nhin không được nở nụ cười.

"Cười cái rắm - - " Lâm Minh Vũ hét lớn một tiếng, túm Lâm Tây đi ra ngoài: "Anh mày nặc kệ, mày phải cạo sạch đầu theo anh!"

"Không muốn đâu! Cứu mạng!"

...

Giang Tục nhìn hai anh em trước mắt đùa giỡn nhau, trong mắt lộ ra một tia cười thần nhiên. Anh đưa tay tách hai người ra.

"Đừng náo loạn nữa." Giang Tục nói với Lâm Minh Vũ.

"Việc này không liên quan đến cậu! Cậu kệ nó!" Nói xong, muốn đẩy Giang Tục ra, nhưng Giang Tục cũng có luyện võ, Lâm Minh Vũ đẩy một chút, không chút sút mẻ.

Giang Tục nhú nhú mày: "Tôi nói, đừng náo loạn nữa."

Sáu chữ, khí thế khiếp người.

Lâm Minh Vũ nhìn anh một cái, "Hừ" một tiếng trực tiếp đi khỏi nhà ăn.

Thấy anh đi rồi, Lâm Tây mới thở phào nhẹ nhõm.

"Hừ chết mất, thật sự là kẻ man rợ mà." Lâm Tây nghĩ đến vừa rồi, nhin không được châm chọc: "Một nam sinh, đầu bóng lũng thì sao đâu, em là nữ sinh, làm sao có thể để cái đầu bóng đó theo anh chứ!"

Giang Tục mỉm cười, có vài phần ôn nhu, hoàn toàn là ánh mắt nhìn thú cưng: "Em đó, sao lại hư như vậy?"

Nói xong, vỗ lên sau ót cô một cái.

Lâm Tây xoa đầu, cảm thấy động tác này thật sự có chút không thích hợp. Lại nghĩ tới ngày đó bọn họ ở phòng ngủ, anh sợ cô lạnh, đưa áo khoác cho cô.

Haiz, anh ta thật sự là rất thích cô rồi.

Lâm Tây kỳ quái liếc nhìn giang Tục một cái, nhin không được nói: "Giang Tục, anh có thể đừng dùng loại giọng điệu này nói chuyện với tôi không?"

Giang Tục sừng sốt một giây, lập tức phản ứng kịp, ánh mắt linh tinh sáng rọi âm ỉ xuống.

"Tôi không nói chuyện với em, chẳng phải là tốt hơn sao?"

Nói xong, phất tay áo rời đi.

Nhìn bóng lưng anh, Lâm Tây thở dài.

Giang Tục không tiếp thụ được sự từ chối, thẹn quá thành giận thôi? Đúng không?

Sau hôm đó, Lâm Tây lại ở phòng máy đụng phải Giang Tục. Bọn họ học chung phòng học chuyên ngành, vừa lúc Lâm Tây có tiết tin học. Đa phần sinh viên trong lớp đã đi về, giáo viên còn đang nói chuyện với Giang Tục ở cuối lớp.

Lâm Tây bình thường khi lên lớp tin học, thích nhất ngồi ở hàng cuối, để nói chuyện hay lướt diễn đàn gì gì đó, cô tính đi đến đó. Chính lúc này, giáo viên đã nói xong, Giang Tục cầm sách đứng dậy, theo dây cuối đi về phía mình.

Lâm Tây không muốn gặp anh, ở trong đường đi chật hẹp không thể buông tha, vội tìm vị trí trong dãy ngồi xuống.

Giang Tục đi ngang qua cô, lơ đãng liếc cô một cái, đầu cô cũng chưa dám nâng.

Phó Tiểu Phuong từ toilet trở về, thấy Lâm Tây ngồi ở bên trong, hỏi cô: "Cậu ngồi phía trước làm gì? Phía trước dễ được điểm tốt sao!"

Lâm Tây vụng trộm dùng cằm, hất hất về phía Giang Tục mới đi ra, nói nhỏ: "Cậu cũng biết mà, Giang Tục thích mình." Lâm Tây thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Mình không thể tới gần anh ta, bằng không vĩnh viễn anh ta đều sẽ không quên được mình."

Phó Tiểu Phuong đối với điều này hoàn toàn không tin, trợn mắt lên: "Hiện tại mình thậm chí đánh cậu một cái tát dán lên tường, xuống dãy cuối ngồi."

...

Hết tiết, hai người cùng đi căn tin ăn cơm, Phó Tiểu Phuong khát nước, muốn đi siêu thị mua nước trước. Hai người đi vào, lại đụng phải Giang Tục, anh cũng vào mua nước.

Lâm Tây vốn cách dãy để nước khá gần, vừa thấy Giang Tục đi về bên kia, lập tức lại lui trở về.

Phó Tiểu Phuong bị Lâm Tây lui vội về phía sau giẫm phải chân, nhin không được châm chọc: "Lâm Tây, hôm nay cậu sao thế hả?"

"Hư." Lâm Tây vội che miệng Phó Tiểu Phuong, chỉ chỉ Giang Tục phía trước: "Để anh ta mua trước."

Phó Tiểu Phuong hết chỗ nói rồi: "Vì sao?"

"Mình sợ anh ta nhìn thấy mình, nhìn vật nhớ người, càng thương tâm."

"... Cậu muốn ăn đòn nữa hả."

Lâm Tây trả tiền xong, Phó Tiểu Phuong nhớ tới đã quên mua giấy vệ sinh, lại trở về xếp hàng, trong siêu thị nhiều người, Lâm Tây chỉ có thể đi ra ngoài: "Mình đi ra ngoài chờ."

Lâm Tây vừa đi ra siêu thị, đã bị Giang Tục mặt đen dọa sợ.

Cũng không biết anh đợi bao lâu, một mặt nghiêm nghị nhìn chăm chăm cô, thật lâu sau, mới giật giật môi: "Theo tôi qua đây."

Hai người đứng ở cột đá sau căn tin. Đứng gần, Lâm Tây mới thấy Giang Tục có thay đổi.

Mới cách một buổi tối, Giang Tục đã đổi kiểu tóc mới. Không biết có phải vì theo Lâm Minh Vũ không, lúc này đây thật sự rất ngắn, lộ ra cái trán và hình dạng lông mày xinh đẹp, càng thấy rõ vẻ đẹp trai.

Trong ấn tượng của Lâm Tây, Giang Tục đều là cái kiểu phong cách đơn giản hữu nhân, áo sơ mi T-shirt gì gì đó. Hôm nay anh có vài phần bất đồng trên thân là một cái áo khoác jacket, quần jeans, nhìn qua có chút bụi bặm, cũng càng thêm đẹp trai.

Tuy rằng bị Đại Soái Ca theo đuổi có thể thỏa mãn lòng hư vinh, nhưng cùng Đại Soái Ca mình không thích này có quan hệ còn hậu họa vô cùng, cũng không có gì tốt.

Lâm Tây khần trương xoa xoa lòng bàn tay mình, xấu hổ cười hai tiếng.

"Không có gì muốn nói, vậy tôi đi trước ha."

Lâm Tây xoay người, nghe thấy "Đông" một tiếng, tay phải của Giang Tục đặt trên cột đá, vừa vặn chặn đường đi của Lâm Tây.

Lâm Tây bị Giang Tục nửa vòng ở trong ngực, ngẩng đầu, thiếu chút muốn đụng vào cằm Giang Tục, sợ tới mức vội rút ra sau, máu toàn thân nhanh chóng tụ tập trên mặt, sau một lúc lâu, cô lắp bắp hỏi: "Anh... Anh muốn làm gì?"

Giang Tục hơi khom lưng, cúi đầu sát vào Lâm Tây, một cổ hơi thở ấm áp dừng trên đỉnh đầu Lâm Tây.

Gió nhẹ thoảng qua, cỏ cây xào xạc làm lòng người ngứa ngáy.

Bên tai là thanh âm chất vấn của Giang Tục, khàn khàn, mang theo vài phần tức giận.

"Mấy ngày nay, em là có ý gì?"

Lâm Tây mở to đôi mắt hạnh, một mặt vô tội nhìn anh: "Có ý gì đâu chứ?"

Giang Tục nhíu nhíu mày: "Em thấy tôi thì trốn, còn có tờ giấy nhỏ này, em muốn biểu đạt cái gì?"

Lâm Tây khúm núm rút rút cổ: "Cái này không phải tôi chỉ muốn tốt thôi sao?"

"..." Giang Tục bị lời của cô làm nghẹn, vừa thu tay lại, xoa đến sau thắt lưng, dưới chân bước đi thong thả.

Lâm Tây thấy Giang Tục có chút tức giận, vội giải thích: "Tôi sợ anh không rút ra được, tôi cũng từng thích người khác, có thể hiểu được loại thống khổ này."

Giang Tục giật giật khóe miệng: "Em hiểu được cái gì?"

Lâm Tây nhìn Giang Tục một cái, vỗ vỗ vai anh: "Anh yên tâm, sau này tôi sẽ cố gắng không xuất hiện trước mặt anh, cho anh có đủ thời gian quên tôi."

Giang Tục nhíu mày, gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Tây, nói: "Lâm Tây, tốt nhất em nên sớm khôi phục lại bình thường cho tôi."

Giang Tục nói lời này làm Lâm Tây có chút không hiểu, cô quyết miệng ủy khuất nói Giang Tục: "Tôi rất bình thường."

"Chuyện em làm, có bình thường sao?"

Lâm Tây nói: "Không phải vì anh không bình thường trước sao? Sao lại thích tôi?"

Giang Tục bị cô nói đến không nói được, khe rãnh giữa lông mày càng sâu. Trong ánh mắt cao ngạo kia, lộ ra điều làm cho người ta không nắm bắt được. Anh lặng lẽ nhìn chăm chăm Lâm Tây, hồi lâu, chỉ nghe thấy anh gằn từng chữ nói: "Tôi không thích em."

Lâm Tây hồ nghi nhìn Giang Tục: "Có phải anh sợ mất mặt, nên cố ý nói như vậy không?"

Về mặt Giang Tục vẫn lạnh lùng như trước, hỏi lại Lâm Tây: "Cái này có quan trọng sao?"

"Anh không thích tôi, vậy sao anh giữ giấy nháp của tôi."

Giang Tục liếc mắt qua một bên, nhàn nhạt trả lời: "Không cẩn thận để trong sách, quên quăng."

"Vậy vì sao đưa áo cho tôi?"

"Bên ngoài lạnh, với người khác tôi cũng sẽ như vậy."

Lâm Tây cũng không tin như vậy, lại hỏi: "Còn mua bong bóng cho tôi?"

Giang Tục: "Bởi vì ánh mắt em nhìn nó, giống như ăn xin."

"..."

"Anh thực sự không thích tôi?" Sau khi Giang Tục nói như vậy, Lâm Tây rõ ràng cảm giác được khi đối mặt với anh áp lực giảm xuống rất nhiều, khóe

miệng cũng bắt giác giật lên một nụ cười mỉm: "Tôi nói mà, tôi cũng cảm thấy cái này rất không hợp Logic rồi. Có phải tôi không cần phải trốn tránh anh nữa không?"

"Ừm." Trong mắt Giang Tục thoáng qua một tia khác thường.

Lâm Tây thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại khôi phục dáng vẻ bình thường, nhân cơ hội oán giận lên: "Mỗi ngày trốn tránh anh cũng rất mệt đó, anh còn là bạn cùng phòng của Lâm Minh Vũ nữa. Ai kêu người thích anh nhiều quá làm gì, tôi cũng không muốn trở thành bia ngắm của mọi người đâu. Haiz, vẫn là phải tìm bạn trai trong đại học thôi."

Giang Tục nhàn nhạt quét mắt nhìn Lâm Tây một cái.

"Đừng trốn tránh tôi." Anh dừng một chút, giọng nói nghe ra có vài phần làm cho người ta phân không rõ cảm xúc: "Giống như trước đây là tốt rồi."

*****

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Sau khi nói rõ mọi chuyện với Giang Tục, tâm tình Lâm Tây tốt hơn rất nhiều, cơm trưa cũng ăn nhiều hơn một chén.

Hai mươi tuổi đúng là tốt, ăn nhiều cũng sẽ không béo, không giống vài năm sau này, mỗi ngày chạy theo hôn lễ như cún, cũng không thể ăn, thịt trên bụng giảm xuống không ít.

Buổi chiều lên tiết tiếng Anh, từ ba giờ luôn luôn đến hơn bảy giờ mới tan lớp. Loại tiết học khổ hình này, Lâm Tây nhất quán là cùng Tiểu Phụng ngồi chung một chỗ, có thể nói chuyện một chút. Đến giữa tiết, giáo viên đột nhiên bắt làm luyện tập đối thoại, nam nữ một cặp, mọi người đều tự bắt cặp với nhau.

Phó Tiểu Phụng là người không nghĩa khí, rất nhanh bắt cặp với nam sinh ngồi phía trước. Thừa lại Lâm Tây, cô vừa đánh giá khắp nơi, vừa mới chuẩn bị bắt cặp với bạn nam phía sau, chỗ ngồi bên cạnh vốn thuộc về Phó Tiểu Phụng, đã bị một người ngồi xuống.

Lâm Tây nhìn người tới một cái, nhận không được liếc trắng mắt. Từ cửa sau phòng học chui qua đây, thật sự là làm khó hán rồi.

Trên người Hàn Sâm còn mang theo nhân nhạ mùi nước cạo râu, vừa nhìn đã biết mới rời giường không bao lâu.

Lâm Tây ghét bỏ nhăn nhăn mũi, chế nhạo nói: "Hàn đại gia, cậu còn có thể lên lớp sao?"

Hàn Sâm vén vén tóc, túm túm nhìn Lâm Tây một cái, trả lời: "Tình ngủ, thì tới."

Lúc này, giáo viên để mọi người mang tai nghe, Lâm Tây lấy giấy bút thời điểm nhớ tới Hàn Sâm, khinh thường hỏi: "Cậu đừng với tôi cậu lại không mang giấy bút."

Hàn Sâm nhú mày, một dáng vẻ đương nhiên.

Lâm Tây muốn đẩy món hàng này đi thật xa, chỉ vì bản thân gây họa, cũng là đủ chán ghét. Lo lắng đến thành tích, Lâm Tây oán niệm lấy một cặp giấy trong vở của mình, sau đó lại lấy bút trong túi đưa cho Hàn Sâm.

"Nhớ cho rõ, nếu cậu hại chết tôi, tôi sẽ không để yên cho cậu đâu."

Hàn Sâm nhận giấy bút, không đứng đắn nói: "Chúng ta vốn là không yên, chỉ cần tôi còn để ý cậu, đã không yên rồi."

"..." Lâm Tây quả thực chịu không nổi sự bá đạo của cái tên đầu tóc không giống ai này rồi, cũng lười nói với cậu ta, trực tiếp đeo tai nghe trước mặt lên.

Nội dung chính của tiết này là nghe đối thoại, sau đó dùng lời nói bản thân suy diễn cảnh tượng nghe được. Xét thấy tiếng anh của Lâm Tây tương đối kém, có thể nhớ kỹ càng nhiều, thì phải viết lại càng thiếu, cho nên Lâm Tây nghe phá lệ nghiêm túc. Mười phút đi qua, cô ghi lại tràn đầy hai trang giấy.

Lại quay đầu nhìn Hàn Sâm, thời gian nghe dài như vậy, hán chỉ cầm bút của Lâm Tây vẽ một thiếu nữ hoạt hình trên giấy, tóc ngắn mắt to, rõ ràng là dáng vẽ của Lâm Tây.

Lâm Tây quả thực khó có thể tin, đề thấp giọng, lại áp không được phần nộ: "Hàn Sâm, cậu có ý gì? Cậu muốn hại chết tôi phải không?"

Hàn Sâm vẫn ung dung, trên tay vẫn lướt bút, cuối cùng ở sau lưng thiếu nữ vẽ thêm một đôi cánh. Hoàn thành họa tác, Hàn Sâm ném văng bút, một mặt

không có biểu cảm

"Năm phút một lần."

"Bình thường phân cao, áp lực cuộc thi sẽ nhỏ, hiểu không?" Lâm Tây càng nghĩ càng tức giận: "Sao cậu không tập trung nghe?"

"Nghe không hiểu." Hàn Sâm đem tai nghe nhất quăng, dựa vào phía sau giống như đại gia.

"Cậu nghe không hiểu thì qua chỗ tôi làm gì?"

Hàn Sâm vừa nhắc đầu, trừng mắt nhìn cô: "Thích cậu."

Lâm Tây hết cách với cái người không thể nói lý này: "Đến cùng thì sao cậu lại vào được đại học C?!"

"Lúc tôi thi đại học, ngồi phía trước là thủ khoa năm chúng ta." Hàn Sâm cười, biểu cảm còn rất đắc ý: "Ánh mắt rất tốt, nên vào được đây."

"..."

Thấy lâm tây muốn xù lông, Hàn Sâm mới không chút hoang mang nói: "Đừng có gấp, không phải chỉ là một môn thôi sao? Sẽ có biện pháp qua."

Lâm Tây đang muốn mắng hán, chỉ thấy hán đột nhiên vừa quay đầu lại, nói với nam sinh gầy yếu phía sau: "Vờ của cậu đâu, cho ông đây mượn chép một chút."

Giọng điệu hung ác, rất giống xã hội đen.

Nam sinh phía sau bị dọa cho rụt lại một chút, vội run run dâng vở ghi của bản thân lên.

Hàn Sâm cảm thấy, dương dương đắc ý quơ quơ, nói: "Xem này, này không phải giải quyết rồi hả?"

Lâm Tây: "..."

****

Thời gian cơm chiều, Phó Tiểu Phuong đột nhiên bị kêu đi hoạt động xã đoàn. Bỏ rơi Lâm Tây, một mình cô chạy đi phố ăn vặt mua ma lạt thang. Trong phố ăn vặt rất đông, đều là vừa tan lớp trẻ.

Lâm Tây chỉ có một người, vốn chuẩn bị mua mang về phòng ngủ ăn, kết quả lúc đứng chờ, đột nhiên bị người ta xách lên như chim cút.

Lâm Minh Vũ vừa chơi bóng rổ xong, mồ hôi đầy đầu cứ như vậy xuất hiện phía trước Lâm Tây, hạ độc thủ gọi một chén ma lạt thang, tốn của Lâm Tây hơn bốn mươi đồng. Lấy giá hàng năm 2006, bánh kem và một đồng món ăn mặn mới tốn nhiều, cô quả thực khó có thể tin anh ăn sao đến hơn bốn mươi.

Mặc dù có chút đau lòng, vẫn là ngoan ngoãn thanh toán tiền, ai kêu cô đuổi lý làm gì.

Lâm Minh Vũ cũng không nói chuyện với cô, cúi đầu bắt đầu ăn, ăn hoàn toàn như dã thú. Lâm Tây nhìn một viên "Trứng mặn" ở trong bát, hình ảnh này thật sự là lạt mắt.

Thật vất vả đợi đến khi Lâm Minh Vũ ăn xong, Lâm Tây hai tay tạo thành chữ thập, một mặt nịnh nọt nói: "Anh, anh xem chúng ta đây là có ràng buộc huyết thống mà, ra ngoài ăn một bữa cơm cũng có thể gặp được." Nói qua lại khách sáo hỏi: "Sao rồi anh, còn muốn thêm không?"

"Cho một chén giống vậy, buổi tối anh ăn khuya."

"... Anh, kỳ thực ăn nhiều tiêu hóa không tốt."

Lâm Minh Vũ liếc cô một cái, hừ lạnh một tiếng: "Hừ."

Lâm Tây ý thức được Lâm Minh Vũ là cố ý dọa cô, này mới yên lòng, hắc hắc một tiếng: "Anh... vậy việc ôn thi cấp bốn kia..."

"Nghĩ cũng đừng nghĩ."

"Đừng từ chối nhanh vậy mà." Lâm Tây nói: "Cho em một cơ hội bù lại đi mà, thế nào?"

Lâm Minh Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn Lâm Tây một cái, rút tờ khăn giấy lau mồ hôi trên mặt, cuối cùng vò thành một cục, tùy tay ném đi: "Như vậy đi, nếu em làm thay anh một việc, anh sẽ tha thứ cho em."

Lâm Tây vừa nghe sự tình rốt cục có chuyển biến, tự nhiên là đáp ứng đầy miệng: "Được được, thay gì ạ?"

"Đi làm thành viên đồng hành với Giang Tục."

"Thành viên đồng hành với Giang Tục?" Lâm Tây tò mò trừng mắt nhìn: "Sao anh không đi?"

"Xa quá, ở đại học B." Lâm Minh Vũ kể về chuyện lần này: "Cùng Giang Tục chơi game thua, cậu ta vì trả thù vụ lần trước của anh, nên cố ý. Cậu ta một năm tham gia trăm tám mươi mấy trận đấu, cho tới bây giờ không nói muốn bạn đồng hành cổ vũ, lần này xa như vậy, cậu ta nói anh đi!"

Đại học B và đại học C, một cái ở phía nam, một cái ở phía bắc, ngồi xe công cộng ắt phải hơn ba tiếng, chiều này của Giang Tục cũng là đủ ngoan.

Lâm Minh Vũ vỗ vỗ lâm tây: "Việc này em làm tốt, anh sẽ tha thứ cho em."

"..."

"Đúng rồi, " Lâm Minh Vũ nhắc nhở Lâm Tây: "Nhớ được mang cái bảng hiệu cổ vũ."

"Bảng hiệu gì?"

Lâm Minh Vũ điệu bộ trêu trọc: "Chính là cái loại ghi tên tuyên thủ, trong nhóm đều sẽ chuẩn bị."

"Ồ."

Cùng cái người đầu trọc Lâm Minh Vũ về phòng, bên đường đều là ánh mắt người qua đường. Bản nhân Lâm Minh Vũ hiển nhiên đã quen, thật sự tự tại, lại nhìn Lâm Tây, nhàn nhạt si cảm vờn quanh.

"Đúng rồi." Lâm Minh Vũ đẩy lâm tây một cái: "Đến cùng là vì sao em muốn đạt 550?"

"Vĩ tương lai!"

"Em nghĩ anh tin sao?" Lâm Minh Vũ khinh bỉ nhìn Lâm Tây.

Lâm Tây gãi gãi đầu: "Kỳ thực là vì giải quyết chuyện lớn của đời người." Cô cười hắc hắc: "Cho nên anh à, anh phải giúp em đó!"

"..."

*****

Giữa tháng mười một, thời tiết chuyển mát, nhà tắm trường học đã mở ra.

Lâm Minh Vũ chơi bóng cả buổi chiều, gọi Giang Tục cùng đến nhà tắm, Lâm Minh Vũ một đường đều cười đến dùng không được.

Giang Tục nhìn không được ghét bỏ: "Sao cậu cứ luôn cười ngu ngốc như vậy làm gì?"

Lâm Minh Vũ càng nghĩ càng vui vẻ: "Còn không phải đưa em gái ngốc kia sao."

Nghe được là chuyện của Lâm Tây, Giang Tục bất động thanh sắc thả chậm bước chân.

"Cô ấy thế nào?"

"Ha ha ha, con nhóc để ý một tên nam sinh khoa anh ngữ, người ta ngại thành tích kém cỏi của nó, muốn con nhóc này thi cấp bốn được 550, con bé coi là thực, ngốc hay không chứ?"

"Ai?" Giang Tục hơi hơi nhú mày.

"Lâm Tây đó."

"Ai của khoa anh ngữ?"

Lâm Minh Vũ nghe Giang Tục hỏi, bắt đầu nghiêm cẩn nhớ lại: "Hình như là một người tên là Lục Nhân Già."

"Ừm."

Lâm Minh Vũ thấy Giang Tục tựa hồ không quan tâm, cũng không nói thêm gì nữa, vội vòng vo đề tài: "Thấy cậu nghĩa khí cạo đầu theo giúp tôi như vậy, trận đấu kia của cậu, tôi tìm được người thay tôi đi với cậu rồi."

Giang Tục lườm Lâm Minh Vũ một cái: "Lâm Tây?"

"Ai nha cậu thật sự là quá thông minh mà."

Giang Tục lại lườm một cái: "Lâm Minh Vũ, cậu chơi thua mà không chịu nhận."

Lâm Minh Vũ nở nụ cười xấu xa: "Anh nợ em gái trả, hợp tình hợp lý."

...

Thứ năm, Lâm Tây vì đi thay cho Lâm Minh Vũ, bỏ môn tự chọn.

Giang Tục phải đi theo trường học, vì làm về vang trường, tự nhiên đái ngô là không giống. Lâm Tây chuyển xe đến bốn tiếng mới đến. Cô không thể không thừa nhận, chiêu chinh người này của Giang Tục thật sự quá độc ác, so "Tiểu đệ" Lâm Minh Vũ không biết cao cấp đến nơi nào rồi.

Đại học B người vốn nhiều, Lâm Tây tìm hội trường rất lâu, lúc đến hội trường đại học B, cửa ra vào đã chật cứng.

Lâm Tây tuy rằng là tới thay, nhưng vẫn là tận chức tận trách, Lâm Minh Vũ nói cô chuẩn bị cái bảng tên cổ vũ, cô thực sự chuẩn bị một cái. Phá hư mấy cái hộp đựng giấy, dùng bút ký tên viết tên Giang Tục lên.

Lâm Tây giờ tấm bảng lên trong đám người, thoạt nhìn, có chút giống như chủ hàng quán ở nhà ga giờ bảng chào hàng khách.

Vốn Lâm Tây là muốn tìm Giang Tục, kết quả cô thất loan bát chuyển, Giang Tục không tìm thấy, lại đụng phải một người quen khác - - Lục Nhân Già.

Hôm nay cậu mặc một thân quần áo màu đen chinh chu, trên đầu còn bôi keo xịt tóc, đứng gần có thể ngửi được một cỗ hương vị khiến người đi qua muốn chết.

Lục Nhân Già thấy Lâm Tây, trong mắt thoáng qua một giây kinh ngạc, lập tức nhú nhú mày hỏi: "Sao cậu lại ở đây?"

Lâm Tây tự nhiên là không chịu lỗ mất cơ hội, dùng hết thủ đoạn, cơ trí trả lời: "Đương nhiên là tới tìm cậu!"

Lục Nhân Già đánh giá cô, nửa tin nửa ngờ, cuối cùng tầm mắt chậm rãi lướt xuống phía dưới, dừng ở trên tay Lâm Tây.

Hộp giấy trên sàn, Lâm Tây dùng bút ký tên viết xiêu vẹo năm chữ.

【Giang Tục cậu tuyệt nhất!】

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

"Cái đó, cậu nghe tôi giải thích..."

Lục Nhân Già lạnh lùng liếc nhìn lâm tây một cái, còn chưa nói, đột nhiên có nữ sinh ở sau gọi tên cậu.

Lục Nhân Già nhìn thoáng qua, lễ phép nói: "Bạn trung học của tôi gọi tôi."

Lâm Tây thấy cậu ta phải đi, vội kéo cậu ta lại. Cô có chút nóng nảy, giọng nói cũng không tự giác lên cao hai độ: "Mình và Giang Tục không có quan hệ gì hết, là anh mình bắt mình tới. Mình đối với cậu là nghiêm túc!"

"Ừm." Lục Nhân Già rút tay về: "Tôi đi trước."

Lâm Tây nhìn bóng lưng Lục Nhân Già rời đi, có chút khổ sở.

Rất xa, cô gái kêu Lục Nhân Già, luôn luôn ý vị thâm trường nhìn chăm chăm lâm tây, chờ lúc Lâm Tây nhìn qua lại, cô ta cũng không còn nhìn nữa. Kỳ quái.

Lúc Lâm Tây đang uể oải, Giang Tục đột nhiên xuất hiện sau lưng. Anh chọc chọc vai cô.

Cô vừa quay đầu lại, nhìn thấy tầm mắt Giang Tục, cũng liếc mắt một cái liền dừng ở bìa giấy cứng trong tay cô.

"Hộp giấy?"

Lâm Tây cũng sẽ không ngốc đến mức thừa nhận: "Không phải."

"Mặt trái viết 'Daphne'."

Lâm Tây vội lật lại nhìn thoáng qua, lập tức ngưng ngừng nói: "Phòng ngủ không có giấy cứng khác nữa..."

Giang Tục mặc kệ cô, vuốt vuốt cổ tay áo, nhàn nhạt nói: "Tôi đi vào, em cứ ngồi nghe, kết thúc chương trình đừng có chạy lung tung."

Nghĩ đến Lục Nhân Già, Lâm Tây lại làm bộ như lơ đãng hỏi Giang Tục một câu: "Mọi người đây là đang thi đấu môn gì?"

"Cuộc thi diễn thuyết nói tiếng anh của FLTRP*."

*FLTRP viết tắt của Florence Language Teaching and Research Press, là một công ty thành lập năm 1979, là nhóm xuất bản giáo dục toàn diện trong nhiều lĩnh vực xuất bản, là nhà xuất bản đại học lớn nhất và là tổ chức xuất bản ngoại ngữ lớn nhất Trung Quốc (Theo Baidu)

Diễn thuyết Anh văn, trách không được Lục Nhân Già đến đây. Lâm Tây lại hỏi: "Là được tặng giải thưởng gì sao? Náo nhiệt như vậy?"

"Thắng trận này, sau đó sẽ là đại diện tỉnh đi tham gia giải quốc gia. Mặt khác, có thể lấy học bổng làm trao đổi sinh ra nước ngoài." Giang Tục lần này lại rất nhân nại mà giải thích.

Lâm Tây nghe đến đó, đột nhiên nghĩ đến ban đầu khi hỏi thăm, người khác nói tới Lục Nhân Già, gia cảnh bình thường, học cấp ba lại tạo thành một ít gánh nặng trong nhà, sau cậu một lòng học tập, là muốn dựa vào việc học thay đổi vận mệnh.

Lâm Tây cực kỳ cảm khái, Lục Nhân Già cũng có khó khăn của cậu ấy.

"Tôi có một bạn học cũng tham gia trận đấu này." Lâm Tây cười hắc hắc: "Cậu ấy tên là Lục Nhân Già, anh cố gắng giúp đỡ nha."

Giang Tục hơi nhũn mày, ý vị thâm trường: "Ừm."

Tiến vào lễ đường, nhóm tuyển thủ đều tự do chọn chủ đề bài giảng, chỉ có Giang Tục luôn luôn ngồi ở chỗ kia tập trung suy nghĩ.

"Lục Nhân Già."

Nghe được ba chữ kia, Giang Tục theo bản năng ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Nam sinh được gọi tên mặc một thân tây trang màu đen, ước chừng là mụm tới mặ, có chút không hợp người. Vóc người cậu ta không cao không thấp, ngũ quan nhìn qua có chút giống diễn viên Lục Nghị, rất lịch sự.

Hai người này luôn nói chuyện bên cạnh Giang Tục. Nữ sinh ước chừng là bạn học cũ của người nam sinh, đề tài nhiều là ôn chuyện.

"..."

"Lục Nhân Già, cậu thật sự muốn thắng như vậy sao?"

Nam sinh luôn cúi đầu xem bài giảng: "Nhìn bản thảo đi, tuy rằng cậu là người dẫn đầu, cũng đừng miệt thị đối thủ."

"Xuất ngoại có tốt như vậy sao?" Nữ sinh đối với trận đấu tựa hồ không yên lòng.

Lục Nhân Già cười cười: "Gia cảnh của mình không có cách nào thực hiện ước mơ này, cậu nói có tốt không?"

"..."

Một trận sột soạt, chủ sự giảng viên Phương đi lại, ngắt lời hai người nói chuyện, cô lấy ra ống thê, mọi người đều tự rút thăm quyết định vận mệnh. Giang Tục rất không khéo ngẫu nhiên lấy mẫu cuối cùng, mà nữ sinh kia chỉ ở trước Giang Tục một chút. Lúc bắt đầu, cô gái luôn luôn với cổ, tìm cái người tên Lục Nhân Già kia.

Giang Tục nhìn một màn trước mắt, như có chút đăm chiêu.

Phía trước hơn bốn mươi tuyển thủ đấu xong, đứng cao nhất luôn luôn là Lục Nhân Già.

Thời gian dần dần đi qua, rốt cục đến lượt cô gái hay tán gẫu với Lục Nhân Già.

Giang Tục yên tĩnh nghe bài diễn thuyết, giọng đọc tiếng anh trôi chảy, tiêu chuẩn, bản thảo cũng viết biết tròn biết méo, logic hợp lý, quan điểm rõ ràng, thực tại phản kích.

Giang Tục nhìn phía trước, biểu cảm của cái người tên Lục Nhân Già kia rõ ràng đã cô đơn vài phần.

Diễn thuyết xong, vấn đề khâu đoạn. Giám khảo đưa cho cô gái ba vấn đề, cho cô thời gian một phút chuẩn bị. Theo giọng điệu và biểu cảm của giám khảo xem ra, giám khảo đối với biểu hiện của nữ sinh này rất kinh điển.

Mà khi giám khảo lại một lần nữa hỏi vấn đề, Giang Tục thấy nữ sinh trên đài, đột nhiên ưỡn thẳng sống lưng, không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời giám khảo.

"Sorry, I don't know."

"..."

Một mảnh kính ngọc ồ lên bên trong, nữ hài có số điểm rất bình thường.

Nhìn đến đây, Giang Tục cười cười, đột nhiên đứng dậy, rời khỏi lễ đường.

*****

Lâm Tây tuy rằng ngồi ở thính phòng, nhưng cô lại còn khẩn trương hơn người trên đấu trường.

Kinh địch cuối cùng của Lục Nhân Già đại khái chính là Giang Tục rồi. Lâm Tây nhìn màn hình một chút, Giang Tục lấy số thứ năm mươi, là cuối cùng.

Lục Nhân Già thì cô không biết lắm, nhưng Giang Tục cô lại hiểu rõ. Chỉ số thông minh nghịch thiên, mặc kệ tham gia trận đấu gì cho tới bây giờ chỉ đứng thứ nhất, các sinh viên đặt cho anh biệt hiệu, kêu "Siêu cấp thi đấu áp người".

Lâm Tây đang nghĩ tới việc này, màn hình điện thoại di động thượng đột nhiên xuất hiện một tin nhắn.

【 Ra ngoài 】

Đến từ Giang Tục.

Lâm Tây nhìn lại, Giang Tục đã chờ ở cửa rồi.

Đi ra lễ đường đại học B, Lâm Tây có chút kính ngạc: "Chưa tới số của anh mà?"

"Đột nhiên không muốn thi nữa."

"Vì sao?" Lâm Tây đột nhiên nở nụ cười: "Có phải anh sợ thua không?"

Giang Tục quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Tây một cái, nghiêm túc khinh bỉ: "Trong tự điển của tôi không có từ này."

Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, Giang Tục không thể so, cơ hội Lục Nhân Già đoạt giải quán quân cũng rất lớn, lâm tây cũng nhận không được cao hứng lên.

"Giang Tục, người tốt sẽ bình an cả đời."

"Ngu ngốc." Giang Tục mang ba lô trên lưng: "Đi thôi."

"Anh đi trước đi." Lâm Tây muốn tiếp tục chờ Lục Nhân Già, nếu cậu ta xếp thứ nhất thì nhân cơ hội xum xoe.

"Không được."

"Vì sao?"

"Lâm Minh Vũ sẽ tìm tôi gây phiền."

Lâm Tây không muốn cùng anh dây dưa, đi hướng ngược lại, hai tay cô theo thói quen quần lấy áo khoác một chút, đột nhiên cảm thấy xúc cảm này không đúng lắm. Lại sờ mó...

"Vớ tiền của tôi - -"

Kết quả trận đấu cũng chẳng quan tâm, Lục Nhân Già là ai cũng mau quên rồi.

Trong vớ tiền có rất nhiều giấy giấy tờ, Lâm Tây gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng. Từ đại học B đến trạm chờ xe công cộng, tìm mấy tiếng đồng hồ, ngay lúc Lâm Tây muốn khóc lúc, cô đột nhiên nhớ tới, khi ra cửa, chỉ lấy thẻ xe buýt, đã quên vớ tiền trên bàn. Gọi điện thoại cho Phó Tiểu Phương, quả nhiên đã được xác nhận...

Biết được kết quả này, Giang Tục bị ép buộc đi theo mấy tiếng, triệt để đen mặt: "Em là kẻ ngốc sao?"

Lâm Tây: "... Thực xin lỗi..."

Bởi vì tìm vớ tiền làm chậm trễ thời gian, Lâm Tây vừa nhìn di động, cư nhiên đã 10 giờ rưỡi rồi.

"Làm sao bây giờ?" Lâm Tây và Giang Tục còn ở đại học B: "Thời gian này còn có xe công cộng về trường không?"

Giang Tục lườm cô một cái: "Lúc này, còn ngồi xe công cộng gì nữa, gọi xe."

"Gọi xe?" Lâm Tây tính khoảng cách hai trường học: "Sợ là phải hơn ba trăm đô?"

"Em có về trường hay không?"

"Về về!"

Hai người vừa xuống xe taxi, đi động Lâm Tây đã mãnh liệt rung lên.

Phó Tiểu Phuong vô cùng lo lắng gọi điện thoại: "Lâm Tây, phòng ngủ đóng cửa rồi, tới thời gian kiểm tra phòng rồi, bọn mình sẽ giấu giúp cho. Cậu đừng trở lại, ở tiệm net cầm đêm đi, về trễ sẽ bị trừ năm mươi điểm hạnh kiểm đó, không có lỗi đâu!"

Lâm Tây nắm chặt đi động khóc không ra nước mắt.

Phó Tiểu Phuong này, có phải ngốc không? Chẳng lẽ đã quên cô chuyện không mang theo ví tiền sao...

Thời gian đã qua mười hai giờ, cửa trường học đã đóng. Lâm Tây vốn là thiếu hai cái học phần, hạnh kiểm lại bị trừ, bằng chứng chỉ của cô sẽ nguy hiểm rồi.

Cô không thể không chọc chọc giang Tục: "Cái đó... Có thể cho tôi mượn mười tệ không?"

Giang Tục nhìn cô một cái: "Làm gì?"

"Tôi trở về không được, di quản lý rất nghiêm, tôi chuẩn bị ra tiệm net ngồi một đêm..."

"Phòng nam cũng đóng rồi." Giang Tục cau mày nhìn thoáng qua đồng hồ: "Tìm một chỗ ngủ."

Lâm Tây vừa nghe Giang Tục nói như vậy, lập tức hoảng sợ ôm lấy thân thể của mình: "Tôi sẽ không đi mướn phòng với anh!"

Giang Tục liếc mắt khinh bỉ nhìn lâm tây một cái: "Em nghĩ cũng hay thật đấy."

Tuy rằng Lâm Tây không muốn cùng Giang Tục đi mướn phòng, nhưng lúc này không có tiền lại không chỗ ngủ, ngoại trừ đi theo anh, cũng không có con đường nào khác.

Quầy lễ tân của khách sạn hầu như đều giống nhau, treo vài cái đồng hồ báo thức, đại biểu các thành phố bắt đồng thời gian. Lúc này đã rất trễ, cũng không có người gì.

Chân mày của cô tiếp tục hơi nhon, tóc đuôi cá hất ngược lên. Thấy Giang Tục và lâm tây đi tới, biểu cảm lạnh lùng: "Qua đêm?"

Lâm Tây liếc mắt nhìn Giang Tục một cái, Giang Tục gật gật đầu.

"Chứng minh thư."

Giang Tục từ trong ví lấy ra chứng minh của mình đưa cho cô gái, cũng giải thích một câu: "Cô ấy quên mang ví tiền, có thể chỉ lấy của một mình tôi được không?"

Đầu của cô gái cũng không nâng, lấy chứng minh thư Giang Tục nhập vào máy tính: "Chỉ lần này thôi, lần sau nhớ mang theo."

Lâm Tây nghĩ rằng, nào còn có lần sau chứ?

"Phòng 100, tiền thế chấp 100."

Giang Tục mở ví tiền, trên tay hơi dừng một chút: "Có thể quẹt thẻ không?"

"Máy quẹt thẻ hỏng rồi." Cô tiếp tục chỉ chỉ tờ giấy trắng dán trên tường, nhắc nhở bọn họ: "Đây."

Lâm Tây nhìn qua, trên giấy viết - - chỉ lấy tiền mặt.

Dựa vào, có khéo đến vậy không chứ?

Lâm Tây quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy ví tiền Giang Tục, tổng cộng chỉ có hơn hai trăm, còn lại đều là thẻ.

Sớm biết vậy đã không đi taxi, hơn ba trăm ngàn đó!

"200 thuê hai phòng, có thể không trả tiền thế chấp không?" Lâm Tây còn đang đau khổ giấy dựa.

Cô gái tiếp tục khinh bỉ liếc cô một cái: "Không được."

Ngay lúc Lâm Tây hết đường xoay sở, bên tai đột nhiên truyền đến giọng Giang Tục, vẫn là giọng nói trầm thấp.

"Thuê một phòng."

Nói xong, đã đẩy tiền tới.

Cô gái tiếp tân lưu loát từ trong ngăn kéo lấy thẻ phòng ra: "0726, bên tay phải trước thang máy."

"Gi?" Lâm Tây tròn to mắt, cầm lấy thẻ phòng trên bàn, chất vấn Giang Tục: "Sao chỉ thuê một phòng? Vậy anh cho tôi mượn mười tệ, tôi đi cắm đêm."

"Sao có thể như vậy được?" Giang Tục lạnh lùng liếc cô một cái, đưa mấy tờ tiền cuối cùng trong ví tiền cho Lâm Tây: "Đưa thẻ phòng cho tôi."

"Cái gì?" Lâm Tây lẳng lặng nhìn mấy tờ tiền trong tay, cộng lại đều không tới năm tệ.

"Tôi muốn đi ngủ."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Giang Tục lấy lại chứng minh thư và thẻ phòng, cũng không để ý Lâm Tây trực tiếp đi luôn. Lâm Tây đuổi tới cửa thang máy, thấy anh vẫn không tỏ thái độ gì, cũng có chút buồn bực: "Cậu đây là muốn giấu đồ bím leo phải không? Giang Tục, cậu nghĩ rằng tôi sẽ ngoan ngoãn ở chung phòng với cậu phải không?"

Giang Tục làm động tác "Xin cứ tự nhiên", cũng không hề để ý tới Lâm Tây, tay ấn xuống số bảy.

Cửa thang máy đang từ từ đóng cửa, lại bị Lâm Tây ấn mở, cô nhìn không được theo vào.

"Cậu thật sự mặc kệ tôi rồi hả?" Lâm Tây còn tồn tại một tia ảo tưởng với Giang Tục, giọng cũng mềm xuống rất nhiều: "Nếu không, cậu tìm tiếp xem, có còn mười đồng nào không? Cho tôi mười đồng cũng được rồi..."

Giang Tục xê dịch ba lô, nhàn nhạt lườm Lâm Tây một cái: "Toàn bộ đều cho cậu rồi."

Lâm Tây: "... Chỉ mấy đồng này, không đủ..."

"Không có."

"Vậy tôi làm sao đây?"

"Tự nghĩ."

Giang Tục một bộ thái độ chuyện không liên quan đến mình, Lâm Tây cũng không còn cách nào. Người đi nhờ là con cháu, người giúp là đại gia, đạo lý từ xưa đến giờ rồi. Cô núp ở góc thang máy, ngắm lại tình cảnh bản thân giờ phút này, xem như triệt để nhận rõ hiện thực.

"Vậy cậu định an bày cho tôi thế nào?"

Giang Tục thấy Lâm Tây rốt cục đã tiếp nhận hiện thực rồi, lúc này mới mở miệng nói chuyện: "Đêm nay nghỉ ngơi, sáng mai trở về."

"Nghỉ ngơi thế nào?"

"Có giường ngủ giường, có ghế ngủ ghế."

Nghe giang Tục nói như vậy, Lâm Tây mới hơi chút yên lòng: "Giang Tục, cậu là chính nhân quân tử, tôi có thể tin cậu được chứ?"

Giang Tục khinh thường liếc mắt nhìn cô một cái, lại ấn xuống nút đóng cửa.

Anh quay đầu, từ trên cao nhìn xuống lạnh lùng nói: "Tốt nhất đừng tin."

Kỳ thực Lâm Tây rất khó chịu với thái độ này của Giang Tục, nhưng lo đang ở dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu, cố gắng ép lửa giận trở về.

Không biết có phải vừa rồi hai người thay nhau ấn nút đóng cửa mở cửa nhiều lần không, cửa thang máy lúc này ngừng hơn mười giây, còn chưa đóng. Lâm Tây không thể không ấn thêm lần nữa.

Cô vừa đi về phía trước một bước, bên ngoài thang máy đột nhiên chọt lóe lên một bóng dáng quen thuộc. Không, là hai cái.

Lâm Tây mở to hai mắt, xác định bản thân không bị ảo giác. Hai người cách đó không xa, thật sự là Lục Nhân Già và cô bạn trung học lúc sáng. Hai người giờ phút này chính là vô cùng thân thiết dựa vào nhau, từng bước một đi về phía thang máy.

Dường như người bạn nữ kia uống say, cậu vẫn luôn đỡ cô bạn kia, chỉ lo đỡ lấy cô ấy, cũng không ngẩng đầu.

Thấy bọn họ đi tới bên này, Lâm Tây nhìn thoáng qua Giang Tục đứng bên cạnh, lập tức cảnh giác lên, phản ứng đầu tiên là ngàn vạn không thể để cậu ấy thấy mình và Giang Tục cùng nhau ở trong nhà trọ.

Lâm Tây cũng chẳng quan tâm giải thích với Giang Tục, liều mạng ấn nút đóng cửa thang máy, ấn ấn vài cái, rốt cục cửa cũng đóng, thang máy bắt đầu đi lên rồi.

Nhìn chữ số thay đổi, Lâm Tây rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Giang Tục đứng ở bên cạnh cô, hiển nhiên cũng thấy một màn trước mắt.

Lâm Tây vội giải thích nói: "Cái đó, đừng phải một bạn học có quen biết, sợ người ta cho rằng tôi với anh..."

Giang Tục hơi hơi nheo mắt một cái, trong mắt mang theo một tia châm chọc: "Thanh giả tự thanh, em sợ cái gì?"

Thang máy lên tới lầu bốn, Lâm Tây mới đột nhiên ý thức được, sao cô lại muốn chạy? Giang Tục nói đúng, thanh giả tự thanh, có người quen cũng rất tốt, nói không chừng còn có thể tìm cậu ta mượn mười đồng, sẽ không cần lên phòng với Giang Tục nữa.

Giờ phút này cô và Lục Nhân Già không giống nhau, cô và Giang Tục đứng cách nhau một khoảng, không giống Lục Nhân Già, thế nhưng là cậu ta ôm bạn học của cậu ta... Đợi chút... Ôm?

"Cái gì chứ - -" Lâm Tây càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp: "Cậu nói vừa rồi hai người ngoài cửa này, bọn họ tới chỗ này làm gì?"

Giang Tục khinh thường hừ một tiếng, hỏi lại: "Cậu nói xem?"

Lâm Tây nghe Giang Tục nói như vậy, lập tức mơ mộng lên, không khỏi càng thêm: "Cậu nói xem bọn họ ở phòng nào?"

Giang Tục nheo mắt liếc cô một cái: "Thế nào? Cậu muốn đi qua quay phim sao?"

"Gi?" Lâm Tây nghĩ nghĩ mới ý thức được Giang Tục đang nói cái gì, biểu cảm nhảy mắt thay đổi: "Cậu là đồ lưu manh! Phi!"

"Đình - -" lúc này, cửa thang máy mở, Giang Tục cũng không quay đầu lại, trực tiếp lướt qua đi ra ngoài...

*****

Không yên theo Giang Tục tìm được chỗ rẽ hành lang số phòng 0726. Giang Tục đi tới, Lâm Tây châm chập ở phía sau. Lâm Tây đi tới, vẫn đứng ở cửa vào không nhúc nhích, cứ chậm chạp chân chừ đứng ở cửa một hồi lâu, cuối cùng là vì lạnh, mới đóng cửa lại.

Căn phòng trở thành không gian kín, ngay cả trong không khí tựa hồ đều có một ít hàm xúc ngưng đọng.

Giang Tục vẫn là đáng vẻ vô cùng tự tại, anh đi đến bên cửa sổ, kéo một tấm rèm ra, chỉ để lại một tầng lụa trắng mỏng manh che lại. Ánh sáng yếu ớt xuyên qua làm cho Lâm Tây giảm bớt chút ít khẩn trương.

Anh tiện tay đặt ba lô đặt lên bàn, lướt mắt qua khắp phòng, tự nhiên nói: "Cậu ngủ giường, tôi ngủ sofa."

Lâm Tây nghe anh nói như vậy, lúc này mới chú ý tới, phía trước cửa sổ, đặt một ghế sofa một người.

"Cảm ơn." Lâm Tây nói, cũng không dám khách sáo mù quáng với Giang Tục, chẳng may giang Tục bắt cô ngủ sofa thì không biết làm sao?

Lâm Tây mang ba lô đi vào trong.

Bố cục căn phòng rất đơn giản, bên tay trái cửa vào là toilet, đối diện cửa là một loạt cửa sổ, phía trước đặt một cái ghế sofa một người và cái bàn thấp. Trong phòng có một giường lớn một mét tám, drap giường màu trắng, đầu giường là sofa màu nâu nhạt, nhìn trông rất thoải mái.

Đối diện giường treo TV, dưới TV đặt cái tủ thấp, bên trên để bình nấu nước, nước khoáng và ly tách.

Lâm Tây quan sát khắp phòng một chút, cuối cùng chọn một góc gần cửa đứng đó.

Tay để trên bàn, đầu ngón tay lơ đãng chạm phải chứng minh thư và thẻ phòng Giang Tục để trên bàn lúc vào phòng.

Lâm Tây cúi đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt liền ngừng ở trên chứng minh thư trước mặt. Cầm lấy chứng minh thư của Giang Tục nhìn nửa ngày. Ảnh chụp quả thật rất đẹp, hoàn toàn không có cảm giác ảnh chụp khác xa người thật, không thể không nói, giang nói thật sự phi thường ăn ảnh, à không, người thật càng đẹp hơn.

Nhưng mà, giờ phút này lâm tây tò mò không phải tấm hình này, mà là thông tin trên chứng minh thư.

"Cậu sinh tháng 11 sao?" Lâm Tây tính tính ngày: "Chòm Bò cạp à. Ừm, quả nhiên là chòm sao âm hiểm nhất."

Giang Tục liếc cô một cái, mặc kệ cô.

"Gi?" Lâm Tây lại nhìn thoáng qua, mới ý thức ngày sinh năm sinh có chút không thích hợp: "Cậu sinh năm 87 sao?!"

Giang Tục thấy Lâm Tây một mặt kinh ngạc, nhú nhú mày. Anh đi tới, một phen giật lại tờ chứng minh.

"Năm 87 cầm tinh con thỏ à." Lâm Tây còn đắm chìm trong suy nghĩ, cũng không để ý Giang Tục thô lỗ. Trách không được trong đại hội lần đó, có người tặng con thỏ cho anh, năm đó cô còn cảm thấy kỳ quái, nào có người nào tặng con thỏ cho một nam sinh chứ?

"Sau tháng 9 năm 87 hẳn phải là cấp dưới chứ?" từ trước đến nay Lâm Tây không quá chú ý tới thông tin cá nhân của Giang Tục, lúc này quả thực giống như phát hiện ra vùng đất mới, mấy hất nhất thời không dừng được: "Vậy sao cậu học chung với chúng tôi được?"

Giang Tục lấy cái mền dự phòng trong tủ ra, lên ghế sofa nằm.

"Giang Tục, tôi đang hỏi cậu đó." Lâm Tây thấy Giang Tục không để ý đến, lại tiến về phía trước một bước.

Thật lâu sau, trong không khí truyền đến ba chữ lạnh lùng của Giang Tục.

"Học vượt lớp."

"Trách không được, quả nhiên là đã thông minh từ nhỏ."

Lâm Tây bắt đầu bấm ngón tay tính toán, phát hiện bản thân lớn hơn Giang Tục mười một tháng, nháy mắt đã tự tin hẳn lên. Cô một mặt hưng phấn mà đứng đến bên người giang Tục, ngồi ở trên cửa tùy tiện tán gẫu với Giang Tục: "Thì ra tôi lớn hơn cậu mười một tháng, tôi vẫn cho là chúng ta là bạn cùng tuổi."

Giang Tục nhú nhú mày, sau một lúc lâu, khẽ mở môi mồm: "Mười một tháng, lớn hơn nhiều lắm sao?"

"Sao giống nhau được?" Lâm Tây ngừng lại, càng thêm hưng phấn lên: "Mười một tháng cũng là gần lớn một tuổi rồi, ba năm một sự khác nhau, giữa tôi và cậu có một phần ba sự khác nhau đó!"

Cô giơ tay lên, đột nhiên vỗ mạnh lên lưng Giang Tục, một mặt kiêu ngạo: "Thôi, về sau không chấp nhặt với cậu, ai kêu cậu nhỏ hơn tôi chứ." Lâm Tây càng nghĩ càng đắc ý: "Ha ha ha, xem ra tôi còn có chỗ mạnh hơn cậu rồi, tôi nhìn thấy thế giới này trước cậu!"

Giang Tục thẳng lưng, lẳng lặng nhìn chằm chằm Lâm Tây, hồi lâu, anh vô cùng nghiêm túc nói: "Giữa tôi và cậu quả thật có sự khác nhau."

"Phải, tôi cũng cảm thấy vậy."

Giang Tục lấy tay chỉ chỉ vùng thái dương: "Nhất là chỉ số thông minh."

Lâm Tây: "..."

*****

Vẫn là không thể nói chuyện được với Giang Tục, vẫn nên ngủ sớm một chút thôi.

Lâm Tây vốn là không nghĩ đi toilet trong này, dù sao toilet kề bên phòng, có chút thanh âm quả thật rất xấu hổ. Nhưng phản ứng sinh lý là không thể chống cự, giữa việc bị vỡ bang quang và đi toilet, Lâm Tây vẫn là lựa chọn đi toilet. Vì không muốn tạo ra thanh âm xấu hổ, lâm tây một bên xả nước một bên đi vệ sinh, mông cũng rất lạnh. Vốn cô còn có thói quen đi nặng trước khi ngủ, nhưng là ngẫm lại sẽ làm trong phòng có mùi, cuối cùng vẫn là từ bỏ.

Nghĩ như vậy, Lâm Tây đột nhiên cảm thấy các cặp yêu nhau đi thuê phòng sẽ thế nào. Đến cùng là làm sao vượt qua loại chướng ngại này? Nghe xong thanh âm đôi phương đi vệ sinh, còn làm được sao?

Lâm Tây từ toilet ra, thấy Giang Tục dựa vào ghế sofa, trên người đắp cái thảm lông. Anh đưa lưng về phía Lâm Tây, cũng không biết có đang ngủ hay không. Lâm Tây rón ra rón rén đi đến phía sau Giang Tục, vừa định dựa sát vào xem anh có phải đã ngủ không, đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Giang Tục.

"Trở về ngủ nhanh."

Thanh âm trầm thấp, trong phòng kín, quanh quẩn phá lệ rõ ràng.

Lâm Tây bị dọa đến kém chút đưng vào chân giường, vội bò lên giường, không dám lơ mững nữa.

Tùy tay tắt đèn, cả căn phòng rơi vào trong bóng tối trầm lắng. Ánh trăng lờ mờ hắt vào phòng, làm Lâm Tây có thể thấy rõ mỗi một hình dáng mờ ảo trong phòng, cũng bao gồm bóng dáng Giang Tục đang nằm trên ghế.

Nằm trên giường, lâm tây trần trọc không yên, thế nào đều ngủ không được. Nghĩ đến ông phật lớn Giang Tục đang nằm trên sofa bên cạnh, lâm tây thế nào cũng không dám ngủ.

Hai người đều còn chưa ngủ, đột nhiên phòng cách vách truyền đến thanh âm kỳ quái.

Đúng vậy, chính là thanh âm thường xuyên nghe thấy trong khách sạn nhất, thời điểm một nam một nữ làm việc sẽ phát ra âm thanh.

Đêm khuya, động tĩnh cách vách càng lúc càng lớn, Lâm Tây thậm chí có thể cảm giác được giường đều cộng hưởng theo bọn họ.

Lâm Tây chưa trải qua loại việc này, đối với việc này là tràn ngập tò mò, dù sao cũng không thể ngủ, đành tai nghe xong..

Giờ này khắc này, Giang Tục bên kia cũng chưa ngủ. Thanh âm cách vách rất lớn, một trận lại một trận, quấy đến Giang Tục cũng có chút tâm phiền ý loạn.

Thì ra trong căn phòng an tĩnh truyền đến tất cả thanh âm

"Giang Tục..."

Thanh âm thiếu nữ mềm yếu vang lên bên tai, làm tai Giang Tục nóng lên.

Giang Tục mở mắt, gương mặt lâm tây xuất hiện gần trước mắt anh, anh cơ hồ là theo bản năng văng ra.

"Bốp." Giang Tục mở đèn, hô hấp còn có chút dồn dập. Anh ảo não vén tóc, cau mày nhìn Lâm Tây dính bên cạnh.

"Sao thế?"

Lâm tây một mặt lo lắng cau mày, chỉ chỉ hướng cách vách, nhin không được nói: "Tôi thấy giọng cô gái này kêu rất thảm, có phải hay không là cái kiểu cường bạo gì đó không? Nếu là kiểu kia cũng sẽ không kêu như vậy?" Cô cân nhắc dùng từ, muốn nói lại thôi nhìn Giang Tục: "Hơn nữa cô ấy còn luôn kêu ‘Xin anh’ nữa, cậu xem... Có phải có chút..."

Lâm Tây cả đầu đều là tin tức xã hội, thấy Giang Tục không trả lời cô, cũng bất chấp xấu hổ, lại đi qua gần Giang Tục hai bước, bắt được tay áo Giang Tục, hoàn toàn là biểu cảm khẩn trương.

"Giang Tục, chúng ta thật sự không đi cứu cô ấy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Trong không gian kín, thanh âm ái muội, một cô gái tuổi thanh xuân đang dán sát trên cánh tay, Giang Tục nhin không được hơi thở trở nên dồn dập.

Anh rút khỏi tay Lâm Tây, quay đầu đi, không dám đối diện với Lâm Tây, giọng nói lạnh lùng như trước: "Ngủ đi."

Lâm Tây ngẩng lại vẫn lo lắng: "Cái này cũng không giống bình thường? Bình thường sẽ không đau đến gào khóc như vậy nhỉ?" Thấy Giang Tục không để ý đến cô, cô lại gọi một tiếng: "Giang Tục?"

Giang Tục vẫn luôn nhìn nơi khác đột nhiên xoay người lại, ngọn đèn chiếu trên đỉnh đầu, một bóng đen cao lớn hoàn toàn bao phủ hết lâm tây, cái loại thân hình cao lớn áp bức này lại đến nữa.

Giang Tục cúi đầu, đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng mang theo vài phần nhẫn nại khó hiểu. Anh lạnh lùng nhìn lâm tây một cái, đột nhiên xách lâm tây lên, thô lỗ ném lên giường, hoàn toàn không có vẻ thương hương tiếc ngọc.

"Không tới phiên cậu thấy việc nghĩa mà hăng hái làm." Giang Tục lườm cô một cái: "Ngủ."

Lâm Tây xoa cái mông bị ném đau, lại ngồi dậy: "Nhưng mà..."

Thấy Lâm Tây vừa muốn xuống giường, vẻ mặt Giang Tục biến đổi. Anh hơi cong đầu gối, quỳ ở trên giường, tay chống đầu giường, nửa người trên đột nhiên kề sát vào, khoe miệng ngoác một cái: "Đến cùng thì cậu có ngủ hay không?"

Loại tiếp xúc gần gũi tình hình xảy ra này, làm Lâm Tây phát hoảng. Giờ phút này, giọng nói Giang Tục trầm thấp mang theo vài phần kêu gọi, cô nhìn không được giật mình một cái.

Cảm nhận được hơi thở ấm áp của Giang Tục, Lâm Tây thế này mới ý thức được dưới thanh âm ái muội gần đây, trừu chọc một người thích vận động, nội tiết tố như luôn bùng nổ của một chàng trai trẻ là hành vi không sáng suốt cỡ nào. Cô nhanh chóng co rút thành một cục, cả người trốn vào mép giường.

"Giang Tục, cậu cũng không được đối bụng ăn quàng đâu đó!"

Giang Tục lườm cô một cái, một tay kéo chăn lên, tùy tay ném qua, ném lên trên đầu cô.

"Haiz- -" Lâm Tây trả lời, là thanh âm rầu rĩ vì bị chặn che kín.

Lâm Tây ở dưới chăn nghẹn vài giây, lại nhô đầu ra.

Thấy Giang Tục đứng dậy đi ra ngoài, Lâm Tây nhìn không được hỏi một câu: "Cậu đi đâu đó?"

Giang Tục cầm lấy thẻ phòng: "Tìm toilet."

"Trong phòng không phải cũng có sao?"

Giang Tục tắt đèn trong phòng, trả lời: "Không quen."

"..."

Giang Tục đi ra ngoài rất lâu, không biết có phải đi nặng không, mà thấy thời gian thật sự là có chút dài. Lâm Tây vốn đang mệt mỏi, càng nhìn lại càng chịu không nổi, một ngày này vừa mệt vừa lẩn qua lẩn lại khắp nơi, thân thể cũng mệt mỏi rồi. Trong bóng đêm, Lâm Tây vừa nhắm mắt, một thoáng chốc đã ngủ...

Cuối tháng mười một, thành phố vào đông đã lâu.

Giang Tục ở cửa sổ hành lang nhìn ra ngoài, gió thu lạnh lẽo đã làm một thành phố dồi dào sức sống, thổi mát chỉ còn cảnh tiêu điều. Con phố dưới các ánh đèn neon nơi các cửa hàng đã đóng cửa, sớm đã không còn tiếng động lớn rầm rĩ lúc ban sáng, chỉ còn mấy ngọn đèn đường yên tĩnh đứng lặng.

Dựa vào trước cửa sổ hồi lâu, lâu đến mức thần kinh đang lúc bị kích thích đều khôi phục lại bình tĩnh, mới một lần nữa trở lại phòng.

Không mở đèn, chỉ nhờ vào ánh trăng phân định phương hướng. Rón ra rón rén đi đến trước cửa sổ, nghĩ nghĩ lại sờ soạn đến bên giường.

Lâm Tây đã tiến vào mộng đẹp, phát ra hơi thở đều đều, không có một tia phòng bị.

Ánh trăng sáng phát họa rõ gương mặt bầu bĩnh của cô, là dáng vẻ độc nhất. Đang nhắm mắt, lông mi dài, giống hai phiến quạt nhỏ, che mờ vùng hốc mắt. Trong đầu tựa hồ còn hình ảnh lạnh lợi khi thức giấc.

Chóp mũi cao như một ngọn núi, dưới sống mũi, là đôi môi căng mọng của cô.

Trong bóng tối, tựa hồ đều có thể thấy được một chút màu đỏ của trái anh đào, luôn luôn quyến rũ anh.

Trong lúc ngủ mơ Lâm Tây nho nhỏ nói mơ. Giang Tục cúi xuống, nghe được thanh âm mềm mại ngọt ngào vang lên bên tai, mơ hồ lại rõ ràng.

Trong mộng cô một bộ nghiêm trang nói, "o meet you". Sau đó lại chép chép miệng, lời nói vô nghĩa vẫn chưa ngừng: "My name is Han Lumei. What" s you name"

Trong mơ hồ, dường như có nghe được một cái tên, nhảy mắt bắn thẳng vào lồng ngực anh.

Giang Tục đưa tay, vén vén mái tóc rối loạn của Lâm Tây, dịu dàng trả lời câu nói mơ của cô.

"o meet you. My name is Jiang Xu."

*****

Ngày hôm sau, sáng sớm Lâm Tây đã bị đánh thức rồi. Thời điểm mơ mơ màng màng thấy Giang Tục, không thể không nói, cô hoàn toàn là bị làm tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại hai ba phút, trí nhớ đêm hôm trước mới dần dần quay lại trong đầu. Xấu hổ liếc nhìn Giang Tục một cái, cũng may tựa hồ anh cũng không có dáng vẻ ngượng ngai.

Từ trong chăn chui đi ra, một luồng khí lạnh làm cô nhin không được run rẩy cả người. Nhưng khi thấy quần áo trên người vẫn hoàn hảo, Lâm Tây thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ở toilet tùy tiện dùng nước lạnh rửa mặt rồi chuẩn bị rời khỏi, lúc ra khỏi phòng, Lâm Tây quay đầu nói với Giang Tục: "Tôi đi trước, cậu ra trễ một chút, đừng người ta thấy chúng ta ra cùng nhau." Nói xong cô lại dặn một câu: "Tiền taxi và tiền phòng sẽ trả lại cho cậu, chuyện này cậu nhớ đừng nói ra đó."

Giang Tục vẫn là đáng vẻ đó, lạnh lùng neho mắt liếc cô một cái, không kiên nhẫn phát phát tay: "Đi đi."

Trở lại phòng ngủ ký túc, trong phòng ngủ chỉ còn Phó Tiểu Phuong, hai người còn lại đều có tiết sớm.

Lâm Tây một mặt u oán đứng trước giường Phó Tiểu Phuong, đứng một hồi lâu, Phó Tiểu Phuong vẫn còn ngáy khò khò như cũ, cuối cùng cô không thể nhin được lay tỉnh cô.

"... Cậu về rồi hả?" Phó Tiểu Phuong ngáp một cái thật to: "Sau cùng mình mới nhớ lại, hình như cậu quên mang ví tiền, lại điện thoại cho cậu, cậu tắt điện thoại, tối hôm qua cậu ngủ ở đâu?"

"Di động hết pin, ngủ ở khách sạn."

Phó Tiểu Phuong kéo kéo áo khoác bằng vải gai, tròng vào trên người. Cô trừng mắt nhìn Lâm Tây một cái: "Thì ra cậu còn có tiền, hại mình gấp muốn chết, nghĩ cậu không mang ví tiền, phải ngủ trên đường rồi."

"Đừng nói nữa." Lâm Tây không muốn nhớ lại ký ức xấu hổ đêm qua. Cô một mặt không vui: "Ngày hôm qua ở khách sạn còn gặp phải người mình muốn theo đuổi, cậu ta dẫn nữ sinh đi thuê phòng."

"Hả?"

"Đàn ông thật đúng là không đáng tin, chính cậu ta nói, mình thi được 550 sẽ làm bạn với mình, kết quả cậu ta căn bản là cùng bạn trung học lén phéng!"

Phó Tiểu Phuong từ trên giường ngồi dậy, lấy bàn chải đánh răng và cốc nước đi tới ban công, lúc đi vào lại quay đầu nhìn Lâm Tây một cái: "Lời nói kiểu này vừa nghe đã biết là từ chối, người bình thường cũng sẽ không tin."

"Hừ."

Ở phòng ngủ rửa mặt xong, Lâm Tây và Phó Tiểu Phuong thay quần áo, chuẩn bị đi ăn sáng.

Vừa ra đến trước cửa, Lâm Tây nhìn thoáng qua di động mới sạc pin, trên màn hình hiện lên mấy cuộc gọi nhờ của Hàn Sâm.

Phó Tiểu Phuong thấy tên trên màn hình, hỏi cô: "Không gọi lại sao?"

"Không muốn lãng phí tiền điện thoại."

"Cậu được lắm."

Hai người mới từ phòng ngủ đi ra, còn chưa đi được hai bước, đã thấy dưới tang cây hai mươi mấy năm tuổi, một người đang đen mặt đứng đó - - Chính là Hàn Sâm.

Lâm Tây vòng cánh tay Phó Tiểu Phuong, cau mày dừng bước.

"Hàn đại gia, ngài lại tìm tôi có chuyện gì đây?"

Hàn Sâm mang một thân áo da đen, hơi thở lưu manh lộ ra ngoài, một đôi lông mày hiển lộ rõ ràng tính khí ác liệt của chủ nhân. Cậu tròn tròn mắt nhìn chăm chăm lâm tây, một mặt đáng vẻ hưng sư vấn tội.

"Hôm qua cậu không về phòng hả?"

Lâm Tây không ngờ chuyện này lại truyền đến tai Hàn Sâm nhanh như vậy, lập tức phần nộ quay đầu nhìn về phía Phó Tiểu Phuong, một mặt sát ý.

Phó Tiểu Phuong giơ hai tay kêu oan: "Lần này thực sự không phải mình, mình còn chưa kịp nói!"

"Cậu thực sự không trở về phòng ngủ?" Giọng Hàn Sâm bỗng chốc cất cao lên hai độ, cậu tức giận đi qua đi lại, quả thực giống một người chồng đi công tác về nhà, phát hiện vợ ở bên ngoài.

"Hôm nay người khác nói với tôi nhìn thấy cậu đi ra từ khách sạn, tôi còn không tin!" Hàn Sâm càng nói càng tức giận: "Lâm Tây cậu nói một chút, cậu mới bao lớn? Đã học kiểu đi đêm không về rồi hả? Cậu..."

Hàn Sâm lại trừng mắt, thờ hồng học giáo huấn: "Có phải cậu học mấy cô gái kỳ quái kai, cái gì mà đi thuê phòng với người khác không?"

Lâm Tây cảm thấy cậu ta càng nói càng thái quá, nhin không được ngắt lời: "Tôi có liên quan gì tới cậu sao?"

Hàn Sâm nghe được lời này của Lâm Tây, cảm phần đầy mặt, xắn tay áo: "Là ai? Nói tên ra, ông đây muốn đánh chết hẳn!"

"..." Thấy Hàn Sâm nhảy lên nhảy xuống ở đây, Lâm Tây toàn bộ quá trình vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, hồi lâu, rốt cục cô không thể nhịn được nữa.

"Hàn Sâm, có phải cậu diễn sâu quá rồi không?"

...

Lâm Tây một buổi tối không trở về phòng ngủ rất nhanh đã bị Hàn Sâm huyền não làm không ít người biết. Cậu ta hoàn toàn một bộ dáng vẻ chó điên, tuyên bố muốn đưa gian phu đi "Thuê phòng" với Lâm Tây đến Tây Thiên, khiến cho hiện tại mọi người nhìn lâm tây, như nhìn Phan Kim Liên.

Lâm Tây đã bóp chết trái tim cậu ta rồi.

Hàn Sâm nháo lớn như vậy, Lâm Minh Vũ cũng biết chuyện này.

Buổi tối, Lâm Minh Vũ gọi Lâm Tây vào sân thể dục, nói muốn nói chuyện với cô.

Hơn năm giờ chiều, cô không tình nguyện đến sân thể dục. Trên sân thể dục có bạn học đang huấn luyện và rèn luyện thân thể, Lâm Tây ở góc xa kếp thấy được Lâm Minh Vũ, phát hiện anh không chỉ gọi cô, còn gọi Giang Tục.

Cách đêm qua tối giờ đã tám tiếng, đây là lần đầu tiên lâm tây thấy Giang Tục. Trên người anh mặc một bộ áo lạnh màu đen bạc, mái tóc ngắn ngắn, nhìn qua thập phần tràn đầy tinh thần.

Người đã đến đông đủ, Lâm Minh Vũ từ xa kếp nhảy xuống, một bộ tư thái anh hai.

"Tốt lắm, hiện tại đều ở đây, tôi xử lý một chút chuyện đêm qua của hai người."

"... Có phải anh lại nghe mấy tin đồn bậy bạ gì nữa rồi không?"

Không biết Lâm Minh Vũ định làm gì, Lâm Tây miễn cưỡng ngẩng đầu, còn chưa kịp khinh bỉ anh, đã thấy anh không hề nói trước, "Bụp" một quyền trực tiếp vung lên mặt Giang Tục rồi...

Hai tay Lâm Tây vốn nhét vào túi, vừa thấy tình cảnh này, vội tiến lên giữ chặt Lâm Minh Vũ: "Anh làm gì vậy! Anh điên rồi sao!"

Lâm Minh Vũ hai mắt đỏ bừng, vẻ mặt oán giận: "Giang Tục, tôi xem cậu như an hem tốt, cậu con mẹ nó ngủ với em gái tôi!"

Trước mắt một mảnh hỗn loạn, Lâm Tây ngẩng lại cảm thấy rất có lỗi, lại vội đỡ Giang Tục lên. Thấy trên gương mặt trắng trẻo của Giang Tục, bị Lâm Minh Vũ đánh ra một dấu đỏ, Lâm Tây cũng nhin không được có chút đau lòng. Gương mặt xinh đẹp như vậy, sẽ không bị hủy dung chứ.

"Lâm Minh Vũ, sao anh mạnh tay như vậy!"

Lâm Minh Vũ hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Tây một cái, sau đó lại đến gần Giang Tục. Vẫn hùng hổ như cũ: "Tôi nói cho cậu biết, cậu dám không chịu trách nhiệm, ông đây đánh chết cậu!"

Lâm Tây thấy Lâm Minh Vũ hiểu lầm, đang chuẩn bị giải thích, người còn chưa kịp bước lên, trước mặt đã có một cánh tay chặn lại, Lâm Tây kinh ngạc nhìn về phía chủ nhân cánh tay.

Chỉ thấy Giang Tục lấy mu bàn tay lau khóe miệng một chút, ánh mắt thâm trầm mang theo vài phần chắc chắn.

"Tôi sẽ phụ trách."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Lâm Tây bị một màn trước mắt làm cả kinh đến một câu cũng nói không nên lời rồi.

Xin hỏi, Giang Tục đến cùng là đang nói hươu nói vượn gì vậy?

Lâm Tây mắt tròn nhìn Lâm Minh Vũ, cùng cái người mặt nghiêm nghị Giang Tục, cảm thấy khung cảnh này thật sự có chút nói không nên lời.

"Đợi một chút." Lâm Tây lập tức ngăn cản tình thế phát triển thêm, nghiêm túc hỏi Lâm Minh Vũ: "Cái gì bọn em cũng chưa làm, thì phụ trách cái gì?"

Lâm Minh Vũ nghi hoặc nhìn Lâm Tây, lại quay đầu nhìn Giang Tục một cái, cuối cùng quay đầu nắm bả vai Lâm Tây: "Em gái ngốc của anh, đừng ngượng ngùng, nói thật, anh trai làm chủ cho em!"

"Thần kinh." Lâm Tây bắt đầu nhìn về phía Lâm Minh Vũ, giải thích nói: "Tối hôm qua hai bọn em về phòng ngủ trễ, Giang Tục giữ em lại ngủ một đêm, bọn em cái gì cũng không xảy ra."

Lâm Minh Vũ vẫn là đáng vẻ không tin, lại hỏi: "Thật sự cái gì cũng chưa xảy ra?"

"..." Lâm Tây quả thực hết chỗ nói rồi: "Thật!!"

Thấy vẻ mặt Lâm Tây kiên định, Lâm Minh Vũ lúc này mới tin lời Lâm Tây nói, tầm mắt lại chuyển sang Giang Tục, đánh anh một cái: "Tôi muốn cậu phụ trách cậu đáp ứng ngay? Có phải cậu chột dạ không?"

Giang Tục khẽ nhú mày, vẻ mặt trịnh trọng, cuối cùng dừng một chút mới nói: "Những lời đồn đãi đó, tôi sẽ phụ trách."

Lâm Tây, Lâm Minh Vũ: "..."

Bị Lâm Minh Vũ làm ầm ĩ xong, Lâm Tây cũng đói bụng. Cô thô lỗ đẩy Lâm Minh Vũ một cái, giáo huấn nói: "Anh là người rùng sao? Không phân tốt xấu đã đánh người? Còn không giải thích?"

Giang Tục lại khôi phục đáng vẻ cao lãnh bình thường, đứng ở bên cạnh không động, không nhúc nhích.

Lâm Minh Vũ xấu hổ nhìn Giang Tục một cái, ngượng ngùng nói: "Cũng phải, ngẫm lại với gương mặt và dáng người này của Lâm Tây, nhìn cũng rất mất hứng thú, cậu cũng sẽ không thể đói bụng ăn quăng như vậy."

Lâm Tây lạnh lùng nheo mắt liếc Lâm Minh Vũ một cái, đi lên đá một đá, hung hăng dẫm lên chân anh.

"Ai ôi - -" Lâm Minh Vũ ôm chân kêu đau.

Khóe miệng Giang Tục gợi lên mỉm cười.

Lâm Minh Vũ thấy Giang Tục nở nụ cười, vội thừa thắng xông lên: "Lão Giang, nếu không một bữa cơm xóa hết thù hận?"

Lâm Tây và Giang Tục cùng nhau nhìn anh khinh bỉ.

Ba người vừa đi vào căn tin. Lâm Tây liếc mắt đã nhìn thấy Lục Nhân Già và cô bạn trung học của cậu, đang cùng nhau ăn cơm. Có lẽ cậu vừa mới lấy cơm ở quầy, nhẹ đặt lên bàn, lại rất săn sóc lấy đôi đũa cho cô bạn kia. Hai người ăn ý nhìn nhau cười, nhìn qua rất ngọt ngào.

Lâm Tây tận mắt nhìn thấy một màn này, tim như bị nhéo một cái.

Lâm Minh Vũ và Giang Tục không phát hiện Lâm Tây dừng bước, lập tức vào căn tin, Lâm Tây ngược lại đi đến trước bàn Lục Nhân Già.

"Có rảnh nói chuyện chút không?" Lâm Tây hỏi.

"..." Lục Nhân Già và cô bạn học liếc nhau một cái, sau khi được đồng ý thì gật gật đầu: "Có thể."

Cửa căn tin người đến người đi, Lục Nhân Già hỏi Lâm Tây: "Cần đến chỗ khác không?"

Cô bạn trung học này của cậu luôn luôn như có như không, chú ý chỗ hai người, Lâm Tây ngẫm lại, lắc lắc đầu: "Cứ ở đây."

Vừa dứt lời, một cổ xấu hổ nhàn nhạt dâng lên giữa hai người, Lâm Tây nhìn Lục Nhân Già, Lục Nhân Già nhìn cô. Hồi lâu, Lâm Tây đánh vỡ trầm mặc giữa hai người.

"Có thể nói với tôi đã xảy ra chuyện gì không, để tôi biết sao mình lại chết?"

Ánh mắt Lục Nhân Già phẳng lặng, tựa hồ là giống như đang đợi Lâm Tây hỏi, bình tĩnh trả lời: "Hiện tại tôi có bạn gái rồi." Hắn xem xét nhìn Lâm Tây, lại bồi thêm một câu: "Không phải cậu cũng có đối tượng rồi sao? Giang Tục so với tôi ưu tú hơn."

Lục Nhân Già dùng một mặt không phục nói lời này, Lâm Tây cảm thấy giống như có một mũi tên bắn trúng đầu gối cô.

Cũng không quản tâm tình Lâm Tây, Lục Nhân Già còn tại hất một chén thức ăn cho cún: "Ngày hôm qua tôi thắng trận đấu, mọi người cùng nhau chúc mừng cho tôi, cô ấy uống say sau đó thổ lộ với tôi, tôi cảm thấy chúng tôi tương đối thích hợp, nên đồng ý."

Lâm Tây nhớ tới chuyện gặp được bọn họ ở khách sạn, nghĩ rằng Lục Nhân Già này cũng không phải người tốt gì, vừa ở cùng nhau đã đi mượn phòng, còn nói với về đương nhiên như vậy.

Lâm Tây khó chịu nhíu mày: "Vậy sao cậu còn nói nếu tôi thi được 550 điểm sẽ làm bạn với tôi?"

"Là làm bạn." Lục Nhân Già nói: "Lời này đến bây giờ vẫn có hiệu lực như cũ."

Em gái cậu đó, còn thiếu người bạn như cậu sao! Cô muốn đích thị là bạn trai đó!

Lâm Tây một mặt khó chịu, lại không phản bác, chỉ có thể bực tức rời đi.

Một lần nữa chen chúc tới phía sau Lâm Minh Vũ xếp hàng mua cơm. Lâm Minh Vũ tự nhiên hỏi một câu: "Em đi mua cái gì rồi?"

Lâm Tây buồn bực bắt lấy cánh tay anh: "Mời em ăn món xào đi."

Lâm Minh Vũ lập tức nắm chặt miếng cơm, không suy nghĩ đã cự tuyệt: "Sao anh phải mời?"

Lâm Tây trừng anh: "Anh không phải là anh của em sao?"

"Lúc này xem anh là anh rồi hả? Cút đi." Lâm Minh Vũ ghét bỏ lắc lắc cánh tay, lâm tây không thả ra, anh cúi đầu tức giận nói: "Anh không có tiền, em cũng không phải không biết, tháng này tiền sinh hoạt đều trả nợ rồi. Hơn nữa, vì sao muốn anh mời em ăn cơm chứ? Anh là người đang thất tình!"

"Em thâm hại hơn được chưa!" Lâm Tây một mặt biểu cảm uất ức: "Em yêu cũng chưa yêu đã thất tình rồi!"

"Phụt."

Hai người đang đau khổ dây dưa, thì nghe thấy phía sau nhàn nhạt một tiếng cười vang lên.

Giang Tục không biết lúc nào cũng đã đi tới. Trên mặt anh còn mang theo dấu đỏ bị Lâm Minh Vũ đánh, giờ phút này khoe miệng còn có chút sung, trong đôi mắt đậm đậm mang theo chút ý cười, thêm một hơi thở khói lửa nhân gian.

"Giang Tục, cậu không có tính người!"

Giang Tục không để ý tới hai anh em họ Lâm lên án, chỉ phát phát tay: "Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Món xào." Giang Tục cười nhẹ: "Tôi mời."

*****

Hai anh em họ Lâm khi ở chung vẫn luôn cãi nhau nhưng giờ đã hòa thuận. Lâm Tây rõ ràng đã rất uể oải, Lâm Minh Vũ cũng không muốn cãi nhau nữa.

Điều này làm cho lâm tây không khỏi không cảm khái, quả trứng thối này thật sự không có gì tốt!

Trước mặt nhiều thức ăn như vậy cũng ngăn không nổi cái miệng của anh, anh một mặt hưng phấn: "Mau, nói một chút, sao em còn chưa yêu đương đã thất tình rồi hả? Cái cậu khoa Anh Ngữ từ chối em rồi hả?"

Lâm Tây buồn bực ăn cơm, đắm chìm trong nỗi bi thương, u oán trả lời: "Cậu ta đang tìm hiểu bạn trung học của cậu ta."

"Ha ha ha ha ha ha ha ha..."

Trong tiếng cười ma quái của Lâm Minh Vũ, Giang Tục như có đăm chiêu nói một câu: "Là cô ta."

Lâm Tây ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi: "Cậu biết hả?"

"Trận đấu hôm qua đừng phải." Về mặt Giang Tục không có gì biến hóa, chỉ giật giật môi: "Còn rất lẳng mạn."

"Gi?"

"Điểm thuyết trình của cô ta cao nhất, nhưng không trả lời câu hỏi, nhường tên khoa Anh Ngữ kia thắng."

Lâm Tây không nghĩ đến đây còn có thêm chuyện như vậy, ai oán đăm đăm cái bàn: "Vì sao! Người khác đóng phim thần tượng, tôi ngay cả người qua đường Giáp cũng cần không nổi..."

Lâm Minh Vũ nghe xong lời Giang Tục nói, lại là một trận cười nhạo, cuối cùng thấy sắc mặt Lâm Tây không tốt lắm mới dừng lại. Anh vỗ vỗ vai Lâm Tây: "Không ngừng cố gắng, đừng từ bỏ, có thể gặp được người mù quáng!" Lâm Minh Vũ nói xong lại bồi thêm một câu: "Nếu không để ý xem trong đội bóng rổ của anh, giới thiệu cho em?"

Lâm Minh Vũ đang muốn mở máy hát, trong chén trước mặt đột nhiên thêm một đồng ót xanh thịt băm, thịt băm có mấy miếng, ót xanh thì một chén lớn

- - là Giang Tục "Thân thiết" gấp tới.

Anh còn ôn hòa dặn dò: "Ăn nhiều một chút, tốt cho cơ thể."

Lâm Minh Vũ tròn mắt nhìn anh, rất nhanh đã quên bản thân muốn nói gì, luống cuống tay lựa bỏ ớt xanh ra: "Quái gì vậy - - Sao nhiều ớt xanh như vậy, đáng ghét..."

*****

Ăn com chiều trở về phòng ngủ, Lâm Minh Vũ trước tiên liền vọt vào ban công đánh răng. Người anh cao lớn sức ăn cũng nhiều, thật sự không kiêng ăn, ngoại trừ ớt xanh.

Tên vương bát Giang Tục này, mỗi ngày tiểu lý tàng đao, không chinh người thì không thoả mái mà. Lâm Minh Vũ vừa đánh răng vừa mắng, mắng mắng, đột nhiên dừng lại, vội súc miệng xong đi vào phòng ngủ.

Lúc này Giang Tục đang ngồi ở bàn của anh, theo thói quen mở máy tính ra. Tiếng khởi động máy quen thuộc vang lên, rất nhanh đã mở máy xong.

Mặt Giang Tục phản chiếu trên máy tính, khoe miệng xanh tím nhìn qua càng thấy ghê người.

Lâm Minh Vũ tìm tìm kiếm kiếm thuốc trong ba lô, cuối cùng tìm ra một lọ cồn iod, "Bóp" một tiếng đặt trên bàn Giang Tục.

"Chuyện hôm nay tôi hơi kích động." Lâm Minh Vũ ngẫm lại trận rối loạn này, cũng là có chút ray rức trong lòng.

Giang Tục nhẹ nhàng băng quơ xua tay: "Không có gì."

Được Giang Tục bỏ qua, Lâm Minh Vũ cũng không rời đi. Anh khoanh tay, có thâm ý khác nhìn Giang Tục, lông mày hưng phấn mà giật giật.

Giang Tục rất nhanh phát hiện anh không thích hợp, nhú nhú mày: "Còn có việc gì sao?"

Lâm Minh Vũ ý vị thâm trường nhìn chằm chằm Giang Tục, không bỏ lỡ mỗi một biểu cảm trên mặt anh.

"Tôi phát hiện, chuyện gì cậu cũng không thêm đề ý, chỉ có đối với Lâm Tây, có chút chú ý quá đáng đó?" Giọng điệu này, có chút ý vị thâm trường.

Tay nắm chuột của Giang Tục tạm dừng một giây, biểu cảm trên mặt không có gì biến hóa như trước, ánh mắt cũng là nhàn nhạt như vậy.

"Giang Tục, tôi nói này, Lâm Tây ngốc, nhưng tôi cũng không ngốc." Lâm Minh Vũ nói: "Cậu nói thật với tôi, có phải cậu đề ý con bé rồi không?"

Giang Tục vẫn không nói chuyện, cũng không đề ý Lâm Minh Vũ. Vốn Lâm Minh Vũ có chút hưng phấn khi phát hiện cũng có chút không xác định, anh thử tính còn nói: "Tôi cũng không phải anh trai không phân phải trái, nếu cậu thật sự thích con bé, chỉ cần cậu kêu tôi một tiếng "Anh", làm anh lớn, tôi khẳng định sẽ tạo cơ hội cho cậu..."

Hai chữ "Tiếp xúc" Lâm Minh Vũ còn chưa nói xong, bên tai đã truyền đến thanh âm kỳ dị.

"Anh."

Sáng khoái đến mức Lâm Minh Vũ không nói nên lời.

*****

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Tin đồn về Lâm Tây, bị truyền càng ngày càng không yên, làm Phó Tiểu Phương cũng nhịn không được bắt đầu tò mò lên, làm tây vừa trở về phòng ngủ, Phó Tiểu Phương lập tức vây quanh cô, "Đến cùng cậu cùng ai đi thuê phòng rồi?" Cô nhớ tới đáng về tào bạo của Hàn Sâm: "Minh nghe người ta nói, Hàn Sâm làm ầm lên, nhất định phải tìm được người này."

"Đã nháo thành như vậy rồi sao, cậu còn hỏi mình, muốn mình xui xẻo hả?" Lâm Tây nghĩ, toàn bộ thế giới đều đang "Bắt gian phu", Lâm Minh Vũ cũng đã biết, Phó Tiểu Phương này là người hay bắt quái sao có thể không biết?

"Không hỏi cậu thì hỏi ai, không phải cậu đi thuê phòng à?" Phó Tiểu Phương một mặt cười xấu xa đi qua: "Thực sự là cậu à? Mình còn nghĩ cậu đi thuê một mình. Đến đến đến, cậu nói nhỏ với mình, mình cam đoan không nói cho Hàn Sâm, mình đoán nếu nói cho Hàn Sâm, cậu ta sẽ đi giết người mất."

Lâm Tây không biết bên ngoài truyền đến loạn thất bát tao, thế nhưng không có truyền ra "Gian phu" của cô?

"Cho nên đến cùng lời đồn này truyền thế nào?"

"Có người nói cậu cùng một ông già, có người nói cậu cùng một giảng viên trong trường, còn có người nói là với mình..." Nghĩ vậy, Phó Tiểu Phương một mặt không biểu cảm nói: "... Bị điên hết mà, cùng với mình còn cần đi khách sạn sao?"

"A..." Lâm Tây không nghĩ tới thì ra lời đồn đãi là như vậy, nhất thời cũng có chút kinh ngạc.

Sao Lâm Minh Vũ lại biết là Giang Tục?

Lâm Tây vội chạy đến lấy di động trên giường, thuận miệng trả lời có lệ với Phó Tiểu Phương: "Không ai hết, một mình mình đi."

...

Nằm trên giường gửi tin nhắn cho Lâm Minh Vũ: 【Làm sao mà anh biết em ở cùng Giang Tục? 】

Một phút sau, Lâm Tây nhận được tin của Lâm Minh Vũ.

【 Em đi thuê phòng với người ta, vừa lúc cậu ta cả đêm không về. Ban ngày hai người còn đi cùng đến một cuộc thi, đến thăm từ gà mờ còn biết, cảm ơn. 】

Lâm Tây nhìn lời giải thích như vậy, nhất thời rạng rỡ.

Vốn cho rằng toàn bộ thế giới đều biết cô và Giang Tục, trên đường trở về còn đang suy nghĩ, về sau trong trường học sẽ hỗn loạn thế nào? Hiện tại mới biết được thì ra là có chuyện như vậy, tâm tình Lâm Tây nháy mắt trở nên tốt hơn.

Cô nhấn nhấn bàn phím chiếc Nokia, lại soạn một tin nhắn, gửi cho Lâm Minh Vũ: 【 Loại chuyện này truyền ra ngoài, thanh danh của con gái rất quan trọng. 】

【 Em còn có thanh danh sao? Lâm Kim Liên? 】

Lâm Tây: 【 ... 】

****

Hàn Sâm chọc cho Lâm Tây trận tai họa "Thuê phòng" này, cuối cùng bởi vì không có "Chứng cứ", rất nhanh đã không giải quyết được gì rồi. Cho nên, "Tin đồn" không biết ở đâu tới này, cũng không tới phiên Giang Tục phụ trách, phỏng chừng hẳn là anh rất vui mừng.

Cuộc sống của Lâm Tây sau đó rất bình thường, nên lên lớp thì lên lớp, nên học tập thì học tập. Cấp bốn tuy không cần thi 550 điểm, 425 điểm cũng muốn đạt được.

Nếu Lâm Tây thật sự hai mươi tuổi, 425 điểm đối với cô mà nói khả năng sẽ không quá gian nan, thật đáng tiếc là cô ba mươi tuổi, vốn đã ra đi làm lâu rồi, qua nhiều năm như vậy, sớm đã quên gần hết rồi.

Năm 2006 cuộc thi cấp bốn rất vô nhân đạo rơi vào đêm Giáng Sinh. Phó Tiểu Phương nói đã an bài rất tốt. Thi tốt thì buổi tối đi cuồng hoan, thi kém thì buổi tối đi mua say.

Thời gian này trùng hợp, làm cho mọi người một bên chuẩn bị đêm giáng Sinh, một bên chuẩn bị thi tiếng Anh, có thể nói là rất ngược tâm.

Đang lúc việc học tập lên cao điểm, Phó Tiểu Phương đột nhiên mang theo vài cuộn len về phòng ngủ, làm Lâm Tây phát hoảng.

"Cậu đây là muốn làm gì?"

Phó Tiểu Phương lấy kim đan len, gõ đầu Lâm Tây một cái: "Mua đương nhiên là chuẩn bị đan, chẳng lẽ lấy ra ăn hả?"

"Sao đột nhiên làm mấy chuyện như vậy, cậu tìm được đối tượng?"

Phó Tiểu Phương dùng kim đan quấn mấy vòng len, một mặt biểu cảm bất đắc dĩ: "Giúp Đan Hiểu, cô ấy đan khăn choàng cổ cho người trong lòng, không phải lễ Giáng Sinh sắp đến sao."

"Đan Hiểu?" Lâm Tây như có đăm chiêu: "Cô ấy muốn tặng Giang Tục?"

Phó Tiểu Phương khiếp sợ tròn tròn mắt: "Sao mà cậu biết?"

Lâm Tây xì một tiếng, nghĩ, đương nhiên là cô biết.

"Đoán, không phải mọi người đều thăm mền Giang Tục sao?"

"Cậu thật đúng là đoán đúng rồi." Phó Tiểu Phương từ trong ba lô lấy ra hai cây kim đan dự phòng ném cho Lâm Tây: "Cùng nhau đan, một người làm rất mệt rồi."

Lâm Tây giờ hai cây kim đan thập phần mê mẩn: "Mình đan cho ai?" Cô nhìn Phó Tiểu Phương từ trong đồng len lấy ra mấy cuộn len màu xanh nhạt ra nói: "Nếu không thế này đi, mình đan mũ khăn đầu cho Lâm Minh Vũ, mùa đông, cái đầu bóng lưỡng của anh ấy khẳng định rất lạnh."

"... Cậu là nói mũ..."

Sau đó theo Phó Tiểu Phương đan đan dệt dệt, kết quả lâm tây quả thực đan rất tốt.

Một bên xem tivi một bên đan khăn trùm đầu cho Lâm Minh Vũ - - à không, là mũ.

Không biết có phải vừa học tập lại vừa đan khăn trùm đầu đến mệt mỏi không, Lâm Tây mỗi ngày đánh răng đều bị chảy máu, lợi bên phải sưng lên hoàn toàn không thể đụng vào, cả khuôn mặt đều bắt đầu có chút không đối xứng rồi.

Thật vất vả có một ngày Lâm Minh Vũ không cần đến đội bóng rổ luyện tập vốn hẹn anh học bồ túc, kết quả một cú điện thoại nói không đến. Bất quá cũng không biết là anh dùng phương pháp gì thu phục Giang Tục, anh cư nhiên đáp ứng sẽ dạy Lâm Tây mười ngày.

Vì có thể một lần thi qua cấp bốn, không lại lãng phí tiền báo danh, Lâm Tây cũng chẳng quan tâm cái khác, có người dạy thì thành thật học thôi.

Theo thời gian tới gần đông chí, thành phố này càng ngày càng lạnh, đại học C nằm ở vùng ngoại thành có nhiều hồ nước, càng làm trong gió nhiều thêm hơi lạnh. Gần đây sinh viên đến thư viện càng ngày càng nhiều, so với ở trong phòng ngủ bọc chăn học tập, thư viện hiển nhiên càng thoải mái hơn, bởi vì mỗi ngày đều sẽ mở điều hòa.

Lâm Tây chiếm một bàn trong góc, dù sao ông Phật lớn Giang Tục này, làm nhiều người chú ý. Tiểu lâu la giống Lâm Tây, đương nhiên là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Áo bông vắt trên ghế dựa, thư viện ấm áp, làm Lâm Tây gần đây luôn mỗi một có chút bối rối, nhưng mà răng đau lại phảng phất như một bàn tay vô hình, bắt lấy thần kinh cảm giác đau của cô.

Khăn quàng cổ sợi len lông cừu và áo bành tô màu xám của Giang Tục cũng treo trên ghế dựa, bởi vì cần học bồ túc, ghế hai người thật sự rất gần, hai bộ đồ cũng giống như rúc vào nhau. Cự ly thân mật.

"..."

"Từ đơn nhiều như vậy, không có khả năng đều nhớ, từ căn bản có thể nhớ, liên hệ với câu dưới đại khái có thể đoán được nghĩa..."

Giang Tục hơi hơi nghiêng đầu, ba phần tư gương mặt là góc độ đẹp nhất, đến độ cong lông mày đều tựa hồ mang theo chút dịu dàng. Đôi môi lúc đóng lúc mở khi nói chuyện. Lâm Tây cố chống đỡ tinh thần nghe anh nói nói, trước mắt đều tựa hồ có chút hoảng hốt.

Giọng của anh không cao không thấp, vừa khéo làm Lâm Tây có thể nghe, anh nghiêm túc giảng các từ căn bản và chút bí quyết làm mẹo.

Lâm Tây dùng tay trái ôm lấy má phải, tay phải nghiêm túc ghi nhớ trọng điểm Giang Tục nói.

Giang Tục thấy trên trán lâm tây đều toát ra một ít mồ hôi lạnh, môi cũng càng ngày càng trắng, nướng mảy, buong bút xuống.

"Không thoải mái?" Thấy Lâm Tây luôn luôn ôm mặt, lại hỏi: "Khoang miệng bị loét?"

Lâm Tây cảm thấy dây thần kinh bên mặt phải như bị kéo ra, nói chuyện đều khó chịu: "Hình như là lợi có chút nhiễm trùng." Nói xong, lại "Tê tê" hút hai ngụm khí lạnh.

"Đau thành như vậy, cũng không có cách nào khác chuyên tâm học được."

Giang Tục buông bút, đóng sách, lấy đồ của lâm Lâm Tây nhét hết vào trong ba lô.

Lâm Tây thấy Giang Tục phải đi, vội bịt mắt ngăn cản anh: "Đừng đi, Giang Tục, tuy tôi bị đau răng, nhưng sẽ chuyên tâm học, tôi còn có thể học được." Sợ Giang Tục không tin, ánh mắt Lâm Tây kiên định lại nói thêm một câu: "Giang Tục, tôi thật sự thật nghiêm túc học."

Giang Tục trầm mặc mang áo bành tô vào, lại lấy áo bông của Lâm Tây đưa tới: "Đi khám bệnh trước." Giang Tục cúi đầu nhìn nhìn má phải Lâm Tây: "Đều sưng thành cá nóc rồi."

Lâm Tây vừa nghe Giang Tục không phải đi, lúc này mới yên lòng bắt đầu mặc áo...

Phòng y tế của trường học chỉ có một nha sĩ, bởi vì Lâm Tây xuất hiện, nha sĩ không thể không chậm hoãn thời gian tan tầm. Lúc ông khám cho Lâm

Tây tuy rằng có chút đáng về mặt hứng, thái độ vẫn rất ôn hòa, kêu Lâm Tây đừng ngượng.

Chụp phim mới biết được, thì ra lợi sưng thành như vậy là mọc răng khôn, răng khôn mọc ở tận bên trong cùng, khó trách sưng lên Lâm Tây cũng không phát hiện.

Kê chút thuốc, hẹn trước thời gian nhổ răng, lúc Lâm Tây trả tiền phòng thu tiền có chút đau lòng, khám răng đúng là đắt.

Rời khỏi phòng khám của trường học, đã tới bảy giờ rồi. Lâm Tây một tay bịt mắt một tay mang theo thuốc, cũng là một đáng về chặt vật.

"Năm nay không biết có phải bị thủy nghịch không? Luôn phải đi bệnh viện." Lâm Tây ảo não ngẩng đầu: "Cảm ơn cậu Giang Tục, lại đi khám bệnh cùng tôi rồi."

Giang Tục không nói chuyện, chỉ mang ba lô giúp Lâm Tây, cùng cô đi về phòng ngủ.

Cây cối trên đường bị khô trơ trụi vì thời tiết, trên đất đầy lá rụng, toàn là lá khô, đạp một cái đã nát vụn, phát ra thanh âm "Đồm đồp".

Gió lạnh suru suru thổi, lạnh thấu xương, Lâm Tây bởi vì đau, luôn luôn đỏ chút mồ hôi lạnh, lúc này bị thổi như vậy, lạnh đến rớt cổ.

"Lạnh hả?" Giang Tục hơi nhú mày nhìn Lâm Tây một cái.

Giọng nói dịu dàng, giống tiếng gió ngậm khẽ bên tai. Lâm Tây vội lắc lắc đầu: "Không có."

Nói xong, lại bị gió lạnh run run một chút.

Giang Tục nhấp máy môi, dừng bước, anh lấy khăn choàng cổ vàng nhạt xuống, chậm rãi đến gần Lâm Tây.

Khi anh cúi đầu nhìn Lâm Tây, khẽ nhú mày. Lâm Tây thấy anh tới gần, theo bản năng lui về sau một bước, bị khăn choàng cổ trên tay Giang Tục quấn chặt.

Động tác của Giang Tục rất chậm cũng rất nhẹ nhàng, vốn là muốn choàng khăn lên cổ cô, vừa muốn vòng quanh lại thay đổi chủ ý, đổi thành trùm lên đầu Lâm Tây, chính là kiểu trùm đầu của bà ngoại.

Lâm Tây đau răng, vô lực nhìn Giang Tục một cái: "Làm gì?"

Giang Tục mỉm môi cười khẽ, giọng điệu đương nhiên: "Không phải cậu sợ người khác nhìn thấy sao? Như vậy sẽ không biết cậu là ai rồi."

Kỳ dị như vậy, rõ ràng càng hấp dẫn tầm mắt người khác đó sao?

Vừa quấn lên, đã có mấy người đi đường ghé mắt nhìn cô rồi. Lâm Tây trừng mắt, người có hơi chút suy yếu, kéo hai lần không được, theo cậu ta vậy. Không thể không nói bao trùm đến khó coi, nhưng như thế này thật sự là một chút cũng không bị gió lùa, rất ấm áp.

"Cảm ơn." Lâm Tây lúng ta lúng túng nói.

Giang Tục lại đi bên cạnh Lâm Tây, nhẫn nại dặn cô: "Mấy ngày nay ăn cháo, nhớ thời gian hẹn đi nhổ răng."

Lâm Tây cách khăn quàng cổ bịt mắt, hừ hừ hai tiếng: "Biết rồi."

Giang Tục quay đầu nhìn cô một cái, tựa hồ lơ đãng hỏi một câu: "Muốn tôi đi cùng không?"

"Không cần." Lâm Tây xua tay: "Chuyện đâm máu này, tôi tìm Lâm Minh Vũ đi cùng."

Giang Tục nhú mày, không dị nghị "Ừ" một tiếng.

Hai người đi cách nhau, đi vào đường nhỏ chỗ vườn trường, phía trước là dãy lầu phòng học sáng đèn, có người ở bên trong lên lớp. Theo dãy lầu về phòng ngủ, có một đám người bên hồ nước, qua cầu, lại có hai toà núi nhỏ, là Thánh Địa giành cho các cặp đôi trong trường.

Giờ phút này hai người một đường đi tới, ngoại trừ trên đường đi có vài người lướt qua, mấy cặp đôi trên đường nhỏ đều không có. Thời tiết rất lạnh, hôm nay lại nổi lên gió bắc, ở bên ngoài thật sự là một loại tra tấn, các cặp đôi cũng không đi ra phát thức ăn cho chó rồi.

Lâm Tây bịt mắt, đột nhiên nhớ tới khi lướt weibo, người khác miêu tả về răng khôn.

"Nghe nói, người mọc răng khôn sẽ đại biểu cho việc dậy thì xong, đúng không?"

Giang Tục nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Tây: "Hả?"

"Tôi hiện tại mọc răng khôn, có phải chứng minh tôi sẽ không bao giờ cao thêm không? Dựa vào gì chứ, tôi còn nghe nói, sẽ tăng lên một mét bảy lăm, sẽ đi dự thi Victoria secret!" Lâm Tây nói xong, đau buồn: "Tôi còn chưa làm gì, cái gì cũng trải qua, thế nào lại như vậy?"

Đến đây, tôi đã viết xong chương này, cảm ơn các bạn đã đọc, nếu có bất kỳ ý kiến đóng góp, xin vui lòng để lại bình luận, tôi sẽ cố gắng cải thiện.

Đuối trước đen chet cùng không mọc răng khôn, đời này thế nào mới 20 tuổi đã mọc? Lâm Tây van con lại nhai, nơi nơi, đột nhiên cô đứng bước.

Giang Tục không biết cô lại bị giựt kinh phong gì, cũng dừng lại theo cô, có chút nghi hoặc hỏi: "Sao thế?"

Lâm Tây một mặt không cam lòng ngẩng đầu nhìn Giang Tục: "Cái đó, Giang Tục... Cậu có thể cho tôi mượn ôm một chút không?"

Bên tai là gió bắc bị phản gào thét vu vù, giống như tâm tình Lâm Tây lúc này.

Trước mắt Giang Tục không biết có phải bị cô dọa không, bình thường ánh mắt nhìn thâm tàng bất lộ, giờ phút này cũng có vài phần đại ra. Tim anh đập mạnh và loạn nhịp nhìn chằm chằm lâm tây hồi lâu, mới chần chờ hỏi cô: "... Cậu có biết mình đang nói gì không?"

"Tôi biết." Lâm Tây gần từng chữ nói qua: "Giang Tục, hôm nay tôi chính thức trưởng thành rồi."

Giang Tục hồ nghi nhìn về phía cô: "Chỉ số thông minh của cậu hình như còn không có."

"Tôi không đùa." Lâm Tây nắm chặt hai tay, vẻ mặt bất cứ giá nào: "Tôi sống đến bây giờ, chưa từng ôm nam sinh. Hiện tại trưởng thành rồi, cậu cho tôi mượn để hoàn thành nghi thức này một chút."

Giang Tục không nghĩ tới Lâm Tây suy nghĩ không bình thường như vậy, nhin không được nhú nhú mày: "Cậu ngốc hả?"

Thấy Giang Tục một mặt ghét bỏ, Lâm Tây vất vả lắm mới nổi lên dũng khí, lại rút về lại, cô thất vọng bĩu môi: "Thôi quên đi, tôi biết ngay không trông cậy được vào cậu mà, quý hẹp hòi." Nhỏ nhỏ nói thầm: "Sớm biết vậy kêu Lâm Minh Vũ theo giúp tôi, tốt xấu còn có thể mượn ôm một chút."

Lâm Tây lườm Giang Tục một cái, cũng không để ý anh, đi nhanh về phía trước.

"Quay lại."

"Hả?"

Lâm Tây quay đầu lại nháy mắt, cánh tay Giang Tục mở ra, một tay kéo cô vào trong lòng.

Lâm Tây không được báo trước bị anh ôm lấy. Anh tay ôm lưng Lâm Tây, vai rộng tay dài thay Lâm Tây chặn gió bắc lại.

Cái loại xúc cảm xa lạ này, mùi dầu gội nhân nhật lại rất quen thuộc, làm tim Lâm Tây đập thình thịch ngày càng nhanh.

Cầm Giang Tục nhẹ nhàng đụng phải đỉnh đầu Lâm Tây, cách khăn quàng cổ, cái loại cảm giác này không thể nói thành lời.

Bên tai là giọng anh nói nhỏ.

"Mượn thì phải trả."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Lâm Tây vốn cho rằng cảm giác ôm nam sinh hẳn là không khác gì ôm nữ sinh, dù sao đều là hai người sát vào nhau. Không nghĩ tới lý luận kế hoạch sơ bộ và động tác thật có khác nhau lớn như vậy.

Dáng người Giang Tục cao, Lâm Tây cơ hồ là hoàn toàn chui vào trong lòng anh. Hàng năm vận động làm cơ ngực hơi rắn chắc, không giống nữ sinh, dù là như sân bay cũng mềm mại.

Áo bành tô màu xám của Giang Tục có cảm giác rất tốt, tuy rằng hơi cứng nhưng không rất da. Tay Lâm Tây để trên ngực Giang Tục, không biết vì sao, tựa hồ có một loại bản năng, làm cô muốn ôm eo Giang Tục. Thất lưng của anh thoát nhìn thật không giống nữ sinh, không có lồi xuống như vậy, thoát nhìn rất thẳng, không biết quần áo bao lấy thất lưng và bụng, thẳng như dây câu.

Phát hiện bản thân có loại ý niệm nguy hiểm này, mặt Lâm Tây đỏ lên, vội lắc đầu để xua đi ý nghĩ lung tung này.

Hoàn hảo có khăn quàng cổ của Giang Tục quấn che lấy mặt cô, bằng không thật muốn làm người quần bách muốn chết.

Lâm Tây xấu hổ núp trong lòng Giang Tục, sau một lúc lâu mới lấp bắp nói: "Cảm ơn."

Giang Tục buông lâm tây ra, không chút để ý vén vén tóc mái trên trán cô, không nhanh không chậm nói: "Kỳ thực, mọc răng khôn, là sau khi thành niên đều sẽ mọc."

"Cái gì? Không là dậy thì xong sao?" Lâm Tây được Giang Tục phở cập kiến thức, một mặt khiếp sợ mở to hai mắt nhìn. Cô vừa nói rằng cô lại đau, lại tê tê hai tiếng: "... Trời ơi! Tôi lại bị bạn trên mạng lừa!"

Lâm Tây ôm má phải nổi điên, theo bản năng oa một tiếng: "Vậy nghi thức này thì tính là gì?"

Giang Tục thập phần quyết đoán trả lời cho lâm tây.

"Tính là cậu ngốc."

...

Một đường đón gió lạnh đi về phòng ngủ, Lâm Tây một mặt ẩm ướt lấy vớ khăn choàng cổ xuống, đưa cho giang Tục: "Này, co vay có trả."

Giang Tục nhận khăn choàng cổ, cúi đầu nhìn cô, khóe miệng dâng lên nhàn nhạt ý cười.

"Ủm."

Trong gió tựa hồ đều thanh âm dịu dàng của anh, làm Lâm Tây sợ tới mức chạy nhanh lên lầu.

Trở lại phòng ngủ, Lâm Tây vẫn cảm thấy đầu óc có chút lơ mơ.

Không biết vì sao, cô luôn không ngừng nhớ lại, lúc trong lòng Giang Tục, cái loại xúc giác kỳ diệu này. Chẳng lẽ là bởi vì hai mươi tuổi là thời điểm nội tiết tố bùng nổ?

Lâm Tây càng nghĩ càng cảm thấy là như vậy. Xem ra, không thể nhanh như vậy sẽ từ bỏ chuyện tìm đối tượng, vẫn nên tiếp tục nỗ lực.

*****

Gió lạnh lại gào thét cả một ngày, các sinh viên lên lớp ở phòng máy, gió thổi làm cửa sổ đập kêu liên tục. Trên màn hình máy tính đều là màn hình đen của bài tập Excel các sinh viên đang làm.

Giáo viên bật điều hòa trong phòng, gió thổi ấm áp làm Lâm Tây một mối từng trận, ngáp dài.

Nghỉ giữa khóa khoảng 15 phút, Hàn Sâm giống như ác bá đuổi Phó Tiểu Phuong ở bên cạnh Lâm Tây đi, rồi ngồi xuống.

Lâm Tây bị sự xuất hiện của cậu làm phát hoảng, cô ngẩng đầu khó có thể tin nhìn Phó Tiểu Phuong: "Sao cậu để cậu ta ngồi?"

Phó Tiểu Phuong ra sức phụ giúp Hàn Sâm, một hồi kéo quần áo một hồi nắm cánh tay cậu ta, còn thiếu chút là cắn luôn, nhưng cậu ta vẫn không hề hấn gì.

Phó Tiểu Phuong bị chọc tức, lên án với lâm tây: "Cậu xem là mình để cậu ta ngồi à?" Nói xong, lại nắm nắm Hàn Sâm một chút: "Hàn Sâm! Cậu có ý gì! Trên máy tính có bài tập tôi mới làm tiết trước, mau tránh ra cho tôi!"

Hàn Sâm đối với sự ồn ào của Phó Tiểu Phuong là ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ nhìn Lâm Tây không rời mắt, sau một lúc lâu, đột nhiên lông mày rậm nhí lên, cười xấu xa, lờ Lâm Tây qua.

"Cậu làm gì đó? Cút nhanh!" Lâm Tây nhìn về mặt này của cậu ta liền tức giận: "Nếu không phải cậu như chó điên tra hỏi khắp nơi, người khác sẽ vô cớ truyền đi chuyện xấu của tôi sao? Tôi không đánh cậu là vì tôi tốt tính rồi, cậu còn dám xuất hiện sao?"

Hàn Sâm hai tay nắm lại đặt trên bàn, một mặt không cho là đúng nói: "Đánh là thương, mắng là yêu, cậu muốn đánh cũng được."

"..." Lâm Tây quả thực không có cách nào với người vô sỉ như vậy.

"Sau đó tôi hỏi người khác, ngày đó quả thật là một mình cậu ra khỏi khách sạn." Hàn Sâm nhún vai: "Việc này là tôi hiểu lầm, vì để tỏ lòng xin lỗi, tôi mời cậu ăn cơm."

Lâm Tây không hề nghĩ ngợi mà cự tuyệt: "Không ăn."

"Ủm." Hàn Sâm đối với sự cự tuyệt của Lâm Tây cũng đã tập mãi thành quen, cậu thảnh thơi dựa về sau, vô lại nghiêng đầu nhìn chằm chằm lâm tây.

"Cậu có ý gì?"

Hàn Sâm cười: "Tuy rằng cậu không nể mặt tôi, nhưng tôi không thể buông tha như vậy."

Lâm Tây quả thực hết cách với cậu ta, chỉ phải chỉ chỉ má phải của mình: "Tôi mọc răng khôn, thứ cho tôi từ chối."

Hàn Sâm nhìn gần lại, lại sáng khoái nói: "Không có việc gì, ăn cháo cũng được."

"Tôi không đi không được sao?"

"Có thể." Hàn Sâm cười kỳ quái: "Buổi tối không gặp được cậu, lên lớp gặp cũng giống nhau, tôi ngồi đây luôn được rồi."

Phó Tiểu Phuong lên án: "Như vậy sao được? Bài tập của tôi!"

Lâm Tây không thể nhịn được nữa, chỉ có thể lại nhịn tiếp, cuối cùng thỏa hiệp nói: "Tôi đi tôi đi, cút nhanh đi đi!"

...

Hàn Sâm đi rồi, Phó Tiểu Phuong rốt cục ngồi lại máy của mình, thấy bài tập đều hoàn hảo, lòng còn sợ hãi vuốt ngực, cảm khái nói: "Trên đời này làm sao có thể có loại ác bá này chứ?"

Lâm Tây bĩu môi: "Trước không phải cậu còn nói cậu ta đẹp trai sao?"

"Minh có nói sao?"

Phó Tiểu Phuong một mặt biểu cảm mất trí nhớ, Lâm Tây chỉ có thể xem thường nhìn cô: "Minh mặc kệ, bài tập này cậu làm một phần cho mình. Minh đều vì bài tập của cậu, mà lấy thân nuôi hổ rồi đó!"

"..." Phó Tiểu Phuong quay đầu nhìn thoáng qua Hàn Sâm, nói nhỏ: "Khó có thể tưởng tượng, học kỳ trước cậu còn nói với mình là thích cậu ta. Đến cùng là cậu mù quáng thế nào vậy?"

Không phải Phó Tiểu Phuong bắt chột nhắc tới việc này, Lâm Tây thiếu chút là đã quên đời cô còn có đoạn lịch sử u tối này.

Nói thật, ngẫm lại việc này, Lâm Tây cũng cảm thấy có vài phần cảm khái.

Thời gian mười năm, tiếp xúc với Hàn Sâm cũng không tính là nhiều, ước chừng là một chút hảo cảm lúc ban đầu chống đỡ, hơn nữa vẫn luôn không có nam sinh khác xuất hiện, thay thế Hàn Sâm, tình cảm ôm ấp thời thiếu nữ cũng kéo dài đến lúc đó.

Nhắc tới hảo cảm đến từ nơi nào, phải nói đến đười ươi...

Lâm Tây chậm rãi giải thích: "Học kỳ trước, không phải giáo viên muốn chúng ta đi mua đồng phục sao?"

Phó Tiểu Phuong nghiêng đầu: "Sau đó?"

"Gần đó có một trường tiểu học, chúng ta đi ngang qua đó." Lâm Tây dựa gần qua nói nhỏ: "Có đứa nhỏ thoát nhìn cao cao mập mập, tìm một đứa bé nhỏ hơn đời tiền."

"Sau đó con quái vật Hàn Sâm này, cứu đứa bé đó?"

"Ừm." Lâm Tây tiếp tục nói: "Mối vung hai quyền cậu ta đã làm thằng nhóc cao béo kia khóc hu hu, thay đứa bé kia lấy tiền lại. Minh cảm thấy cậu ta rất có khí khái chính nghĩa."

Đây là lần đầu tiên Lâm Tây bộc bạch nguyên nhân cô thích Hàn Sâm, Phó Tiểu Phuong cả kinh đến há hốc miệng.

Hồi lâu, Phó Tiểu Phuong rốt cục nhịn không được châm chọc: "... Lấy bạo chế bạo, thần mẹ nó chính nghĩa!"

Lâm Tây có chút đuối lý rụt rụt cổ: "... Nhỏ tiếng chút, không phải mình đã tỉnh ngộ rồi sao!"

*****

Sau khi tan học, Hàn Sâm chờ ở cửa phòng học, trưng ra một vẻ mặt dữ tợn, rất giống ác bá cường hào dân nữ.

Vốn lâm tây đang đau khổ cầu xin phó tiểu Phuong cùng đi với cô, kết quả phó tiểu Phuong đầu lắc như trống lắc, chuông tan học vừa reo, cô nàng trốn đi nhanh như thỏ.

Lúc này chỉ còn một mình lâm tây ứng phó với Hàn Sâm, cô ngẫm lại chỉ cảm thấy mình mệnh khổ.

Cái tên Hàn Sâm đầu tóc bù xù quái dị, sở thích có rất nhiều, thích bóng rổ, nhảy Hip-hop và chơi game, tổng quan mà nói thì sở thích cũng giống như các nam sinh bình thường khác.

Gần đây cậu ta đang chơi "Audition", là trò chơi thịnh hành nhất năm 2006. năm đó Lâm Tây cũng từng trầm mê trong trò chơi này, nghe cậu ta gọi

chuyện lên để nói, Lâm Tây cũng nhin không được nói vài câu. Hai người cứ như vậy tranh cãi một đường, cứ nhiên đã đến phố ăn vặt sau trường rồi.

Hàn Sâm đi cùng Lâm Tây, đến một quán ăn trước cổng trường cũng khá nổi tiếng, thực đơn chỉ là mấy món đơn giản. Diện tích không lớn, trên tường và cửa sổ đều dán thực đơn.

Hàn Sâm tự giác đến quầy gọi món, Lâm Tây đi qua chiếm cái bàn trước.

Đợi một lát, ông chủ dọn món ăn lên. Tới tới lui lui hơn mười chuyển. Lâm Tây hai mắt trừng lớn, nhìn một bàn đồ ăn và đồ ăn vặt, nhin không được chăm chọc: "Chỉ ăn một bữa cơm, cậu cũng ăn một bữa Mãn Hán toàn tịch hả? Không phải tôi nói với cậu rồi sao, tôi mọc răng khôn, gần đây chỉ có thể ăn nhẹ."

*Mãn Hán toàn tịch: Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc.

"Tôi biết." Hàn Sâm đẩy đẩy một chén cháo và một cái đĩa đồ ăn đến trước mặt Lâm Tây: "Tôi gọi cho cậu một chén cháo với chút rau, sợ miệng cậu bị nhạt, gọi thêm một phần khoai tây xắt sợi xào."

Lâm Tây lại nhìn lướt qua mấy cái chén đĩa khác trên bàn: "Còn mấy cái này?"

"Tôi ăn." Về mặt đúng lý hợp tình, Hàn Sâm nói: "Cậu cũng biết mà, tôi ăn rất nhiều."

"..." Lâm Tây quả thực hết chỗ nói rồi, nhin không được chăm chọc một câu: "Cậu nói xem, cậu cũng biết săn sóc bản thân nhĩ?"

Hàn Sâm cười cười.

Hàn Sâm đang ăn ngấu ăn nghiến, Lâm Tây thống khổ húp cháo, cũng may cô đau răng, không có khẩu vị gì, cũng không thèm.

Hai người ăn một nửa, Hàn Sâm khoan khoái nói chuyện trò chơi, cái chuông gió đón khách treo trên cửa quán vang lên.

Lâm Tây theo bản năng quay đầu, thấy một đám người chậm rãi đi đến, mỗi người đều chạm tới chuông gió ở cửa, mỗi người vào cửa đều chạm vào vang lên tiếng chuông, chưa hề dừng lại.

Một nam sinh cao to như con tinh tinh, vừa đi vào thì nhìn thấy lâm tây, một mặt vui sướng: "Em gái Lâm!" Nói xong, đột nhiên cậu ta quay đầu gào khóc với người phía sau một câu: "Lâm Minh Vũ! Em cậu ở đây!"

Lâm Tây bỗng có một dự cảm xấu, đang chuẩn bị cúi đầu, ánh mắt đã thấy Lâm Minh Vũ đi phía cuối, cùng với một người mặc áo đen cotton, Giang Tục...

Ba bốn người của đội bóng rổ trong vào một bàn, làm diện tích của quán ăn vốn không lớn giờ thì chật như nêm cối.

Lâm Tây và Hàn Sâm vốn ngồi ở dựa vào tường trung gian một bàn, bọn họ tiến vào về sau, nhanh chóng đưa bọn họ bao vây lại, trình một cái "Phượng" tự hình.

Lâm Tây cũng không biết có thể nói cái gì, chỉ có thể một mặt xấu hổ cúi đầu ăn cháo.

Lâm Minh Vũ gặp lâm tây ở đây, không cần nghĩ trực tiếp ngồi xuống cạnh Lâm Tây. Giang Tục đi vào cuối cùng, cũng theo Lâm Minh Vũ ngồi vào bàn Lâm Tây, đối diện Lâm Tây - - Bên cạnh Hàn Sâm.

"Không để ý chứ?" Anh hơi nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Tây, ánh mắt thâm trầm.

Lâm Tây cảm giác có một áp lực vô hình đè lên mình, chỉ có thể gật gật đầu.

Nhưng trong lòng vẫn nhin không được oán thán: Ngồi rồi mới hỏi, ai còn có thể đuổi đi chứ?

Hàn Sâm biết Lâm Minh Vũ, cũng biết anh là anh trai Lâm Tây. Trước kia không có chuyện gì cùng xuất hiện, ở trường học gặp mặt cũng lướt qua nhau, lúc này lại giống như đã thay đổi: "Anh Vũ, đến ăn cơm ă?"

Nói xong, tự giác rót cho Lâm Minh Vũ ly nước: "Anh, uống nước."

Lâm Minh Vũ vừa chơi bóng xong, thật sự rất khát, cơ hồ là vô ý thức nhận ly nước này. Chờ anh uống xong, đặt ly xuống, mới cảm giác được đối diện có một tầm mắt quét qua làm người ta cảm thấy thập phần áp lực.

Lâm Minh Vũ ngẩng đầu, vừa vận chống lại nụ cười ảm áp như gió xuân của Giang Tục, thiếu chút là bị sặc.

Khuỷu tay Lâm Minh Vũ chạm chạm vào Lâm Tây, hỏi nhỏ: "Sao lại thế này? Bạn trai hả? Sao không giới thiệu một chút?"

Lâm Tây cúi đầu ăn cháo, không nghe thấy: "Hả?"

Tai Hàn Sâm lúc này lại rất thính, nghe thấy lời Lâm Minh Vũ nói, lập tức đứng lên muốn bắt tay với Lâm Minh Vũ: "Anh hai, chào anh! Em là bạn cùng lớp với Lâm Tây, em tên Hàn Sâm."

Thấy Hàn Sâm đứng lên, Lâm Minh Vũ xuất phát từ phép lịch sự, cũng chỉ có thể đứng lên cùng bắt tay.

"Xin chào, tôi là Lâm Minh Vũ, anh trai Lâm Tây."

Lâm Minh Vũ vừa ngồi xuống, đối diện với ánh mắt như có như không, lại khiến anh lạnh rùng mình.

Lâm Tây nhìn một màn trước mắt, mới cảm thấy gỗ Lâm Minh Vũ một chút: "Sao ai cũng gọi anh là anh hai vậy!"

Lâm Minh Vũ dở khóc dở cười: "Anh cũng buồn bực đó!"

Lâm Tây giờ chiếc đĩa hung tợn chỉ vào chóp mũi Hàn Sâm: "Tôi cảnh cáo cậu Hàn Sâm, cậu còn nói hươu nói vượn, tôi đánh chết cậu!"

Nói xong, vội giải thích với mọi người: "Người này chính là bạn cùng lớp của em, bọn em không có quan hệ gì hết!"

Hàn Sâm thấy cô nóng lòng phải sạch cũng không tức giận, đứng lên hào sảng nói với mọi người: "Ồ đây nếu có ai thăm đến lâm tây, thì xin lỗi, tôi đang theo đuổi cậu ấy, chút tâm tư này của mọi người, có thể thu lại rồi!"

Nói xong, lấy trà thay rượu, uống một hơi cạn sạch.

Mọi người đều ngơ ngẩn, Lâm Tây nhìn không được tròn trĩnh mắt.

Cái tên hề thần kinh Hàn Sâm này, hoàn toàn không như người bình thường, lâm tây căn bản không chế không nổi cậu ta. Lần này cũng là xấu hổ mất mặt, còn không bằng trốn nhanh thôi.

Cô thở phì phì rút tờ khăn giấy hung hăng lau miệng, lấy ba lô, nói với mọi người đội bóng rổ: "Em đi trước, mọi người ăn từ từ."

Cô đứng lên muốn đi, kết quả sau lưng đụng phải một người đội bóng rổ, trước mặt là Lâm Minh Vũ. Thật sự là quá xui xẻo mà.

"Tránh qua cho em ra ngoài!" Lâm Tây nhìn không được đẩy Lâm Minh Vũ một chút.

Lâm Minh Vũ chậm chạp từ từ đứng dậy nhường chỗ.

Lâm Tây thật vất vả từ trong góc đi ra, người còn chưa đi ra ngoài, dây ba lô đã bị kéo lại. Cô không kiên nhẫn quay đầu, vừa muốn mắng người, thì thấy rõ người giữ ba lô của mình.

- - Giang Tục.

Vừa chơi bóng xong, tóc mái Giang Tục còn hơi ướt, vận động xong, vẻ mặt xinh đẹp càng thêm môi hồng răng trắng, có một loại mỹ hoặc hấp dẫn.

Lâm Tây đối diện với tầm mắt của anh, trong đầu chợt lóe lên, hình ảnh anh ôm cô, thế nhưng nhìn không được, mặt đỏ lên.

"Có việc gì sao?" Giọng Lâm Tây nói chuyện cũng nhìn không được có chút yếu ớt.

Những ngón tay thon dài, túm dây ba lô màu xanh ngọc của Lâm Tây. Không chút để ý thường thức, động tác này khiến cho người xem cảm thấy thấp phân vì diệu.

Lâm Tây vội kéo dây đeo về.

Giang Tục hơi hơi ngẩng đầu, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, không nhanh không chậm nói Lâm Tây: "Tôi ăn xong sẽ qua."

"A..." Lâm Tây nhìn mọi người, hai má đều đỏ lên rồi.

Đang muốn giải thích, mới nhớ tới chuyện anh dạy tiếng Anh, xấu hổ gật đầu: "À ừm, được."

Thấy mọi người nhìn về phía hai người về tìm tòi nghiên cứu, Giang Tục ho nhẹ một tiếng, thanh thanh cổ họng, rất chính trực thay Lâm Tây giải thích một câu.

"Đừng nghĩ vậy, tôi chỉ đi dạy tiếng Anh thôi."

*****

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Lâm Tây ngồi trong thư viện, trong đầu còn đang nhớ về chuyện vừa rồi. Ngẫm lại bản thân cuối cùng chạy trốn chết như vậy, thật đúng là ngu ngốc mà.

Ở đời trước sau khi đi làm, đồng nghiệp đều là nữ. Lúc học kỹ thuật giảng viên cũng là nữ, khách hàng, đều là các cô dâu, ngẫu nhiên gặp được chú rể, cũng khách sáo nói vài câu may mắn thôi. Hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc với đàn ông. Đời này thỉnh thoảng bị một đám con trai vây quanh, ứng đối ra sao thật đúng là vấn đề khó khăn không nhỏ.

Nhìn trình độ hiện tại của cô, cũng không biết bao lâu mới cải thiện đây.

Nghĩ như vậy, học tập cũng không thể chuyên tâm nữa rồi.

Mấy cặp đôi cùng học kế bên cũng thật nhiều dân, mỗi lần giải mấy đề sẽ thân thêm một chút, lâm tây cảm thấy quả thực không cách nào nhìn được nữa.

Không yên lòng mà giải đề, tổng cộng có năm đạo đề, sai hết bốn đề.

Lâm Tây nhìn đáp án phân tích, ghé bên cạnh đã bị người ta kéo ra rồi. Đối với chuyện phát sinh lúc chiều cũng không hề đề cập tới, cũng tránh làm Lâm Tây xấu hổ.

Giang Tục tắm rửa sơ qua, trên người mang theo mùi sữa tắm nhàn nhạt. Anh thay một bộ quần áo, áo khoác đen dài, mang theo cảm giác cảm dục nhàn nhạt. Anh cởi áo khoác, tùy tay đặt trên ghế dựa, lộ ra áo len đen cổ cao bên trong.

Từ đời trước, Lâm Tây cũng rất thích ngắm đàn ông mặc áo len cao cổ, cô cảm thấy, người đàn ông mặc áo len cao cổ mới là cái móc áo thật sự. Không thể không nói, Giang Tục ngoại trừ có dạng vẻ xinh đẹp, thời trang cũng phi thường tốt, mặc cái gì ra cái đó, đi đến chỗ nào đều có người ghé mắt nhìn.

Từ lúc Giang Tục bắt đầu ngồi xuống, ánh mắt Lâm Tây đã dán trên người anh không rời. Đột nhiên cô bắt đầu có chút hiểu rõ mấy người Phó Tiểu Phuong nói, "Điện mạo không thể làm cơm ăn, nhưng điện mạo của Giang Tục có thể ăn với cơm" là có ý gì rồi.

Giang Tục làm rất tốt trách nhiệm của một "Thầy giáo", không thẹn với danh hiệu học bá. Không chỉ có kỹ năng giảng bài, còn phân tích các đề thi mấy năm qua cho Lâm Tây, đề hình xuất hiện xác suất, ra đề cho Lâm Tây, thật sự là không gì làm không được.

Tuy rằng Giang Tục nói rất đơn giản dễ hiểu, nhưng Lâm Tây thật sự khó có thể chuyên tâm làm bài, cô cúi đầu, dư quang khóe mắt lại thấy mấy cặp đôi "Nhiều dân".

Giang Tục thấy lâm tây luôn phân tâm mà nhìn xung quanh, tùy tay cầm bút gõ đầu cô.

"Oa." Lâm Tây ôm cái trán bị gõ đau, rầu rĩ liếc mắt nhìn Giang Tục một cái, dùng ánh mắt phát tiết sự bất mãn.

Giang Tục nhún mày: "Học tập cho tốt, đừng phân tâm"

Lâm Tây không tình nguyện "Ồ" một tiếng, lại nhìn bài tập, trong đầu còn đang suy nghĩ mấy chuyện mây trời vẩn vơ.

Cô cắn cắn đầu bút, đột nhiên cả người hướng về phía Giang Tục mấy tấc.

"Nè." Cô đề thấp giọng hỏi Giang Tục: "Cậu nói, tôi không có động lực học tập, có phải bởi vì không có bạn trai không?" Cô dùng bút âm thầm chỉ chỉ phía sau hai người: "Tôi nhìn bọn hắn giống như học rất chuyên chú, chẳng lẽ các cặp đôi cùng nhau học tập thì hiệu suất rất cao sao?"

Giang Tục nhàn nhạt liếc mắt lườm Lâm Tây một cái, bút trên tay xoay xoay, ngón tay thon dài thập phần linh hoạt, xoay bút của Lâm Tây từ ngón trỏ theo thứ tự chuyển tới ngón út, lại theo ngón út quay lại. Cuối cùng, bút bị trong tay ngừng lại.

Giang Tục dùng bút gõ gõ sách tham khảo phía trước Lâm Tây, khẩu khí lạnh lùng: "Nếu không gọi cái người Hàn gì đó đến cho cậu được không?"

Lâm Tây vừa nghe có người nhắc đến cái người đầu tóc bù xù kia thì đã đau đầu, vội nhắc tay đầu hàng: "Tôi chỉ thuận miệng nói thôi! Học tập đương nhiên vẫn là dựa vào chính mình!"

Giang Tục lại xoay xoay bút, "Cậu ta là bạn cùng lớp với cậu sao?"

Lâm Tây chần chờ đọc xong một đoạn, lật một tờ: "Đúng vậy."

Giang Tục dừng một chút, lại lơ đãng hỏi một câu: "Hẹn hò với cậu ta hả?"

"Không phải, chỉ ăn cùng bữa cơm. Cậu ta hại tôi bị mọi người đồn chuyện xấu, mời tôi ăn cơm bồi tội." Lâm Tây không nghĩ nhiều, lại nói một câu: "Tên thô kệch đó, một chút cũng không hiểu con gái."

Giang Tục nhìn Lâm Tây một cái, hỏi: "Cậu ta theo đuổi cậu sao?"

"Không có." Lâm Tây bữu môi ghét bỏ: "Cậu ta đùa giỡn tôi thôi, cậu ta không thích con gái."

"Hả?"

"Ý tôi là, cậu ta không thích kiểu con gái như tôi."

"Vậy sao." Giang Tục như hơi dăm chiêu, bứt trong tay theo tiết tấu gõ gõ trên bàn, không chút để ý nói: "Anh của cậu muốn tôi chuyển lời đến cậu."

"Lâm Minh Vũ?" Lâm Tây nhú mày: "Anh ta lại muốn thả rắm gì đây?"

Giang Tục một mặt thản nhiên nhìn Lâm Tây, chậm rãi nói: "Đừng tùy tiện một mình ăn cơm với nam sinh, dễ bị người khác hiểu lầm."

"Lâm Minh Vũ thích quan chuyện yêu đương của tôi vậy sao?" Lâm Tây ngẫm lại đều phiền: "Người thích gây chuyện thị phi, còn không biết xấu hổ mà nói vậy."

Giang Tục sừng sốt hai giây, cuối cùng gật đầu phụ họa.

"Ừm, cậu nói đúng."

...

*****

Học xong, Giang Tục hoàn thành trách nhiệm đưa Lâm Tây về phòng ngủ.

Gần đây ở chung với Giang Tục nhiều hơn, cảm giác sợ hãi và không được tự nhiên lúc trước đã không còn, so với trước kia tự tại hơn.

Ngẫu nhiên sẽ lấy Giang Tục và mấy nam sinh khác ra so sánh, kết quả chính là "Không có tương đối, sẽ không có thương hại".

Trên bản chất, Lâm Tây cũng thích trai đẹp, nhưng là giới hạn cho thương thức, theo góc độ tìm bạn trai mà nói, cô không hi vọng tìm một người quá đẹp.

Đối với những người như vậy, sẽ thu hút rất nhiều phụ nữ, làm người ta không có cảm giác an toàn. Yêu đương cũng giống như đánh giấc vậy, rất mệt mỏi.

Trở lại phòng ngủ, khó có lúc ba người cùng phòng đều trở về sớm. Lily ngồi trước máy tính, viết giờ dạy học online, Quyền Quyền đang đắp mặt nạ, Phó Tiểu Phương đang cắn hạt dưa.

Lâm Tây đổi dép lê, Phó Tiểu Phương vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa hỏi cô: "Ăn cơm với Hàn Sâm, cảm giác thế nào?"

"Đừng nói nữa."

Lâm Tây kể chuyện hôm nay ở quán ăn, làm ba người cùng phòng cười to.

Bài tập Lily cũng không làm, xoay người về phía Lâm Tây, "Sao mình cảm thấy cậu và cái người tên Hàn Sâm đó rất hợp nhỉ? Dường như là nói chuyện rất hợp."

Phó Tiểu Phương ôm bụng cười: "Hai người bọn họ ở cùng một chỗ, phỏng chừng rất có khả năng pha trò đó! khả khả ha..."

Mặc dù mọi người đều đang cười, nhưng quả thật lâm tây đối với chuyện này phi thường buồn rầu: "Nói thật, làm sao để cậu ta đừng quán lấy mình nữa?"

"Đồng ý với cậu ta?"

Lâm Tây trừng mắt nhìn Phó Tiểu Phương đưa ra chủ ý ỏi thiêu này một cái: "Mình muốn tự ngược sao?"

"Nếu không thì tìm một người bạn trai?" Lily nói: "Cậu có bạn trai, cái cậu họ Hàn đó khẳng định sẽ biết khó mà lui rồi."

"NONONO," Phó Tiểu Phương khoát khoát tay chỉ, nói với Lily: "Cậu không hiểu Hàn Sâm của khoa mình rồi, nếu Lâm Tây thực yêu đương, cậu ta sẽ không biết khó mà lui đâu." Phó Tiểu Phương dừng một chút, nói rất chắc chắn: "Cậu ta sẽ đi đánh cậu nam sinh kia!"

Lily thật sự không biết Hàn Sâm là kiểu người gì, còn nói: "Thì tìm người mạnh hơn cậu ta?"

"Nào có dễ dàng như vậy?" Lâm Tây nghĩ đến con quái vật Hàn Sâm này, thì đau đầu không thôi. Cô lấy gương ra soi, nhin không được thờ dài một hơi: "Dạng vẻ của mình cũng không khó coi, sao không có người bình thường theo đuổi chứ?"

Quyển Quyển kéo mặt nạ ra, rốt cục có thể nói chuyện, nhanh chóng gia nhập thảo luận: "Minh cảm thấy, nếu cậu thực sự muốn yêu đương đến vậy, có thể mở rộng vòng kết bạn."

Lily nói: "Hoặc là nâng cao giá trị bản thân, để bản thân càng ưu tú, hấp dẫn càng nhiều người."

"Minh nói này, cách hữu hiệu nhất vẫn là..." Phó Tiểu Phuong đột nhiên một bộ nghiêm trang nói: "Phẫu thuật thẩm mỹ!"

Lâm Tây: "... Cút."

Tục ngữ nói, ba ông thợ da, đầu thối Gia Cát Lượng. Tổng hợp lại ý kiến ba bạn cùng phòng, Lâm Tây cải biến sách lược tác chiến.

Chuyện của Lục Nhân Già giúp Lâm Tây rút ra rất nhiều kinh nghiệm. Cái gì cũng đều không hiểu, chỉ trông vào mù quáng chủ động là không được, người không quen thuộc, rất dễ dàng bị người đá.

Đầu tiên, cô theo lời Quyển Quyển nói, mở rộng quan hệ bạn bè, gia tăng càng nhiều cơ hội; tiếp theo, cô theo lời Lily nói, nỗ lực tăng giá trị bản thân lên, để cho người khác liếc mắt một cái có thể chú ý tới cô; cuối cùng, không theo mấy lời nhảm nhí của Phó Tiểu Phuong.

*****

Về sau Lâm Tây thay đổi triệt để, gần đây mỗi ngày sáu giờ rưỡi đã rời giường đến sân thể dục, sau đó mua điểm tâm cho mọi người trong phòng. Lily đến thư viện học, chỉ cần cô gặp được, sẽ đi theo. Buổi tối còn đi theo Giang Tục học tiếng Anh.

Hôm nay lên lớp, lâm tây lại nghiêm túc ghi chép.

Phó Tiểu Phuong đối với chuyện này tám tác lấy làm kỳ lạ, hỏi nhỏ cô: "Gần đây cậu sao thế? Điên rồi hả?"

Bút trên tay Lâm tây dừng một chút, cô 'PHI' một tiếng: "Minh chép bài thì sao lại điên?"

"Từ trước đến nay không chép!" Phó Tiểu Phuong lấy vở ghi của Lâm Tây qua nhìn, thật sự là ghi chép rất đầy đủ, chữ cũng khá đẹp: "Sao trước kia mình không chú ý chữ của cậu đẹp như vậy?"

"Chuyện cậu không biết nhiều lắm." Lâm Tây lấy lại vở ghi.

Tan học, Lâm Tây mang ba lô đi phía trước, Phó Tiểu Phuong lại đuổi theo, đẩy đẩy cánh tay của cô: "Nói một chút đi, cậu lại bị giựt kinh phong gì vậy?"

"Kinh nghiệm nói với mình, cùng một kiểu người mới có thể đến với nhau. Tỷ như đồng học trung học của cái tên 550 điểm, đều là học bá, đều thích tiếng Anh. Cho nên, mình quyết định, mình cũng muốn nâng tầm bản thân lên, bồi dưỡng hứng thú, tìm một người đàn ông cùng chung chí hướng, đến chống lại thế lực tàn ác của Hàn Sâm."

"Cho nên mấy ngày nay cậu bồi dưỡng ra hứng thú với học tập hả?" Phó Tiểu Phuong hỏi.

Ánh mắt Lâm Tây lóe ra, có chút ngượng ngùng nói: "Mấy ngày nay mình phát hiện, thì ra đối với việc học mình không có hứng thú."

Mỗi ngày chỉ tập trung học tập thật sự quá khó khăn, vừa mở sách ra đã muốn đi ngủ, xem ra muốn kết giao với một học bá là không thực tế.

Phó Tiểu Phuong dờ khóc dờ cười: "Vậy cậu cảm thấy hứng thú với cái gì?"

Lâm Tây thật nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: "Ăn uống."

Phó Tiểu Phuong bị đáp án này làm cười phụt, cuối cùng ôm bụng nói: "Hứng thú này của cậu, đại khái chỉ có thể tìm được một tên Bàn Tử mới cùng chung chí hướng."

"... Phó Tiểu Phuong, người ế lâu năm như cậu, biết gì chứ?"

Phó Tiểu Phuong cười hắc hắc: "Minh ế lâu năm mình không vội."

Cô vỗ vai Lâm Tây: "Chuyện tình cảm, đều là thuận theo tự nhiên, dùng sức quá mạnh đều là cực phẩm. Bình tĩnh lại đi người anh em!"

Lâm Tây gật gật đầu, tuy rằng tán thành cách nói của Phó Tiểu Phuong, nhưng ngẫm lại đôi trước, quả thật cũng thuận theo tự nhiên, kết quả chính là tự nhiên lại đào thải cô!

Mở rộng vòng kết bạn có thể thông qua bồi dưỡng hứng thú để hoàn thành. Tỷ như Lâm Minh Vũ và Giang Tục, đội bóng rổ một đồng bạn bè, lại tỷ như Hàn Sâm, chơi game cũng có một đám bạn. Cho nên, Lâm Tây cũng quyết định đi học chút gì đó, xã hội này, học chút kỹ năng luôn không phí, chi sợ học không hết thời.

Lựa chọn học cái gì cũng rất gian nan, dù sao đã lớn như vậy rồi. Dù rất hứng thú với make up, nhưng cô tin dần thân vào nghề này về sau sẽ càng tìm

không thấy đối tượng nữa; cảm kỳ thi họa, đều không thích, hồi nhỏ bị buộc luyện chữ, một bên vừa khóc vừa viết, trải nghiệm này rất thống khổ, loại; lần trước khiêu vũ cũng đã thấy được chỗ đáng sợ, loại.

Nghĩ tới nghĩ lui, giống như chỉ có ca hát là cô còn thích.

Bỏ lỡ dịp chiêu sinh rồi, muốn vào "Hội yêu nhạc" chỉ có thể dựa vào sự hỗ trợ của Phó Tiểu Phuong thôi. Cô ấy có nền tảng âm nhạc, là hội viên cao cấp của hội.

Dưới sự đeo bám dai dẳng của Lâm Tây, Phó Tiểu Phuong mang lâm đi tây đến hội. Phụ trách chiêu sinh là hội phó, cơ hồ là toàn bộ quá trình đều đen mặt nghe Lâm Tây hát. Không chút ngoài ý muốn, Lâm Tây bị loại rồi.

Lâm Tây chán nản đi về, vừa vặn gặp phải hội trưởng "Hội yêu nhạc" tan học đến văn phòng.

Hội trưởng nhìn rất đom đàng, nhưng là người khá tốt, sau khi hỏi rõ mọi chuyện, thế nhưng để tên Lâm Tây lại, lý do của cậu ta là: "Tháng này có cuộc thi "Thập đại ca sĩ" cấp trường, chúng ta là một trong những hội tham gia tổ chức, trong hội thiếu người, để cậu ấy thử trước xem sao."

Lâm Tây có thể ở lại học ca hát, quen bạn mới, tất nhiên là cô rất vui vẻ.

Phó Tiểu Phuong dẫn cô đến phòng luyện thanh của hội, vừa đi vừa nói chuyện: "Hội phó của chúng ta có yêu cầu rất cao, còn có chút ghét con gái, cho nên trong hội rất ít nữ. Lần này chúng ta muốn tổ chức "Thập đại ca sĩ", người tham gia cũng không đủ." Phó Tiểu Phuong bủi môi: "Phòng chừng chính là muốn cho cậu làm cu li."

Lâm Tây đối với chuyện này thế nhưng không có bài xích lắm, "Không có việc gì, đến học tập học hỏi, thuận tiện kết bạn. Nữ sinh ít, nghĩa là nhiều nam sinh nhỉ?" Lâm Tây cười hắc hắc: "Mình thích nhất nam sinh biết hát, đội nhạc gì đó, đẹp trai đã chết."

"Gi?" Phó Tiểu Phuong một mặt kinh ngạc: "Đội nhạc đó là 'Hội nhiệt âm', chúng ta là 'Hội yêu nhạc', chủ yếu là hát nhạc dân ca quê hương."

"Gi?"

Lâm Tây còn chưa phản ứng kịp, phía sau đột nhiên có người kêu tên của cô.

"Lâm Tây."

Lâm Tây vừa quay đầu lại, Giang Tục chạy tới bên cạnh cô rồi.

Phó Tiểu Phuong vừa thấy là Giang Tục, vẫn đẹp trai như vậy, nhìn cảnh đẹp ý vui, quả thực cười không khép miệng.

"Cậu tới đây làm gì?" Lâm Tây nhìn thấy Giang Tục ở đây, có chút kinh ngạc.

Giang Tục nhìn lướt qua Lâm Tây và Phó Tiểu Phuong, nhàn nhạt trả lời: "Đến văn phòng thầy có chút việc."

"Ừm." Lâm Tây gãi gãi mũi, cũng không hỏi nhiều.

Giang Tục nghiêng đầu hỏi cô: "Còn cậu?"

Lâm Tây hí mắt cười cười: "Tham gia câu lạc bộ, chuẩn bị học thêm một kỹ năng."

Phó Tiểu Phuong vừa thấy Lâm Tây lại bắt đầu đáng về kịch cớm, miệng một gáo nước, ầm ầm ỉ ỉ đã nói ra mục đích thực sự của lâm tây.

"Cậu ấy tham gia, nói là muốn bồi dưỡng hứng thú, tìm một bạn trai cùng sở thích!"

Vừa dứt lời, đã đến phòng luyện thanh của "Hội yêu nhạc". Phó Tiểu Phuong theo thói quen đẩy cửa ra trước.

Chỉ thấy trong phòng học linh tinh bốn năm nam sinh đứng một hàng, thẳng lưng, ngẩng cao đầu, hai tay đặt ở ngực, hoàn toàn là tư thế ca hát lão Nghệ Thuật Gia Phí Ngọc Thanh.

Toàn bộ trong phòng học là tiếng hợp xướng cao vút của họ.

"Nhất ~ điều ~ đại ~ hà, ba ~ lăng ~ khoan, phong ~ thôi ~ thốc ~ hoa ~ hương ~ hai ~ bờ ~ "

Một màn trước mắt làm người không quan tâm hơn thua như Giang Tục cũng sợ đến ngây người, lâm tây sợ tới mức cầm đầu muốn rơi xuống.

Lâm Tây lúc này mới hiểu. "Hội nhiệt âm" và "Hội yêu nhạc" khác nhau ở đâu, nhìn không được một mặt bi phần: "Cái này là thật chỉ muốn học ca hát rồi!"

"Học cho tốt." Giang Tục sờ sờ mái tóc ngắn của Lâm Tây như một đứa trẻ, trong mắt thoáng qua ý cười: "Rất hợp với cậu."

****

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

"Coi như xong!" Lâm Tây không hề nghĩ ngợi, xoay người muốn đi: "Minh đột nhiên cảm thấy hết sức hứng thú với việc học, đã có hứng rồi thì, còn đến đoàn hội làm gì chứ."

Lâm Tây chân còn chưa bước được một bước, Phó Tiểu Phuong đã nài ép lời kéo, kéo cô vào phòng luyện thanh rồi.

"Giang Tục cậu đi trước đi!" Nói xong, Phó Tiểu Phuong "Bốp" một tiếng đóng cửa phòng học lại.

...

Kêu trời không nghe, kêu đất không thấu, kể từ lúc này cô đã chính thức gia nhập đoàn hội. Mỗi ngày phải làm vệ sinh phòng của hội, dọn dẹp, làm chân sai vặt, hội viên gì chứ, là cu li thì đúng hơn.

Khó nhất chính là, tuy rằng nam sinh không ít, có tám chín người, nhưng mà thật sự là một lời khó nói hết được. Đầu là cùng một hội, Lâm Tây cũng không muốn nói lời khó nghe.

Đây là hát nhạc dân ca quê hương, cũng thật là mẹ nó!

Vốn trong hội đã bẽ bộn nhiều việc, "Hội yêu nhạc" là một trong những hội chuẩn bị cho cuộc thi "Thập đại ca sĩ", còn bắt Lâm Tây và Phó Tiểu Phuong đi huấn luyện để làm đội người mẫu, làm nhân viên phục vụ cho cuộc thi.

Lâm Tây và Phó Tiểu Phuong làm xong chuyện trong hội, mặt xám mảy tro xuất hiện ở phòng huấn luyện người mẫu, trong phòng đã có vài cô gái đến, cao cũng tương đương với Lâm Tây và Phó Tiểu Phuong. Lâm Tây để túi sách xuống đất, tùy tay vuốt vuốt mấy lọn tóc rối, ngẩng đầu, nhìn thấy Tô Duyệt Văn mang túi sách đến, áo lông ngắn màu trắng, váy dài màu xanh đậm, đáng vẻ trẻ trung thanh xuân.

Lâm Tây huych cánh tay Phó Tiểu Phuong.

"Gì vậy!" Phó Tiểu Phuong có chút không kiên nhẫn huych lại.

"Tô Duyệt Văn." Lâm Tây hỏi nhỏ: "Sao cậu ta cũng đến đây vậy?"

Phó Tiểu Phuong nheo mắt liếc một cái, giải thích: "Ngoại viện 'Hội nhiệt âm', hội trưởng người ta ra mặt mời cậu ấy tới."

"Là sao?" Lâm Tây trong mắt có vài phần vui mừng: "Chúng ta đây có phải là 'Hội yêu nhạc' nể mặt tới không?"

Phó Tiểu Phuong trả lời tàn nhẫn: "Chúng ta chính là đến cho đủ người."

...

Vốn tưởng rằng cuộc thi "Thập đại ca sĩ" chỉ chuẩn bị hội trưởng đơn giản, đưa tặng đồ, giải thưởng, dẫn đường gì đó. Kết quả thật sự bước vào tập luyện, chuyện này chuyện kia thật sự rất nhiều. Đội người mẫu phụ trách hướng dẫn, hôm đó ngoại trừ đồng phục, còn phải mang giày cao gót nhỏ.

Phòng huấn luyện đội người mẫu và đội cổ động dùng chung, cũng có dán gương trên tường, mỗi người đều có thể nhìn thấy dáng đi của mình. Lâm Tây và Phó Tiểu Phuong đi hơi khom lưng, huấn luyện viên là người làm mẫu, lại nhìn Tô Duyệt Văn, nếu không phải không cao lắm, Lâm Tây thực cảm thấy cô ấy có thể đi thi tuyển vào những Thiên Thần Victoria. Mặc thường phục đi một chút, đều có khí thế của một siêu mẫu.

Huấn luyện vài ngày, Lâm Tây mệt đến không thờ nổi, nhàm chán muốn chết, không khỏi cảm khái: "Minh lớn như vậy, không tham gia vào chuyện này, mình cũng không biết thì ra ngay cả đường cũng khó đi như vậy."

Theo thời gian gần tới cuộc thi, mọi người cũng tập luyện được gần xong, người phụ trách lấy đồng phục ra phát, dựa theo số đo của mỗi người, mọi người lấy mặc thử, sau đó mặc sườn xám đỏ và áo choàng trắng để tập luyện.

Lâm Tây tập đến mệt mỏi, lấy lý do đi toilet trốn trong phòng dụng cụ bên cạnh nghỉ ngơi. Phòng dụng cụ chất đống đồ biểu diễn của đội người mẫu, tuy hơi nhỏ, nhưng mỗi ngày đều có người làm vệ sinh, rất sạch sẽ.

Lâm Tây tựa vào góc bàn nghỉ ngơi, cơn buồn ngủ đánh úp tới, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Lâm Tây tỉnh lại trong tiếng đối thoại của một nam một nữ.

Mới đầu Lâm Tây cũng cho rằng bản thân đang nằm mơ, chờ khi cô phản ứng kịp, thì đã thấy rõ hai người đang nói chuyện.

Nữ chính là Tô Duyệt Văn, nam thì Lâm Tây chưa từng gặp, cậu ta mặc một thân áo khoác mỏng, dáng người rất cao, chân vừa dài lại ốm, nhìn cũng khá có phong phạm. Mặt rất trắng, so với Tô Duyệt Văn còn trắng hơn vài phần, nhìn có chút nữ tính.

Tô Duyệt Văn đưa lưng về phía Lâm Tây, người nam cực kỳ tùy tính ngồi dựa vào trên bàn chỗ Lâm Tây, bởi vì là góc chết, nên hai người cũng chưa phát hiện ra Lâm Tây.

"..."

Nam nói chuyện cả lơ phát phơ: "Cho nên, cậu muốn tìm người bạn trai thế nào?"

Giọng Tô Duyệt Văn vẫn ôn hòa trong đó mang theo vài phần kiên cường: "Chờ tôi tìm được, cậu sẽ biết."

Người nam cười: "Cậu hẹn hò với tôi, cậu sẽ biết bạn trai cậu là đáng về thế nào rồi."

"Tôi sẽ không hẹn hò với cậu."

"..."

Tuy rằng không rõ lắm bọn họ vào khi nào, nhưng có thể khẳng định là, Lâm Tây lại gặp phải người tỏ tình với Tô Duyệt Văn rồi. Lâm Tây cảm thấy đây là vận khí của mình.

Cô lui vào góc tường, lại ngồi hai phút, cảm thấy đáng về bây giờ của mình thật sự rất đáng khinh, không thể lại bị Tô Duyệt Văn hiểu lầm nữa. Cô nắm chặt tay, đột nhiên đứng lên.

Tô Duyệt Văn và cậu nam sinh này đều bị động tác đột ngột này của cô mà phát hoảng.

Thấy hai người đều trừng lớn mắt không nói chuyện, Lâm Tây vội phát phát tay: "Ngại quá, chờ tôi đi ra ngoài trước, rồi hai người lại nói tiếp."

Nói xong, Lâm Tây vội từ trong góc chui ra.

Thời điểm đi ngang qua cậu nam sinh, người này lấy chân chặn Lâm Tây lại.

Lâm Tây trên mặt treo một nụ cười, rất khách khí nói với cậu ta: "Phiền cậu nhường đường một chút được không?"

Nam sinh kia ý vị thâm trường nhìn Lâm Tây một cái, cuối cùng từ trên bàn đứng lên, nhường đường cho Lâm Tây đi ra ngoài...

Đến toilet thay sườn xám, lần nữa trở lại phòng tập luyện. Huấn luyện viên tìm Lâm Tây rất lâu, lúc này rốt cục cô cũng xuất hiện, Tự nhiên là không khách khí mắng cô một trận.

Tập luyện chừng một tiếng, cửa phòng tập luyện đột nhiên xuất hiện mấy người nam sinh. Huấn luyện viên cho dừng lại, tới cửa nói chuyện với mấy người kia.

Thật vất vả mới được nghỉ ngơi, Phó Tiểu Phương mệt rũ rồi, mặc sườn xám ngồi dưới đất, không có hình tượng mà ngồi nghỉ ngơi.

Lâm Tây đá cô một cái, cũng ngồi vào bên cạnh, hỏi nhỏ: "Đây, cái người kia." Lâm Tây chỉ chỉ vào người vừa rồi nói chuyện với Tô Duyệt Văn: "Cái người mặc áo đen, cao cao trắng trắng kia, là ai vậy?"

Phó Tiểu Phương ngẩng đầu liếc nhìn: "Cậu để ý người ta rồi hả?"

"Làm sao có thể? Còn chưa quen biết mà."

Phó Tiểu Phương nghi hoặc nhìn chằm chằm Lâm Tây, tuy rằng không tin lắm, vẫn nói cho cô: "Người này là Tiết Sinh Dật, nhờ có năng khiếu thể thao mà được tuyển vào trường, giữ kỷ lục trong cuộc thi Marathon cấp tỉnh. Nhưng mà sau này cậu ta không luyện thể thao nữa, chuyển sang ca hát rồi. Cuộc thi 'Thập đại ca sĩ' năm trước, cậu ta xếp cao nhất, năm nay 'Hội nhiệt âm' tìm cậu ta đến hát mở màn."

"Như vậy sao."

Lâm Tây còn muốn hỏi tiếp, đã nghe thấy huấn luyện viên vỗ vỗ tay, lên giọng hô một câu: "Mọi người tập trung lại đây!"

Mấy cô gái mặc sườn xám đứng thành một hàng, mấy người nam sinh đi theo huấn luyện viên đứng đối diện các cô, hình ảnh này thấy thế nào cũng rất kỳ quái.

Cô nói: "Đây là hai đội hát mở màn và bế mạc của chương trình, chúng ta cần chọn hai tiết mục dẫn bọn họ, các em có ai tham gia không?"

Giáo viên vừa dứt lời, có một nửa các cô gái đã nhấc tay lên rồi.

Lâm Tây đối với vài người này không có hứng thú gì, cúi đầu nhìn ngón tay.

"Cậu ấy đi."

Giọng nam trầm thấp, làm ánh mắt mọi người đều hướng đến trên người Lâm Tây.

Lâm Tây bị Phó Tiểu Phương đẩy một chút, thiếu chút nữa là ngã xuống.

Chờ cô kinh ngạc ngẩng đầu, đã thấy Tiết Sinh Dật như cười như không nhìn cô, trong ánh mắt mang theo vài phần trêu cợt.

*****

Tập luyện kết thúc, Phó Tiểu Phương túm Lâm Tây, tra hỏi: "Sao lại thế này? Cậu vừa khéo hỏi cậu ta, cậu ta đã chọn cậu rồi."

Lâm Tây một mặt mờ mịt: "Đừng nói nữa, lại một oan hồn bị Tô Duyệt Văn từ chối."

"Tô Duyệt Văn?" Phó Tiểu Phương kinh ngạc: "Liên quan gì tới cậu ta."

"Người này tỏ tình, không cẩn thận bị mình nghe được." Lâm Tây thở dài, cô lại không phải cố ý nghe lén, đến mức đó luôn sao!

Lung mang ba lô ra khỏi phòng tập, vừa vừa đi ra ngoài, thì đụng phải Tô Duyệt Văn cũng ra về.

Hai người ăn ý ngậm miệng lại.

Tô Duyệt Văn nghe thấy Lâm Tây và Phó Tiểu Phương nhanh chóng bước đi, quay đầu nhìn nhặt lờm các cô một cái, ánh mắt này làm Lâm Tây nhận không được giật thót mình.

*****

Cơm nước xong, Phó Tiểu Phương đi ra ngoài một chuyến, hình như là đi mua đồ, lúc về thò xách một túi lớn.

Lâm Tây đang làm bài tập, cũng không rảnh quan tâm tới cô. Cô nàng ngại ngần đi đến chỗ Lâm Tây, lén lút hỏi một câu: "Cậu đan nón cho anh cậu, đan sao rồi?"

Lâm Tây tùy tay từ trong ngăn kéo lấy ra cái nón xanh đã đan xong: "Cậu nói cái này hả?"

Lâm Tây không chỉ đan xong, còn gắn mấy sợi dây tua trang trí xanh xanh phía trên, thoát nhìn giống như tóc giả.

"Mình giúp cậu đưa cho Lâm Minh Vũ!" Phó Tiểu Phương nói.

Lâm Tây quay đầu, thấy cô nàng lăm la lăm lét, hỏi cô: "Có phải cậu có âm mưu gì không?"

"Sao có thể chứ." Phó Tiểu Phương có chút ngượng ngùng nói: "Có chút việc muốn anh ấy hỗ trợ, đi tay không thì không tốt lắm."

"À." Lâm Tây lại quay đầu tiếp tục làm bài tập: "Vậy cậu nói với anh ấy một tiếng, sinh nhật mình sắp đến, nói anh ấy nhìn đó mà làm."

"Được rồi!"

...

Làm xong bài tập, Lâm Tây cũng hơi đói bụng. Nhóm bạn cùng phòng cũng không có trong phòng ngủ, Lâm Tây chỉ có thể một mình đi siêu thị mua đồ ăn, thuận tiện đi lấy nước.

Lười thay quần áo, Lâm Tây mặc luôn áo bông mặc trong phòng ra ngoài.

Trên đường về vừa vặn đụng phải Phó Tiểu Phương đang về, thấy cô một mặt tươi cười rực rỡ, Lâm Tây có chút không hiểu: "Cậu có chuyện gì vậy? Vui về vậy sao?"

Phó Tiểu Phương cười hắc hắc: "Mình phát hiện anh cậu rất tốt."

"Thế nào?"

"Không phải Đan Hiểu đan khăn quàng cổ cho Giang Tục sao? Nhờ mình tặng giúp. Mình và Giang đại thần lại không quen, mình nghĩ đến tìm Lâm Minh Vũ giúp, không ngờ cậu ấy sáng khoái đồng ý."

"Đan Hiểu?" Lâm Tây có chút dè dặt: "Không phải cậu ta còn viết lá thư chứ?"

"Quà tặng đều sẽ có thư đi cùng, rất bình thường mà."

"..." Lâm Tây bí trắng vỗ vỗ vai Phó Tiểu Phương: "Bảo trọng."

Lại nói cũng là lỗi của Giang Tục, đười trước cậu ta cứ nhiên làm rơi đồ Lâm Tây đưa ở sân bóng rổ, bị mấy tên nam sinh thối kia truyền đi. Nếu không sau này sao có nhiều người biết việc này được, Lâm Tây căn bản không phải bị bàn tán.

Tuy rằng đồng tình với Tiểu Phương thay mặt gánh cho Đan Hiểu, nhưng là Lâm Minh Vũ mang đến, hẳn là sẽ đưa trong phòng ngủ, phòng chừng cũng sẽ không thể nháo quá lớn.

Haiz, vốn tưởng rằng cách xa Đan Hiểu, tai họa sẽ không đến với cô, không ngờ cậu ta còn có thể đổi người gánh tai họa.

Này có phải chính là vận mệnh trong truyền thuyết không?

*****

Giang Tục đang dùng máy tính vẽ mô hình, số liệu rất nhiều, mô hình phức tạp nên tốc độ có hơi chậm, anh dựa vào ghế chờ. Hôm nay vốn dạy bỏ túc cho Lâm Tây, nhưng cô tập luyện xong phải về phòng ngủ làm bài tập, nên phải hoãn lại.

Nhàm chán vô nghĩa, tầm mắt Giang Tục rơi lên một cuốn đề thi cấp bốn.

Đó là sách của Lâm Tây, Giang Tục không có sách này. Bên cạnh đều là bạn học có thành tích tốt, trường học quy định, cuối kỳ một năm nhất phải thi tiếng Anh đạt trên chín mươi điểm, học kỳ hai có thể thi cấp bốn, tất cả mọi người chỉ thi một lần đã qua, căn bản không cần ôn tập, bao gồm cả Lâm Minh Vũ.

Lấy sách của Lâm Tây ra, là muốn xem cô dịch bài thế nào, để điều chỉnh trọng điểm học bỏ túc. Cô học không giỏi, lượng từ thấp, lại không chuyên chú, so với Giang Tục khi còn học lớp chín kém hơn, anh cũng không biết bản thân là từ đâu mà có tính nhẫn nại cao đến vậy, mỗi ngày đều đàn gảy tai trâu.

Nhớ tới đáng về ngu ngốc khi cô vui đầu làm bài, khoe miệng Giang Tục nhìn không được dâng lên.

Giang Tục đang ngẩn người, cửa phòng ngủ đã bị đẩy ra.

Lâm Minh Vũ mới từ bên ngoài về, trên tay xách hai cái túi giấy, thân người rút lại vội vào trong.

"Lạnh chết mất, còn lạnh hơn khi tuyết rơi nữa." Lâm Minh Vũ nói xong, đưa một cái túi giấy cho Giang Tục: "Nữ sinh tặng quà Noel cho cậu."

Giang Tục nhìn túi giấy trên người, lại là khăn quàng cổ cũng không có ý tưởng gì mới, nhìn không được nhú nhú này: "Lâm Tây không đưa, sao cậu lại đưa?"

Lâm Minh Vũ bị Giang Tục nói, cũng không tức giận, vẫn cười hi hi, cái đầu tròn lóc như quả trứng, cười thần bí đung đung người Giang Tục, xấu hổ nói: "Cậu nói, có nữ sinh tặng quà Noel cho mình là có ý gì?"

Giang Tục tiện tay đặt túi giấy xuống đất, lạnh lùng lườm Lâm Minh Vũ một cái: "Muốn theo đuổi cậu."

"Đúng đó!" Lâm Minh Vũ được Giang Tục khẳng định đáp án, lập tức mặt hưng phấn: "Mình đã nói cô bạn cùng phòng Lâm Tây, mỗi lần nhìn mình đều có ý gì đó mà."

"Ha ha ha ha!" Đỉnh đầu Lâm Minh Vũ bóng lưng, cười rộ lên thật sự là rất đáng khinh: "Mị lực của anh đây chính là không cách nào ngăn được!"

Giang Tục khinh bỉ nhìn anh ta một cái, không để ý nữa.

Lâm Minh Vũ từ một túi giấy khác lấy ra một cái mũ len xanh, suy nghĩ cả nửa ngày, có chút kinh ngạc nhìn món đồ hình cung treo lủng lẳng phía trên này là cái gì: "Đây là cái gì vậy? Dùng sao đây chứ?"

Giang Tục liếc nhìn một cái, cầm lấy, lật qua, lưu loát trùm lên đầu Lâm Minh Vũ.

"Là nón len." Giang Tục nói.

Lâm Minh Vũ quơ tay, bên tai tất cả đều là dây tua màu xanh. Hình ảnh này thật sự là muốn buồn cười bao nhiêu có bấy nhiêu.

Lâm Minh Vũ vội kéo xuống, nhìn không được nói lại: "Cô nàng này, có phải đầu bị gì không? Nào có ai tặng nón xanh cho con trai chứ!"

Giang Tục nhìn không được cười thành tiếng.

Lâm Minh Vũ có chút mất mặt, cầm cái nón xanh này về chỗ của mình.

"Đúng rồi, cho tôi mượn máy tính của cậu một chút." Giang Tục đứng dậy đi tới: "Máy tôi đang bị lag."

"Ừm." Lâm Minh Vũ ấn mở nguồn, một thoáng chốc đã vào màn hình chính.

Một mỹ nữ ngực lớn xuất hiện trên máy của Lâm Minh Vũ, vài phần mềm Lâm Minh Vũ thường dùng, đều đặt chỗ nhạy cảm của mỹ nữ ngực lớn, thật sự là rất đáng khinh.

Giang Tục nhìn đã cảm thấy thấp kém: "Sao lại là loại hình này."

Lâm Minh Vũ cất kỹ nón, túm lấy con chuột: "Minh đây là thẩm mỹ bình thường, nam sinh nào không thích loại này?" Lâm Minh Vũ nói xong, đột nhiên cười xấu xa: "Cũng phải, cậu có khẩu vị đặc biệt mà."

Nghĩ đến Lâm Tây, Lâm Minh Vũ đột nhiên có một loại cảm giác ưu việt: "Không hiểu nổi đến cùng là cậu thích con nhóc đó điểm gì? Bề ngoài cũng không quá xinh, ngu xuẩn vượt xa cả vũ trụ, tính khí còn xấu!"

Giang Tục khẽ nhủ mày: "Chỉ mượn máy tính, sao nhiều lời vô nghĩa đến vậy?"

Lâm Minh Vũ cũng không ngừng nói, đột nhiên nhủ mày: "Nói thật xem, thời điểm cậu làm chuyện đó, có phải nghĩ đến gương mặt của Lâm Tây không?"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Thời tiết càng ngày càng lạnh, người đến nhà tắm xếp hàng cũng càng ngày càng nhiều.

Lâm Tây và Phó Tiểu Phuong ôm quần áo khăn lông và chậu rửa mặt, xếp hàng trong gió lạnh thấu xương.

Lâm Tây thấy Phó Tiểu Phuong vẫn luôn run lập cập, nhìn không được cười nhạo: "Đã sớm nói cậu mặc quần dài, cậu cứ không mặc."

Phó Tiểu Phuong tức giận liếc cô: "Nếu chân mình cũng thon dài như cậu, mình cũng mặc quần dài để khoe rồi!"

"Vị đẹp, không sợ đông lạnh." Lâm Tây dương dương đắc ý quơ quơ cặp đùi của bản thân, "Dù sao mình không lạnh, quần dài chính là tốt."

Phó Tiểu Phuong bị cô làm tức giận đến mức muốn "Quyết đấu", Lâm Tây đột nhiên gào khóc một câu.

"Lâm Minh Vũ - -"

Lâm Minh Vũ đau buồn ôm máy tính, đi lại vội vàng, vốn đã đi ngang qua hàng dài nhà tắm nữ, nghe thấy giọng Lâm Tây, lại dừng bước quay trở lại.

Ở nhà tắm nữ sinh đều mặc áo ngủ bằng vải gai, dép lê đến tắm rửa, Lâm Minh Vũ ngại đứng đợi lâu, hỏi lâm tây: "Chuyện gì?"

"Anh đi đâu vậy?"

Lâm Minh Vũ vừa thấy có người hỏi, khổ đại cừu thâm đều bày ra hết trên mặt: "Đi sửa máy tính, máy bị người ta phá."

"Bị phá?" Lâm Tây một mặt hoài nghi: "hay lại lên web đen nên bị dính virus?"

"Đi đi!" Lâm Minh Vũ vụng liếc trộm Phó Tiểu Phuong một cái, rất nghiêm túc mà giải thích: "Vô tình tìm được bí mật của người khác, người khác then quá thành giận, giết người diệt khẩu, tịch thu công cụ."

"Trò gì vậy!" Lâm Tây phát phát tay: "Đi đi, đi sửa máy đi!"

...

Lâm Minh Vũ đi thật xa, còn không ngừng quay đầu, liếc mắt đưa tình về phía Lâm Tây và Phó Tiểu Phuong, Phó Tiểu Phuong cau mày, một mặt ghét bỏ kéo kéo cổ tay áo Lâm Tây: "Lâm Tây, mắt anh cậu bị rút gân sao? Một người đầu trọc lóc mà lại nháy mắt đá mắt, nhìn thật dữ tợn mà!"

Lâm Tây nhìn cũng lười nhìn anh: "Đầu óc anh ấy mới bị rút gân."

*****

"Thập đại ca sĩ" ngày càng tới gần, biểu diễn và dự thi đều phải đi vào sân khấu tập luyện, Lâm Tây và mấy nhân viên cùng nhau đi làm quen hội trường.

Phóng tầm mắt cả hội trường tất cả đều là người, trước sân khấu đều sắp đầy vật dụng, Lâm Tây lúc này mới phát hiện thì ra hoạt động lần này lại long trọng đến như vậy. Trách không được tổ chức đêm giao thừa ba một tháng mười hai, vẫn có nhiều người đến báo danh tham gia như vậy.

Khách quý biểu diễn, chủ lực là người của ‘Hội nhiệt âm’ và ‘Hội nhiệt vũ’, đang tập luyện trên sân khấu là ‘Hội nhiệt vũ’.

Thời điểm Lâm Tây đi vào, trên dàn loa đang truyền phát ca khúc cầu "DBSK", tuy rằng là tiếng Hàn, nhưng Lâm Tây vẫn có thể ngâm nga theo vài câu.

Ngẩng đầu, năm chàng trai trẻ trung đầy sức sống, đang biến hóa nhảy theo tiết tấu của bài hát, đó là một loại sức mạnh của nhịp điệu, là thứ dễ hormone thanh niên bộc ra mạnh mẽ nhất.

Nhất là giữa những người con trai này, trên thân mặc một bộ áo bóng chày đen tuyền, phái dưới là quần cao bồi phá cách kết hợp, trên cổ tay quấn vài vòng khăn vải, mỗi một lần vung tay, đều có một loại lực và mỹ cảm.

Lâm Tây vừa đi đến dưới sân khấu, âm nhạc vừa vận dừng lại, mấy đứa con trai nhảy ra động tác cuối cùng dừng hình ảnh POSE, trường hợp nhiệt lực bắn ra bốn phía. mọi người đi ngang qua dưới đài đều dừng bước lại vỗ tay, lâm tây cũng không ngoại lệ.

"Nè, Lâm Tây."

Cậu trai đứng giữa sân khấu khẽ chống tay, phốc một cái, đã nhảy xuống sân khấu. Đi thẳng đến trước mắt Lâm Tây, lâm tây mới phát hiện, vừa rồi nhân vật trung tâm làm cô có chút kinh diễm, cư nhiên là Hàn Sâm cái người đầu tóc bù xù không giống ai.

Nhất thời lại có chút phản ứng không kịp, lời nói khích lệ cũng có chút cà lăm: "Cậu... Cậu còn múa rất giỏi."

Hàn Sâm tùy tiện dùng cánh tay ôm lấy cổ Lâm Tây, một mặt đắc ý: "Bị mê hoặc rồi sao!"

Hàn Sâm này đáng vẻ thập phần tự kỷ say mê, nhảy mất làm Lâm Tây thanh tỉnh lại. Cô không lưu tình chút nào dùng ngón tay chọc chọc xương sườn Hàn Sâm, cậu ta lập tức giống nhau con khi bị rút gân nhảy ra xa.

"Lại động tay động chân, không khách khí với cậu." Lâm Tây cảnh cáo.

Lâm Tây đi đến chỗ đội hậu cần, Hàn Sâm luôn luôn đi sau lưng cô: “Cậu làm trong đội lễ nghi sao? Có phải phải mặc sườn xám xê cao này không?" Hàn Sâm suy nghĩ một chút thì một mặt bá đạo nói: "Tôi cảnh cáo cậu, Lâm Tây, không cho mặc cái loại quần áo này."

"Mặc kệ cậu." Lâm Tây quay đầu chỉ vào Hàn Sâm: "Đừng làm trở ngại tôi, tôi phải tập luyện rồi."

Lâm Tây đang muốn đi, lại một người đáng ghét xuất hiện trong tầm mắt Lâm Tây - - Tiết Sinh Dật.

Hắn ta vẫn ăn mặc rất ít như trước, thoát nhìn rất đơn bạc, hoàn toàn bất đồng với người cơ bắp như Hàn Sâm. Hắn ta chậm rãi thông thả bước tới, nói chuyện chậm rãi: "Thế nào còn ở đây? Chờ cậu rất lâu rồi đó."

Nói xong, định nắm lấy tay Lâm Tây, bị Hàn Sâm hung ác ngăn lại.

Dáng người Hàn Sâm cao lớn, trực tiếp đứng ở phía trước Lâm Tây, quăng ra một câu với Tiết Sinh Dật: "Động tay động chân với ai vậy?"

Tiết Sinh Dật một chút cũng không bị uy hiếp Hàn Sâm: "Cậu ấy là của tôi."

"Thúi lắm!" Hàn Sâm lập tức nhót chặt Lâm Tây, tuyên thệ chủ quyền: "Cậu ấy là cô gái của ông đây!"

Tiết Sinh Dật nhìn lâm tây một cái, lại nhìn Hàn Sâm một cái, ý vị thâm trường cười: "Cậu nghĩ người nào vậy, cậu ấy làm nghi thức chung với tôi."

Lâm Tây bị Hàn Sâm kéo đầu đến phát giận: "... Hàn Sâm, cậu bị bệnh thần kinh hả!"

*****

Ăn vài ngày cháo loãng, tâm tình buồn bực huấn luyện vài ngày, nghiêm túc học tiếng Anh vài ngày. Lợi rốt cục đã giảm sưng, bác sĩ tính thời gian rất chính xác.

Lâm Tây lấy giấy hẹn và thẻ học sinh, chuẩn bị đi nhờ răng khôn.

Gọi cho Lâm Minh Vũ, rõ ràng đã đồng ý rồi, kết quả Lâm Tây đợi một hồi lâu, chờ dưới lầu thế nhưng lại là Giang Tục.

Anh vẫn như trước là một thân áo bành tô đen, áo lông màu xám, phối hợp đơn giản, trang phục tối sắc nổi bật lên gương mặt như họa của anh, đáng người trác tuyệt. Anh lạnh nhạt đứng dưới hàng cây già của phòng ký túc nữ, không có một tia biểu cảm không kiên nhẫn.

Lâm Tây thậm chí có chút không đành lòng phá hư khung cảnh hài hòa này, dùng vài giây, mới mang ba lô lên đi đến cạnh Giang Tục, dè dặt cẩn trọng hỏi: "Lâm Minh Vũ đâu?"

Giang Tục hai tay nhét vào túi: "Cậu ta có việc, muốn tôi đi thay."

"Cái người này sao không biết xấu hổ vậy chứ?" Lâm Tây có chút xấu hổ: "Người một ngày kiếm cả tỷ bạc như cậu, mà giành thời gian quý báu theo giúp tôi."

Giang Tục không tiếp tục câu chuyện theo Lâm Tây, mà rất tự nhiên vòng vo đề tài: "Gần đây cậu rất bận sao?"

Lâm Tây cơ hồ là vô ý thức, đã bị Giang Tục chuyển đề tài, theo bản năng trả lời: "Còn không phải cái đoàn hội kia sao, đừng nói nữa, không hay ho gì hết."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến trạm y tế của trường, Lâm Tây một đường đều oán giận: "... Tôi bị bắt làm đội làm lễ nghi cho một tên bệnh cấp hai, mỗi ngày treu cột tôi, quả thực chịu không nổi rồi."

Giang Tục hơi hơi nhủ mảy: "Bệnh cấp hai?"

"Giải thích đơn giản, chính là thiếu niên trẻ tuổi tự cho là đúng. Cho rằng 'Ta không giống với thế giới', 'Chỉ có thế giới này sai, ta không sai', 'Ta mới là trí tuệ' chân chính, 'Nếu có ngoại lệ, mời xem lại điều thứ ba'."

Nghe Lâm Tây giải thích xong, Giang Tục không nhanh không chậm phân tích nói: "Thời kì trung học, có vài nam sinh thích lấy nữ sinh ra treu chọc, hấp dẫn sự chú ý của cô gái đó."

Lâm Tây mở to hai mắt nhìn: "Làm sao có thể? Tôi lại không làm gì hết!"

"Cậu còn quá nhỏ, dễ bị đàn ông lừa, cho nên, ít và hạn chế tiếp xúc với đàn ông con trai." Hai tay Giang Tục như trước cho tay vào túi: "Lâm Minh Vũ nói."

Lâm Tây vừa nghe đến tên Lâm Minh Vũ, khinh thường nói lại: "Anh ta cũng chỉ lớn hơn tôi ba tháng, cảm ơn anh ta, đồ gây chọc phản!"

"Ừm." Giang Tục dĩ nhiên đã quen kiểu dùng từ trực tiếp này của Lâm Tây. Anh nhàn nhạt liếc Lâm Tây một cái, thanh âm trầm ổn mang theo vài phần lơ đãng nhắc nhở: "Hắn làm người mặc dù không đáng tin, nhưng có một số lời vẫn rất đáng tin."

"..."

"Đúng rồi, " Giang Tục quay đầu lại: "Còn có bốn ngày là thi cấp bốn rồi, cố gắng thi tốt."

"Ừm." Lâm Tây đối với chuẩn bị thi cấp bốn coi như không có trở ngại, gần đây làm được mấy bộ đề đều có thể làm khá tốt, ít nhiều Giang Tục vẫn nhân nại dạy. Nghĩ đến đây, cô khách sáo nói: "Thi xong cấp bốn, tôi mời cậu ăn cơm, cảm ơn cậu vẫn luôn giúp tôi bỏ tức."

"Được."

Giang Tục sáng khoái làm lâm tây sững sốt một chút, cô ảo não nói: "Tôi còn tưởng rằng cậu là một đại thần, sẽ phải khách sáo một chút."

"Sẽ không ăn đồ đắt tiền." Giọng Giang Tục rất nhẹ nhàng, đầy vẻ quan tâm.

"Giang Tục cậu thật sự là người tốt!" Lâm Tây nghe Giang Tục nói như vậy, lập tức cảm động ngừng đầu nhìn anh: "Thật không dễ để hiểu sự khó khăn trong lao động của người dân mà!"

Giang Tục mím môi cười yếu ớt.

"Nghe nói sinh nhật cậu sắp đến rồi."

"Ừm, tôi là hai sáu tháng mười hai, nữ Ma Kết." Lâm Tây vội tận dụng mọi thứ, nói qua: "Nếu không cậu xem trong sinh nhật tôi, ăn một chén cháo Quế Lâm thì sao?"

Ánh mắt Giang Tục loe loe sáng, thấp giọng hỏi: "Sinh nhật cậu muốn cái gì?"

"Cậu muốn tặng quà cho tôi sao?"

Giang Tục dừng một chút, trả lời: "Lâm Minh Vũ muốn tôi hỏi."

"Lâm Minh Vũ!" Lâm Tây sờ sờ cằm, một mặt biểu cảm "Sát sinh", cười tà ác: "Nói với anh ta, càng quý càng tốt, quý đến phù hợp khí chất xa hoa của tôi này."

Giang Tục mím môi cười yếu ớt.

Lâm Tây đi ở mép đường, một hồi lên bậc thang, một hồi đi xuống, vẫn còn tiếp tục châm chọc Lâm Minh Vũ: "Nhưng mà anh ta chưa từng có tâm tặng quà cho tôi, mỗi lần đều làm loạn."

Giang Tục nhìn bóng dáng sôi nổi của cô, tầm mắt chưa từng dời.

"Không phải cậu cũng vậy sao?"

"Này không giống, anh ta bắt nhân trước tôi mới bắt nghĩa."

Lâm Tây đang nói chuyện, trượt chân, lao đảo một cái, thân thể mất cân bằng, ngã văng ra ngoài.

Giang Tục thấy lâm tây muốn ngã sắp xuống, cơ hồ là theo bản năng kéo lấy cô, dùng sức lôi cô vào lòng. Thân mình vừa chuyển, lấy lưng xoay chặn ra ngoài đường, lúc này vừa vận có chiếc xe tải chạy qua.

Tài xế phản ứng rất nhanh, đánh tay lái qua một bên, mạo hiểm lướt đi qua. Tuy rằng xe tải đã đi xa, lái xe vẫn nhìn không được dùng tiếng địa phương mắng Lâm Tây liều lĩnh.

Tiếng động cơ xe chạy qua, thanh âm tài xế mắng chửi, trong một mảnh hỗn loạn, Lâm Tây đưa tay nắm chặt áo bành tô của Giang Tục, cả người cơ hồ là tiến vào trong quần áo anh.

Trong lòng Lâm Tây còn sợ hãi ngẩn đầu, muốn cử động thân thể, bị cánh tay Giang Tục gắt gao như gông cùm xiềng mà siết lấy.

Sắc mặt Giang Tục có chút khó coi, hô hấp cũng mang theo vài phần dồn dập.

"Cái đó..."

Lâm Tây vừa thử mở miệng, trên tay Giang Tục liền siết chặt, ôm cô từ dưới lòng đường lên lễ đi bộ.

Cả người Lâm Tây có chút lờ mờ.

Giang Tục đứng một bên, cau mày, giống như đang giáo huấn như một bé, nghiêm khắc nói: "Cậu đi cẩn thận cho tôi."

Lâm Tây bị khí thế của anh làm kinh sợ, nháy mắt đã thành thật hơn.

*****

Răng của Lâm Tây từ nhỏ đến lớn luôn luôn chắc khỏe, từ trước đến nay chưa có kinh nghiệm đi bệnh viện nhổ răng, lần trước chụp hình, bác sĩ đưa một tấm gì đó vào miệng cô, nhét vào sâu bên trong, vừa nhét cô đã cảm thấy giống như đã tới yết hầu, luôn muốn nôn ra, chụp hình thì làm rất lâu.

Lần này nhổ răng, sau khi tiêm thuốc tê, nửa bên mặt đều không có cảm giác, nhưng ý thức lại rất thanh tỉnh, thấy bác sĩ cầm cái búa, cái kim tới gần cô, chưa làm gì mà cô đã phát run.

Cũng may tay nghề bác sĩ khá tốt, toàn bộ quá trình chỉ tốn ba bốn phút, cũng không có đau.

Nhổ răng khôn cho Lâm Tây xong, bác sĩ luôn nhìn cái răng này của cô mà bật cười, nói rằng khôn của cô thật đáng yêu, chân răng cong lên, và hỏi cô về chiếc răng khôn này. Vì thế, cô gửi cho bác sĩ chiếc răng này, việc này nhìn cũng thật buồn cười.

Uống xong thuốc tiêu viêm, ngồi nửa tiếng, Lâm Tây phun miếng bông thấm máu trong miệng ra. Mùi máu thoảng trong miệng, muốn súc miệng, Giang Tục không ngăn lại.

Miệng Lâm Tây đầy máu, lấy ánh mắt lên án Giang Tục, một mặt biểu cảm giống Ngô Ngạn Tổ như cả thế giới thiếu nợ cô.

Nước mắt Lâm Tây lưng trông nhìn giang Tục, hằm hằm hồ hồ nói: "Không biết vì sao, đột nhiên tôi rất muốn uống sữa."

Giang Tục có chút mềm lòng, nhìn cô một cái, trấn an một câu: "Chờ lành lại rồi uống."

Nói xong, Giang Tục mang ba lô của Lâm Tây lên, kéo cô đứng lên từ hàng ghế trên hành lang.

Đi hai bước, Lâm Tây cảm thấy mùi vị trong miệng thật sự rất buồn nôn, dứt khỏi tay Giang Tục, chạy đến thùng rác, muốn phun hết máu trong miệng ra.

Lâm Tây vừa dứt chạy ra, mũ áo lông đã bị Giang Tục kéo lại. tư thế của anh rất giống chủ nhân đang nắm dây dắt chó đi dạo, mà Lâm Tây, vừa đứng là con cún đang nổi điên, muốn thoát khỏi sợi dây, nhưng vẫn luôn "Vượt ngục" thất bại.

Lâm Tây tội nghiệp quay đầu nhìn Giang Tục, khẩn cầu nói: "Thật sự rất ghê tởm, không phun ra thì thật sự tôi cảm giác như muốn ói vậy đó."

"Phun máu đông ra đi, một lát lại sẽ bắt đầu chảy máu."

Lâm Tây thấy giả vờ đáng thương không có hiệu quả, chơi xấu không đi: "Bạo Quân! Cậu như vậy sẽ không tìm thấy bạn gái."

Giang Tục lại nắm lấy tay Lâm Tục như cũ, khẽ nhủ mày: "Tự đi hay để tôi ôm đi, chọn một cái."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32

Lâm Tây có chút buồn bực, từ bệnh viện của trường ra, luôn đi một mình ở phía trước, tuy rằng không hề để ý cái người thiết diện vô tư, bất cận nhân tình là Giang Tục kia, nhưng mỗi khi đi vài bước thì nhìn không được quay đầu liếc anh một cái, thấy anh vẫn đi theo, mới có thể tiếp tục đi về phía trước.

Cũng không biết vì sao, mỗi lần vụng trộm quay đầu tìm anh, anh luôn vừa khéo ngẩng đầu bốn mắt hợp nhau với cô, thời gian chính là vừa đúng lúc như vậy, biến thành cô rất mất mặt.

Trong khoang miệng đầy mùi máu tanh, cũng đã cảm thấy quen, Lâm Tây cũng không nổi loạn muốn súc miệng nữa. Thuốc tê sẽ mất đi hiệu lực từ bốn đến sáu tiếng, môi dưới và đầu lưỡi còn có chút tê. Cũng không có khẩu vị ăn cơm, trong đầu chỉ nghĩ duy nhất đến hương vị của mấy viên kẹo sữa, ngon tuyệt vời.

Đi ngang qua sân bóng rổ, Lâm Tây theo bản năng nhìn thoáng qua, quả thực tìm được cái người anh trai không có lương tâm Lâm Minh Vũ kia. Lâm Tây đang lúc chịu đau của việc nhổ răng, thế mà Lâm Minh Vũ lại ở đây chơi đến vui vẻ.

Lâm Tây vốn nhổ răng xong còn phải đi huấn luyện, nhìn đến tình cảnh này, ngẫm lại cái tên phát xít Giang Tục kia, thật sự phẫn uất không thôi. Xắn tay áo, tức giận đi lên tìm Lâm Minh Vũ lý luận.

Mùa đông, Lâm Minh Vũ cũng không sợ lạnh, trên người chỉ mặc đồ chơi bóng, chạy đến mồ hôi đầy đầu.

Anh đứng bên sân bóng, tùy tay lau mồ hôi trên trán, sau đó nhìn lướt qua Lâm Tây thở phì phì trước mặt và Giang Tục về mặt bình tĩnh đứng một bên.

Một bên Giang Tục tỏa ra khí thế cao lãnh và cấm dục, một bên là Lâm Tây mang cái ba lô có gắn con Piakachu, hình ảnh này làm Lâm Minh Vũ nhìn không nhìn được cười ra tiếng.

"Anh còn cười? Lâm Minh Vũ anh có nhân tính không vậy, dù gì em cũng là em gái anh mà!" Lâm Tây tức giận khề động đến miệng vết thương, cô che má phải, ánh mắt lên án.

"Nhổ răng?" Lâm Minh Vũ thấy Lâm Tây hít một hơi, lại hỏi một câu: "Đau không?"

Lâm Tây nhe răng trợn mắt trừng anh: "Em thấy anh là không muốn nhận người em này rồi."

Lâm Minh Vũ ý vị thâm trường nhìn lướt qua, than thở nói: "Không phải là có người muốn vậy sao?"

"Nói đùa kiểu gì vậy?"

Một ánh mắt uy hiếp bay tới, Lâm Minh Vũ vội sửa lại: "Này không phải là có người muốn tìm anh chơi bóng sao! Em cũng biết, không có anh bọn họ không thắng được."

Nói xong, lại có thâm ý khác quét Giang Tục một cái: "Tôi phải ra trận không phải sao?"

Giang Tục lãnh liệt lườm một cái, lập tức gạt đầu: "Ừm."

"Còn nói gì nữa, dù sao chuyện người khác so với em quan trọng hơn." Lâm Tây đối với câu trả lời này tất nhiên là bất mãn: "Đừng nói nữa, tình cảm anh em hôm nay của chúng ta chấm dứt ở đây!"

Nói xong, Lâm Tây nắm lấy áo Giang Tục: "Anh còn không bằng Giang Tục đối với em, em và cậu ta còn không có huyết thống nữa đó, dạy em học, còn theo nhổ răng với em, so với người làm anh như anh mạnh hơn nhiều!" Cô ngẩng đầu đối diện với Giang Tục, vô cùng trịnh trọng nói: "Tôi và Lâm Minh Vũ ân đoạn nghĩa tuyệt rồi. Giang Tục, về sau tôi sẽ xem cậu là chị tôi!"

"..."

Giang Tục cũng chỉ là đang xem cuộc chiến, thành linh bị kéo vào chiến trường, vốn là chưa chuẩn bị sẵn sàng, càng không ngờ tới Lâm Tây sẽ đột nhiên nói một câu như vậy, một câu ghen ngào cũng chưa nói.

Lâm Tây đụng Giang Tục một chút: "Giang Tục, cậu cảm thấy thế nào?"

Thấy Giang Tục có chút lờ mờ, Lâm Minh Vũ một phen xách mũ áo lông của Lâm Tây lên: "Được, với chỉ số thông minh này của em, cũng không giống người chị Giang Tục này." Anh đẩy đẩy đầu cô, an bày nói: "Nhanh về đi."

Nói xong lời này, Lâm Minh Vũ lại là đáng vẻ kịch cỡm nói: "Giang Tục phải về phòng ngủ thay đồ chơi bóng, thuận tiện đưa em tôi về được không?"

"Ừm." Giang Tục trả lời rất chính trực: "Vừa hay tiện đường."

Hai người từ sân bóng đi về phòng ngủ được một đoạn, đến cây cầu nhỏ, Lâm Tây rẽ hướng.

"Không về phòng ngủ?" Giang Tục hỏi.

Lâm Tây bụm mặt, thập phần buồn bực nói: "Còn không phải cái tiệc tối gì đó sao, tập luyện một trăm lần, phiền chết rồi."

"Tôi đưa cậu đi."

"Không cần đâu." Lâm Tây cầm lại ba lô, rất thiện tâm chỉ chỉ hướng ký túc nam: "Cậu về thay quần áo đi."

Giang Tục nhìn cô một cái, vẫn trầm mặc.

"Tôi đi trước, hôm nay cảm ơn cậu nhiều." Lâm Tây ôm mặt bị sung, cười đến có chút khó coi: "Cháo Quế Lâm, tôi nhớ kỹ rồi!"

...

Từ cầu nhỏ đến lễ đường đi chỉ có năm phút, Giang Tục không cố ý đưa đi, chỉ đứng tại chỗ, nhìn Lâm Tây đi qua, mới xoay người về phòng ký túc.

Vừa đến dưới lầu, Lâm Minh Vũ đã gọi tới rồi.

Nhận máy, trong tai nghe truyền đến thanh âm hỗn hển của Lâm Minh Vũ: "Ông đây rất phối hợp với cậu rồi, mẹ nó cậu sửa máy tính lại như cũ cho tôi!"

Khóe miệng Giang Tục giờ lên một vòng cung.

"Mẹ nó cậu đang ở đâu?" Lâm Minh Vũ hỏi: "Em tôi về phòng ngủ chưa?"

"Đi tập luyện rồi." Giang Tục vẫn trả lời ngắn gọn như trước: "Tôi vừa đến phòng ngủ."

Nghe đến đó, Lâm Minh Vũ nhin không được oán giận lên: "Đội bóng huấn luyện cậu cũng không đến, có người đội trưởng như cậu thực là may mắn cho đội bóng chúng ta."

Giang Tục bị oán giận, cũng không giải thích, chỉ chậm rãi phun ra bốn chữ.

"Nước ấm nấu ếch."

Lâm Minh Vũ chặc chặc trào phúng hai tiếng: "Khó mà nói được, có khi cậu nấu lại là cóc nhái."

Giang Tục mỉm cười, vẫn luôn ung dung.

"Vẫn nuốt trôi được."

...

*****

Lâm Tây lưng mang ba lô vào hội trường, hội trường vẫn là một mảnh hỗn loạn, nơi nơi đều là người.

Tiệc tối gần tới, trong hội trường đã bắt đầu lục tục bố trí.

Tim Tiết Sinh Dật cũng không khó khăn, hần mỗi ngày đều ngồi đúng một chỗ, lâu dần tất cả mọi người đều tự giác để vị trí này cho hần.

Lúc Lâm Tây đi đến bên cạnh hần, hần đang cúi đầu chuyên chú chơi di động.

"Hôm nay không tập luyện sao?" Lâm Tây hỏi: "Không luyện thì tôi về nghỉ ngơi."

Tầm mắt Tiết Sinh Dật chậm rãi từ màn hình điện thoại dời lên, cuối cùng dừng ở trên mặt đang sung của Lâm Tây, trong ánh mắt mang theo vài phần ý vị thâm trường: "Hôm nay tôi đã gặp cậu rồi."

"Hả?" Lâm Tây đau đến hít một ngụm khí lạnh, cúi đầu nhìn Tiết Sinh Dật: "Ở đâu?"

"Cậu đi nhỏ răng rồi hả?" Tiết Sinh Dật cất di động, ngẩng đầu nói: "Giang Tục đi với cậu."

Thình lình nghe được Tiết Sinh Dật nhắc tới Giang Tục, Lâm Tây có chút không rõ ý của hần, rất cẩn thận hỏi: "Cậu muốn nói cái gì?"

Tiết Sinh Dật cười: "Cái tên ở Hội nhiệt vũ kia, còn có Giang Tục, cậu một chân đứng hai thuyền hả?"

Lâm Tây không ngờ Tiết Sinh Dật có thể mơ mộng thành như vậy, khiếp sợ cực kỳ: "Làm sao có thể?! Ngay cả đối tượng tôi cũng không có!"

"À."

Lâm Tây bị Tiết Sinh Dật hỏi như vậy, nhất thời cũng có chút khó chịu. Cô ôm má phải càng lúc càng đau, tức giận nói với Tiết Sinh Dật: "Ngày mai tôi không tới, bị bệnh, mất bao lâu mới tập xong hết bài?" Cô càng nghĩ càng buồn bực, gần đây thật sự là bị tên này đùa giỡn xoay vòng vòng, nhin không được cảnh cáo hẳn: "Cậu lại trêu chọc tôi thử xem!"

"À." Tiết Sinh Dật đối với lời cảnh cáo của lâm tây chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, hai chân hần tùy ý gác lên, hai tay khoanh lại, ánh mắt nhàn nhạt dừng trên người lâm tây: "Sắp tới Noel rồi, đi hẹn hò sao?"

Lâm Tây liếc nhìn hần một cái, lạnh lùng trả lời: "Tôi có hẹn với cấp bốn."

"Thì xong cấp bốn." khòe miệng Tiết Sinh Dật hơi hơi nhếch, dùng giọng điệu rất chân thành nói: "Hẹn hò với tôi."

Lâm Tây không ngờ hần nói mấy lời loạn thất bát tao liên tiếp, cuối cùng sẽ nói một câu như vậy. Cho dù Lâm Tây có suy nghĩ nhanh nhạy, nhanh nhẹn nhanh miệng, giờ phút này cũng chỉ có thể á khẩu không trả lời được: "Tôi nói này, không phải cậu cố ý chinh tôi chứ?" Lâm Tây ngẫm lại đều có chút ngưng nghen: "Không phải chỉ là phá vỡ lời thề của cậu thôi sao? Cậu quán lấy tôi cũng đã quán lâu như vậy rồi? Oan có đầu nợ có chủ, người cự tuyệt cậu là Tô Duyệt Văn mà!"

"Tôi không thích Tô Duyệt Văn." Tiết Sinh Dật nhàn nhạt cười, một mặt không có biểu cảm: "Tôi chỉ là muốn tìm bạn gái, toàn trường đều kêu tên cậu ta."

"..." Lâm Tây không thể nhịn được nữa trợn trừng mắt: "Đầu óc cậu còn dùng được không? Tôi đây cũng muốn tìm bạn trai, toàn bộ thế giới đều gọi tên của Ngô Ngạn Tổ, Ngô Ngạn Tổ cũng sẽ hẹn hò với tôi sao?"

Bị Lâm Tây nói như vậy, Tiết Sinh Dật cũng không tức giận, vẫn bình tĩnh nói: "Con người khi còn sống, đều muốn có những trải nghiệm tầm thường, tôi cũng vậy."

"Cái gì?"

"Tìm bạn gái, được một lần yêu." Giọng Tiết Sinh Dật không lớn: "Có một giấc mơ, vì giấc mơ mà kiên trì."

Lâm Tây vốn muốn chế nhạo hần, nhưng không biết vì sao, thời điểm hần nói những lời này, lâm tây cảm thấy hần lại phát ra từ nội tâm

Thời điểm mọi người sẽ có cảm tính, bệnh trung nhị cũng không ngoại lệ.

Lâm Tây nhũ nhũ mảy, thái độ so với lúc đầu đã hòa dịu rất nhiều: "Nhìn cậu như vậy, không ngờ cũng có thời điểm nghiêm túc."

"Cho nên cậu nghĩ thế nào?" Tiết Sinh Dật không chuyển mắt nhìn chằm chằm Lâm Tây: "Làm bạn gái tôi, tham gia chạy Marathon với tôi một lần."

"... Đợi chút, cậu vừa nói cái gì? Mara... thon?" Lâm Tây thu hồi mấy lời nói cảm thấy Tiết Sinh Dật rất cảm tính trước đó, hần quả thật chính là một cái tên bệnh trung nhị không sai mà.

Ai lại theo đuổi nữ sinh là vì chạy Marathon chứ!

*****

Cuộc thi cấp bốn diễn ra vào vài ngày cuối tháng, Lâm Tây không đến tham gia tập luyện, cũng không có liên hệ với tên bệnh trung nhị kia, cuộc sống bỗng chốc trở nên tốt hơn rất nhiều.

Thời gian thật sự trôi rất nhanh, rất nhanh đã tới đêm Giáng sinh rồi. Đương nhiên, tới sớm hơn so với đêm Giáng sinh, là cuộc thi cấp bốn.

Buổi sáng tám giờ rưỡi, các cánh cửa của hai dãy lầu lớp học chật ních các bạn học chờ cuộc thi.

Hôm đó đêm Giáng sinh đã có một ít tuyết rơi, trời hơi tối, không có gió, nhiệt độ giảm mạnh, trong không khí đều có cảm giác làn khí lạnh ngưng đọng.

Lâm Tây mặc áo lông và quần bông rất dày, vẫn cảm thấy dưới chân lạnh lẽo. Trên tay là bao tay len đã rất lâu không mang, chỗ ngón tay đã có mấy sợi len bung ra, không khí lạnh như trút hết vào bên trong, ngón tay đã có chút đông cứng luôn rồi.

Phó Tiểu Phuong và Lâm Tây không thi cùng dãy lầu, cách cũng có chút xa, thế nhưng lạ nhất là, một buổi sáng tỉnh mơ Lâm Minh Vũ dậy sớm đưa Lâm Tây "Đi thi", không chỉ có một mình anh đến đây, còn mang theo Giang Tục cùng nhau vội tới động viên cô, điều này cũng làm cho lâm tây đang trong thời gian chờ thi không thấy tịch mịch.

Lâm Minh Vũ bao bọc cơ thể rất kín, đứng ở đây ngáp. Lâm Tây thấy anh như vậy, buồn cười: "Làm khó anh rồi, bắt anh dậy sớm như vậy."

"Khách sáo rồi." Lâm Minh Vũ dụi dụi ánh mắt còn buồn ngủ: "Em của anh anh không đưa, thì ai đưa?" Nói xong, lấy khuỷu tay húc vào người Giang

Tục: "Cậu nói đúng không? Giang Tục."

Giang Tục đối với Lâm Minh Vũ vẫn hờ hững.

Lâm Minh Vũ vẫn thao thao không dứt: "Ngày lạnh như vậy, không cùng huyết thống, sao anh có thể mới hơn bảy giờ đã thức dậy chứ? Một năm thi hai lần bốn năm có thể thi tám lần, một ngôi trường mấy ngàn người đăng ký thi!" Nói xong, Lâm Minh Vũ lại húc vào cánh tay Giang Tục: "Phải nói Giang Tục này, thật sự làm khó cậu rồi, còn nguyện ý đi theo! Hà! Hà!"

Lâm Tây quả thực chịu không nổi Lâm Minh Vũ như vậy, nhin không được chăm chọc: "Ai cần anh đưa đi, bản thân em cũng không phải không được, về với thêm chuyện."

Lâm Minh Vũ lườm cô một cái: "Sao có thể nói như vậy đâu? Anh không yên lòng, không được sao!"

Giang Tục đứng bên cạnh, vẫn luôn không nói gì. Lâm Minh Vũ vẫn nói không thôi, anh đưa khủy tay qua, nhắm ngay xương sườn, rớt cục làm anh đau mà ngậm miệng lại.

Bởi vì có Giang Tục ở đây, lui tới rất nhiều thí sinh vẫn luôn nhìn về phía bên này của bọn họ, không ngừng xì xào bàn tán. Lâm Tây cũng cảm giác có chút không được tự nhiên.

Giang Tục đứng ở nơi đó, ánh mắt nặng nề. Anh vĩnh viễn là như thế, không cần phải nói gì cũng khí thế mưòi phần. Tùy tiện ngẩng đầu nhìn Lâm Tây một cái, cô đã nhin không được muốn rứt cổ.

Giờ phút này, anh vẫn là vẻ mặt nhậm nhậm dạn dò: "Nhớ nghe kỹ những từ mấu chốt, chú ý những từ quan trọng trong bài hội thoại; đọc trước đề tài quen thuộc; viết văn nhất định phải viết xong, viết xong toàn bộ rồi hẵng quay lại sửa câu."

Giang Tục nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Tây, lúc nói chuyện không nhanh không chậm, giọng điệu cũng rất ôn hòa, làm Lâm Tây có chút cảm giác vi diệu.

Lâm Tây bởi vì rất lạnh, hít hít nước mũi, dùng giọng mũi trả lời: "Đã biết."

Ngón tay Lâm Tây trong bao tay bắt đầu làm lộ ra ngoài chỗ vết rách, cô đang nghĩ sao còn không cho vào phòng thi, trước mắt đột nhiên bị một bóng dáng cao lớn ngăn trở.

Cái người trọc đầu cao mét chín, Lâm Minh Vũ, không biết là bị giựt kinh phong gì, đột nhiên ôm Lâm Tây một chút.

Anh vỗ vỗ lưng Lâm Tây, lần đầu tiên không có làm loạn, mà là nghiêm túc dạn dò: "Thi cho tốt, một lần thi qua, học kỳ sau còn thi cấp sáu, đừng lãng phí thời gian."

Tuy rằng bị Lâm Minh Vũ ôm như vậy có chút không quen, nhưng trong lòng Lâm Tây vẫn là có cảm giác ấm áp kỳ lạ.

Lâm Minh Vũ bủn bủn môi, nói với Giang Tục: "Thời gian sắp đến rồi, cậu còn có gì muốn nói không?"

Tầm mắt của Lâm Tây cũng theo Lâm Minh Vũ cùng nhau chuyển tới trên người Giang Tục, dù sao cũng là một bộ bách khoa toàn thư, Lâm Tây tự nhiên cũng là muốn mài guom trước khi lâm trận, học tập kinh nghiệm: "Khảo thần, cậu không có bí kíp thi gì sao? Hoặc là bút may mắn linh tính gì đó thì cho tôi mượn?"

"Không có." Giang Tục trả lời rất quyết đoán.

Tiếng chuông vào thi chợt vang lên, các giáo viên thu mấy sợi dây dán trước phòng thi.

Mọi người chen vai đi vào phòng thi, Lâm Tây nhìn đồng hồ, hốt ha hốt hoảng nói với Lâm Minh Vũ và Giang Tục: "Này em đi trước, đến giờ thi rồi."

Ngay lúc Lâm Tây muốn theo mọi người chuẩn bị chen vào bên trong, cánh tay đột nhiên bị người ta bắt lấy.

Lâm Tây vừa quay đầu lại, cư nhiên là Giang Tục.

"Còn có chuyện gì sao?" Lâm Tây có chút kinh ngạc.

Khóe miệng Giang Tục nhếch lên nụ cười mỉm, anh vuốt vuốt bao tay của Lâm Tây, động tác ôn hòa.

"Cố gắng thi, thi qua có thưởng."

Lâm Tây cơ hồ là theo bản năng hỏi: "Thưởng cái gì?"

Giang Tục nắm tay Lâm Tây, mở lòng bàn tay của cô ra

Giang Tục cư nhiên cho cô một viên đại bạch thảo.

Giống như sự kiên nhẫn của người lớn đối với một đứa bé, anh không nhanh không chậm nói:

"Ăn vào sẽ thi tốt."

Lâm Tây ghét bỏ nhìn viên kẹo này: "Cậu cho thi cũng cho nhiều một chút, cậu đang dỗ em bé sao?"

"Ừm."

***

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Trong lòng bàn tay nắm một viên kẹo, con sâu đói nổi dậy, Lâm Tây thật sự vô lực chống cự. Khi bước vào phòng thi, cô vẫn không nhận được lọt viên kẹo này ra ăn.

Vì mới nhỏ răng khôn, mấy ngày liền Lâm Tây chỉ ăn nhẹ, lúc này ăn viên kẹo vào miệng, thần kinh vị giác giống như đột nhiên thức tỉnh, thật là có vài phần xúc động.

Nhờ ăn viên kẹo sữa này, Lâm Tây thuận lợi thi xong cấp bốn.

Không thể không nói, Giang Tục đoán đề quả thật rất lợi hại, rất nhiều đề đều là anh cho Lâm Tây luyện qua. Thần kì nhất chính là phần thi viết, anh cứ nhiên đoán trúng đề, khi Lâm Tây ôn thi đã từng làm rồi, lúc đó Giang Tục cho cô tập làm ngữ pháp, vào thi cô chỉ cần nhớ lại là làm được.

Đã lớn như vậy, đây là lần đầu tiên khi ra khỏi trường thi, Lâm Tây lại có cảm giác tự tin, tâm tình tràn đầy sự chắc chắn đến vậy.

Bản thân Lâm Tây cũng có chút không thể tin được, cứ nhiên sẽ thuận lợi như vậy.

Cuộc thi kết thúc, tất cả mọi người ra khỏi phòng thi, cầu thang chật như nêm cối, Lâm Tây không thích cùng người khác chen lấn, luôn chờ đến cuối cùng mới xuống lầu. Cô vừa muốn đi xuống dưới, vừa lúc Hàn Sâm cũng đang đi xuống, đặc chí hải lòng đi tới cạnh Lâm Tây.

"Cậu cũng đăng ký thi hả?" Lâm Tây có chút ngoài ý muốn sẽ gặp cậu ta ở đây, dù sao Hàn Sâm là tên học bọt danh xứng với thực.

Hàn Sâm cũng giống Lâm Tây: "Lão tử cũng muốn tốt nghiệp."

Thấy Hàn Sâm có dáng vẻ đắc ý, Lâm Tây nói: "Xem ra cậu thi khá tốt nhỉ, cười đến như vậy."

Hàn Sâm nghe cô nói như vậy, càng thêm đắc ý, hân đề thấp giọng: "Kỳ thực, tôi sao chép."

"Sao chép?" Lâm Tây lập tức liên tưởng đến mấy tiệm quảng cáo bán đáp án: "Cậu mua đáp án rồi hả? Nhưng mà, lần này không dùng đi động sao?"

Hàn Sâm xua tay, nói chuyện trong phòng thi, lập tức mặt mày hớn hờ lên: "Tôi chép người bên cạnh, bên cạnh là người của khoa Tiếng Anh." Nói xong vẫn còn không quên khinh bỉ Lâm Tây: "Ai tiêu tiền chứ! Rất đáng khinh!"

"..." Lâm tây đối với lời này của Hàn Sâm quả thực không phản bác được, cô liếc Hàn Sâm một cái, cuối cùng vẫn là tàn nhẫn nói sự thật: "Nhưng là lần này cuộc thi là hoa mai cuốn."

"Có ý gì?" Hàn Sâm một mặt nghi hoặc: "Không có hoa mai mà."

"Hoa mai cuốn ý là, trình tự đề thi của tất cả mọi người đều không giống nhau."

"Dựa vào - -" Hàn Sâm rốt cục biết bản thân chép sai hết, kích động nói lại: "Người ra đề sao có thể âm hiểm như vậy? Cùng một cuộc thi, đề bài thi lại không giống nhau, cái này có thể thành thực chút được không?"

"..." Lâm Tây bắt đắc dĩ nâng trán: "Thành thực không phải dùng như thế..."

Lâm tây mặc kệ Hàn Sâm, mang ba lô lên đi ra khỏi dãy phòng học.

Hàn Sâm tựa hồ không thể chấp nhận được đối với thi cấp bốn cậu ta cũng không có yêu cầu lớn lao gì, rất nhanh đã tiếp nhận hiện thực, tâm tình hoàn toàn không có dáng vẻ bị ảnh hưởng. Hắn bắt được quai đeo ba lô của lâm tây, vẫn là giọng điệu tự đại: "Nè, cậu định đi đâu?"

Lâm tây ghét bỏ kéo quai đeo lại, tức giận trả lời: "Đi tìm tiểu Phương."

"Tôi hỏi cậu tối hôm nay định đi đâu."

Lâm tây dừng bước lại, nghi hoặc quay đầu liếc nhìn Hàn Sâm một cái. Đôi lông mày rậm của cậu ta giờ phút này có chút xấu hổ mà giao nhau, thấy Lâm Tây quay đầu nhìn mình, trên mặt nổi lên hai luồng đỏ ửng khả nghi.

"Cậu muốn làm gì?" Lâm Tây cảnh giác nhìn theo cậu ta.

"Nhìn không thấy là ông đây muốn hẹn cậu sao." Hàn Sâm vẫn là giọng điệu đáng đánh đòn: "Sao luôn biết mà cứ còn cố hỏi."

Lâm Tây bĩu môi, rất dứt khoát mà cự tuyệt: "Có hẹn rồi."

Ba chữ "Có hẹn rồi" của Lâm Tây vừa nói, bỗng chốc làm Hàn Sâm đổi mặt. Hắn hung hăng bắt được bả vai Lâm Tây, kéo áo lông của cô như muốn tuột ra.

"Hẹn ai?"

Lâm Tây kéo áo lại, kéo tay Hàn Sâm ra.

"Mắc mớ gì đến cậu." Lâm tây khó chịu: "Dù sao cũng không phải cậu."

Thấy Hàn Sâm lại muốn kéo tay cô, cô lập tức lách người một cái, trực tiếp chen vào đám người, chạy nhanh ra khỏi đây lâu.

"Lâm Tây, mẹ nó chạy đi đâu!" Dáng người Hàn Sâm cao lớn, không giống Lâm Tây dễ chen lách, cậu ta ở phía sau hùng hục hổ hổ, "Lâm Tây... Có phải cậu muốn hồng hạnh xuất tường không... Mẹ nó nói cho tôi... Cậu hẹn với ai..."

Lâm Tây càng chạy càng xa, giọng Hàn Sâm cũng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng rốt cục đến bóng dáng cũng đã nhìn không thấy nữa...

Thật vất vả mới thoát khỏi Hàn Sâm, Lâm Tây thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lâm Tây gọi cho Tiểu Phương, chuẩn bị đến đây lâu khác tìm Phó Tiểu Phương cùng nhau trở về phòng ngủ, người đồng đức, cô vòng vo một lát mới đến. Còn chưa tới gần sảnh đây lâu, Lâm Tây từ phía xa đã thấy một đám người, đang vây quanh dưới lâu.

Nhìn kỹ, cư nhiên là các thành viên công tác của bữa tiệc "Thập đại ca sĩ".

Lâm Tây đang rối rắm có nên đi qua hay không, Phó Tiểu Phương gọi điện thoại tới.

"Này, cậu đang ở đâu, mau tới đây. Còn có hai ngày là tới tiệc tối rồi, học tỷ học trường nói buổi chiều còn phải tập luyện." Lâm Tây có thể nghe ra giọng Phó Tiểu Phương có chút phức tạp, muốn chạy trốn, muốn mắng chửi người lại không dám, còn phải làm bộ biểu hiện ra vẻ thật vui mừng.

Lâm Tây quyết định, quay đầu một mình đi về phòng ngủ.

"Tiểu Phương... Mình chợt nhớ mình phải về phòng ngủ trước một chuyến, cậu đi luyện trước đi, buổi chiều mình lại đi tìm cậu." Lâm Tây cười hiền lành, nghĩ rằng, đêm bình an, lễ Giáng Sinh ai còn đi làm cu li chứ?

Lâm Tây sẽ đi tìm cậu ấy, nhưng mà là hôm sau.

"Lâm Tây... tình bạn của chúng ta..."

"Chưa từng có." Lâm Tây trả lời rất quyết đoán.

Phó Tiểu Phương: "..."

*****

Lâm Tây trở về phòng ngủ ngủ bù một giấc, hơn một giờ chiều, Lâm Tây mặc quần áo rồi gọi cho Lâm Minh Vũ.

Dù sao cũng là đêm bình an, dù lớn hay nhỏ cũng là ngày lễ, còn phải chạy đến huấn luyện, không thể một mình trong phòng ngủ cắn đầu phụng, này cũng quá phí thời gian rồi.

Đồ chuông thật lâu mới có người nhận, Lâm Tây vẫn là giọng điệu tùy tiện: "Sao lâu như vậy mới nghe điện thoại, lại đang xem phim hả?"

Trong loa truyền đến tạp âm, truyền đến một tiếng quen thuộc, mang theo ý cười, đầu bên kia có người nói: "Cậu ta không có."

"Giang Tục..." Lâm Tây giây nghe ra giọng Giang Tục, xấu hổ nuốt nước bọt, ảo não bản thân nói hươu nói vượn: "Cái đó, có thể đưa cho Lâm Minh Vũ nghe điện thoại không?"

"Có nữ sinh hẹn cậu ta đi chơi, không có ở đây."

"À." Lâm Tây xấu hổ nói: "Anh ấy không có thì thôi vậy, cúp đây."

Lúc Lâm Tây đang muốn gác điện thoại, Giang Tục đột nhiên hỏi một câu: "Cậu đang ở đâu?"

"Hả?" Lâm Tây hơi giật mình, sau đó trả lời: "Phòng ngủ."

Giọng Giang Tục vẫn lạnh lạnh như trước, thanh âm êm tai, anh hỏi cô: "Thì sao rồi?"

Lâm Tây vội gạt đầu: "Rất tốt, phần thi viết còn bị cậu đoán đúng nữa, cậu quá lợi hại rồi."

"Ừm." Giang Tục tựa hồ đối với kết cục này cũng không ngoài ý muốn.

Lâm Tây gãi gãi đầu, còn nói: "Gần đây thật sự là cảm ơn cậu."

Đang lúc Lâm Tây buồn rầu không biết nên nói gì tiếp, đột nhiên Giang Tục nói một câu: "Không phải mời tôi ăn cơm sao, khi nào đi?"

Lâm Tây không ngờ Giang Tục lại không khách khí như vậy, đã cuối tháng rồi, sắp đến sinh nhật rồi, mời bạn cùng phòng ăn cơm gì gì đó, bộp tiền cũng không phải quá dày, cô dè dặt cân trọng nói: "Khi nào thì cậu rảnh?" Lâm Tây dừng một chút: "Nếu không..."

Hai chữ "Tháng sau" còn chưa nói ra, Giang Tục đã ngắt lời ảo tưởng tốt đẹp của Lâm Tây.

"Hôm nay tôi rảnh."

...

*****

Tuy rằng một người ở trong phòng ngủ đợi có vẻ có chút nhàm chán, nhưng đêm bình an cùng Giang Tục đi ra ngoài, Lâm Tây cẩn thận ngắm lại, cảm thấy có chút không đúng lắm.

Còn chưa tới buổi tối, đường dành riêng cho người đi bộ đã có rất nhiều người. Hôm nay tan học, sinh viên mấy trường cao đẳng gần đó đều ùn ùn kéo ra.

Không biết từ năm nào, đêm bình an và lễ Giáng Sinh đã thành ngày mua sắm, ban ngày shopping buổi tối happy đã thành việc mà người trẻ tuổi thường xuyên làm.

Năm mới của người ngoại quốc, người Trung Quốc cũng nhân cơ hội cuồng hoan.

Một đường đều là hàng cây già, treo đầy đủ loại kiểu dáng đèn màu, toàn bộ khu buôn bán nhìn qua giống một thị trấn cổ tích nhỏ. Có cửa hàng, nhà ăn, chỗ ăn chơi, đều tràn ngập nồng liệt bầu không khí ngày hội, phố lớn ngõ nhỏ đều là từng đôi ngọt ngào. Trong không khí rét lạnh, tựa hồ đều có thể cảm nhận chút hơi thở của tình yêu.

Lâm Tây mặc một bộ áo lông trắng ngắn, váy ngắn hồng nhạt, phối hợp với một đôi ủng vàng nhạt. Nhìn qua tuy có chút cồng kềnh, nhưng lại thanh thuần đáng yêu. Cô sợ lạnh, bao bọc nghiêm nghiêm thực thực, cơ hồ bao bọc võ trang dày đặc. mũ Hồng nhạt, khăn quàng cổ hồng nhạt, tất cả đều là mẹ cô mua cho cô.

Làm Lâm Tây có chút xấu hổ là, Giang Tục cư nhiên cũng mặc một bộ áo lông màu trắng. Hai người cùng nhau đi trên đường, thoạt nhìn còn tưởng là mặc áo tình nhân.

Đúng vào hôm nay trên đường đều là các cặp đôi, cũng không có người nhìn bọn họ.

"... Cái kia, cậu muốn ăn cái gì?" Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Tây cũng có chút không yên.

Đêm bình an ra ngoài ăn cơm, tùy tiện ăn một chút cũng không được, trong lòng cô dự định chỉ ăn một cháo chén Quế Lâm, không biết Giang Tục có muốn đánh chết cô không.

"Cậu rất đói bụng sao?" Giang Tục hỏi.

"Cũng không có." Lâm Tây chỉ miệng bị đau.

"Hiện tại chỉ gần ba giờ." Giang Tục nhìn đồng hồ, chậm rãi nói: "Trễ một chút rồi đi ăn."

"Được."

Lâm Tây cũng không biết vì sao, ở trước mặt Giang Tục cô giống như không xương, chưa bao giờ dám phản nghịch. Trên người anh có một loại cảm giác làm cho người ta kính sợ, thuần phục. Mặc kệ là ai, cùng với anh, sẽ nhịn không được muốn nghe anh chỉ huy, hơn nữa còn tâm phục khẩu phục.

Trên đường có phố buôn bán bày ra cây thông Noel cao bảy thước, dưới tàng cây có ông già Noel mang túi đỏ và tượng tuần lộc, rất nhiều người đều đến chụp ảnh chung.

Trên mặt mọi người tràn đầy nụ cười hạnh phúc, làm cho người ta thấy trong không khí đều là sự ngọt ngào. Lâm Tây nhin không được có chút hâm mộ.

Cô vụng trộm nhìn Giang Tục bên cạnh, nghĩ nghĩ, hỏi: "Sao hôm nay cậu lại rảnh vậy?"

Giang Tục bước chân vững vàng, nhàn nhạt trả lời: "Giảng viên cũng cho nghỉ sớm, không có người làm hạng mục, đội bóng cũng không có huấn luyện."

"Ý tôi là nói... Sao hôm nay không có ai hẹn cậu?"

"Không có."

"Sao có thể được?" Lâm Tây nghĩ, đến cả Lâm Minh Vũ, cũng có người hẹn, Giang Tục làm sao có thể không có?

Giang Tục cúi đầu hỏi lại Lâm Tây: "Vì sao không thể?"

"Cậu được hoan nghênh như vậy... Trước kia đều được tặng nhiều quà, chỉ cần cậu nói một tiếng, toàn bộ nữ sinh sẽ xếp hàng hẹn hò với cậu."

Đôi mắt Giang Tục bình tĩnh nhìn Lâm Tây, đột nhiên hỏi một câu: "Là sao? Cậu xếp hàng sao?"

"Tôi? Tôi không xếp hàng." Cô lại không hiềm lạ Giang Tục.

Giang Tục mỉm cười, gần từng chữ: "Cho nên, không phải là toàn bộ nữ sinh."

Lâm Tây đối với khả năng dùng từ của Giang Tục lại đầu hàng: "Giang Tục, cái này là so sánh."

"..."

Hai người một đường đi đến đường dành riêng cho người đi bộ, bóng đêm dần dần buông xuống, trời càng lúc càng mờ tối.

Không khí náo nhiệt ngày hội cũng không ngăn được những cơn gió lạnh thấu xương, Lâm Tây đi tới đi lui, càng ngày càng cảm thấy trên tay rất lạnh, lúc này mới phát hiện, cô để quên bao tay trên bàn.

Lâm Tây nhìn thoáng qua Giang Tục, anh thanh thản đi tới, trên tay mang theo một đôi bao tay màu đen, nhìn qua một chút cũng không có vẻ gì là bị lạnh.

Lâm Tây khụ khụ hai tiếng, háng giọng một cái, đột nhiên nói: "Hôm nay thật đúng là lạnh, một lát chắc sẽ có tuyết rơi?"

Cô vừa nói, tầm mắt Giang Tục lướt qua.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn Lâm Tây, Lâm Tây vội bắt đầu ra sức chà xát tay, miệng còn nói qua: "Trách không được lạnh như thế, tôi quên mang bao tay, lúc này đi, tay như đông lại." Nói xong, lại thổi hơi vào lòng bàn tay, lại tiếp tục xoa lên xoa xuống.

Lâm Tây diễn xong, dùng dư quang liếc qua Giang Tục, nghĩ rằng, ám chỉ rõ ràng như vậy, cậu ta sẽ phải đưa bao tay cho cô chứ?

Giang Tục dừng bước lại, cúi đầu đánh giá Lâm Tây, cũng không nói gì thêm, giờ tay lên tháo bao tay màu đen từ trên tay xuống. Cởi bao tay, đôi bàn tay khớp xương rõ ràng xuất hiện, bàn tay rất lớn, ngón tay thon dài, làn da cũng rất tốt, hoàn toàn là đôi tay đẹp.

Nhưng giờ phút này Lâm Tây không có tâm tư thương thức tay anh, cô một lòng chỉ quan tâm bao tay của Giang Tục, hai cái màu đen xinh đẹp kia, tựa hồ còn bốc lên hơi nóng, đang thu hút lâm tây.

Giang Tục nói: "Lạnh?"

Lâm Tây gật đầu như gật đầu.

Giang Tục trầm mặc bắt lấy tay Lâm Tây, ngón tay thon gầy xuyên qua các ngón tay của lâm tây, nhẹ nhàng thu lại, đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Tây vào trong tay.

Lòng bàn tay ấm áp, làn da mỗi một tác, đều làm cho người ta lo lắng tim đập thình thịch.

Lần đầu tiên Lâm Tây bị một nam sinh nắm tay như vậy, cả người đều ngây ngẩn cả ra.

Cô tròn tròn mắt nhìn Giang Tục, hồi lâu mới khôi phục thần chí.

Nói chuyện cũng lắp bắp: "... Cậu cậu cậu, gì chứ?"

"Không phải cậu nói lạnh sao?" Giang Tục cúi đầu nhìn thẳng vào Lâm Tây, cự ly rất gần, mang theo vài phần ái muội.

Lâm Tây vội lui về sau một bước. Cô không ngờ Giang Tục sẽ hiểu thành như vậy, bị cả kinh đến miệng cũng không thể đóng lại: "Tôi là muốn bao tay của cậu!"

"À." Giang Tục vẫn là thần nhiên như vậy, hoàn toàn không có ý ngại ngùng. Anh nhẹ nhàng buông tay Lâm Tây ra, đáng vẻ vô tội: "Hiểu lầm thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Giang Tục mắt ngọc mây ngài, nhẹ nhàng như quân tử. Bình tĩnh đứng trước mặt Lâm Tây, từ trên cao nhìn xuống cô, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn qua càng thêm trầm ổn.

Lâm Tây ngây ngốc bốn mắt nhìn nhau, miệng giương lên, lại không biết nên phản ứng thế nào mới đúng, không khí lạnh làm cổ họng cô có chút khô. Lâm Tây cảm thấy bị Giang Tục nắm tay giống như bị lửa đốt, từ lòng bàn tay cháy thẳng lên trên mặt. Tim đập loạn nhịp, bùm bùm, giống như một dòng nước dâng lên hạ xuống.

Cô còn chưa nói gì, Giang Tục đã tháo bao tay ra, đưa cho lâm tây.

"Mang vào đi." Giọng của anh nhàn nhạt, phẳng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì, làm Lâm Tây không khỏi hoài nghi, anh bị mất trí nhớ, mà cố làm ra vẻ?

Lâm Tây đứng tại chỗ nhìn anh, nhận cũng không được, không nhận cũng không được.

"Không cần?" Giang Tục vẫn là đáng vẻ thần nhiên.

Bị Giang Tục nhìn chằm chằm vài giây, Lâm Tây nhịn không được nuốt nước bọt.

Gió lạnh từng cơn, cuối cùng Lâm Tây vẫn nhận đôi bao tay của anh, trong bao tay còn mang theo hơi ấm của Giang Tục, làm lâm tây bỗng chốc lại nghĩ đến cái nắm tay kia của anh.

Càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, cảm thấy giống như bị Giang Tục ôm lấy.

Người bình thường sẽ hiểu lầm vậy sao?

Rối rắm hồi lâu, Lâm Tây vẫn là nhịn không được mà hỏi: "Sao cậu làm như vậy?"

Giang Tục vẫn nhàn nhạt: "Làm gì?"

Lâm Tây cân nhắc dùng từ, hồi lâu mới nói: "Cậu không thể làm như vậy." Nói xong, khoa tay múa chân lấy tay này nắm lấy tay kia: "Đây là chuyện mà hai người yêu nhau mới làm."

"Là sao?" Giang Tục nhún vai, vẻ mặt không cảm xúc: "Trước kia tôi vẫn thường nắm tay nữ sinh, không phải yêu đương."

"Thật không?" Lâm Tây không ngờ Giang Tục lại tùy tiện như vậy, nhớ lại, giống như cũng chưa từng thấy, nhịn không được lại hỏi một câu: "Khi nào?"

Giang Tục quay đầu lại, lông mày hơi nhíu lại, trả lời quyết đoán: "Nhà trẻ."

Lâm Tây: "..."

Lâm Tây tròn mắt há hốc mồm, Giang Tục trả lại một nụ cười nhẹ.

Thấy Lâm Tây còn đang rối rắm, không để ý Giang Tục đã đi xa. Lâm Tây càng nghĩ càng không phục, đuổi theo: "Giang Tục, cậu nói thật cho tôi biết, có phải cậu thầm mến tôi không?" Lâm Tây bắt đầu mơ mộng, thì hoàn toàn không dừng lại được: "Có phải có cơ hội gần gũi tôi, nên kiềm chế không được? Cho nên mới làm vậy với tôi?"

Lâm Tây nghĩ như vậy, lập tức kéo áo khoác, lui về sau một bước: "Thật sự không thể tưởng được, giang Tục cậu là như vậy."

Lâm Tây đuổi theo sau Giang Tục, vẫn luôn quần lấy anh mà hỏi, Giang Tục vốn không để ý đến cô, khi cô nói ra câu cuối cùng kia, Giang Tục đột nhiên dừng bước. Như một bức tường dừng lại trước mặt mình, Lâm Tây không dừng kịp, trực tiếp đụng vào lưng Giang Tục, bị đụng đến choáng váng.

Lâm Tây ôm cái mũi bị đau, nhin không được cau mày oán giận: "Sao lại dừng lại, cũng không nói trước?"

Giang Tục quay đầu, ném qua một ánh mắt lãnh liệt. Cũng không nói gì, Lâm Tây lập tức ngậm miệng, bị anh dọa sợ.

"Còn ăn cơm hay không?" Giang Tục hỏi.

"Cậu còn chưa trả lời tôi!" Lâm Tây ngẫm lại thấy chuyện này rất quan trọng, giải thích nói: "Đáp án của vấn đề này rất quan trọng. Lần trước Lâm Minh Vũ nói mấy lời làm tôi tỉnh ngộ. Tôi quả thật không nên tùy tiện cùng ăn cơm với một nam sinh đang theo đuổi mình, nếu tôi không thích, không nên cho người ta hi vọng, bằng không sẽ không có trách nhiệm rồi."

Giang Tục trầm mặc nghe Lâm Tây nói, sau đó hơi hơi nheo mắt liếc cô một cái, biểu cảm vẫn là làm cho người ta khó đoán như vậy.

"Cậu cảm thấy khả năng sao?" Hai tay cho vào túi, lấy một loại ánh mắt bẻ ngoảnh nhìn Lâm Tây: "Lâm Tây, tự mình đa tình, không tốt đâu."

"..."

Tuy rằng bị Giang Tục chế nhạo một trận, nhưng Lâm Tây cẩn thận ngẫm lại, Giang Tục quả thật nói có lý. Nếu hắn thực thích Lâm Tây, bị Lâm Tây khinh bỉ vài lần như vậy, cũng hẳn là chịu không nổi rồi. Không có khả năng còn qua lại với cô tự nhiên như vậy được?

Vì thế, rất nhanh cô ném mấy ý tưởng loạn thất bát tao trong đầu này đi.

Giang Tục đã đi thật xa, Lâm Tây ngẫm lại giọng điệu nói chuyện của Giang Tục, mới hậu tri hậu giác có vài phần khó chịu.

Rõ ràng là cậu ta tùy tiện nắm tay cô, mà sao thái độ lại vậy, giống như là cô chiếm tiện nghi lắm vậy.

Lâm Tây bước nhanh đuổi theo Giang Tục, nhin không được cùng anh lý luận: "Sau này cậu không được như vậy, hiện tại không phải ở nhà trẻ, nam nữ trong đó quan hệ rất phức tạp."

Giang Tục mày đều không nhăn một chút, tầm mắt vẫn luôn nhìn vào mấy bảng tên quán ăn ven đường, Lâm Tây còn đang huyên náo bên tai, anh đã tùy tay xách cô lên, nhấc lên lề đường.

Anh nói: "Cũng đã đến giờ rồi, ăn cái này đi."

Lâm Tây không vui bĩu môi: "Tôi còn chưa nói xong, sao cậu không lịch sự chút nào vậy?"

Giang Tục ung dung chỉ chỉ bảng tên quán ăn, nhếch môi nói: "Nếu không chúng ta đổi quán nào cao cấp hơn, nghe cậu từ từ nói?"

Lâm Tây ngẩng đầu, thấy hai người dừng lại trước một quán ăn, tên quán viết rõ ràng "Cháo Quế Lâm". Không thể tưởng được Giang Tục còn rất trọng nghĩa, nói cháo Quế Lâm thì là cháo Quế Lâm. Lâm Tây nhìn một màn trước mắt, sự khó chịu với Giang Tục rất nhanh đã không còn.

Vì tiền không được dày, Lâm Tây quyết định tạm thời ngừng chiến: "Ăn ở đây đi." Nói xong lại cảm thấy sao bản thân lại nhanh thỏa hiệp đến vậy, có chút mất mặt, lập tức lại bỏ thêm một câu: "Nhưng cậu phải cho tôi một cái công đạo!"

"Ừ." Giang Tục cúi đầu nhìn đồng hồ: "Một lát mời cậu xem phim bồi tội, được chưa?"

Lâm Tây ngẫm lại một chén Quế Lâm cháo chỉ năm đồng tiền, xem phim cũng 24 tệ, hình như là bản thân được lợi hơn, khụ khụ hai tiếng nói: "Được rồi, cố tha thứ cho cậu vậy."

...

Một hồi mờ ám, một chút xấu hổ làm nhạc đệm, cuối cùng sau bộ phim hoạt hình vui vẻ, Lâm Tây đã quên hết.

Từ rạp chiếu phim đi ra, lâm tây nhìn mấy mô hình bộ phim được xếp quanh đây.

Giang Tục đứng sau lưng cô, nhìn cái mũ hồng của cô nhích tới nhích lui, chân mày hơi nhíu lại thêm nhiều độ cong..

*****

Đêm bình an, hơn tám giờ tuyết bắt đầu rơi. Xem phim xong, thời gian đã gần chín giờ.

Hai người từ đường dành riêng cho người đi bộ về trường học, trạm xe buýt đầy áp người, từ nhiều trường khác nhau, nhưng mỗi một chiếc xe đều bị chen lấn đông đúc, tất cả mọi người xếp hàng ngày càng nhiều.

Đợi thật lâu, xe về đại học C mới đến. Rõ ràng là lúc đầu lên là đứng, đi đi lại lại chỉ có một chỗ ngồi, Giang Tục nhường Lâm Tây ngồi, anh đứng ngay chỗ Lâm Tây ngồi, không cho người khác chen qua.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, lại gần không được nhiệt huyết thanh xuân đang cháy bùng bùng. Càng lạnh, không khí ngày hội càng nhiệt liệt.

Nhiều năm sau, tòa thành thị này chịu ảnh hưởng của việc nóng lên toàn cầu, có rất nhiều năm đêm bình an không có tuyết rơi, khi đó Lâm Tây còn cảm thấy tiếc nuối, cô vẫn nhìn không được mà cảm thấy, đêm bình an mà không có tuyết là không hoàn chỉnh. Giật mình nhớ lại đêm bình an trước khi trùng sinh, nhưng lại cảm thấy hình như tất cả đều là vận mệnh an bày.

Tuyết bay trong không trung như những mảnh kẹo bông gòn bị người ta xé nát, rất nhanh đã phủ trắng bồn hoa, mái nhà, nhánh cây.

Bông tuyết dính vào cửa sổ xe, hiện ra hình dạng nguyên bản, mỗi một phiến bông tuyết đều có hình dạng không giống nhau, mẹ thiên nhiên là một bậc thầy sáng tạo điêu luyện, làm cho người ta tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Bên ngoài rất lạnh, người trên xe rất nhiều, cửa kính luôn trong trạng thái mờ hơi nước, Lâm Tây nắm tay lại, ấn lên cửa sổ một chút, sau đó dùng ngón tay nhấn năm điểm, về ra một dấu chân.

Giang Tục cúi đầu nhìn thoáng qua: "Trách không được lại chọn phim hoạt hình."

Lâm Tây ngẩng đầu không cam lòng yếu thế nhìn Giang Tục: "Phim hoạt hình thì sao? Hai chúng ta xem phim tình cảm cũng không thích hợp."

Giang Tục cúi đầu nhìn cô, hỏi: "Bồi tội còn chưa vừa lòng?"

Lâm Tây thấy thái độ Giang Tục coi như thành khẩn, kiêu ngạo trả lời: "Cũng được."

Hai người từ cửa lớn chỗ vườn trường đi về phòng ngủ, trên đường đều là các sinh viên vội vã trở về. Tuyết càng rơi càng lớn, không khí cũng càng ngày càng lạnh, độ ẩm trong trường học so với đường dành riêng cho người đi bộ còn thấp hơn vài độ, lâm tây bị lạnh có chút run run.

"Lạnh?" Giang Tục hỏi.

Nghĩ đến lúc trước Giang Tục hỏi vấn đề này rồi lại làm ra chuyện mờ ám kia, Lâm Tây cũng không dám nói lạnh nữa, vội lắc đầu như trống: "Không lạnh không lạnh! Tôi một chút cũng không lạnh!"

Giang Tục hơi hơi nhú mày, chuẩn bị lấy bao tay thì dừng lại, lại cắt vào túi tiền.

Lâm Tây run rẩy đi về hướng phòng ngủ, bông tuyết bay vào khe hở trong khăn quàng cổ, cái lạnh thấu tâm can.

Cô thò ra một hơi rồi ngẩng đầu lên, đang đi đối diện cô, là một bóng dáng rất quen thuộc.

Cư nhiên là Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn thấy Lâm Tây, vốn một mặt cao hứng phấn chấn, kết quả cậu ta lại đi tới gần vài bước, thấy được Giang Tục bên cạnh Lâm Tây, nháy mắt mặt lại suy sụp.

Đen mặt, ngăn cản đường đi của Lâm Tây, như là muốn khởi binh vấn tội.

Lâm Tây rất lạnh, vốn chuẩn bị nhanh về phòng ngủ, kết quả bị Hàn Sâm bắt được.

"Gì chứ?" Lâm Tây không kiên nhẫn nói: "Tôi phải về ngủ."

Hàn Sâm nhìn nhìn Lâm Tây, lại nhìn Giang Tục, quay đầu chất vấn: "Cậu nói có hẹn, chính là cùng cậu ta?"

Lâm Tây lúc đó vốn chỉ trả lời qua loa với Hàn Sâm, thuận miệng nói "Có hẹn", khi đó từ đầu cô không có hẹn ai, lúc này để cậu ta thấy tận mắt, thật là có miệng cũng không giải thích được.

"Việc này nói thì rất dài dòng."

Thấy Lâm Tây không muốn trả lời, Hàn Sâm càng nhất quyết không tha: "Vậy thì nói ngắn gọn."

Gió lạnh thổi qua, Lâm Tây càng ngày càng lạnh, nhìn không được rụt rụt cổ, chỉ vào người phía sau Hàn Sâm nói: "Các người không phải muốn ra ngoài sao? Là có việc gì, đi nhanh đi!"

Lâm Tây vừa dứt lời, nam sinh phía sau Hàn Sâm yên lặng đi ra, cũng đứng trước Lâm Tây.

"Chúng tôi chuẩn bị đi ra ngoài qua đêm." Giọng nói ôn hòa, thanh âm không lớn, trong đêm tuyết yên tĩnh thật phần rõ ràng.

Lâm Tây nghe được giọng nam sinh này, ngẩng đầu, dưới trời tuyết, lâm tây rất rõ ràng thấy được mặt vị nam sinh này, lời chuẩn bị nói nháy mắt bị nghẹn lại.

So với Hàn Sâm thì thấp hơn nửa cái đầu, tóc ngắn mềm mại, mắt một mí, môi dày, bên cạnh cái mũi có một nốt ruồi nhỏ. Làn da trắng tái như bị bệnh, người gầy teo, nhìn có vẻ là người hướng nội.

Người này không phải ai khác, chính là nam sinh lúc trước ôm Hàn Sâm.

- - Người yêu của Hàn Sâm.

Lâm Tây vốn đang muốn giải thích vài câu, vừa thấy người nam sinh này, ký ức không tốt ở đời trước nhất thời nổi lên. Giải thích cái gì, hiểu lắm cái gì, xấu hổ cái gì cũng không có.

Đã trễ thế này, bọn họ không ở trong phòng ngủ, còn chạy ra ngoài trường, Lâm Tây dù cho đơn thuần cũng biết bọn họ đi làm gì. Cô khinh thường ‘phì’ một tiếng, tức giận nói với Hàn Sâm: "Cậu còn không biết xấu hổ hỏi tôi, cậu bót mang theo người điều vô dương oai trước mặt tôi đi, ta sẽ không ngốc đến nỗi bị cậu lợi dụng đâu."

Lâm Tây bị một màn trước mắt kích thích, trong đầu không ngừng dâng lên hình ảnh bọn họ nhiệt tình ôm ấp. Thật sự là càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng vì bản thân đời trước không đáng giá.

Nếu không phải Hàn Sâm, cô đã sớm buông tha, yêu đương rồi lập gia đình rồi.

Có lẽ cô cũng sẽ không ôm trái tim thời thiếu nữ, xấu hổ như vậy mà chết đi.

Nghĩ như vậy, Lâm Tây càng thêm cảm thấy uất ức. Cô kéo Giang Tục qua, hai người lấy cự ly vô cùng thân thiết đứng chung một chỗ. Cô ngưỡng cổ nói với Hàn Sâm: "Tôi và Giang Tục đều đang độc thân, tôi thích nam, cậu ấy thích nữ, hẹn hò đi chơi thì sao? Còn tốt hơn người tìm tằm bình phong!" Nói xong, con thét to với Giang Tục: "Giang Tục, chúng ta đi!"

Lâm Tây ưỡn ngực, khi kéo Giang Tục đi ngang qua Hàn Sâm, Hàn Sâm vừa đưa tay, muốn kéo Lâm Tây lại.

Ngay lúc tay cậu ta muốn chạm vào áo bông của lâm tây, Giang Tục khoát tay, vừa khéo ngăn tay Hàn Sâm lại.

Hàn Sâm kéo mạnh lại, cũng không được.

Về mặt Giang Tục nhàn nhạt, khinh miệt quét qua Hàn Sâm: "Đừng chạm vào cậu ấy."

...

Lâm Tây một đường trở về phòng ngủ, ngoài miệng vẫn luôn lái nhai châm chọc: "... Bị người như thế làm chậm trễ thanh xuân, mình đúng là mù mà!"

Giang Tục lạnh lùng nghe cô lầm bầm lâu bầu, ánh mắt thâm trầm, trên mặt mang theo vài phần cảm xúc phức tạp.

Lâm Tây vẫn còn mắng bản thân, không chú ý Giang Tục ở một bên.

Hồi lâu, anh quay đầu qua, giống như không chút để ý hỏi một câu: "Cậu có vẻ như rất để ý cậu ta?"

"Ai để ý hắn ta!" Lâm Tây nói một câu như vậy, giống như bị đốt pháo, nháy mắt bùng nổ: "Ngay từ đầu tôi và hắn ta đã không có quan hệ! Hắn ta đã sớm có người trong lòng, còn cố ý đùa giỡn tôi!"

Giang Tục vẫn bất động thanh sắc, suy tư một lát, anh mỉm môi hỏi: "Cậu tức giận là vì cậu ta đùa giỡn cậu, hay là cậu ta đã có người trong lòng?"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

"Tôi cảm thấy cậu ta chính là có bệnh. Cậu nói xem một người sao lại có thể như vậy chứ?" Lâm Tây còn đắm chìm trong sự bất mãn với Hàn Sâm, gió lạnh thổi, cô cũng không nghe rõ Giang Tục nói cái gì, chờ cô phát tiết xong, mới phản ứng kịp, quay đầu lại hỏi Giang Tục: "Cậu vừa nói cái gì?"

Giang Tục đi theo lâm tây bước chân đi tới, có một chút xuất thần. Bông tuyết thanh lãnh dừng trên đỉnh đầu, lã chã một tầng màu trắng, làm gương mặt góc cạnh của anh nhìn qua lại thêm vài phần lạnh lùng. Đôi mắt thâm thúy kia giờ phút này trong đêm tối càng thêm thâm trầm. Anh ân ân nhìn lâm tây, cuối cùng bình tĩnh trả lời: "Không có việc gì."

Thấy Giang Tục không có biểu cảm gì, Lâm Tây lại nhin không được bắt đầu châm chọc: "Cậu biết không, hai nam sinh vừa rồi chúng ta gặp, bọn họ là một đôi!"

Giang Tục suy nghĩ có chút loạn, chợt nghe lâm tây nói một câu như vậy, còn tưởng rằng bản thân nghe lầm: "Cậu nói ai?"

"Là hai người đó, nhìn không thấy sao!" Lâm Tây tức giận bắt bình: "Một tên đại ngốc mặc áo đen, bạn học của tôi, thích trai còn theo đuổi tôi nữa, cậu nói xem có phải bụng dạ cậu ta rất khó lường không?"

"Hà?"

"Quên đi không nói cậu ta nữa, gặp phải cậu ta thật sự là không có gì hay rồi."

"..."

Tuyết trắng dần dần bao trùm vườn trường yên tĩnh, tuyết đọng trên đường in lại một chuỗi dấu chân.

Giang Tục thấy Lâm Tây như sắp hòa vào tuyết, lấm vào trầm mặc, trên mặt không tự giác nổi lên vài phần thần sắc phức tạp...

*****

Nghẹn một bụng khí từ trường học đi ra, liên tục mấy tiếng đồng hồ, Hàn Sâm cơ hồ đều không nói gì. Thấy cái gì đá cái đó, nghiêm nhiên đã sa vào một vua phá hoại.

Người bên cạnh nói cái gì cũng không muốn nghe, trong đầu không ngừng nhớ lại ánh mắt ghét bỏ của Lâm Tây, càng nghĩ càng buồn bực.

Kỳ thực nhiều năm như vậy cũng không phải không có nữ sinh theo đuổi cậu, cậu đều không có hứng thú. Sinh hoạt của cậu được sắp xếp rất kín, anh em rất nhiều, chưa bao giờ cảm thấy tịch mịch. Mỗi ngày đều có hoạt động không giống nhau, thật sự không có dư thừa tâm tư dành cho yêu đương. Nghe nói nữ sinh đều là động vật phiến toái, mà cậu thiếu nhất là nhẫn nại.

Cậu cũng không giỏi về việc ở chung với nữ sinh, cũng chưa từng có cảm giác khác thường với nữ sinh, lại nói, lâm tây vẫn là người thứ nhất.

Nhìn bóng lưng cô và Giang Tục cùng nhau rời đi, cậu cảm thấy giống như đột nhiên có 1000 con trùng bay vào tim, ăn lên khí quản yếu ớt, lại ngựa lại đau, không cam lòng cũng không thích.

Qua mười giờ, người đến tiệm net qua đêm càng ngày càng nhiều. Tuyết rơi đêm bình an, tiệm net mở máy sưởi, so với trong phòng ngủ thì thoải mái hơn một chút. Người chơi điên cuồng, miệng luôn luôn hùng hùng hổ hổ, bàn phím chuột ầm ầm cũng không dứt bên tai, có người hút thuốc ở bên trong, sương khói lượn lờ, càng làm cho tâm tình Hàn Sâm thêm táo bạo, cậu ấn chuột đồm độp.

"Cậu như vậy thì sẽ không chỉ huy đi đánh được." Ước chừng là thấy Hàn Sâm thấp thòm nóng nảy, Thạch Hoài Nhân vẫn ngồi bên cạnh, đột nhiên vỗ vỗ bờ vai của cậu, thiện ý nói: "Đề tôi đi."

Mất hơn hai tiếng, đôi nhân vật rời lại vào trò chơi, tiến vào bản đồ, trên tay Hàn Sâm như trước dùng sức chọc vào nhân vật trong game.

"Cậu thích cô gái đó?" Người vẫn luôn trước sau như một chưa bao giờ quản chuyện người kia thạch Hoài Nhân đột nhiên như vậy hỏi một câu, Hàn Sâm có chút kinh ngạc, quay đầu lại, cậu đang chuyển chú nhìn chăm chăm màn hình, ngón tay ở trên bàn phím thuận thực bấm.

Hàn Sâm có chút khó chịu trừng mắt, không trả lời, tiếp tục bấm vào chuột.

"Nam sinh bên cạnh cậu ta, thoát nhìn rất ưu tú." Thạch Hoài Nhân dùng thanh âm ôn hòa, lại nói một câu.

Hàn Sâm rốt cục bị nói đau, khó chịu vút chuột: "Mẹ nó X, chỉ huy cho tốt, chơi trò chơi, đừng cứ mãi bức bức lái nhái!"

Nói xong, hấn hùng hùng hổ hổ nhặt chuột về, một lần nữa dời tầm mắt về trên màn hình.

Đánh phó bản, tình hình chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, Hàn Sâm cũng bắt đầu toàn thân chuyên tâm trên chiến trường. Cậu không chú ý tới, chàng trai bên cạnh, nhìn chăm chăm phó bản, mẩu quang phai nhạt xuống...

*****

Đêm Bình an vào chủ nhật, tất cả mọi người ra ngoài chơi. Lễ Giáng Sinh là thứ hai, lại thống khổ lên lớp.

Hơn bốn giờ chiều, đoàn lớp phát ra thông báo, về sự việc nghiêm trọng trong đêm bình an, có một bạn học nữ gặp mặt bạn trên mạng, bị lừa đi uống rượu, cuối cùng thất thân mất tiền, ở đồn cảnh sát khóc như mưa. Chuyện lớn như vậy, trường học không thể không tạm thời vì vấn đề an toàn, yêu cầu các lớp phải ở lại.

Vốn tất cả mọi người đã chuẩn bị hoạt động cho lễ Giáng Sinh, hiện tại trường học đột nhiên yêu cầu ở lại, rất nhiều người đang chơi ở ngoài trường cũng chỉ có thể gấp gáp trở về.

Mấy cô gái trong phòng ngủ đối với quyết định của trường học cũng là tiếng oán than dậy đất. Nhất là Phó Tiểu Phuong, ngày hôm qua huấn luyện xong đã rất mệt, học tỷ này còn kéo cô đi uống rượu, cô vừa mệt lại say, cả đêm cũng chưa trở lại bình thường.

Rất nhanh đã đến thời gian lên lớp, Phó Tiểu Phuong vốn đã rất mệt, vừa rồi lại bị Đan Hiểu lôi đi có việc, còn lại lâm tây, cô chỉ có thể một người mặc áo bông đi lên lớp.

Gió lạnh thổi tới, trên đường lại nhận điện thoại của Tiểu Phuong, muốn cô chờ cô ấy ở cây cầu nhỏ.

Hồ dưới cầu không bị đóng băng, gió lạnh làm mặt hồ yên tĩnh gợn sóng lăn tăn, làm Lâm Tây lạnh run. Lúc này là thời gian lên lớp, tất cả mọi người đi tới dãy phòng học. Lâm Tây đứng trên cầu nghịch di động, đám đông bắt đầu ồn ào, một đám một đám đi qua trước mặt cô.

Lâm Tây đợi vài phút, còn chưa thấy Phó Tiểu Phuong. Thật sự rất lạnh, cô chịu không được, qua bên cạnh phòng học gọi cho Tiểu Phuong.

"... Gặp ở cạnh phòng học đi, lạnh quá... Ủm... Được..."

Lâm Tây chuyên chú gọi điện thoại, cánh tay đột nhiên bị người kéo mạnh, cô bị dọa đến thiếu chút nữa ném di động.

Cô vừa quay đầu lại, Hàn Sâm một mặt khó chịu nhìn cô.

"Nói chuyện." Cậu nói.

Tùy tay cúp điện thoại, Lâm Tây phẫn nộ quát Hàn Sâm: "Cậu bị thần kinh hả, đột nhiên lôi kéo như vậy, muốn dọa chết người sao."

Hàn Sâm nhìn xuống Lâm Tây, sự không nhẫn nại trong ánh mắt, lần đầu tiên mang theo vài phần hoang mang.

"Nói chuyện." Cậu lại lặp lại một lần, mang theo vài phần chân thật đáng tin.

...

Hai người đứng ở mặt trái dãy phòng học, ngay lối thoát hiểm.

Lúc này tất cả mọi người đã lên lớp, cũng không có gì người qua lại, Lâm Tây nhìn thời gian, có chút không kiên nhẫn nói: "Có cái gì nói mau đi, còn phải lên lớp."

"Tôi..." Hàn Sâm đang chuẩn bị nói chuyện, đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm vào phía sau Lâm Tây.

Lâm Tây thấy Hàn Sâm nhìn chằm chằm sau lưng cô không nói chuyện, có chút kinh ngạc quay đầu nhìn.

Trong tầm mắt xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, Giang Tục một thân hưu nhân, trên tai mang một bên tai nghe, từ xa lại gần, chậm rãi đi tới, không tới vài bước đã tới bên cạnh Lâm Tây.

Lâm Tây có chút xấu hổ nhìn anh một cái: "Sao cậu đi cửa này?"

Giang Tục tháo tai nghe, trên mặt biểu cảm nhàn nhạt, anh nhàn nhạt nhìn bọn họ, giải thích cũng là lời ít mà ý nhiều: "Gần phòng thí nghiệm."

"À." Lâm Tây gật gật đầu: "Vậy cậu đi thông thả."

Giang Tục cúi đầu, dưới chân không nhúc nhích, anh dùng ngón tay thon dài quấn quanh dây tai nghe, biểu cảm mang theo vài phần không chút để ý: "Không đi vào sao?"

Hàn Sâm vốn vẫn không nói chuyện, trầm mặc nhìn hai người trước mắt.

Hồi lâu, thấy Giang Tục còn đang cùng Lâm Tây nói chuyện, cậu không thể nhịn được nữa, bắt được cánh tay của cô: "Trước nói chuyện của chúng ta cho rõ đã."

Lâm Tây bị cậu ta túm một cái lão đảo, suýt nữa ngã lên trên người cậu ta, đang hoảng, thì tay kia của cô lại bị Giang Tục bắt được.

Lâm Tây thật vất vả mới đứng vững, lòng còn sợ hãi ngẩng đầu, Giang Tục đã đứng trước người cô.

Anh nhàn nhạt nhìn cô một cái, nhẹ giọng hỏi: "Cậu muốn đi?"

Lâm Tây vốn là thật sự không muốn để ý Hàn Sâm, nhưng với tính cách dăm của cậu ta, lúc này lạc trong tay cậu ta, cô không để ý là không được, so với sau này bị cậu ta bám theo không dứt, còn không bằng có việc thì trực tiếp giải quyết xong một lần.

Lâm Tây nhũn nhũn mày, có chút bất đắc dĩ trả lời: "Có chút việc."

"Ủm." Giang Tục mang theo vài phần đăm chiêu, buông tay.

"Đi thôi." Lâm Tây xoay người, không kiên nhẫn thúc giục Hàn Sâm, dưới chân vừa bước ra một bước, lại bị Giang Tục kéo lại.

Lần này Hàn Sâm và Lâm Tây kinh ngạc nhìn về phía Giang Tục.

Trong không khí lạnh như băng ngưng đọng một chút xấu hổ, Lâm Tây liếm liếm môi, cũng có chút không hiểu Giang Tục như vậy là thế nào.

Cậu ta đây là sao vậy?

"Còn có việc gì sao?" Lâm Tây hỏi.

"Có keo dán." Giang Tục không có gì khác thường, tự nhiên chỉ chỉ phía sau lưng Lâm Tây, sau đó tùy tay nhấc lên, tháo cái băng keo không biết ở đâu xuống.

"Tôi đi đây." Nói xong, Giang Tục cất kỹ tai nghe, từ lối thoát hiểm vào dãy phòng học.

...

Bóng lưng Giang Tục biến mất hoàn toàn, lâm tây lúc này mới biểu lộ ra cảm xúc chân thật, nói với Hàn Sâm: "Hiện tại được chưa? Cậu nói nhanh đi."

Lông mày Hàn Sâm vốn rất rậm, chau mày càng có vẻ hung, hốc mắt hăm sâu có chút đen, giống như một đêm không ngủ, có chút uể oải. Lâm Tây đứng gần, còn có thể ngửi được mùi thuốc lá gay mũi trên người cậu.

Điều này làm cho cô nhện không được nhú nhú mày.

"Nếu không có việc gì tôi phải lên lớp rồi."

Thấy Lâm Tây lại muốn đi, Hàn Sâm cường thế bắt được cánh tay của cô, ngăn cản đường đi của cô.

Cậu cơ hồ giống như chất vấn trừng mắt nhìn cô, "Đến cùng thì vì sao cậu lại như vậy?" Hàn Sâm càng nghĩ càng khó chịu: "Cậu nói tôi tự cho là đúng, còn cậu vẫn dấn lên những người theo đuổi cậu, lại tốt lắm sao?"

"Tôi thế nào lại như thế rồi hả?"

"Cậu dấn lên tự tôn của ông đây!" Hàn Sâm cau mày, trong mắt cơ hồ muốn phun ra lửa: "Ông đây chưa từng theo đuổi nữ sinh, cậu là người đầu tiên!"

"Tôi dấn lên tự tôn của cậu?" Lâm Tây kinh ngạc chỉ vào bản thân, phảng phất như nghe được chuyện buồn cười nhất: "Với tính tình này của cậu, căn bản là không nên theo đuổi con gái!"

"Tôi dựa vào cái gì không nên?"

Lâm Tây thấy cậu ta một mặt đứng lý hợp tình, càng tức giận: "Hàn Sâm, sao cậu dám làm không dám chịu chứ? Cậu với cậu nam sinh ngày hôm qua, chính cậu nói, quan hệ của hai người là gì?"

"Nam sinh ngày hôm qua?" Hàn Sâm nghi hoặc: "Cậu nói Thạch Hoài Nhân? Học kỳ này cậu ta chuyển đến phòng ngủ của chúng tôi, có thể có quan hệ gì chứ? Là bạn cùng phòng đó!"

"Ngưng." Lâm Tây khinh bỉ Hàn Sâm đến giờ phút này còn cố làm ra vẻ như vậy: "Tôi không kỳ thị đồng tính luyến ái. Nhưng tôi ghê tởm người rõ ràng thích con trai, còn gây tai họa cho những cô gái khác."

...

Hàn Sâm vốn nộ khí trùng thiên, nghe được Lâm Tây nói như vậy, toàn bộ tức giận chuyển hóa thành nghi hoặc, cậu một mặt không hiểu nhìn cô: "Tôi nói tôi với cậu, cậu nói đồng tính luyến ái cái gì? Cậu là đồng tính?"

"... Hàn Sâm, tôi đã biết rồi." Lâm Tây bắt đầu dĩ, chỉ có thể nói rõ: "Tôi đã biết cậu là gay rồi."

"..." Hàn Sâm dùng một mặt biểu cảm sai lầm lớn nhìn chằm chằm Lâm Tây, khó có thể tin cười hai tiếng: "Lâm Tây, cậu điên rồi sao?"

Thấy Hàn Sâm còn phủ nhận, lâm tây còn nói: "Không cần phủ nhận, cậu với cái người bạn cùng phòng, chính là người yêu đúng không? Ánh mắt cậu ta nhìn cậu, rõ ràng chính là yêu cậu tận xương rồi."

"... Cậu nói Thạch Hoài Nhân?" Đôi mắt đen của Hàn Sâm trừng lớn, đôi mắt mang vài phần lo lắng: "Cậu ta nói với cậu?"

"Không cần phải nói, dù sao chính là tôi đã biết." Lâm tây bĩu môi, vẫy vẫy tay với cậu ta, một mặt biểu cảm sáng tỏ: "Cậu không cần giấu diếm nữa, tôi biết cậu là cong, loại chuyện này rất bình thường, giống như Lam Vũ..."

"Cậu thả rắm gì vậy! Shit! Cái lời đồn chết tiệt gì vậy?! Lâm Tây tôi nói cho cậu biết - -" Hàn Sâm oán giận ngắt lời Lâm Tây, quả thực bị tức muốn nổi điên: "Ông đây là thẳng! So với thép còn thẳng hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

"..."

"... Kỳ thực Hàn Sâm, tôi cảm thấy cậu như vậy rất không được." Lâm Tây ngẫm lại cái người gầy teo yếu ớt kia, nhất thời cũng có chút thương hại. Cô mấp máy môi, cân nhắc dùng từ một chút, tương đối uyển chuyển nói: "Thích một người thì không nên lại đi theo đuổi người khác, bằng không thì rất cần bả, cậu nói phải không?"

"Lâm Tây, tôi đã nói, tôi là trai thẳng." Hàn Sâm cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi khi nói câu này.

Hai tay cậu ta nắm siết lại, tức giận đến môi cũng run run, Lâm Tây lần đầu tiên thấy cậu ta như vậy, dần dần cũng có chút sợ hãi. Dù sao vạch trần bí mật người khác, cũng dễ làm cho người ta thẹn quá thành giận, Hàn Sâm tức giận như vậy, có thể thấy được cậu ta cũng không muốn để cho người khác biết định hướng tình dục của mình?

Lâm Tây ngẫm lại, vội nói lại: "Cái kia... Kỳ thực loại chuyện này cũng rất bình thường, tình yêu vốn chẳng phân biệt được giới tính, cậu xem, hiện tại hủ nữ nhiều như vậy, có thể thấy được mọi người căn bản không có kỳ thị..."

"Cậu..." Hàn Sâm nghe không vô, hờn hển chỉ vào chóp mũi Lâm Tây: "Cậu lại nói hươu nói vượn thử xem..."

Lâm Tây bị khí thế của cậu ta làm sợ tới mức lui về sau một bước, vội gơ hai tay nói: "Được được được... Tôi tin tôi tin... Cậu là trai thẳng, trai thẳng như thép! Như vậy được chưa!"

"..."

Hàn Sâm cau mày nhìn quanh Lâm Tây một vòng, cũng không biết là đang nghĩ cái gì. Cậu ta xoay xoay xoay xoay, đột nhiên dừng lại trước Lâm Tây, hạ quyết tâm nói: "Xem ra, chỉ có như vậy, mới có thể để cho cậu tin!"

Nói xong, đột nhiên một tay ôm lấy lâm tây vào trong ngực.

Cái ôm của Hàn Sâm và Giang Tục là hoàn toàn bất đồng. Tuy rằng đều làm Lâm Tây tim đập rộn lên, nhưng một cái là thẹn thùng, một cái là sợ hãi, kém đến có chút xa rời.

Hàn Sâm một thân cứng rắn cơ bắp, sức cũng lớn, hoàn toàn là trạng thái anh chàng thô lỗ.

Cậu ta có phải là trai thẳng như thép hay không lâm tây không dám xác định, nhưng hai tay cậu ta ôm lâm tây thật sự là giống như thép làm cho người ta không thể động đậy.

"Buông ra - -" Lâm Tây bị ôm chặt, động đậy đều có chút khó thở, cô ở trong lòng Hàn Sâm vặn vẹo nửa ngày, Hàn Sâm vẫn thờ ơ. Thẳng đến bên tai truyền đến tiếng hít thở càng ngày càng ồ ồ, cậu ta mới buông Lâm Tây ra.

"Cậu điên ư - -" lâm tây xoa xoa cánh tay bản thân bị cậu ta ôm đau, vừa muốn nằng chừ người, tay lại đột nhiên bị Hàn Sâm bắt được.

Lâm tây mở to hai mắt nhìn, một mặt hoảng sợ nhìn Hàn Sâm, nhìn không được quát: "Cậu còn muốn làm gì nữa?"

Hàn Sâm một mặt biểu cảm dứt khoát kiên quyết, đột nhiên lôi kéo tay Lâm Tây, "Bóp" một cái đưa xuống phía dưới...

Sau khi Lâm Tây đang sờ đến vật cứng này, ý thức của cô oanh một tiếng thì toàn bộ mất hết. Cái tay bị Hàn Sâm bắt lấy kia phảng phất cũng không là của chính mình. Sau đó ngẩng đầu động tác cơ hồ là theo bản năng...

Cô một mặt mờ mịt chống lại ánh mắt kiên quyết của Hàn Sâm

Cậu ta nói: "Cậu xem, lão tử chỉ có cảm giác với nữ!"

Lâm Tây sững sờ hai giây, lập tức theo bản năng đập một cước...

"A - - lưu manh - - "

*****

Liên tục mấy giờ, Lâm Tây cơ hồ hoàn toàn ngồi không yên.

Mỗi cách mười phút sẽ đi rửa tay một lần, dùng xà phòng tẩy, cơ hồ muốn lột một tầng da tay. Mặc dù là tẩy rửa triệt để như vậy, cái loại xúc cảm đáng khinh này vẫn còn lưu ở trên tay. Cái loại cảm giác này thật sự quá sâu khắc, quả thực làm Lâm Tây muốn lấy dao đi thiến Hàn Sâm

Có người chứng minh thích con gái như vậy à?

Chuyện cậu ta là gay hay không không còn là vấn đề nữa, hoàn toàn chính là một tên biến thái!

Lâm Tây bởi vì Hàn Sâm biến thái, cuối cùng ban hội đều không tham gia. Phó Tiểu Phuong tuy rằng che dấu cho cô rất nhiều, giảng viên vẫn điểm danh cảnh cáo rồi. Điều này làm cho Lâm Tây càng thêm tính món nợ này lên trên đầu Hàn Sâm, oán khí đối của cậu ta quả thực có thể viết thành một quyển sách rồi.

Ban hội sau khi kết thúc hai ba giờ, Phó Tiểu Phuong mới cùng Quyển Quyển, Lily cùng nhau trở về phòng ngủ. Ba người một đường tán gẫu trở về, vào phòng ngủ còn chưa có dừng lại.

Vừa trở về phòng ngủ, Phó Tiểu Phuong một mặt kính hồn chưa định vọt đi lại: "Lâm Tây cậu biết không? Hàn Sâm vừa rồi ở căn tin bên kia đánh nhau! Chúng ta ba người đi ăn cơm, thấy nhiều người vây xem, nên đi qua xem, thì thấy, cư nhiên là Hàn Sâm! Vài nam sinh đi khuyên can đều khuyên không được, thật sự là rất dã man." Nói xong, Phó Tiểu Phuong vẫn còn sợ hãi: "Mình thấy về sau cậu nên khách khí với Hàn Sâm một chút, cái kiểu người nguyên thủy còn chưa có tan này, giáo dục cũng không thể cho cậu ta thành người hiện đại được."

"..." Vừa nghe tên Hàn Sâm, Lâm Tây cảm thấy trên tay lại nổi lên cảm giác ghê tởm, không hề nghĩ ngợi lại chạy vội tới bồn rửa tay rồi.

Nói đến bạn học của mình, cái máy hát Phó Tiểu Phuong ngừng không được, cô đi đến ban công đứng ở sau lam tây tiếp tục nói: "Cậu có biết Hàn Sâm đánh ai không? Cậu ta đánh bạn cùng phòng của cậu ta, cậu nói xem sao cậu ta có thể vậy chứ?"

Lâm Tây đang rửa tay, nghe được tên Hàn Sâm liền cảm thấy thấp thòm nóng nảy, lại khó mà nói bản thân vừa sờ qua của hắn... Chỉ có thể nhịn dần lại nghe Phó Tiểu Phuong tiếp tục giảng thuật.

"... Cậu kia nhìn cũng rất thanh tú, cũng không biết thế nào chọc phải cậu ta, bị đánh cho khoe miệng đều chảy máu cũng không đánh trả, nhìn mà đau lòng. Nghe nói cậu nam sinh kia vốn là năm ba trường ĐHY, bởi vì bị cô lập mới chuyển trường viện, đến trường lớn thứ hai học lại, vốn cùng Hàn Sâm quan hệ rất tốt, không biết Hàn Sâm đột nhiên phát bệnh thế nào, khi dễ người ta như vậy, đáng thương chết mất."

"..."

Lâm Tây buồn đầu lại dùng xà phòng tẩy sạch một lần, Phó Tiểu Phuong rốt cục nhìn không được nói một câu: "Cậu bốc trúng phân sao? Rửa nhiều lần như vậy không sợ lột da luôn hả?"

Lâm Tây về mặt đau khổ quay đầu nói: "Cũng không khác gì sờ phân đâu, đừng nói nữa."

...

Bởi vì "Trai trắng như thép" kia, từ khi trùng sinh tới nay lâm tây ngủ không ngon nhất.

Cả đêm đều nằm mơ, mơ thấy bản thân ở trên núi lấy nấm, vốn lấy rất tốt, kết quả một cây nấm nhỏ đột nhiên biến thành ngọn núi to có thể đè chết cô, cô thế nào cũng chạy không thoát.

Loại giấc mơ mặc danh kỳ diệu này lại có chút đáng sợ, làm Lâm Tây tỉnh lại, hốc mắt xuất hiện quầng thâm.

Vừa tỉnh lại, nhận được điện thoại mừng sinh nhật của ba mẹ, lâm tây rốt cục triệt để kết thúc trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Ài, thật sự là một buổi sáng sinh nhật không tốt lắm.

Lâm Tây cầm khăn lông ra ban công, dưới chân có chút phù phiếm.

"Lâm Tây dậy rồi hả? Sinh nhật vui vẻ a ~" Đánh răng xong Phó Tiểu Phuong theo ban công đi ra, vừa vặn thấy Lâm Tây đi tới, thì phát hoảng: "Mặt cậu sao thế? Sinh nhật nên hưng phấn quá hả? Một đêm không ngủ?"

Lâm Tây bĩu môi, hữu khí vô lực trả lời: "Ừm"

Phó Tiểu Phuong cười hi hi: "Buổi tối mời khách, mình đã chuẩn bị một món quà rất tuyệt đó."

Quy tắc trong ký túc ở đại học, sinh nhật mời khách, nhóm bạn cùng phòng kiểm tiền mua bánh ngọt, đều tự chuẩn bị quà. Đây là sinh nhật lần thứ hai ở đại học của Lâm Tây, sớm đã quen thuộc.

Lâm Tây gật gật đầu: "Đã biết."

Hôm nay sinh nhật Lâm Tây, vừa khéo các cô gái trong phòng ngủ đều không có lớp. Lâm Tây trước dùng điện thoại hẹn sáu giờ, ở ngoài trường ăn cơm ở quán lẩu lớn nhất.

Cô ở trường học cũng không có nhiều bạn thân lắm, một bàn cũng không có nhiều người. Ngoại trừ bạn cùng phòng cũng là Lâm Minh Vũ, năm nay lại thêm một Giang Tục nữa, hai ba tháng này nhờ cậu ta giúp đỡ, cũng coi như tạo một ít mối quan hệ hữu nghị.

Vừa mới năm giờ, giảng viên đã cho tan lớp, Phó Tiểu Phuong mặc ít, muốn trở về phòng ngủ lấy thêm áo.

Lâm Tây khi đi học chơi di động quá lâu, tắt máy, trở về phòng ngủ vừa mở máy, có mấy chục cái tin nhắn hiện lên, đều là tin nhắn chúc mừng sinh nhật.

Bạn học sơ trung trung học đại học đều có, có một vài người bởi vì hiện tại trời nam biển bắc, liên lạc rất ít, nhưng sinh nhật cô lại còn nhớ rõ, trong tin nhắn đủ lời chúc mừng, hoặc tiết mục ngắn hoặc nói chuyện phiếm, trong lòng Lâm Tây cảm thấy ấm áp.

Được người nhớ thương, thật tốt a.

Lại lướt lên trên, trong hộp thư còn có hai tin nhắn của Hàn Sâm vẫn chưa đọc.

Một cái là giữa trưa, chỉ có đơn giản bốn chữ - -【sinh nhật vui vẻ】, một cái khác là đại khái nửa giờ trước, trong tin:【tôi nghĩ muốn nói chuyện với cậu, tôi ở đây lâu XX phòng học chờ cậu, cậu không đến, tôi sẽ không đi.】

Cất, chờ chết luôn đi.

Lâm Tây ôm di động nói lại.

Vốn không muốn để ý đến cậu ta, nhưng ngẫm lại cậu ta làm ra chuyện như vậy, cư nhiên còn bình yên vô sự, thật sự là khó chịu cực kỳ. Lúc đó Lâm Tây bị cậu ta làm mờ, hoàn toàn chưa kịp giáo huấn cậu ta, thật sự là thiệt thòi quá.

Cô phần nộ rút điện thoại đang sạc ra, xem lượng pin còn 5%, nghĩ đi rồi về ngay, hẳn là đủ.

Lâm Tây xắn tay áo, một mặt ý cười âm trầm.

Làm chuyện xấu sẽ chịu trừng phạt, hôm nay thế nào cũng phải đánh Hàn Sâm để cậu ta biết cô là ai.

...

*****

Giang Tục cúi đầu nhìn thoáng qua di động, trên màn hình thời gian hiện năm giờ 15.

Bạn bè thấy Giang Tục vẫn luôn cúi đầu nhìn di động, trêu ghẹo nói: "Giang đại thần, nhìn di động như vậy là có ý gì? Có hẹn à?"

Giang Tục mỉm cười cười, trên tay còn đang chạy thử dụng cụ cho học sinh trường y, trong mắt lại mang theo vài phần dịu dàng. Anh trả lời ngắn gọn: "Sinh nhật bạn."

Bốn chữ nói xong, mấy người đàn ông độc thân một bên vây quanh lập tức ồn ào lên: "Bạn gì, phía sau quên chữ ‘gái’ rồi kìa!"

Một nam sinh thân với Giang Tục nhũn mày, không có ý tốt nói: "Này thật sự là vạn năm cây vạn tuế mới nở hoa a. Tôi cùng giang Tục là bạn học ba năm trung học, đại học cũng hai năm, cho tới bây giờ chưa thấy cậu ta khấn trương với sinh nhật ai." Cậu ta một mặt bất quá, bước đến vây lại cạnh Giang Tục: "Nói! Là ai!"

Giang Tục lạnh lùng lấy tay đẩy mặt người nọ ra, tầm mắt chuyên chú dừng ở dụng cụ trên màn hình, nhàn nhạt nói: "Nhanh đi, sửa xong tôi còn đi nữa."

Nghe Giang Tục nói như vậy, mọi người cũng không dám náo loạn, vội làm nhanh thiết bị.

Giang Tục lấy tay gõ gõ cái bàn: "Năm giờ rưỡi đi, còn có 20 phút."

"Oa ~" mọi người kêu rên thành một mảnh.

Thí nghiệm xong, điều chỉnh xong, thời gian đã năm giờ bốn mươi, Giang Tục đẩy lầu khánh ân đi ra, rõ ràng bước nhanh hơn.

Anh mới từ dãy lầu khánh ân đi ra, đại khái đi được 6 phút, thấy một người mặc áo bành tô màu đỏ, mang theo một cây gậy gỗ hùng hổ đi tới dãy lầu khánh ân.

Lúc chạng vạng tối, sắc trời dần tối, thời tiết lại lạnh, thổi trúng mặt và tai đều là chết lặng. Giang Tục nhìn vài lần mới xác định bản thân không có nhìn lầm.

Anh có chút kinh ngạc vì sao cô lại ở chỗ này, há miệng khẽ gọi: "Lâm Tây?"

...

Gió bắc rét lạnh gào rít giận dữ, giống ngựa trên thảo nguyên rào rạt suốt dây cương, ở trong không khí ma sát ra thanh âm làm người ta nhìn thấy ghê người. Dừng ở góc, lá cây khô vàng ven đường bị gió bắc cuốn lấy, thổi bay trong gió thừa thốt.

Lâm Tây cảm thấy cái mũi của mình đông lạnh có chút mất đi cảm giác, cô hít hít mũi, không khí lạnh như băng tiến vào xoang mũi, mãnh liệt kích thích cảm mới khiến cho cô khôi phục một chút cảm giác.

Cô một đường đều nghĩ đến một lát làm sao để thu thập Hàn Sâm, đi tới đi lui, cô nghĩ không thể đi tay không vậy được, rất chịu thiệt. Vì thế từ bồn hoa,

đi vào một khu rừng nhỏ, ở bên trong tìm nửa ngày, cuối cùng rốt cục tìm được một cây gậy vừa tay.

Ừm, một lát Hàn Sâm nếu lại giờ trò lưu manh, cô sẽ dùng cây gậy này hung hăng đánh cậu ta!

Cái dây khánh ân này thật đúng là xa, Lâm Tây bị đông lạnh nên nhìn không rõ.

Trong sự gào thét của gió bắc, cô hoảng hốt nghe thấy có người kêu tên của mình.

"Lâm Tây?"

Cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn chung quanh, cuối cùng ở đối diện mặt đường thấy được Giang Tục.

Hai tay Giang Tục bỏ ở trong túi, gần đây tóc anh dài ra một chút, gió thổi đến, làm tóc của anh hơi hơi rối loạn, thêm vài phần mỹ cảm hỗn độn. Anh thẳng tắp đứng trước lâm tây, bắt động thanh sắc đánh giá cao thấp, cuối cùng tầm mắt rơi vào tay cầm gậy của cô.

"Trong tay cậu cầm gì vậy?"

Gậy trong tay Lâm Tây dài một thước, kéo đến trên đất còn có thanh âm lộc cộc, cô theo bản năng quơ quơ, thiếu chút đánh trúng bản thân: "Cậu nói cái này?" Lâm Tây cũng không thể để Giang Tục biết đây là muốn đi đánh Hàn Sâm, xấu hổ một lát: "... Cái kia... Đây là Đả Cầu Bông!"

"..." Giang Tục hơi hơi nhú mày, tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chăm Lâm Tây: "Cậu muốn đi làm gì?"

Lâm Tây thấy Giang Tục hoài nghi, vội ném gậy đi: "Tôi tùy tay nhặt thôi. Kỳ thực tôi phải đi tìm bạn học lấy bài tập."

"Bạn học nào?"

"Là một người bạn học." Lâm Tây nói cho có lệ: "Cậu lại không quen, nói cậu cũng không biết đâu." Cô đẩy Giang Tục đi về phía trước: "Cậu đến quán lẩu đi, giúp tôi tiếp đón một chút, gọi món ăn, tôi lập tức tới ngay."

Vừa nghe cô nói "Giúp tôi tiếp đón một chút", nháy mắt còn có một loại cảm giác kỳ diệu trào lên trong lòng. Vốn đang muốn truy vấn, nhất thời đã bị cô xa xa suy nghĩ.

Khóe miệng Giang Tục mang theo chút ý cười, nâng tay vỗ vỗ đầu Lâm Tây: "Đừng chạy loạn khắp nơi, nhanh trở lại."

"Được được được! Đi đi!"

...

Giang Tục đi rồi, Lâm Tây lại đi một lát mới tìm được dây lầu khánh ân, đứng ở phía trước dây khánh ân, thấy có người không ngừng từ trong lầu đi ra, mới giật mình nhớ tới, khánh ân là dây lầu học của trường y, trách không được mấy bạn học đều mặc áo khoác trắng đi ra.

Lâm Tây từ nhỏ đến lớn đối với bệnh viện đều là, vị nước sát trùng còn có bác sĩ có chút ngỡ ngàng, tuy rằng cô thường xuyên đi bệnh viện khám bệnh, nhưng chương ngại ấy thủy chung vẫn vô pháp vượt qua.

Hàn Sâm này cũng có đủ tật xấu, tìm nơi này gặp mặt làm gì?

Lên thang lầu đi nửa ngày mới tìm được phòng học Hàn Sâm nói, ở trong một đồng phòng hiện đại của dây lầu, gian phòng học này thật sự có vẻ có chút cũ kỹ. Đến cửa cũng là cửa sắt cũ kỹ, ước chừng là lúc tân trang quên mất gian phòng này.

Sắc trời càng ngày càng mờ, mặt trời xuống núi, nhiệt độ không khí lạnh làm lâm tây có chút run run. Cô dùng một ngón tay đẩy nhẹ cánh cửa kia, gọi một tiếng: "Hàn Sâm? Hàn Sâm!"

"Bốp - - "

Có người hướng về phía cái ốt Lâm Tây đánh một gậy, đau nhức làm Lâm Tây nhói lên.

Trước một khắc ngất xỉu cuối cùng cô chỉ nghĩ đến:

Chết tiệt! Sớm biết vậy sẽ không ném đả cầu bông rồi, TM bị cẩu tặc giành trước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Lâm Tây cũng không biết bản thân hôn mê bao lâu, cô chỉ biết là khi tỉnh lại, đầu cảm thấy đau đớn.

Rõ ràng cũng không có chỗ nào mở cửa sổ, đã có một trận gió lạnh âm trầm nhấm thẳm phía sau lưng trút xuống, làm lâm tây nhận không được lạnh rừng mình. Cô giật giật thân mình, phát hiện tay chân của mình thế nhưng đều bị người ta trói lại, trên miệng cũng bị dán băng keo trong suốt, cô dùng đầu lưỡi đẩy nửa ngày, cũng không thể đẩy ra.

Tuyệt đối không nghĩ tới, loại chuyện trong phim điện ảnh, trong tiểu thuyết mới xuất hiện này, cư nhiên sẽ phát sinh ở trên người cô, cô bị người ta trói như trói móng heo vút trên mặt đất, động nửa ngày cũng không nhúc nhích được mấy tấc. Điều này làm cho cô lần đầu tiên cảm giác được làm con gái, là không dễ dàng cỡ nào.

Trước mắt cô còn có chút hoa, chớp mắt cả nửa ngày, mới nhìn rõ tình cảnh của bản thân. Căn phòng này không biết làm gì mà chất đầy các tiêu bản thí nghiệm, đều dùng Formalin ngâm trong bình thủy tinh, nhìn rất âm trầm khủng bố. Khi học sinh vật năm tiểu học phòng học cất tiêu bản của rắn, luôn luôn là ác mộng thơ ấu của lâm tây, nhiều năm như vậy cô đối với loại tiêu bản này có chút ám ảnh, lúc này thỉnh thoảng nhìn thấy nhiều như vậy, vẫn là ở đây phòng học ở trường y, tưởng tượng một chút là cái gì, đến từ nơi nào, khiến cho người ta nhận không được mà sợ hãi.

Lâm Tây gian nan xê dịch thân mình, không biết là đụng vào cái gì, phát ra âm thanh bình bình bang bang, lâm tây ngẩng đầu, đột nhiên phát hiện ở góc xó có cái bóng đen giật giật, lâm tây bị dọa đến cả người co rụt lại.

Bóng đen kia từ trong bóng đêm càng ngày càng gần, đi đến trước mắt Lâm Tây, nương theo ánh trăng chỗ hở nơi rèm cửa sổ mỏng manh, Lâm Tây rốt cục thấy rõ người tới - - dĩ nhiên là bạn cùng phòng của Hàn Sâm, là nam sinh có làn da trắng nõn.

Gọi là gì ấy nhỉ? Thạch Hoài Nhon? Hắn vì sao muốn bắt cô? Chẳng lẽ là bởi vì Hàn Sâm sao?

"Um um um - -" Lâm Tây bởi vì sợ hãi liều mạng tránh thoát, nhưng hắn dùng băng keo trong suốt trói, càng giãy dụa càng chặt. Cô tròn to mắt nhìn tên nam sinh này, chỉ cảm thấy gương mặt trắng nõn này của hắn trong bóng đêm phá lệ rợn người.

Đầu còn đang ần ần đau, cổ tay, cổ chân bị trói chặt, đều bởi vì giãy dụa mà tạo ra vết lằn đỏ. Lâm Tây rụt rụt chân, dựa vào phía sau. Cô ngẩng đầu, cảnh giác nhìn chằm chằm Thạch Hoài Nhon, dần dần yên tĩnh trở lại.

Lâm Tây đang lúc cực đoan sợ hãi, dưới tình huống không thể chạy thoát, ngược lại so với bình thường càng bình tĩnh hơn. Tình hình trước mắt này, khóc cũng không được gì, trốn cũng trốn không thoát, chỉ có thể nhìn xem kẻ tiếp hắn sẽ có hành động gì.

Thạch Hoài Nhon đi tới, ngồi trên cái giường phía trước Lâm Tây, trên tay cầm một cái cây to cỡ cánh tay, xem ra hắn chính là dùng cây gậy này đánh lâm tây, trách không được vừa đánh đã hôn mê.

"Tĩnh rồi sao?" Giọng Thạch Hoài Nhon có chút xa lạ, giọng điệu ôn hòa, phối hợp với tình cảnh trước mắt ngược lại làm cho người ta càng thêm sợ hãi.

Khóe miệng Thạch Hoài Nhon còn hơi sưng. Lâm Tây đột nhiên nhớ tới Phó Tiểu Phuong liú ríu nói những lời này, lúc đó cô chỉ lo rửa tay, lúc nghe được cũng không để tâm, chỉ cảm thấy chuyện không liên quan đến mình, thậm chí cũng không có cần thận nghe tiền căn hậu quả.

Thạch Hoài Nhon đứng lên, đi một vòng xung quanh lâm tây, cuối cùng đứng ở trước mặt cô, khinh miệt nhìn xuống cô, dùng gậy đẩy đẩy bả vai Lâm Tây, giọng điệu khinh thường: "Cô yếu ớt như vậy, tại sao cậu ấy thích cô chứ?"

Lâm Tây giãy dụa giật mình, Thạch Hoài Nhon một gậy đánh xuống dưới, đánh vào cánh tay đang vận vẹo của cô, Lâm Tây đau đến mức nở một tiếng, nước mắt đều chảy ra rồi.

"Dáng vẻ khó coi, lại ngu xuẩn, còn cùng nam sinh khác quan hệ không rõ ràng." Trong mắt Thạch Hoài Nhon xuất hiện vài phần khát máu hung ác: "Cô như vậy, cũng xứng tranh với tôi sao?"

Lâm Tây đau đến co rụt, nghĩ rằng: Tôi không có muốn cướp...

*****

Thời gian đã đến 6 giờ rưỡi, điện thoại Lâm Tây cũng gọi không thông, người cũng không có tới.

Lâm Minh Vũ giống nhau đại gia tựa vào ghế, ầm ầm ỉ ỉ nói: "Lâm Tây gần đây, phỏng chừng là không có tiền, chắc là muốn trốn rồi."

Phó Tiểu Phuong bĩu môi, khó chịu trừng mắt nhìn Lâm Minh Vũ một cái: "Vậy người làm anh, sẽ không trả tiền sao?"

Lâm Minh Vũ đột nhiên chuyển qua cạnh Phó Tiểu Phuong, không đứng đắn nhíu mày: "Cậu muốn ăn thì cứ nói, cũng được thôi mà."

Phó Tiểu Phuong: "..."

Giang Tục không để ý tới người bên cạnh, lại cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, mảy bắt giác nhíu lại.

"Lại gọi điện thoại cho cậu ấy thử xem." Giang Tục nói.

Một bên Lily, bắt đầu đi chỉ chỉ di động của mình: "Tôi đã gọi mười mấy cuộc rồi, ngay từ đầu là không nhận, sau đó trực tiếp tắt điện thoại luôn. Quyền Quyền mới từ phòng ngủ tới, phòng ngủ cũng không có người." Lily có chút lo lắng nói: "Có phải xảy ra chuyện gì không?"

Lâm Minh Vũ đột nhiên ngồi dậy: "Cậu đừng mù quáng nói chuyện giạt gân, trong trường học có thể xảy ra chuyện gì chứ?"

Giang Tục nắm tay lại, không cần suy nghĩ, lấy áo khoác trên ghế dựa, lại xách Lâm Minh Vũ lên: "Đi, đi tìm."

Lâm Minh Vũ bị anh kéo hai bước mới đứng thẳng: "Dựa vào - - Sao lại là tôi?"

...

Giang Tục một đường đều đi rất nhanh, vẻ mặt cũng hết sức nghiêm túc. Lâm Minh Vũ bọc áo bành tô, vừa đi vừa oán giận: "Tôi nói này Giang Tục, có phải cậu yêu đến mê muội rồi không, trong trường học có thể xảy ra chuyện gì? Cậu cho là là phim truyền hình sao? Trong đại học rất an toàn. Hơn nữa làm tây lại không đắc tội ai, có tôi đây ai dám làm gì con bé chứ? Chắc là con nhóc này không muốn trả tiền, có ý không đến!"

"Câm miệng."

Giang Tục càng chạy dưới chân càng vội, phong cảnh hai bên đường nhanh chóng bỏ lại phía sau, Giang Tục cũng như bị mất trí.

Hai người mới vừa đi đến dưới lầu phòng ngủ nữ sinh, còn chưa có chuyển biến, liền nhìn thấy vẻ mặt vô cùng lo lắng của Hàn Sâm.

Cậu ta không biết là từ chỗ nào chạy tới, vẻ mặt dữ tợn giờ phút này nhìn qua so với bình thường càng thêm làm cho người ta sợ hãi, cậu ta liếc mắt một cái thấy Lâm Minh Vũ, lập tức dừng bước, đi lên bắt lấy cánh tay Lâm Minh Vũ, cơ hồ là khàn cả giọng rống lên một câu: "Lâm Tây! Lâm Tây ở đâu!"

Lâm Minh Vũ cũng là người nóng nảy, bị Hàn Sâm lôi kéo như vậy, sắc mặt nháy mắt thay đổi: "Mẹ nó rống ai đó! Điên rồi hả!"

"Lão tử hỏi anh đó! Lâm Tây ở đâu! Có phải ở cùng các người không?"

"Mù hả! Bọn tôi chỉ có hai người, cậu nói con bé có ở cùng chúng tôi không?!"

Hai người gào thét trên đường, Giang Tục nhìn không được ánh mắt trầm xuống, sắc mặt lạnh lùng, đồng loạt bắt được cổ áo Hàn Sâm, vẫn không có cảm xúc gì giọng nói cũng bắt đầu có chút run run: "Cậu hỏi vậy là có ý gì? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

Hàn Sâm buông Lâm Minh Vũ ra, trong mắt cơ hồ muốn phun ra lửa: "Là thạch Hoài Nhon, mẹ nó, cái tên biến thái đó!"

"Tôi cũng là hôm qua mới biết được... Chỉ cần là người đắc tội với hắn ta, sau đó đều sẽ không hiểu sao bị người ta đập đầu tập kích, bởi vì không có người có thể chứng minh là hắn đánh, mọi người giận mà không dám nói gì, nên đều không cùng hắn lui tới." Hàn Sâm áo nảo đánh vào đầu mình: "Là tôi sai, là tôi gây họa, tôi thấy không có người chơi với hắn, cảm thấy hắn đáng thương, cái gì đều dẫn hắn theo, không nghĩ tới hắn..."

Giang Tục bắt lấy cổ áo Hàn Sâm, giữa lông mày phảng phất ngàn kênh rạch vạn khe suối: "Tôi không muốn nghe chuyện xưa, tôi muốn biết Lâm Tây ở đâu?!"

"Tôi không biết..." Hàn Sâm hồi hận cực kỳ: "Buổi chiều đánh bóng xong trở về phòng ngủ ngủ một giấc, tỉnh lại phát hiện di động bị đổi vị trí, hộp thư đều bị xóa trống rỗng, Thạch Hoài Nhon cũng không ở phòng ngủ, tôi sợ hắn đi tìm Lâm Tây rồi!"

Giang Tục nghe đến đó, cũng mất bình tĩnh. Anh buông mạnh Hàn Sâm ra, Hàn Sâm không đứng vững, suýt nữa ngã sấp xuống.

Nhìn hai người trước mặt sứt ruột, Lâm Minh Vũ trì hoãn, rốt cục cũng ý thức được sự tình không thích hợp, anh khàn trương bước hai bước tới chỗ Giang Tục, thanh âm đều bị dọa đến có chút câm lặng: "Có ý gì? Chẳng lẽ Lâm Tây xảy ra chuyện gì?"

Giang Tục siết tay, các đốt ngón tay đều bởi vì dùng sức mà trắng bệch rồi. Mặc kệ bình thường bình tĩnh cỡ nào, gặp chuyện bình tĩnh cỡ nào, giờ khắc này, anh đã mất bình tĩnh, đầu óc thông minh đều không thể hóa giải hoảng loạn giờ phút này, trong đầu hắn chỉ còn một cái tên.

Lâm Tây.

"Lâm Tây ở đâu?!" Lâm Minh Vũ ý thức được làm tây có nguy hiểm, nháy mắt cũng mất bình tĩnh rồi, hắng giọng rống lên một tiếng: "Con mẹ nó! Nói chuyện đi!"

Trong đầu Giang Tục đột nhiên thoáng qua hình ảnh Lâm Tây mang theo cây gậy gỗ, đột nhiên rõ ràng, cơ hồ không cần suy nghĩ, chạy về hướng dãy lầu Khánh Ân.

"Nè! Giang Tục! Cậu đi đâu vậy?"

"Chết tiệt!"

"..."

*****

Sống đã hai đời, Lâm Tây chưa từng bị đánh, càng chưa bao giờ gặp phải người xấu. Ngay cả kẻ trộm trên đường dành cho người đi bộ, cô cũng chưa từng gặp. Ngoại trừ đời trước bị chết ngoài ý muốn, cô có thể xem như không có bệnh gì, không bệnh không tai nạn mà lớn lên.

Cô xem như lần đầu tiên, ý thức được trên thế giới này còn có người như vậy, cũng là lần đầu tiên ý thức được người khi đang nói chuyện, làm việc đều hẳn là lại suy nghĩ cân nhắc, bằng không khả năng chết như thế nào đều không biết.

Trong phòng học tối đen, tiêu bản lẳng lẳng trưng bày, trước mắt lâm tây có chút hoa, nhưng cô vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Thạch Hoài Nhon.

Thạch Hoài Nhon trên người có mùi rượu nồng nặc, mang theo gậy gộc, vẫn luôn âm ngoan nhìn Lâm Tây.

"..."

"Vì sao cậu ta để ý cô như vậy? Vì sao muốn xin đổi phòng ngủ? Vì sao muốn rời xa tôi?" Trên mặt đầy xanh tím, Thạch Hoài Nhon nhìn chăm chăm Lâm Tây, trong mắt hẳn có vài phần tuyệt vọng, cũng có vài phần không cam lòng: "Nếu không phải cô, tôi vẫn có thể luôn ở cạnh cậu ấy, vì sao cô thông minh như vậy, vì sao cô có thể nhìn ra?"

Thạch Hoài Nhon tự giễu cười: "Con gái quả nhiên miễn cảm."

"..." Lâm Tây ừm ừm từ chối hai lần.

Lâm Tây lúc này ngẫm lại, lúc đó ở cửa nhà vệ sinh, giống như cũng là Thạch Hoài Nhon chủ động ôm ấp Hàn Sâm, Hàn Sâm động cũng chưa động một chút, Lâm Tây cho rằng cậu ta là tự nguyện, hiện tại nhớ lại một chút, hẳn thật có thể là say mê đến hồ đồ rồi.

Xem tình hình này, từ đầu Hàn Sâm không thích nam. Nói cách khác, Thạch Hoài Nhon có khả năng giống lâm tây, cũng là nhiều năm sau, rốt cục tìm được cơ hội, thổ lộ...

Ông trời, cô một chút đều không miễn cảm! Con mẹ nó thật sự là một cái hiểu lầm mà!

"Tôi bất quá thuận miệng nói một câu, nếu cậu ta dám đi, tôi sẽ không khách khí với cô, cậu ta động thủ đánh tôi." Thạch Hoài Nhon chỉ vào mặt mình: "Cô xem, cậu ta xuống tay rất mạnh, mỗi một cái đều đánh ở chỗ này! Nơi này!"

Hắn thống khổ dùng ngón tay chỉ trái tim mình, trên mặt tràn đầy bi thương.

"Thích một người là tội sao?" Nói xong, hung hăng đá Lâm Tây một đá: "Hỏi cô đó! Nói đi!"

...

Thạch Hoài Nhon giống như kẻ điên phát tiết cảm xúc, thương thương đá Lâm Tây hai cái, Lâm Tây rốt cục ý thức được, Hàn Sâm chẳng phải như Phó Tiểu Phuong nói, một người nguyên thủy tùy tiện động thủ đánh người, đối mặt với kẻ điên biến thái như vậy, quả thật rất khó làm cho người ta bảo trì lý trí. Đối mặt với tên có chút biến thái, thánh mẫu mới là sai.

Thạch Hoài Nhon thấy Lâm Tây thế nhưng dần dần yên tĩnh trở lại, vừa không phản kháng cũng không cầu xin tha thứ, đột nhiên liền cảm thấy không có ý tứ, "Loảng xoảng" một tiếng vút gãy đi.

Hắn ngồi xổm xuống, kẻ sát vào Lâm Tây, trong mắt tà quang đáng sợ làm cô không khỏi rụt rụt thân mình.

"Cô nói..." Thạch Hoài Nhon không biết là nghĩ tới cái gì, đột nhiên cười, sau đó cời áo khoác: "Nếu tôi chụp mấy bức ảnh đẹp cho co rồi đăng lên diễn đàn, có phải cậu ta cũng sẽ thống khổ như tôi không?"

Hắn nghiêng tới trước, nâng tay bắt đầu cời áo khoác lâm tây ra.

Không khí lạnh đột nhiên theo vạt áo chui vào, toàn thân cô run lên, giống như có ngàn vạn cây kim đâm vào da. Đối mặt với Thạch Hoài Nhon xâm phạm như vậy, Lâm Tây liều mạng giãy dụa, nhưng dây trói thật sự rất chặt, giãy dụa thế nào cũng không được.

Năm 2006, ảnh nóng của Trần Quán Hy còn chưa ra đâu, chẳng lẽ muốn cô thành người đầu tiên sao?

Không... Muốn... Đâu...

Lâm Tây thống khổ nức nở, ra sức đá chân, muốn đá văng Thạch Hoài Nhon ra, nhưng Thạch Hoài Nhon sức rất lớn, Lâm Tây đá không ra. Xem ra mặc kệ nam sinh gầy yếu cỡ nào, con trai vẫn là con trai.

Thạch Hoài Nhon một phen bắt lấy hai chân Lâm Tây, dùng đùi ngăn lại, trên tay vẫn còn tiếp tục cởi quần áo Lâm Tây ra. Cô mặc ba tầng trong ba tầng ngoài, không cởi được, Thạch Hoài Nhon trực tiếp xé rách, động tác thô lỗ.

Cởi đến một nửa, Thạch Hoài Nhon đột nhiên giống như ném đồ bỏ đi ném Lâm Tây qua một bên.

"Cô nói, cậu ta sẽ tìm cô sao?" Thạch Hoài Nhon còn đang thờ hồn hển, hấn nhìn Lâm Tây một cái, đột nhiên lấy điện thoại ra, cười âm ngoan.

"Chúng ta chơi một trò chơi đi, tôi gọi điện thoại cho cậu ta, nếu cậu ta khẳng định yêu tôi, tôi sẽ tha cho cô." Thạch Hoài Nhon cười đến cực kỳ dọa người: "Như thế nào?"

Lâm Tây không thể cự tuyệt, mắt thấy hấn lấy điện thoại ra. Cô mở to hai mắt nhìn, không ngừng có ý lui về sau.

Điện thoại rất nhanh gọi đi, Hàn Sâm rất nhanh đã nghe máy, cơ hồ hồn hển quát: "Con mẹ mày Thạch Hoài Nhon! Mẹ nó Lâm Tây thế nào rồi! Lão tử muốn giết mày..."

Thạch Hoài Nhon nghe điện thoại, trên mặt mang theo một tia ý cười làm cho người ta sờn gai óc, hấn nhún vai lâm tây: "Cô xem, cậu ta cũng không muốn cứu cô."

"..."

Thạch Hoài Nhon cúp điện thoại, cười lạnh từng bước một đi về phía Lâm Tây.

Quý mị như ma ám, dần dần cắn nuốt cô.

Ngay tại lúc cô sắp tuyệt vọng nhắm mắt lại, cửa phòng học vẫn luôn khép chặt, đột nhiên bị người ta đá văng.

"Oành - -" Một tiếng vang thật lớn, giống như trời đất bị nứt ra.

Ánh sáng theo cửa chiếu vào phòng học âm u, có người đứng ở nơi đó, trong ánh sáng mờ nhạt, hình dáng người nọ được phác họa hết sức rõ ràng.

Anh vỗ vỗ bụi trên cánh tay, từng bước một đi vào phòng học, xuyên qua chồng chất tạp vật và mấy tiêu bản không rõ tên, trên mặt không có tí ti sợ hãi.

Một khắc này, anh như là phá tan bóng đêm, dẫn theo các siêu anh hùng của công lý.

Lâm Tây đã tuyệt vọng bởi vì anh xuất hiện mà hy vọng trở lại, bắt đầu điên cuồng nhảy lên.

Cô nghe thấy thanh âm trầm thấp quen thuộc của Giang Tục, mang theo vài phần tức giận, gằn từng chữ nói:

"Trò chơi sao? Tao chơi với mày."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Giang Tục đi vào phòng học cũ nát, không nghĩ ngợi gì đi về phía Lâm Tây.

Giang Tục tới gần làm Thạch Hoài Nhon cảnh giác lui về sau một bước, hấn nhanh tay nhặt cây gậy gỗ từ trên mặt đất lên, Giang Tục vừa mới đi tới, hấn đã ra sức nhất gậy vung lên.

"Ưm ưm - -" Lâm Tây phát không ra tiếng, vẫn cố gắng muốn nhắc nhở Giang Tục.

Giang Tục lạnh lùng liếc nhìn về phía Thạch Hoài Nhon, nghiêng người né qua, không đợi Thạch Hoài Nhon vung xuống gậy thứ hai, Giang Tục quét ngang một cái, một cước đá lên, ngay giữa ngực Thạch Hoài Nhon, hấn vô lực chống đỡ, bị đá quăng ngã ra sau gần nửa mét.

Hấn "Rầm - -" một tiếng rơi xuống một cái tro bụi trên bàn bay lên, cái bàn đựng ngã một cái bàn khác đặt mấy cái tiêu bản, một cái tiêu bản trong bình thủy tinh không biết là gì từ trên bàn rơi xuống, bốp một tiếng rớt xuống đất, nháy mắt vỡ vụn, tóe lên Formalin dính lên da có loại xúc cảm kích ứng, cái mùi gay mũi tràn ngập toàn bộ phòng học.

Thạch Hoài Nhon bị một màn trước mắt dọa sợ, nửa ngày cũng không dám động, chỉ dè dặt cẩn trọng rụt vào trong góc khuất, hoảng sợ nhìn Giang Tục.

Giang Tục cau mày, trong mắt không hề bận tâm, vẫn luôn mang theo sự phẫn nộ làm người ta sợ hãi. Anh siết nắm đấm, cuối cùng không đi về phía trước.

Anh đi đến bên Lâm Tây, sốt ruột ngồi xổm xuống, không chút nghỉ ngơi kéo miếng băng dán trên miệng Lâm Tây ra.

Băng dính dán đã lâu, khi kéo ra, làn da cũng bị kéo tới đau đớn, hốc mắt Lâm Tây nháy mắt đỏ lên.

Đã rất nhiều năm Lâm Tây không khóc vì chuyện của bản thân rồi, rất kỳ quái, chỉ có rơi nước mắt vì xem phim điện ảnh, phim truyền hình, tiểu thuyết, những thứ đó một chút quan hệ cũng không có liên quan đến cô.

Đối với chuyện của mình, cô vẫn luôn kiên cường có chút quá mức. Cho dù là đời trước bị khách hàng gây khó dễ, có một ngày, lấy lý do trang điểm không hợp ý không trả tiền, cô cũng chỉ là mang theo hộp trang điểm rời khỏi.

Khóc không thể giải quyết vấn đề, khóc còn sẽ xấu đi.

Cô chính là nói với mình như vậy.

Nhưng mà giờ phút này, cô nhìn không được lệ nóng dâng trào, tầm mắt nhìn Giang Tục đều có chút mơ hồ.

Giang Tục cúi đầu nhìn Lâm Tây, áo lông của cô bị xé rách, áo bên trong đều bị kéo ra.

Ngày lạnh như vậy, trên làn da trắng nõn nổi lên một tầng da gà, bại lộ trong không khí lạnh.

Giang Tục không hề nghỉ ngơi, lập tức cởi áo khoác bao lấy Lâm Tây, tay anh vừa đụng tới cánh tay Lâm Tây, Lâm Tây nhìn không được hít vào một ngụm khí lạnh. Anh cau mày nhìn hình ảnh Lâm Tây chật vật, cùng với trên người cô còn có vết thương chưa kịp xem xét, cái loại tức giận này lại từ lòng bàn chân nhảy lên trên đỉnh đầu, anh nhìn không được vừa muốn đi qua đánh Thạch Hoài Nhon.

Người còn chưa động, đã bị Lâm Tây vuron tay kéo lại.

Lâm Tây liếc mắt nhìn Thạch Hoài Nhon một cái, nhú nhú mày: "Dừng..."

Giang Tục hít một hơi, đè ép cơn tức này xuống, cuối cùng hung hăng trừng mắt nhìn Thạch Hoài Nhon, không nói nữa.

Anh cúi đầu, dè dặt cẩn trọng xé băng dán trên chân Lâm Tây, bởi vì Lâm Tây giãy dụa, băng dán này đã bị kéo tới dính thành một vòng, lại càng khó gỡ.

Giang Tục động một chút, có thể đụng tới miệng vết thương trên da Lâm Tây, Lâm Tây nhìn không được lại kéo, Giang Tục lại nhấn mày càng chặt.

Giang Tục vừa xé hết băng dán trên người Lâm Tây ra, còn chưa kịp nói chuyện, Lâm Tây đã bỏ nhào vào trong lòng anh, gắt gao ôm lấy cổ anh.

"Tôi còn tưởng rằng sẽ chết tại đây nữa..." Lâm Tây khóc nức nở càng lúc càng dữ dội, nói chuyện cũng đứt quãng.

Thanh âm Lâm Tây thấp giọng nức nở truyền vào tai Giang Tục, Giang Tục chỉ cảm thấy như có một bàn tay, bóp chặt trái tim mình.

Anh ôm chặt áo choàng của mình lên trên người Lâm Tây, gắt gao bao lấy, miễn cho cô bị cảm lạnh, sau đó chậm rãi ôm lấy lưng cô, ôm cô vào trong ngực, trên tay càng ôm càng chặt.

Cho đến giờ phút này, trái tim vẫn thấp thỏm mới rớt cuộc hạ xuống được.

Ôm người trong lòng, Giang Tục xác định là cô đã không sao, cô vẫn là cô.

"Tôi đã tới chậm." Giọng Giang Tục như mang theo vài phần cảm giác sống sót sau tai nạn: "Thực xin lỗi."

Lâm Tây nghe Giang Tục nói như vậy, nhìn không được khóc đến càng thương tâm hơn.

Giang Tục gắt gao ôm lấy Lâm Tây, sức lực này, cơ hồ muốn ôm cô hòa vào trong thân thể mình. Anh dùng cảm lưu luyến dịu dàng vuốt ve đỉnh đầu Lâm Tây, giống như mất mà may mắn tìm lại được: "Tôi sẽ không để cậu chết đâu, tuyệt đối sẽ không, tôi thề."

Lâm Tây nhìn ánh mắt chắc chắn kia của Giang Tục, môi run run, gắt gao ôm chặt cổ anh.

...

Trong bóng đêm, Thạch Hoài Nhon thấy Giang Tục ôm chặt Lâm Tây, vụng trộm hướng tới cửa cách đó nửa mét, vừa muốn đứng dậy, nguồn sáng duy nhất nơi cánh cửa đã bị hai người cao lớn chắn lại.

Người tới còn đang há miệng thở hổn hển.

Lâm Minh Vũ mắt kiên nhẫn, hai bước chạy vào, trong thanh âm tràn đầy lo lắng: "Lâm Tây - - "

Hàn Sâm bên kia không nhúc nhích, vừa thấy trên người Lâm Tây khoác áo khoác của Giang Tục, khóc đến lê hoa đầm mưa, người đã xúc động vọt tới chỗ Thạch Hoài Nhon, không chút suy nghĩ vung nắm đấm đánh xuống.

"Tao □□ mẹ nó, mẹ nó dám làm chuyện không bằng cảm thú hả? !"

...

Thạch Hoài Nhon bị Hàn Sâm ra sức đánh mấy đấm, cuối cùng là Lâm Tây tự mình đi ngăn cản, mới làm cho Hàn Sâm dừng tay. Bằng không với sức lực này của Hàn Sâm, phỏng chừng chỉ mấy đấm nữa Thạch Hoài Nhon sẽ chết mất.

Thạch Hoài Nhon thấy Hàn Sâm dừng lại, dùng ánh mắt vô cùng oán độc trừng mắt nhìn Lâm Tây: "Sao cô muốn xen vào! Cô muốn khoe khoang với tôi sao! Để cậu ta đánh! Để cậu ta đánh đi!"

Lâm Tây ôm vài chỗ xanh tím cánh tay, chịu đựng đau, gằn từng chữ nói: "Đánh cậu sẽ làm cậu yên tâm thoải mái, cảm thấy làm chuyện xấu bị báo ứng rồi xong sao." Lâm Tây khẽ nhàu mày, cúi đầu nhìn hần giờ phút này bị ba người khống chế lại, chặt vật như chó rơi xuống nước, nhân nhật nói: "Tôi sẽ không để cậu có cơ hội như vậy."

Thạch Hoài Nhon mở to hai mắt nhìn, hần khàn cả giọng gào thét với Lâm Tây: "Nếu không là cô! Tôi vốn có thể vẫn luôn ở cạnh cậu ấy! Vì sao! Vì sao cô lại muốn vạch trần mọi chuyện! Vì sao!"

Lâm Tây vốn đã xoay người muốn đi, nghe Thạch Hoài Nhon nói như thế, lại dừng bước: "Tôi tôn trọng tâm ý của cậu, nhưng cách yêu của cậu, tôi không ủng hộ."

"..."

Thạch Hoài Nhon đã bị trường học đình chỉ, cụ thể xử lý như thế nào, còn phải đợi trường học ra kết quả.

Từ phòng bảo vệ trường học đi ra, đã nhanh đến mười hai giờ khuya rồi.

Đi một lát, gió lạnh thổi tới, Lâm Tây rút cục hòa dịu lại một ít.

Ánh mắt khóc đến có hơi sưng, thanh âm cũng có chút khàn khàn.

Trên người khoác áo khoác Giang Tục, Giang Tục chỉ mặc một cái áo. Lâm Tây có chút thấy có lỗi, hỏi Giang Tục: "Lạnh lắm không?"

Nghe Lâm Tây nói như vậy, Lâm Minh Vũ và Hàn Sâm lập tức đều cởi áo khoác của mình xuống, trầm miệng một lời nói: "Mặc của tôi."

Giang Tục hơi hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn hai người một cái, cuối cùng lạnh lùng nhét hai tay vào túi: "Tôi không lạnh."

Ba người cũng không tranh cãi nữa, cùng Lâm Tây đi về phòng ký túc nữ.

Trên đường, Lâm Minh Vũ nhìn bóng dáng gầy yếu của Lâm Tây, sắc mặt trắng bệch, áy náy nói: "Anh còn nói em là không chịu mời khách, nếu không phải tại anh ngu xuẩn như vậy, thiếu chút nữa là em đã gặp chuyện không may rồi, nếu em gặp chuyện không may làm sao anh có thể gặp mặt cô chú được."

Hàn Sâm cũng lập tức bắt đầu kiểm điểm: "Là tôi gây chuyện, tôi không ngờ, sẽ có một tên biến thái như vậy ở bên cạnh mình."

Thấy hai người bọn họ giành lỗi về mình như vậy, Lâm Tây cảm giác trong lòng rất ấm áp, cũng có chút thấy có lỗi: "Không liên quan đến hai người, là lỗi của tôi, là tôi tự cho là đúng, vừa gặp là gặp ngay chuyện nguy hiểm. Nếu tôi không vì muốn từ chối Hàn Sâm, mà vô ý vạch trần Thạch Hoài Nhon làm hần thẹn quá thành giận, hần cũng sẽ không thể bắt tôi..."

Lâm Minh Vũ thấy em gái nhà mình bình thường hi hi ha ha, đột nhiên nói chuyện lại trở nên thành thực như vậy, nhất thời cũng có chút khó chịu, nhưng lại nhìn không được có vài phần chua xót: "Em gái đáng thương của tôi, bị đánh còn phải nhận lỗi về mình."

Lâm Tây vỗ vỗ bờ vai của anh, nhẹ thở dài một hơi, cuối cùng nói: "Về sau em còn phải theo anh học mấy chiêu, bị đánh thật sự là rất khổ..."

Anh em hai người nhìn nhau một cái, nháy mắt ôm đầu khóc rống lên: "Hu hu hu hu..."

Giang Tục cau mày nhìn hai người, cuối cùng không thể nhìn được nữa tách bọn họ ra: "Được rồi, đừng nào loạn nữa." Giang Tục nhìn Lâm Tây một cái: "Nhanh trở về phòng nghỉ ngơi."

Lâm Tây nhìn Giang Tục một cái, lại nhìn về phía Lâm Minh Vũ: "Quà sinh nhật của em đâu?"

Lâm Minh Vũ nhìn nhìn đồng hồ, mới ý thức được sinh nhật Lâm Tây chỉ còn mấy phút nữa sẽ qua.

Đứa nhỏ xui xẻo này, chỉ có thể khổ như vậy rồi.

Lâm Minh Vũ vừa sờ túi tiền, bên trong chỉ có một bị nển. Cầm bao nển này, Lâm Minh Vũ có chút ngượng ngùng: "Gần đây anh bị hết tiền rồi... Anh nghĩ phòng bọn em mua bánh kem, anh sẽ mua nển..."

Còn không chờ Lâm Tây nói chuyện, Lâm Minh Vũ đã vội lấy một cây nến trong bị ra, tùy tay dùng bật lửa châm một cái, lấy tay che lại đưa tới trước mắt Lâm Tây.

"Tuy rằng không có bánh kem, nhưng nến vẫn phải có, còn vài phút cuối cùng, nhanh ước đi."

Lâm Minh Vũ lấy tay che gió, nhưng gió lạnh vẫn từ bốn phương tám hướng thổi tới, thấy ngọn lửa mỏng manh này sắp tắt, Giang Tục cũng đi lại, chặn một bên đầu gió, Hàn Sâm thấy vậy, cũng đi đến, chắn lại đầu gió bên kia.

Ba chàng trai vì Lâm Tây mà che chắn lại ngọn lửa màu xanh.

Lâm tây nghĩ, cái này ước chừng là tiệc sinh nhật đơn sơ nhất của cô rồi, nhưng không biết vì sao, cô thậm chí có chút muốn khóc.

Cô khịt khịt mũi, chấp hai tay tạo thành chữ thập, chuẩn bị ước, nhìn về phía Hàn Sâm bên tay trái, đột nhiên buông tay.

"Hàn Sâm, tôi hiểu làm cậu lâu như vậy, còn vẫn luôn nói năng lỗ mãng với cậu, thật sự là rất xin lỗi." Lâm Tây mấp máy môi: "Như vậy đi, tôi tặng lời nguyện ước trong sinh nhật của tôi cho cậu, để bồi tội, được chứ?"

Hàn Sâm chưa từng nghe qua nhường điều ước của ngày sinh nhật, vốn không muốn nhận, nhưng thấy Lâm Tây bày ra vẻ mặt chờ mong, dưới ánh lửa làm nổi bật lên trông có vẻ khá đáng yêu.

Cậu đột nhiên cười cười, cũng đàng hoàng tạo vẻ: "Cậu đã nói như vậy, tôi sẽ không khách sáo nữa." Dừng một chút, cậu nghiêm túc nói ra điều ước: "Tôi hi vọng Lâm Tây có thể đồng ý làm bạn..."

Chữ “Gái” của Hàn Sâm còn chưa nói ra, chỉ nghe bắt ngờ "Phù - -" một tiếng, có người thổi tắt ngọn nến mỏng manh.

Hàn Sâm, Lâm Minh Vũ, Lâm Tây đồng loạt nghiêng đầu nhìn về phía người thổi tắt nến.

Gió lạnh thổi rối tóc mái trước trán Giang Tục, trời lạnh làm mũi của anh có chút đỏ, nhưng vẫn không thể che đi gương mặt điển trai kia, trong màn đêm, anh vẫn là đại thần trầm ổn đầy khí chất.

Giờ phút này, anh thản nhiên đứng đó, thấy mọi người nhìn mình, anh nhún vai, đáng vẻ vô tội.

"Có gió." Anh nói.

*****

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Lâm Tây mặc áo khoác của Giang Tục lên lâu, mới vừa vào phòng ngủ, ba người bạn cùng phòng vẫn luôn không ngủ chờ trong phòng, lập tức xông tới.

Thời gian đã qua mười hai giờ, trong phòng ngủ đã tắt điện, cảnh tối lửa tắt đèn, toàn bộ dựa vào đèn bàn của Lily để chiếu sáng.

Trong ngày thường tuy rằng ba người các cô luôn trêu chọc chế nhạo Lâm Tây, nhưng trong thời khắc máu chót vẫn luôn trân trọng Lâm Tây, lúc này nhìn cô quần áo rách tung toé, trên người còn mang theo thương tích, nước mắt đều chảy không được, Lâm Tây còn chưa nói gì, ba người đã kêu khóc thành một mảnh.

Một ngày sinh nhật, cuối cùng lấy cách thức mặc danh kỳ diệu như vậy mà vượt qua, Lâm Tây cũng cảm thấy thể chất của cô có chút đặc thù.

Ngọn nến này của Lâm Minh Vũ, nguyện vọng ngu ngốc của Hàn Sâm, hành động đen tối của Giang Tục, và bạn cùng phòng ngốc ngốc rơi nước mắt, làm tâm tình Lâm Tây dần dần bình phục.

Người yêu, có đau cũng sẽ không thể đau.

Lâm tây rất may mắn, bản thân là được yêu.

Rõ ràng là gặp chuyện mạo hiểm như vậy, cô còn có thể kể lại quá trình sự việc sinh động như thật, thần kinh so với công thoát nước còn thô hơn.

Trong túi áo khoác Giang Tục có một chai dầu thuốc, là lúc ở phòng bảo vệ, giáo viên y tế đưa cho. Mạng của cô cũng rất lớn, bị trúng mấy gậy, còn có thể vui vẻ, thật sự là không dễ.

Phó Tiểu Phuong cầm dầu thuốc xoa cánh tay và trên lưng xanh tím cho cô, Lâm Tây nằm sấp trên giường, còn đang mặt mày hớn hở nói chuyện, Phó Tiểu Phuong sờ sờ lên đầu lâm tây bị đánh sưng, Lâm Tây lập tức nhe răng trợn mắt.

Phó Tiểu Phuong lo lắng hỏi: "Đầu không cần kiểm tra sao?"

Lâm Tây nghĩ đến lời bác sĩ nói, trả lời cô: "Phòng y tế của trường học không có thiết bị cao cấp, bác sĩ không thấy mình bị choáng, nói nếu ta còn choáng váng đầu, phải đi kiểm tra."

Lily lấy quần áo bị rách của Lâm Tây vào: "Nếu như không thoải mái phải nói, bọn mình đi với cậu."

Quyển Quyển rót cho lâm tây một ly nước ấm: "Uống nước trước đi."

Lâm Tây thấy nhóm bạn cùng phòng đều không chịu ngồi yên, cũng có chút quen mắt: "Mình yêu các cậu..."

Ba người nghe câu nói của cô cũng bắt đầu nghẹn ngào, ngoài miệng lại vẫn khinh bỉ: "Đi đi... Bọn mình mới không hiếm lạ gì..."

...

Sợ ba mẹ lo lắng, Lâm Tây cũng không dám nói cho bọn họ, còn yêu cầu Lâm Minh Vũ cũng giữ bí mật.

Lâm Minh Vũ đau lòng Lâm Tây bị thương, mỗi ngày đều mời cô ăn cơm, còn đặc biệt thêm một phần canh óc heo, nói là ăn gì bỏ nấy. Mùi vị này lâm tây thật sự không thích, nhưng Lâm Minh Vũ khó được khi có nhân tính như vậy, thịnh tình không thể chối từ, Lâm Tây đành phải uống mấy ngụm.

Nghỉ ngơi hai ngày, thương tổn trên người Lâm Tây cũng đã tốt hơn đôi chút, may mắn ngày đó ăn mặc dày, nên mấy gậy đó không nghiêm trọng đến vậy, chỉ là đầu, sưng lên một cục, giảm sưng hơi chậm, chạm vào vẫn có chút đau.

Đến giữa trưa, Lâm Minh Vũ lại đến tìm Lâm Tây đi ăn cơm, thấy cô đã bình phục như thường, không khỏi cảm thán: "Lâm Tây, da em thật đúng là da chó mà."

Nói xong, bị Lâm Tây đánh một trận.

"Đúng rồi," Lâm Minh Vũ dưới trận đòn của Lâm Tây đột nhiên chuyển đề tài: "Giáo viên phụ trách gọi điện thoại cho anh, nói trường học quyết định đình chỉ học Thạch Hoài Nhon."

Lâm Tây thu tay lại, gật gật đầu: "Ừm"

Lâm Minh Vũ còn có chút khó chịu: "Theo anh, nên báo án, cho hắn vào tù ngồi vài ngày. Em thật sự là rất lương thiện rồi, bồi thường cũng không muốn, tiện nghi cho thẳng biến thái kia."

Lâm Minh Vũ còn đang lòng đầy căm phẫn, Lâm Tây chỉ cười cười, không nói gì.

Cô không lương thiện, cô chỉ không muốn làm lớn mọi chuyện, thời gian thanh xuân đáng quý này, lãng phí làm gì cho người không liên quan.

Hắn bị đình chỉ, bị Hàn Sâm chán ghét, điều này đã là trừng phạt thích hợp nhất rồi.

*****

Hai anh em ngồi ở căn tin ăn cơm, đang trò chuyện, vị trí bên cạnh Lâm Tây đột nhiên có người khách không mời mà ngồi xuống.

Căn tin người đến người đi, chỗ ngồi công cộng, Lâm Tây cũng không quá mức để ý. Cô ngẩng đầu, thì ra là Hàn Sâm đến đây.

"Thật khéo." Hàn Sâm nói.

Lâm Minh Vũ bới cơm, cũng không ngẩng đầu lên vạch trần: "Thì ra cậu vừa gọi điện thoại tôi, là vì chuyện này."

Lâm Tây nghe xong, lập tức liếc mắt hiểu rõ tâm cơ này của Hàn Sâm.

Hàn Sâm cười hi hi, mày rậm mắt to, giống như Chung Quỳ, càng nhìn càng dọa người. Hai tay cậu ta nắm lại, khụ khụ hai tiếng, hết sức trịnh trọng nói: "chuyện lần này, đều là lỗi của tôi, tôi suy nghĩ rất lâu, làm cậu bị thương, tôi rất áy náy, nên quyết định sẽ phụ trách với cậu."

Lâm Minh Vũ thiếu chút nữa phun ra một ngụm cơm.

Hàn Sâm không để ý tới Lâm Minh Vũ, vẫn còn tiếp tục thâm tình nói: "Tuổi già sau này, tôi nhất định sẽ chăm sóc cho cậu thật tốt, cậu cứ yên tâm"

"Con bé bị tàn phế sao?" Lâm Minh Vũ nghe đến đó, liếc mắt khinh bỉ nhìn Hàn Sâm: "Cút đi!"

Hàn Sâm tuy rằng bị nói vậy, cũng không tức giận, còn nói: "Cậu không muốn tôi phụ trách với cậu cũng được. Nhưng cậu nói tôi là □□ đồng tính luyến ái, đối với tâm hồn bé nhỏ của tôi, tạo nên thương tổn rất lớn, trước tiên cậu cũng có thể phụ trách với tôi."

Lâm Tây rút cục thuyết phục: "... Cậu nói xem, phải làm sao để cho qua việc này đây?" Lâm Tây suy xét một lát: "Tôi mời cậu ăn bữa cơm, chính thức xin lỗi, có thể chứ?"

Hàn Sâm vừa nghe Lâm Tây nói như vậy, lập tức bám lấy sợi dây này mà leo lên: "Có thể, tôi thấy là sậu ngày cuối năm, cũng rất thích hợp."

"Ngày đó tôi có việc, tôi là người phụ trách hỗ trợ cho cuộc thi 'Thập đại ca sĩ, ngày khác đi.'" Lâm Tây uống một ngụm canh, nói: "Nếu không thì gần tết Nguyên Đán, vừa vặn được nghỉ phép."

"Nguyên Đán muốn đi đâu?" Một giọng nam đột nhiên nói xen vào.

Lâm Tây còn chưa nói gì, Giang Tục đã vòng qua Lâm Tây, đi tới.

Lâm Minh Vũ vừa thấy Giang Tục đến đây, vội nói: "Lâm Tây muốn mời người này ăn cơm!"

Giang Tục hơi dừng chân một chút, cuối cùng ngồi xuống cạnh Lâm Minh Vũ, đối diện với Lâm Tây, anh ngồi xuống bàn ăn, ngẩng đầu, biểu cảm vô cùng tự nhiên hỏi: "Có phải được theo ăn ké không?"

Lâm Minh Vũ vừa nghe Giang Tục nói như vậy, lập tức phụ họa: "Đúng đúng đúng, tôi cũng phải đi, em gái tôi mời khách tôi không thể bỏ qua được."

Thấy hai người quấy rối như vậy, Hàn Sâm biến sắc, một cái liếc mắt đưa qua, Lâm Minh Vũ cố ý nhìn về nơi khác, còn Giang Tục, giống như hoàn toàn không phát hiện, nhìn Lâm Tây không nháy mắt: "Tết Nguyên Đán vừa vặn tôi không có việc gì bận."

Lâm Tây ngẫm lại lần này cô được cứu, đều không thể bỏ qua công lao của ba người bọn họ, kiên trì đáp ứng: "... Được."

Cơm nước xong, Lâm Tây một đường trở về phòng ngủ, vừa đi vừa tính toán. Mời ba người ăn cơm, bóp tiền thật là có chút căng thẳng. Đi được một nửa, đột nhiên cô phát hiện cư nhiên hai tay trống trơn, thế này mới nhớ tới đã quên lấy bình nước sôi, lại quay lại đi lấy bình nước.

Đi đến một nửa, vừa vặn đụng tới Giang "Ăn ké" mang theo bình nước của cô, đi về hướng phòng ký túc nữ.

Lâm Tây vội đi đến chỗ anh, có chút kinh ngạc: "Sao mà cậu biết tôi không lấy bình nước?"

Biểu cảm của Giang Tục lạnh nhạt: "Đi ngang qua thấy được."

Lâm Tây cười hi hi: "Tôi còn đang tính quay lại tìm."

"Ừm." Giang Tục cúi đầu nhìn lướt qua: "Người khác đều viết tên của bản thân lên chai, chỉ có một mình cậu ở viết 'Tiểu Tiên Nữ'."

Lâm Tây xấu hổ khụ khụ hai tiếng: "Cái này không là tôi sợ bị trộm sao, nghĩ viết thành như vậy, đều sẽ không nhầm."

"Ừm, quả thật có chút không có bản lĩnh."

Lâm Tây: "..."

Giang Tục mang theo bình nước của Lâm Tây, hai người một đường không nói chuyện, cư nhiên cũng không cảm thấy quá xấu hổ.

"Vết thương của cậu lành chưa?" Đi tới đi lui, Giang Tục đột nhiên hỏi một câu.

Lâm Tây vội trả lời: "Ừm, sắp lành rồi."

Ngày đó Giang Tục kịp thời tới cứu cô như vậy, quả thực xuất hiện giống như một vị thần. Trường hợp này, ngẫm lại đều có chút nhiệt huyết sôi trào.

Lúc đó cô không khống chế cảm xúc được, coi anh là siêu anh hùng mà ôm không buông tay, cũng là có chút ngượng ngùng.

Lâm Tây nghĩ như vậy, hơi giương mắt, vừa hay nhìn thấy ngực Giang Tục, nhưng lại cảm thấy loại xúc giác ấm áp này còn lưu lại ở trên da của cô, nhất thời cũng có chút ngượng ngùng, nhìn cũng không dám nhìn anh tiếp.

Hai người đi tới đi lui, rất nhanh đã đến dưới lầu ký túc nữ, Giang Tục đưa bình nước cho Lâm Tây.

Lâm Tây nhận lấy, hai người bốn mắt nhìn nhau như vậy. Lâm Tây ngập ngừng một lát mới nói: "Cái kia, chuyện lần này cảm ơn cậu rồi."

Giang Tục "Ừm" một tiếng, sau đó nhìn Lâm Tây một cái, ý vị thâm trường nói: "Ngày đó thiếu chút nữa là tôi bị cảm."

Lâm Tây nghe anh nói như vậy, lập tức cảm thấy áp lực, vội nói ra lời thề son sắt: "Nguyên Đán tôi nhất định mời mọi người ăn ngon!"

"Không có cảm giác được cảm kích." Giang Tục nhẹ thờ dài một hơi, u u mà nói: "Ăn bữa cơm, vẫn là cảm ơn tên họ Hàn kia."

"Này..." Mặt Lâm Tây lộ vẻ khó xử, vội giải thích: "Việc này nói thì dài dòng, tôi hiểu lắm cậu ta, cho nên..."

"Ừm, tôi hiểu."

Ba chữ, thật sự nói rõ cái gọi là "Tạm nhân nhượng vì lợi ích chung", Lâm Tây thiếu chút muốn quỳ xuống.

Lâm Tây xấu hổ mang theo bình nước, chầm chước một lát mới nói: "Này... Tôi phải lên rồi?"

Giang Tục nhìn cô một cái, nhép nhép miệng môi: "Đợi lát nữa."

"Còn có việc gì sao?" Lâm Tây có vài phần dè dặt cân trọng.

Giang Tục nâng tay, thay Lâm Tây chỉnh cổ áo, gió lạnh thổi vào, cả người nhịn không được mà rụt lại.

Giang Tục từ trong túi áo lấy ra một sợi dây chuyền bạc sáng loáng, thân thể nhẹ nhàng nghiêng tới trước.

Đầu của anh kề lên má phải của Lâm Tây, hô hấp dừng ở cái trán của cô. Tay anh vòng qua cổ Lâm Tây, mang vào giúp cô, động tác này nhẹ nhàng như đang chạm vào một tác phẩm thủy tinh vậy.

Trên người Giang Tục mang theo mùi hương nhàn nhạt, không biết là mùi bột giặt hay sữa tắm, thanh thanh đậm đậm, rất dễ chịu, làm tim Lâm Tây đập thành thịch.

"..."

"Vốn chuẩn bị sinh nhật tặng cho cậu." Giọng Giang Tục trầm thấp mà tràn ngập từ tính, giống như nhạc khí cổ xưa nhất, ở trong gió tự nhiên ngậm khế, anh đem dây chuyền lên cổ Lâm Tây, nhấn mạnh từng chữ nói: "Đừng làm mất, nếu mất tôi sẽ tức giận."

Tại Lâm Tây hồng hồng, lúng ta lúng túng trả lời: "Được."

...

Sợi dây chuyền trên cổ này thật sự rất đẹp, lạnh lạnh dán vào da, làm lòng Lâm Tây có chút loạn.

Mặt sợi dây chuyền này không biết làm bằng chất liệu gì, nhìn qua là thủy tinh, nhưng mà lại rất cứng rắn, lâm tây gõ gõ, sẽ không vỡ.

Trong quả cầu thủy tinh có rất nhiều mảnh vụn hoa màu trắng, là những mảnh hoa Baby.

(Hoa baby hay còn gọi hoa chấm bi, thường được tặng trong các tiệc sinh nhật của các em bé, được các cô dâu cầm trong các tiệc cưới. Hoa có ý nghĩa là sự tinh khiết, tình yêu vĩnh cửu và bất diệt. Trong tự nhiên thường có màu trắng, hồng và có thể được phun thêm nhiều màu (nhân tạo) khác. Theo nghiên cứu nó có thể dùng để làm tăng hiệu quả của các thuốc chống ung thư máu...)

Lâm Tây ở trên mạng tìm nửa ngày, mới biết được hoa Baby cư nhiên là hoa thủ hộ của chòm sao Ma Yết.

Giang Tục thật sự là rất có tâm rồi.

Chính lúc này, Phó Tiểu Phương trở về phòng ngủ, Lâm Tây đột nhiên ném con chuột đi, đồng thời bắt lấy Phó Tiểu Phương.

"Tiểu Phương! Làm sao bây giờ?" Lâm Tây một mặt khó xử: "Giang Tục cậu ta thích mình!"

Trên tay Phó Tiểu Phương bung một chén canh nóng, thiếu chút là rơi mất, nhịn không được có chút ghét bỏ: "Cậu lại ở nỗi điên cái gì vậy?"

"Ánh mắt này của cậu là sao? Không tin hả?"

Phó Tiểu Phương đi hai bước, đặt canh lên bàn, một mặt nghi hoặc vuốt vuốt tóc: "Giang Tục thổ lộ với cậu rồi hả?"

"Vậy thì không có." Lâm Tây ngẫm lại lời Giang Tục nói lúc trước: "Mình từng hỏi cậu ta, cậu ta nói là mình tự mình đa tình. Nhưng theo giác quan thứ sáu của con gái, mình cảm thấy cậu ta thích mình!"

"..."

Phó Tiểu Phương liếc mắt nhìn Lâm Tây một cái, nghiêm túc phân tích nói: "Mình cảm thấy Giang Tục nói đúng, tự mình đa tình quả thật không tốt lắm đâu."

Lâm Tây vẫn không tin, đột nhiên cô kéo dây chuyền trên cổ ra: "Cậu xem, cậu ta tặng này."

Phó Tiểu Phương vừa thấy dây chuyền, đột nhiên quay người lại từ trong ngăn kéo lấy ra cái hộp, đưa cho lâm tây: "Cậu không nhắc, thiếu chút là đã quên. Màu xanh là mình tặng, màu đen là Hàn Sâm tặng. Mình xem rồi, ngại quá, đều là dây chuyền."

Lâm Tây: "... Nhưng cậu ta thật sự đối với mình có chút khác biệt, mình cảm giác cậu ta thầm thích mình, nhưng không dám thổ lộ."

Phó Tiểu Phuong vẫn luôn đứng ở một bên, cũng có chút mệt mỏi, tùy tay kéo ghế lâm tây ra, đặt mông ngồi xuống: "ry." Cô lấy vốn tiếng Anh sút sạo để mở đầu, sau đó êm tai nói ra: "Vài tý năm trước, mình và Hạ Đương ở vườn địa đàng gặp nhau, lúc đó mình nữ giả nam trang học ở thư viện, cùng Hạ Đương là bạn học, mẹ kế ghen tị với mũi mào của mình, ép mình ăn quả táo độc, sau đó mình lâm vào trạng thái ngủ say, phải được hoàng tử hôn mới tỉnh lại, sau này Hạ Đương hôn giúp mình tỉnh lại, chúng mình trải qua cuộc sống hạnh phúc, hơn nữa sinh ra cậu, đây là thân thể của cậu."

"..." Lâm Tây ghét bỏ nhìn Phó Tiểu Phuong: "Cậu nói chuyện nhằm nhí gì vậy, đây là chuyện có thể bịa đặt được sao?"

Phó Tiểu Phuong mỉm cười: "Mình cảm thấy độ chân thật còn cao hơn chuyện của cậu một chút?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phó Tiểu Phuong tùy tay cầm lấy một viên kẹo trên bàn Lâm Tây, lột vỏ bỏ vào trong miệng, vừa nhai vừa nói: "Đại thần giống như Giang Tục, muốn thích ai, còn có thể không theo đuổi được sao? Làm gì phải quanh co như vậy?" Nói xong, chột nhú mày với Lâm Tây: "Cậu nói đúng không?"

Lâm Tây nhìn vẻ mặt chắc chắn của Phó Tiểu Phuong, không muốn tranh cãi nữa, mà là nghiêm túc suy nghĩ một lát.

Phó Tiểu Phuong ăn kẹo xong mới nhớ mình còn chưa ăn cơm, vội nhảy về chỗ của mình.

"Cậu chăm rãi mà suy nghĩ đi, mình có hẹn trước với Giang đại thần cầu mình rồi."

"Giang đại thần của cậu?" Lâm Tây kinh ngạc.

"Giang mạnh, nam chính của《 ác ma tại bên người 》. Phim năm trước, lúc đó không thấy, gần đây mới phát hiện thực con mẹ nó rất đẹp đó." Phó Tiểu Phuong một mặt háo sắc: "Cậu xem các đại thần đều họ Giang, Giang Trực Thụ, Giang Mạnh, Giang Tục, he he."

Phó Tiểu Phuong mở bịch xộp đựng canh ra, mùi thức ăn nháy mắt tràn ngập cả phòng ngủ. Cô nàng háo sắc mở máy tính ra, bài hát《 ái muội 》quen thuộc của Dương Thừa Lâm liên vang lên.

Lâm Tây đỡ đi qua, cùng Phó Tiểu Phuong xem phim, vốn còn muốn nói vài câu với phó tiểu Phuong, ngẫm lại lại cảm thấy cũng không có gì quan trọng. Đầu là những cô nàng không có kinh nghiệm tình trường, thảo luận một cách mù quáng về thế giới đại thần, cũng sẽ không có kết luận có giá trị gì. Cô thử gấp những ngón tay lại, những vết xước da nơi gần móng tay, có hơi đau một chút, hơi ấn vào rồi lập tức thả ra.

Trong phim, Tề duyệt vốn thích Thượng nguyên y, sau khi quen biết với Giang Mạnh, lại quay sang thích Giang Mạnh.

Một người sẽ thích một người khác nhanh như vậy sao?

Gần đây dường như cũng không bài xích Giang Tục như vậy, chẳng lẽ là thích cậu ta rồi sao? Lâm Tây ngẫm lại cảm thấy không thích hợp, đây cũng quá tùy tiện rồi?

Lâm Tây đẩy đẩy đầu Phó Tiểu Phuong, có chút hoang mang nhìn về phía cô ấy, nghiêm túc hỏi: "Minh hỏi này... Thích một người là cảm giác gì?"

"Loại việc này không phải cậu biết rồi sao?" Phó Tiểu Phuong làm vẻ mặt ghét bỏ: "Không phải là cậu từng thích Hàn Sâm sao? Lúc đó làm sao cậu biết bản thân thích Hàn Sâm?"

"Trước kia cảm thấy cậu ta rất tàn bạo, nhưng bây giờ nhìn lại, mình đánh giá có chút qua loa." Lâm Tây càng nghĩ càng cảm thấy qua loa, trong mười năm của đời trước, giống như đối với thời thanh xuân, những phác họa về Hàn Sâm chỉ là ảo tưởng, lúc cậu ta không phù hợp với ảo tưởng của cô, rất nhanh cô đã mất đi cảm giác với cậu ta. Cái đó giống như không thể gọi là thích, vậy thích một người đến cùng là cảm giác gì đây?

Phó Tiểu Phuong ăn canh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào màn hình, trả lời: "Mình cảm thấy thích một người, là muốn ở cùng với người ấy, làm hết những chuyện xấu hổ."

"Chuyện xấu hổ? Ví dụ?"

"Chính là chuyện cậu đặc biệt muốn làm, mà khi một người thì không thể làm được."

Lâm Tây nghĩ nghĩ, hỏi thử: "Cướp ngân hàng?"

Phó Tiểu Phuong: "... Cút!"

Lâm Tây nằm trên giường, lẳng lặng nhìn trần nhà, bên tai là từng hồi tiếng kinh hô của Phó Tiểu Phuong, cùng với tiếng phim truyền hình đậm chất Đài Loan.

Nhớ lại trước đây, Lâm Tây cũng từng giống cô ấy, điên cuồng mê luyến một nhân vật hư cấu nào đó, chờ mong có một ngày có thể tìm được một người bạn trai như vậy.

Cùng người trong lòng, làm hết thấy những chuyện xấu hổ?

Lâm Tây nghĩ từng xem phim truyền hình tiểu thuyết điện ảnh nhiều năm như vậy, trước kia ảo tưởng quá nhiều, không có cơ hội thực hiện những chuyện yêu đương như: Khi ở siêu thị mua đồ, cô ngồi trong xe đẩy, được bạn trai đẩy đi; hoặc là khi đi trên đường, dây giày tuột ra, ngồi trên đùi bạn trai, sau đó người ấy sẽ thắt dây giày cho cô; cùng bạn trai đi ktv, chỉ có hai người trên băng ghế nhỏ hát bài« chỉ đối với anh có cảm giác »; còn có rất nhiều chuyện, cùng nhau xem pháo hoa, hôn môi dưới bầu trời đầy pháo hoa...

Đột nhiên trong đầu Lâm Tây chợt lóe lên bóng dáng của Giang Tục, không khỏi giật mình một cái.

Má ơi, nghĩ đến cùng Giang Tục làm việc này liền cảm thấy thật dọa người, cảm giác giống như có hện đầu súng với thầy giáo của mình vậy, khinh nhờn mọi người kính sợ thần, đây cũng quá kỳ quái rồi!

Xem ra quả thật cô không thích Giang Tục rồi, thích một người hẳn là sẽ không phải loại cảm giác này nhỉ?

Đúng không?

*****

Ngày 30 tháng 12, chỉ còn có một ngày cuối cùng nữa là hết năm. Trong các hội nhóm yêu cầu tất cả mọi người phải có mặt trình diện, tiến hành một lần tập cuối cùng. Vì đề phòng có người lười nhác, trong hội đều người tới tận phòng ngủ để bắt người, chạy cũng không thoát được.

Trong hội trường đã bố trí xong, chung quanh đều là rèm vải rất nặng, đèn đóm lộng lẫy, chiếu vào các loại đạo cụ, nhìn qua thập phần dụng tâm.

Năm 2016 không có nhiều công nghệ thiết kế sân khấu như vậy, các loại linh kiện đều mang theo vài phần cảm giác năm cũ, cũng là phần ký ức thanh xuân trong trí nhớ của lâm tây.

Lâm Tây nhìn mọi người bận rộn nhảy tới chạy lui, trong lòng có vài phần cảm khái.

Giáo viên phụ trách lễ nghi, yêu cầu mọi người đều phải mang giày có gót cao một chút, Lâm Tây vốn chuẩn bị thừa dịp thứ bảy 30 này đi mua giày cao gót, kết quả là phải trình diện, lâm tây chỉ có thể tìm quyền quyền mượn một đôi.

Quyền Quyền là một em gái nhỏ nhắn dễ thương, chân chỉ mang số ba lăm, Lâm Tây mang số ba sáu, thật không biết làm sao cô có thể nhét vừa, nổi đau giống như nằng tiên cá đối đuôi của mình lấy đôi chân.

Cẩn rằng đi theo đội hình, một đám dẫn khách quý vào màn biểu diễn, lâm tây cứ như vậy chịu đựng hai tiếng.

Trong thời gian nghỉ ngơi, Lâm Tây đặt mông an vị trên khu xếp hàng thứ nhất, đau chân không chịu được.

Vài ngày rồi gặp Tiết Sinh Dật, thấy lâm tây ngồi đây xoa chân, cũng từ trên sân khấu đi xuống, ngồi ghế bên trái lâm tây.

Tiết Sinh Dật chỉ mặc một cái áo da màu đen, trời lạnh như vậy, tất cả mọi người đều mặc áo bông, cậu ta thật có thể thoải mái, mặc ít như vậy.

"Cậu không lạnh sao?" Lâm Tây nhìn không được mà hỏi.

Sắc

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Ánh nắng trời đông ấm áp, nhất là buổi chiều, ánh mặt trời xuyên qua cành cây già chiếu xuống đất, Lâm Tây uể oải đứng dưới ánh nắng. Lâm Tây hơi hơi nhắm chặt mắt, hưởng thụ loại ấm áp này, cảm thấy mọi lỗ chân lông toàn thân giống như đều được giãn ra, trên chân cũng không còn đau như trước nữa.

Lâm Tây ngẩng đầu nhìn ánh nắng, ánh mặt trời vàng rực rỡ tròn như đĩa, dưới màn trời xanh thẫm trông có vẻ đáng yêu, làm tâm tình nháy mắt trở nên tốt hơn. Cô vẫn luôn nhìn trời, không chú ý tới biểu cảm khi nói chuyện của Giang Tục, trái lại chỉ chăm chú vào đôi giày, nhếch miệng lên hơi cười: "Một sinh viên tài cao như cậu, còn tin điều này sao?"

Giang Tục nhìn lâm tây một cái, không trả lời lại, ánh mắt vẫn luôn làm cho người ta không đoán ra được điều gì.

Lâm Tây cũng không rối rắm, quơ quơ hộp giày, nghiêm túc giải thích: "Nhưng khi chúng ta về già, tặng giày còn có ý nghĩa là vững bước trên những năm tháng sau này, phần quà rất ý nghĩa." Nói xong, cô cầm điện thoại nhìn thời gian, nói: "Cảm ơn cậu mang giày tới cho tôi, cậu còn bận việc gì, thì đi đi."

Tầm mắt Giang Tục vẫn luôn nhìn lâm tây, môi gật gật, nhưng cái gì cũng không nói.

Mái tóc ngắn dưới ánh mặt trời hơi độ lên một tầng màu vàng nhạt, mặt nghiêng dịu dàng. Thấy Lâm Tây muốn đi, cuối cùng ạnh chỉ gật gật đầu.

"Ừm."

...

*****

Bình thường Lâm Minh Vũ rất không đáng tin, thời khắc quan trọng vẫn tin tưởng được, mua cho lâm tây đôi giày cao gót rất vừa chân, vừa đẹp lại vừa, đi cũng rất thoải mái.

Qua năm mới, mỗi năm một lần đại học C sẽ tổ chức lễ hội trường "Thập đại ca sĩ" đúng hạn.

Bây giờ tới bắt đầu, bốn giờ chiều Lâm Tây vẫn chưa đến, khi đến mọi người đã đang chuẩn bị.

Đội nghi lễ được cử đến một người thợ trang điểm, chỉ là trong đội có tới mười mấy người, bận không thở nổi. Thợ trang điểm này hóa trang kiểu thịnh hành nhất của năm 2006, lông mi giả đều phải gắn đến mấy tầng, nhìn còn có chút dọa người. Lâm Tây nhìn hội trường hỗn loạn, cuối cùng quyết định tự mình trang điểm. Tay nghề của cô thuần thục, cũng quen thuộc với gương mặt của mình, không chỉ trang điểm nhanh, còn chỉnh cho Phó Tiểu Phương một cái.

Hai người trang điểm xong, nhanh chóng thay trang phục, đứng xếp hàng trong đội hình rồi.

Thời tiết tương đối lạnh, bình thường huấn luyện tất cả mọi người mặc sườn xám bên trong mặc áo ấm, hoặc là mặc sườn xám rồi bên ngoài mặc áo lông. Lúc này chỉ mặc mỗi lễ phục, ngay ngắn chỉnh tề đứng một hàng, lập tức trở thành một cảnh đẹp.

Tô Duyệt Văn là nhân vật chủ chốt của đội hình nghi lễ, cũng là khoảng sáu giờ mới chậm rãi đi đến. Dựa theo thống nhất, cô ấy để tóc ngắn qua tai, hơi có chút mồ hôi, nhưng rất đẹp, không làm thất vọng việc đảm đương nhân vật chủ chốt. Lúc cô ấy đến, trên mặt đã trang điểm, so với dáng vẻ thanh xuân ngày thường thêm vài phần quyến rũ, son môi tương đối đỏ, mặc sườn xám vào có thêm vài phần phong tình.

Khi cô đi vào, cơ hồ ánh mắt mọi người đều nhìn cô, giống như bình thường, trên mặt cô nàng không có chút tươi cười, nhìn qua thập phần cao ngạo, giẫm trên đôi giày cao gót đen đi vào hậu trường, tự nhiên mà đi vào đứng trong đội ngũ, khí thế này làm giáo viên huấn luyện đều ghen ngạo.

Bình thường bọn họ đứng phía trước, lúc này cô ấy tới trễ, đứng cạnh Lâm Tây, Lâm Tây xấu hổ nhéo nhéo ngón tay, nghiêng đầu mỉm cười với Tô Duyệt Văn. Tô Duyệt Văn nhìn cô, đầu tiên là đánh giá lên xuống, trong mắt còn có một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

Lễ hội "Thập đại ca sĩ" đã đến giờ bắt đầu, đội lễ nghi phải vào vị trí, đi ngang qua Phó Tiểu Phuong. Lâm Tây lặng lẽ hỏi một câu: "Trên mặt mình có cái gì sao? Tô Duyệt Văn nhìn mình xong như muốn phát hoảng."

Phó Tiểu Phuong cũng vô cùng lo lắng, nhìn cũng chưa từng nhìn, thuận miệng nói một câu: "Có thể là son môi đỏ quá."

Lâm Tây cũng không kịp thay đổi, có chút không biết làm sao: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Ưm hùm nhanh đi chỉnh lại đi, trong hội trường ngoại trừ vũ đài khắp nơi đều tối đen, ai thấy rõ chúng ta chứ!"

"... Cũng đúng."

Lâm Tây vẫn chỉ luôn trang điểm cho người khác, với bản thân trang điểm có chút khó khăn. Giống như nhà tạo mẫu tóc bình thường ít khi cắt tóc của mình, đầu bếp ở nhà không thường nấu cơm, lái xe thường không muốn lái xe, mỗi một người làm một nghề nào đó, bình thường phục vụ cho người khác, đối với bản thân ngược lại vẫn luôn sơ sẩy.

Cô đứng phía sau sân khấu, mới vừa đi vài bước, liền thấy một tấm kim loại sáng như gương. Bước chân liền dừng lại, đứng trước tấm kim loại nhìn vài lần, vốn cảm thấy bản thân trang điểm rất tốt, vừa rồi phó tiểu Phuong vừa nói môi rất đỏ, bây giờ cũng cảm thấy hình như là có chút đỏ, vội lấy tay chùi chùi son trên môi, muốn cho nhạt đi một chút.

"Dừng lau nữa."

Lâm Tây chỉ chuyên chú chùi son môi, đột nhiên nghe thấy sau lưng có một giọng nam trầm thấp vang lên, trên tay bị dọa đến trượt một chút.

Không quay đầu, từ trong tấm kim loại nhìn thấy Tiết Sinh Dật, cậu ta mặc trang phục biểu diễn, chậm rãi đi vào hậu trường, vẫn là không kèm chế được.

Lâm Tây có chút xấu hổ quay đầu: "Đến cậu biểu diễn sao?"

Tiết Sinh Dật nghiêm túc nhìn cô từ trên xuống dưới, cuối cùng mỉm môi cười cười đặc ý: "Quả nhiên ánh mắt tôi rất tốt."

"Gi?"

"Cậu mặc như vậy, rất đẹp."

"..." Tuy rằng bình thường Lâm Tây luôn ăn nói tùy ý, sẽ nói bản thân có giá thể nào, nhưng vẫn cảm thấy có chút tự ti, cũng không thể đối mặt với lời khen của người khác, mỗi lần được khen xinh đẹp còn có chút xấu hổ.

Lúc này vốn là có chút không được tự nhiên, Tiết Sinh Dật còn nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, biến thành cô lại ngượng ngùng, cô thô lỗ tiến lên, một tay đẩy Tiết Sinh Dật lên chỗ chuẩn bị, tức giận nói: "Lo biểu diễn cho tốt đi!"

Tiết Sinh Dật thấy cô then quá thành giận, bật cười hi hi một tiếng: "Cậu soi tiếp đi."

"Đi nhanh đi!"

*****

Gần đến thời gian tổ chức mới được thông báo nhờ biểu diễn, Giang Tục không có nhiều thời gian chuẩn bị, nhưng vẫn rất nghiêm túc chọn ca khúc. Trang phục biểu diễn mặc rất nghiêm túc, một thân tây trang màu đen, nổi bật lên dáng người cao ngất của anh, mặt mày thanh tú phối hợp cùng tây trang, làm tăng thêm vài phần cảm giác nho nhã tinh xảo.

Hậu trường đã chật ních người biểu diễn, chủ sự Phuong Ngân rất săn sóc, không để Giang Tục chen lách nơi hậu trường, mà là sắp xếp cho anh ngồi ở hàng thứ hai đợi lên sân khấu. Hội trường hội học sinh đề tồ vẻ coi trọng, cũng ngồi bên cạnh Giang Tục, cùng nhau hứng chịu ánh mắt của lễ rửa tội tại bốn phương tám hướng, cũng có vài phần vinh dự: "Hôm nay tứ đại học tỷ đều sôi trào, lập tức huy động toàn trường rồi."

Giang Tục yên lặng ngồi đó, ngón tay như có như không hơi xoa lên tay vịn của ghế.

Người dẫn chương trình đã lên đài, nói một tràng những câu mở màn mấy mớ, mọi người không cảm thấy hứng thú lắm. Nhưng dưới đài có vài người mặc lễ phục đang đứng, hấp dẫn ánh mắt một đám các nam sinh.

Giang Tục nghe thấy có nam sinh ở phía sau đang thảo luận.

"..."

"Người đứng ngoài cùng bên trái là ai?"

"Mày nói Tô Duyệt Văn hả?"

"Không phải, bên cạnh Tô Duyệt Văn." Nam sinh kia cẩn thận nhìn: "Người tóc ngắn, muốn ngực có ngực, muốn chân có chân, bình thường sao chưa từng thấy nhỉ?"

"Không biết, có phải sinh viên năm nhất không?"

"..."

Giang Tục cau mày, lòng bỗng dưng trầm xuống.

Ngoài cùng bên trái sân khấu, bên cạnh Tô Duyệt Văn, tấm màn chỗ đội nghi lễ đứng, không phải ai khác, chính là Lâm Tây.

Lớp trang điểm của cô không dày, không mang lông mi giả, nhưng so với bình thường thì dày hơn, phối với sùnn xám trang trọng, son môi và sùnn xám cùng màu, tô thêm ngũ quan tinh xảo xinh đẹp của cô.

Không phải cô trang điểm lên mới đẹp như vậy, mà là bản thân cô không biết cô rất đẹp, nhưng hơi kỳ quái, ánh mắt có chút hoảng loạn, luôn không được tự nhiên nhìn xung quanh, toát ra vài phần triu mến làm cho người ta mê lỵ.

Bình thường cô không mặc kiểu quần áo như vậy, kiểu quần áo như vậy che đi dáng người của cô, trang điểm long trọng một chút, làm cho ánh mắt người ta sáng ngời.

Không thể không nói, hôm nay lâm tây đẹp đến làm cho người ta có chút không dời mắt được. Vốn có "Hoa hậu giảng đường" là Tô Duyệt Văn đứng bên cạnh, cũng không kém chút nào.

Nam sinh phía sau còn đang nghị luận về lâm tây.

"..."

"Tô Duyệt Văn cũng rất xinh đẹp."

"Tao cảm thấy cô bé tóc ngắn hấp dẫn hơn, dáng người này, có lồi có lõm, mặc sùnn xám vẫn có chút ngực, Tô Duyệt Văn nhìn có vẻ hơi đơn bạc rồi."

"Là mày thích dáng người đẹp thôi. Một lát đi xin số điện thoại không?"

Nói xong, hai người nở nụ cười đáng khinh.

Âm thanh của người dẫn chương trình cao vút truyền khắp toàn bộ hội trường.

Giang Tục nắm chặt tay vịn, cuối cùng gỡ một lúc, đột nhiên quay đầu lại, một mặt cười như không cười, lạnh lùng vút lại một câu với hai nam sinh phía sau.

"Sân khấu ở chính giữa, đừng nhìn sai chỗ."

...

*****

Giống như lúc tập luyện, lâm tây thuận lợi dẫn Tiết Sênh Dật ra sân khấu.

Tiết Sênh Dật mang đàn ghi-ta đi lên lưng, tiết mục của cậu ta là vừa đàn vừa hát, Lâm Tây vội chỉnh micro thẳng lên cho cậu ta.

Lâm Tây làm xong, đi xuống sân khấu, sau đó đứng ở ngoài cùng bên trái sân khấu chờ lên sau.

Giai điệu quen thuộc trong những lần tập luyện không vang lên, bài hát của Tiết Sênh Dật, vốn là bài nhạc trẻ 《 Thanh xuân số kỷ niệm 》， là hưởng ứng không khí vườn trường, nhưng cậu ta không hát bài hát này.

Khúc nhạc dạo nhẹ nhàng vang lên, trong giai điệu quen thuộc mang theo một chút bi thương, tiếng đàn ghi-ta của Tiết Sênh Dật, mỗi một tiếng đều thấp phần nhẹ nhàng, giống như một người đàn ông từng trải đang khàn khàn giọng mà thông thả kể lại một câu chuyện bi thương xưa cũ:

"Trường Đình ngoại, Cổ Đạo biên, cỏ thơm Bích Liên Thiên

Gió đêm phát liễu tiếng địch tàn, trời chiều Sơn Ngoại Sơn

Thiên Chi Nhai, Địa Chi Giác, tri giao bán thừa thốt

Nhân sinh khó được là đoàn tụ, chỉ có biệt ly nhiều

..."

Giọng hát của Tiết Sinh Dật không có nhiều kỹ xảo hoa mỹ, nhưng bởi vì thâm tình giản dị, tiết mục mờ mờ, làm những bạn học đang hào hứng đến xem đều cảm thấy muốn khóc. Tiết Sinh Dật đột ngột sửa tiết mục, làm người dẫn chương trình và vài đoàn hội ban tổ chức đều thập phần trở tay không kịp. Đều bởi vì "Sự cố biểu diễn" này mà chạy vội tới hậu trường.

Lâm Tây đạp giày cao gót, không chút nghĩ ngợi cũng xông ra.

...

Tiết Sinh Dật bị vài người học sinh hội, cán bộ đoàn hội vây lại.

Lưng cậu ta mang đàn ghi-ta, sắc mặt vẫn tái nhợt như trước, trong mắt mang theo sự mệt mỏi khôn kể.

Tất cả mọi người vẫn đang hỏi cậu ta sao lại đổi bài hát, cậu ta vẫn luôn không nói một lời.

Tiết Sinh Dật chẳng phải người hiền lành, dưới sự chỉ trích của mọi người, đột nhiên cậu ta bùng nổ, "Bang - -" một tiếng, đập vỡ cây đàn ghi-ta của mình.

Nháy mắt hậu trường yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đối với chuyện đột nhiên phát sinh này đều tròn mắt há hốc mồm.

Đang lúc mọi người còn chưa phản ứng kịp, Tiết Sinh Dật đã đen mặt chạy khỏi hậu trường, lập tức đi ra ngoài.

Gần đây Lâm Tây và Tiết Sinh Dật cũng coi như có chút thân, nhìn cậu ta đột nhiên đi ra ngoài như vậy, cũng có chút lo lắng, vội đi theo ra ngoài.

Trong lúc hỗn loạn, Lâm Tây vừa đi ra hậu trường, còn chưa xuống tới bậc thang, cánh tay đã bị người ta bắt được.

"Làm gì vậy?"

Lâm Tây có chút không kiên nhẫn quay đầu, liền thấy một thân tây trang màu đen, Giang Tục anh tuấn phảng phất giống như vương tử trong cổ tích.

Giang Tục đứng dưới bậc thang, nhìn dáng vẻ như là chuẩn bị lên sân khấu.

Trên sân khấu, tiết mục thứ hai đã chuẩn bị biểu diễn, người của hội học sinh đẩy Piano lên trên, vài người yên tĩnh lại vội điều chỉnh Piano.

Giọng người dẫn chương trình còn đang khoan khoái giới thiệu chương trình, Lâm Tây nghe thấy tên Giang Tục.

Lâm Tây có chút xấu hổ, ngẩng đầu nhìn anh: "Cậu sắp biểu diễn rồi hả? Tôi còn tưởng tiết mục của cậu là cuối cùng."

Giang Tục cười nhẹ: "Tôi yêu cầu chuyển vào giữa rồi."

"À." Mắt Lâm Tây còn đang nhìn theo hướng của Tiết Sinh Dật lao ra.

Giang Tục không biết trong hậu trường đã xảy ra chuyện gì, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Lâm Tây, khóe miệng mang theo nụ cười thần nhiên: "Cậu định đi đâu?"

Lâm Tây gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Tôi có thể đi đâu chứ? Vẫn ở đây thôi."

Giang Tục gật gù đầu: "Tôi lên sân khấu đây."

"Ừ." Lâm Tây khô khốc nói: "Vậy cậu cố lên nhé."

Người dẫn chương trình kết thúc phần giới thiệu, dưới sân khấu vang lên một trận tiếng vỗ tay vang trời.

Giang Tục nhìn thoáng qua sân khấu, cuối cùng nhìn Lâm Tây dặn một câu: "Đừng chạy loạn khắp nơi."

"Tôi có thể đi đâu chứ! Thật là!"

Mất thấy Giang Tục đi lên sân khấu, Lâm Tây đứng ở dưới, có chút rối rắm.

Còn nhiều cơ hội xem Giang Tục biểu diễn, một năm một lần; nhưng Tiết Sinh Dật như vậy, nhưng không có cách nào làm cho người ta mặc kệ được.

Sau khi cân nhắc, Lâm Tây nắm chặt tay, cuối cùng vẫn là chạy ra khỏi hội trường...

Màn đen sân khấu kéo ra, toàn bộ sân khấu đều tối đen, chỉ có ánh sáng chiếu vào Piano đặt chính giữa sân khấu, một vòng ánh sáng, giống như trong một cái giếng sâu tối xuất hiện ánh mặt trời trên quý, lại giống như trong khi đang lạc đường làm người ta hướng tới ánh sáng phương xa.

Dưới nguồn sáng, Giang Tục chậm rãi đi lên sân khấu, một thân lễ phục màu đen, nhìn qua giống như một vị thần từ trên trời giáng xuống, siêu phàm

thoát tục, không thể hòa vào những thứ dưới trần thế.

Anh ngồi trước đàn Piano, mỗi một động tác đều mang theo vài phần phong nhã hấp dẫn lực chú ý của mọi người

Anh không gán nhạc phổ trên Piano, cũng không di chuyển microphone.

Cúi đầu, gần từng chữ nói: "Đây là một lần cuối tôi hát trên sân khấu này, sang năm sẽ không nhận lời nữa." Anh cười nhạt hơi dừng một chút, sau đó, vô cùng thâm tình nói nhỏ:

"Này." Giang Tục mỉm môi: "Dạy cậu lâu như vậy rồi, ca từ bài hát này, nghe hiểu được chứ hả?"

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng ấn xuống phím đàn, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, toàn bộ hội trường đều là tiếng đàn của Giang Tục.

Tiếng hát cũng giống như con người anh, trầm ổn lại nặng thâm tình.

"I bless the day I found you. Cảm tạ ơn trời để anh được gặp em

I want to stay around you. Anh muốn được ở cạnh em

Now and forever mặc kệ Thiên Hoang Địa Lão

let it be me Hãy để anh yêu em

don't take this heaven from me không để giấc mộng của anh tan biến

if you must cling to someone nếu em thật sự cần một cái ôm ấm áp

Now and forever mặc kệ Thiên Hoang Địa Lão

let it be me Hãy để anh yêu em

each time we meet love khi tình yêu xuất hiện xuất hiện trong cuộc đời anh

I find complete love vậy Đó phải là một tình yêu trọn vẹn

without you sweet love em yêu, nếu không có nụ cười ngọt ngào của em

oh, what would life be Cuộc sống của anh sẽ như một màn đêm đen tối

..." (Đây là bài 'Let it be me' - The Everly Brothers)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Ngón tay nhấn xuống nốt nhạc cuối cùng, một khúc nhạc đã kết thúc, toàn bộ hội trường, tựa hồ tựa hồ vẫn còn đang chìm đắm trong bài hát của Giang Tục.

Giang Tục nhẹ nhàng đứng lên, biểu cảm lạnh nhạt, rất có phong độ cúi chào.

Dưới đài nhảy mắt vang lên một trận tiếng vỗ tay hoan hô, nhưng đây không phải là phản ứng mà trong lòng anh đang mong nhất.

Giờ phút này, biểu cảm trên mặt giang nổi căng cứng, trái tim giống như bị người dùng dây thừng buộc lên cao, không trở về được. Khi đi xuống sân khấu, ánh mắt của anh không tự giác mà tìm kiếm bóng dáng màu đỏ kia.

Vừa xuống, không đợi anh tìm được người, Lâm Minh Vũ đã một mặt đồng tình ngăn anh lại.

Lâm Minh Vũ đưa áo khoác tới cho Giang Tục, sau đó vỗ vỗ vai anh, biểu cảm có chút bất đắc dĩ: "Đừng tìm nữa, con bé chạy rồi."

Giang Tục vừa nghe, lập tức nhủ mảy lại, mặc dù đã hết sức che giấu, nhưng vẫn lộ ra chút tức giận.

"Đi đâu vậy?" Giọng Giang Tục kìm nén, nghe ra là đang tận lực khắc chế.

Lâm Minh Vũ thấy biểu cảm của Giang Tục thay đổi, cũng hiểu anh có chút khó chịu, vội thu lại lời chế nhạo không đứng đắn, nghiêm túc giải thích: "Việc này cũng có chút phức tạp, chính là cái người đàn hát đi với lâm tây."

"Cái tên họ Tiết kia?"

"Đúng đúng đúng chính là cậu ta." Lâm Minh Vũ vội gật đầu: "Không biết cậu ta đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên té xỉu, mọi người đều vây lại, hiện tại đã đưa đến phòng y tế rồi."

Giang Tục nhúu chặt mày, không nói gì.

Lâm Minh Vũ thấy Giang Tục cũng coi như bình tĩnh, vội nắm chặt cơ hội giải thích thay em gái nhà mình vài câu: "Chúng ta ai cũng không biết cậu muốn hát bài kia... Con bé có chút nhiệt tình thái quá, cậu cũng biết..." Lâm Minh Vũ chà chà tay, cũng có vài phần không biết làm sao: "Đêm nay có bắn pháo hoa, nếu không buổi tối đi ra ngoài? Tôi sẽ hẹn Tiểu Phương, chúng ta cùng nhau đi. Cậu có điều gì muốn nói, thì nói trực tiếp với nó..."

Giang Tục nhúu nhúu mày: "Tôi đi trước."

Lâm Minh Vũ thấy vẻ mặt Giang Tục không tốt muốn đi, vội bám theo: "Haiz, cậu đi đâu vậy? Đừng động thủ, tôi cảnh cáo cậu, Lâm Tây là em gái tôi, cậu mà ra tay động thủ với con bé tôi chắc chắn sẽ không khách sáo đâu."

Giang Tục đi hai bước, đột nhiên ngừng lại, quay đầu lại hỏi Lâm Minh Vũ: "Gặp ở đâu?"

"Gì?" Lâm Minh Vũ bị anh hỏi liền phát hoảng.

"Pháo hoa!"

Lâm Minh Vũ trừng mắt nhìn: "Bên cửa phía tây, chỗ công viên thể kỷ."

Giang Tục mặc áo khoác vào, tùy tay kéo kéo caravat lỏng ra, trên mặt là một mặt biểu cảm "Tính sổ sau".

"Tôi đi đón cô ấy." Năm chữ, nói đến nghiêng răng nghiêng lợi, đó là giọng điệu chưa từng thấy ở Giang Tục.

*****

Phòng y tế, Tiết Sinh Dật đến làm thầy trực ban có chút luống cuống tay chân.

Bên cạnh đứng ba người, hội học sinh và vài người phụ trách, đều theo đến. Tất cả mọi người có chút không khó tin, chỉ mới trách mắng vài câu, cậu ta đã ngắt đi, thật sự làm tất cả mọi người trở tay không kịp.

Tiết Sinh Dật được đặt trên giường bệnh, không biết có phải là vì bị lắc lư nhiều, cậu ta chậm rãi khôi phục một chút ý thức. Đèn hành lang sáng chói, cậu ta ngủ ở trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch, cả người nhìn qua hết sức yếu ớt.

Bác sĩ ở phòng y tế là một người đã lớn tuổi, nghe tin từ văn phòng đi ra, vừa đi vừa mặc áo blouse trắng, vừa thấy Tiết Sinh Dật trên giường bệnh, nhướng mày.

"Sao lại thế này? Sao lại còn đến trường?" Bác sĩ nói xong, xoay người muốn cầm điện thoại: "Tôi gọi điện thoại cho mẹ cậu."

Tiết Sinh Dật vội ngăn lại, nhưng trên tay lại không có sức: "Đừng, thứ năm tuần sau con trở về nhà, để con ở lại trường học vài ngày, xin bác đó."

...

Bác sĩ tiến hành kiểm tra thông thường cho Tiết Sinh Dật. Ông và Tiết Sinh Dật nói chuyện, Lâm Tây đứng ở chỗ không xa lắm nghe được, không chỉ có cô, nhưng người cùng đi tới cũng đều nghe thấy.

Cậu nam sinh luôn có quan hệ thân thiết với cậu ta cũng một mặt ngạc nhiên, quan hệ thân thiết như vậy, đến cậu ta cũng không biết Tiết Sinh Dật bị ung thư xương.

Trách không được, cậu ta vốn lấy thành tích thể dục để vào trường, cuối cùng lại phải từ bỏ việc làm vận động viên.

Tiết Sinh Dật đã rất suy yếu, nhưng vẫn lấy phương thức vui đùa để khuyên giải an ủi mọi người, điều này làm cho Lâm Tây càng thêm cảm thấy trong lòng khó chịu, ngắt lại lúc trước cô còn nói với cậu ta như vậy, thật sự rất vô tình rồi.

Tiết Sinh Dật dưới yêu cầu mãnh liệt của mọi người, được đưa về phòng ngủ.

Lâm Tây vẫn luôn đi theo tới dưới lầu phòng ngủ nam, trong lòng có rất nhiều cảm khái và khổ sở.

Hiện tại nghĩ lại, Tiết Sinh Dật này phải 《tiễn biệt》, phải hàm chứa bao nhiêu cảm xúc tuyệt vọng chứ.

Đến dưới lầu phòng ngủ của Tiết Sinh Dật, cậu ta mỉm cười với Lâm Tây: "Kỳ thực, tôi vẫn luôn mong có người cùng tôi chạy trên đường chạy một lần, hôm sinh nhật tôi, vừa vặn có một cuộc tranh tài. Vốn muốn mời cậu, đáng tiếc, cơ thể của tôi không chịu được rồi."

Cậu ta cười híp mắt lại như một vầng trăng khuyết, nhìn qua phi thường thân mật: "Thoạt nhìn cậu thật sự rất khỏe mạnh, là đáng về tôi thích."

"..."

*****

Thời điểm Giang Tục đến phòng y tế, Tiết Sinh Dật đã được đưa về phòng ngủ, bọn họ không đi cùng đường, rất không khéo, không gặp được.

Chờ Giang Tục đi tới phòng ngủ nam sinh, Lâm Tây vừa vặn đi ngang qua đến, đáng về thất hồn lạc phách, giống như một oan hồn bay trong vườn trường.

Trong hội trường, "Thập đại ca sĩ" vẫn còn tiếp tục, tiếng hoan náo như muốn xé rách bầu trời đêm đen tối. Làm cho cả trường học đều tràn ngập bầu không khí giao thừa. Hai bên đèn đường treo cờ mừng năm "2007", gió lạnh thổi cờ lay động, tung bay trong đêm cô tịch, như đối lập với bầu không khí náo nhiệt trong vườn trường.

Lâm Tây mặc sườn xám đỏ trên người lộ ra cánh tay, một bên vai vắt áo choàng, không giữ ấm được gì. Vốn đi theo tới phòng y tế còn không thấy lạnh, lúc này đi ra, từng đợt gió lạnh, làm cô lạnh đến run người.

Tiết Sinh Dật nói đến việc chạy Marathon, vẻ mặt rất nghiêm túc, cô còn cảm thấy cậu ta có bệnh, hiện tại nhớ lại, cậu ta là phải dùng tâm tình thế nào để nói vậy?

Khi mắc bệnh, mới biết được thì ra khỏe mạnh mới là điều đáng giá nhất, Lâm Tây ngắm lại tình trạng của Tiết Sinh Dật, thì nhin không được có chút muốn khóc lên.

Lâm Tây mang áo khoác, vẫn luôn cúi đầu bước đi, nghĩ đến kiếp trước kiếp này của mình, nhìn bước chân và đèn đường không ngừng tuột về sau, tâm tình có chút hoảng hốt.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một đôi giày tây đen. Lâm Tây ngẩng đầu, suýt nữa đụng vào ngực người nọ.

Chờ cô đứng lại, phản ứng kịp, mới nhìn rõ Giang Tục đang đen mặt lại.

Nhìn đến gương mặt quen thuộc, mũi Lâm Tây cũng có chút đau.

"Sao cậu lại tới đây?"

Giang Tục vẫn luôn trưng gương mặt đen lên, cúi đầu, nhìn xuống Lâm Tây, biểu cảm lạnh lùng.

Lâm Tây thấy Giang Tục không để ý mình, cũng không muốn nói thêm gì nữa, mệt mỏi phát phát tay nói: "Tôi hơi lạnh, tôi về phòng ngủ trước đây."

"Quay lại." Giang Tục lạnh lùng phun ra hai chữ, mang theo vài phần buồn bực.

Lâm Tây quay đầu, chống lại đôi mày đang nhíu chặt của Giang Tục, đôi mắt thâm trầm, có chút kinh ngạc: "Sao vậy?"

Giang Tục đen mặt, cởi áo khoác ra, cuối cùng trực tiếp bao lấy cô.

Lâm Tây bị áo khoác Giang Tục bao lại, trong áo khoác còn mang theo nhiệt độ cơ thể Giang Tục, cùng với hương thơm nhàn nhạt quen thuộc trên người anh.

Lâm Tây thấy trên người Giang Tục chỉ mặc một bộ tây trang, bên trong vẫn là áo somi, có chút không yên: "Tôi..."

Giang Tục còn đang chỉnh lại cổ áo, quần Lâm Tây lại trong áo khoác, không cho cô động.

Giọng Giang Tục không được tốt lắm, không đợi cô nói ra, đã ngắt lời cô: "Tôi khuyên cậu hiện tại đừng nên nói chuyện."

"Vì... Vì sao?"

"Bởi vì tôi đang rất tức giận."

Lâm Tây vụng trộm liếc nhìn Giang Tục một cái, thấy vẻ mặt anh không giống như là đùa, rụt rụt cổ: "... Là vì tôi không xem tư thế oai hùng khi cậu hát sao?"

Giang Tục liếc mắt qua: "Tôi bảo cậu đợi trong hậu trường, đừng chạy loạn mà?"

Lâm Tây đối với điều này có chút đuối lý, liếm liếm môi: "Nhiều người như vậy đều xem cậu biểu diễn, thiếu tôi cũng có sao đâu."

Giang Tục hừ lạnh một tiếng: "Sau đó?"

"Có gì đâu chứ, một năm cậu biểu diễn một lần, sang năm lại xem."

Giang Tục liếc mắt nhìn lâm tây một cái, gần từng chữ nói: "Đây là lần cuối cùng."

"Này..."

Lâm Tây ngẫm lại tình hình Tiết Sênh Dật, lập tức lại buồn. Cô rút người trong áo khoác, hai tay muốn thoát khỏi kiềm chế của Giang Tục, kéo nửa ngày, cũng không thành công.

"Kỳ thực là Tiết khèn dật, cậu ta bị ngắt rồi." Lâm Tây nhẹ thở dài một hơi, đối với Giang Tục là không có chút phòng bị, nói toàn bộ lời trong lòng: "Tôi không ngờ cậu ta lại bị bệnh nặng như vậy, vốn là một vận động viên xuất sắc, hiện tại cũng không thể vận động nữa, không biết có thể chữa khỏi hay không, còn trẻ như vậy..."

Lâm Tây nói xong, càng cảm khái: "Lúc trước cậu ta nói với tôi, muốn sống một cuộc sống bình thường, muốn yêu đương, muốn tiếp tục ước mơ, tôi còn chê cười cậu ta..."

Lâm Tây nói rất xúc động, nói đến cuối cùng, cổ họng đều có chút nghẹn ngào.

"So với cậu ta, cậu không biết là mình rất hạnh phúc sao? Cậu ta ngắt xiu, quả thật cần tôi quan tâm, còn việc cậu biểu diễn, thiếu một người xem là tôi cũng có sao đâu."

Lâm Tây vừa dứt lời, hai tay Giang Tục siết lại, giống như một mảnh lưới, áo khoác khẽ động, quần áo khoác lại như quần lưới "Bất cá".

"Sao không sao được."

Giang Tục thốt ra bốn chữ, Lâm Tây mở to hai mắt nhìn.

Giang Tục nắm chặt cổ áo khoác, khiến cho Lâm Tây ngẩng đầu nhìn anh. Lâm Tây bị xiếc có chút thờ không nổi, không thể không kiêng chân, tranh thủ hít thở.

"Nếu không... Sang năm lại biểu diễn lần nữa, tôi sẽ cố vũ nghiêm túc?" Lâm Tây bị tư thế này của anh biến thành có chút lờ mờ: "Giang Tục, cậu là một đại thần, không thể nhỏ mọn như vậy."

"Cái gì cậu đều không hiểu." Giang Tục cau mày, bên trong đôi mắt đen láy lộ ra vực sâu không thấy đáy, anh nhếch môi, hồi lâu mới giật gật: "Sao cậu lại ngốc như vậy?"

Giang Tục kéo Lâm Tây lại gần mình, khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến nỗi Lâm Tây chỉ hơi động dậy, chóp mũi có thể chạm phải môi Giang Tục.

Lâm Tây chưa từng đứng gần Giang Tục như vậy, hơi thở của anh cơ hồ ở ngay chóp mũi cô, mang theo hơi lạnh, điều này làm cho Lâm Tây không khỏi có chút hoảng hốt. Cô giãy dụa giật giật, hai tay chống trên ngực Giang Tục, cũng không muốn vừa vận cho Giang Tục cơ hội, anh buông cổ áo ra, lâm tây còn chưa kịp chạy, tay anh đã đưa ra sau lưng cô, đẩy mạnh tới, hai chân lâm tây cơ hồ nhẹ bẫng lên.

Lâm Tây có chút sợ, không yên hỏi: "Cậu muốn... Ừm..."

Lâm Tây còn chưa nói xong, bị Giang Tục lấy tốc độ nhanh đến khó tin, toàn bộ đáp xuống miệng.

Một cảm xúc mềm mại và mùi hương bạc hà nhàn nhạt ập đến

Khác xa cảnh tượng mà Lâm Tây tưởng tượng ra, mà đối tượng trong tưởng tượng của lâm tây cũng hoàn toàn không giống nhau.

Giang Tục hôn không sâu, chỉ lướt qua.

Vừa hôn xong, anh buông Lâm Tây ra.

Mặt Lâm Tây nháy mắt đỏ bừng lên, trong nháy mắt số lượng tế bào trong não như bị lạc đường.

Cảnh sắc trước mặt đều biến thành mờ mịt, ánh mắt, vẫn dừng trên gương mặt mang vẻ tức giận của Giang Tục.

Giọng của anh vẫn lạnh lùng như cũ, dùng thanh âm trầm thấp nói: "Đừng nhắc tên đứa con trai khác trước mặt tôi."

Lâm Tây ngơ ngác nhìn Giang Tục, còn đang mờ mịt.

Anh đứng thẳng tắp trước mặt Lâm Tây, ánh mắt vẫn vẻ đương nhiên như trước, thản nhiên nói:

"Bởi vì tôi sẽ rất tức giận."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Đứng trên bồn hoa, đưa lưng về phía Giang Tục, Lâm Tây cố gắng để bản thân trấn định lại.

Trên môi tựa hồ còn lưu lại hơi thở của Giang Tục, chỉ là suy nghĩ lại một chút hình ảnh này, Lâm Tây còn có cảm giác khăn trương hít thở không thông.

Tay cô vô thức chạm vào môi mình, suy nghĩ đầu tiên chính là, ngày nay không có son môi nào dùng nguyên liệu từ thực vật hết, không biết Giang Tục có bị độc chết không đây?

Bên chân là bồn hoa không biết trồng loại cây nào, đến mùa đông vẫn là màu xanh, chỉ là lâu rồi không chăm sóc, nhìn qua có chút rối loạn, giống như suy nghĩ giờ phút này của Lâm Tây vậy.

Hồi lâu, Lâm Tây đột nhiên xoay người lại.

Giang Tục không biết từ khi nào đã đi đến sau lưng cô, lúc này cô thành linh xoay người lại, độ cao của bồn hoa làm điểm nâng, tầm mắt hai người thế nhưng thành nhìn thẳng vào nhau, lại càng xấu hổ hơn. Lâm Tây theo bản năng lui về sau, đầu gối chạm vào cây trong bồn, suýt nữa ngã sấp xuống, may mắn tay nắm Giang Tục lạnh lẽo, ôm lấy eo Lâm Tây.

Chỉ là tư thế này, Lâm Tây cảm thấy mặt mình như càng nóng hơn rồi.

"Khụ khụ." Lâm Tây làm bộ ho khan hai tiếng, Giang Tục lịch sự buông tay ra.

Lâm Tây nhìn nhìn Giang Tục, anh trầm mặc nhìn cô, ánh mắt không có tí ti trốn tránh.

Khuôn mặt xinh đẹp như được chính tay các vị thần tạc ra, có thể so sánh với vẻ đẹp của hoa thủy tiên. Giờ phút này đèn đường giống như một bộ lọc cổ xưa, đưa một thân màu tây trang đen của anh nhuộm ra một loại hương vị độc đáo,

Thật sự là, thấy không chân thật chút nào.

"Cậu thích tôi?" Lâm Tây còn dùng câu nghi vấn.

Giang Tục bị giọng điệu của cô chọc cười, mím môi mỉm cười, hỏi ngược lại: "Không được sao?"

Lâm Tây vội xua tay: "Không dám." Cô nghĩ nghĩ còn nói: "Chỉ là cảm thấy có chút không chân thật."

"Thế nào mới thấy chân thật?"

Giang Tục hỏi như vậy, Lâm Tây lại không biết đáp sao.

"Tôi chưa từng yêu ai, cũng chưa từng được người bình thường nghiêm túc thổ lộ." Lâm Tây cong cong ngón tay: "Còn có chút không biết làm sao."

Giọng Lâm Tây rất thành khẩn, giống học sinh tiểu học mới vào trường, cảm thấy mọi thứ đều thật xa lạ, còn có chút không yên lòng.

Giang Tục nhìn cô một cái, thật lâu sau, mới nói ra ba chữ: "Tôi cũng vậy."

Lâm Tây có chút quẫn bách.

"Cậu không cần sợ." Giang Tục nói: "Tôi có thể đợi."

"Đợi?"

"Đợi câu trả lời của cậu."

Lâm Tây cắn cắn môi, có chút rối rắm: "Trả lời gì?"

"Làm bạn gái tôi." Giang Tục cười: "Hoặc là để tôi làm bạn trai cậu."

Lâm Tây: "..."

So với Lâm Tây lùi bước và thẹn thùng, thì Giang Tục lại thần nhiên rất nhiều, anh vẫn là về thu hút ấy: "Bây giờ trước tiên chúng ta có thể nói chuyện."

"Nói chuyện gì?"

"Cậu cần suy nghĩ trong bao lâu?"

Lâm Tây cũng không biết vì sao đề tài lại chuyển đến đây, rõ ràng không muốn nói đến vấn đề này, nhưng Giang Tục vừa nói, cô theo bản năng liền bắt đầu tự hỏi: "Một năm?"

Giang Tục hơi nhú mày, Lâm Tây vội sửa miệng: "Một tháng?"

"Mười phút." Giang Tục nói.

Lâm Tây chưa thấy qua có người tỏ tình mà còn khí thế bức người như vậy, nhin không được oán giận: "... Làm sao mà được? Tối thiểu phải bốn năm ngày!"

Gian kể của Giang Tục đã thành, cười cười: "Được, thành giao."

Lâm Tây rốt cục hiểu ra, tự bản thân là bị lừa, muốn đổi ý, nhưng nhìn thấy biểu cảm của Giang Tục...

Nên không dám

Khi Giang Tục đưa Lâm Tây về phòng ngủ nữ sinh, đã sắp mười một giờ rồi.

Lâm Tây vẫn luôn cúi đầu, cảm giác có một đoàn hỏa thủy hòa chung trên mặt, không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Đến dưới lầu, Lâm Tây vội cởi áo khoác của Giang Tục xuống, bước nhanh lên lầu, bị Giang Tục kéo cánh tay lại.

"Còn... Còn có việc gì hả?"

"Mặc thêm áo vào, rồi nhanh xuống đây."

"Gi?" Lâm Tây kinh ngạc há to miệng: "Phòng ngủ sắp đóng cửa rồi, còn xuống làm gì?"

Giang Tục hơi hơi hé miệng, biểu cảm ôn hòa: "Đón năm mới."

"Chỉ hai chúng ta?" Lâm Tây có chút khó xử: "Không tốt lắm đâu?"

Đêm khuya, cậu ta lại mơ ước sắc đẹp của cô, chẳng may hóa thân thành sói thì làm sao bây giờ?

Giang Tục nhìn mắt cô liếc ngang liếc dọc, biết cô lại suy nghĩ miên man, ngón tay khẽ cong, gõ đầu cô: "Còn có Lâm Minh Vũ và bạn cùng phòng của cậu nữa."

"Vậy sao?" Lâm Tây suy xét cân nhắc, cuối cùng vẫn là đáp ứng: "Vậy được rồi."

*****

Lâm Tây cấp tốc rửa sạch lớp trang điểm, thay quần áo, bao bọc mình như một con gấu rồi đi xuống.

Hai người tới cửa tây, xa xa đã thấy Phó Tiểu Phương run run vì gió lạnh. Cô chỉ mặc một kiện áo khoác thời trang, trên cổ khăn quàng cổ bằng len, chân nhin không to, vừa thấy đã biết là không mặc quần giữ ấm.

Vừa thấy Lâm Tây đến đây, vội nhảy vào trong lòng Lâm Tây, ôm cô sưởi ấm, miệng còn đang không ngừng oán niệm: "Cậu cũng thật là, đến trễ như vậy, bác bảo vệ cũng đã đóng hết cửa rồi, hiện tại thì ra cũng ra không được rồi."

Lâm Minh Vũ vẫn là dây thần kinh thô sơ, nương theo ngọn đèn vàng nhìn Giang Tục và Lâm Tây, cuối cùng đi đến bên cạnh Lâm Tây: "Mặt em sao vậy? Đỏ như mông khi vậy, lạnh đến vậy sao? Mặc nhiều như vậy."

Phía sau Lâm Tây chính là Giang Tục, cô xấu hổ trừng mắt nhìn Lâm Minh Vũ một cái, tức giận nói: "Mặc nhiều, nóng!"

"Vậy em có thể cởi bớt ra đưa cho Tiểu Phương mặc." Lâm Minh Vũ cười hắc hắc: "Tiểu Phương lạnh."

Lâm Tây xem thường: "Sao anh không cởi?"

"Anh cũng lạnh."

"... Thật đúng là anh họ mà!"

...

Bốn người đi đến cửa tây thăm dò, bảo vệ quả thật nửa tiếng trước đã đóng cửa, xông vào khẳng định là không được, sẽ bị tóm.

Cuối cùng Lâm Minh Vũ đưa ra đề nghị treo tường, chiếm được hưởng ứng của mọi người.

Đại học mà, không treo tường trốn đi chơi, thì thật không phải đời sống sinh viên.

Đời trước Lâm Tây chính là rất ngoan, sau này ra xã hội vẫn luôn tiếc nuối, cảm thấy thời điểm thanh xuân, chuyện điên cuồng gì cũng chưa trải qua, nhớ lại toàn bộ thời đại học đều có chút không có gì hay để nói, không có gì đáng giá kể ra miệng.

Lâm Minh Vũ và Giang Tục đều có dáng người cao, bản thân có thể tự leo ra, gian nan vẫn là Lâm Tây và Phó Tiểu Phuong.

Bốn người đứng ở dưới tường, Giang Tục nhìn thoáng qua độ cao bức tường, bình tĩnh nói Lâm Tây với: "Cậu leo lên vai tôi, sau khi tôi đứng lên, cậu cố gắng bò lên trên, bên ngoài là bồn hoa, đủ cao."

Lâm Tây quay đầu nhìn thoáng qua: "Thoạt nhìn cậu có vẻ rất điều luyện đó."

Giang Tục khiêm tốn: "Cũng có kinh nghiệm trốn ra ngoài với mọi người trong phòng."

Lâm Minh Vũ một thân áo khoác dài lông đen, dù mặc giống những sinh viên thể thao khác, không biết thế nào, anh mặc vào lại giống như một con khi đột lớn. Phó Tiểu Phuong vẫn đang dặn Lâm Tây cẩn thận, anh càng đứng càng gần, Phó Tiểu Phuong nhìn không được nhú mày: "Anh dựa vào gần tôi làm gì?"

Lâm Minh Vũ cười hắc hắc: "Một lát nữa em dựa vào vai tôi leo ra ngoài."

Phó Tiểu Phuong nhìn biểu cảm ngu ngốc của anh: "Tự tôi leo, làm tây 45kg, leo lên còn được, với trọng lượng này của tôi, sợ là ép anh thành bánh quy luôn."

"..."

Đại học C cách nơi bắn pháo hoa ngay công viên Thế Kỷ cũng không xa, đi qua chỉ hơn mười phút. Bởi vì bao quanh một hồ nước sinh thái, nên cách thành phố hơi xa.

Bởi vì gần, rất nhiều học sinh muốn đi xem pháo hoa, vì ngăn ngừa việc giẫm đạp, cho nên trường học đóng cửa sớm. Nhưng điều này cũng không gây trở ngại nhóm sinh viên trẻ, giống như nhóm lâm tây treo tường ra ngoài, nên đã sớm treo tường ra ngoài, công viên thế kỷ lúc này đã đầy ắp người.

Thời điểm nhóm Lâm Tây đến, còn hơn mười phút nữa sẽ qua năm, tất cả mọi người chen chúc trên mặt cỏ trống trải ở công viên, tìm chỗ tốt nhất để xem

Lâm Tây và Giang Tục vừa vào công viên, không bao lâu đã lạc mất hai người Lâm Minh Vũ.

Đồng người, căn bản là tìm không ra, Lâm Tây gọi cho Tiểu Phuong vài cuộc, nhưng không ai nghe máy.

Đối với điều này, Giang Tục lại rất không quan tâm: "Ồn ào như vậy, hẳn là cậu ấy không nghe thấy."

Lâm Tây cúp điện thoại, bủn xỉn: "Nhóm bốn người, cuối cùng lại chỉ có hai chúng ta." Nói xong lại than thở lên: "Sao lại khéo như vậy chứ?"

"Bọn họ quá ngu ngốc." Giang Tục trả lời đúng lý hợp tình.

Giờ phút này, cũng buồn bức giống Lâm Tây, còn có Phó Tiểu Phuong bị bắt đạo công viên cùng Lâm Minh Vũ, chờ bắn pháo hoa. Còn hơn mười phút, vốn cảm thấy thời gian vừa khéo, nhưng đối mặt với Lâm Minh Vũ, cũng không có gì để nói, cảm thấy mỗi một phút mỗi một giây đều như là đang chịu cực hình.

Vì giảm bớt sự xấu hổ khi không biết nói gì, Phó Tiểu Phuong tự mua kẹo hồ lô cho mình, Lâm Minh Vũ còn giành trả tiền.

Hai người chậm rãi đi về phía trước, phía trước tất cả đều là người, cũng không biết một chút nữa có thể thấy pháo hoa được không.

Lâm Minh Vũ đi theo phía sau Phó Tiểu Phuong, "Sau này em muốn tặng quà, nên nghiêm túc một chút."

Phó Tiểu Phuong cắn kẹo hồ lô, nói chuyện hăm hăm hồ hồ: "Cái gì vậy?"

"Nhưng mà tâm ý của em thì anh nhận." Lâm Minh Vũ rất hào phóng nói: "Anh đã suy nghĩ rồi, anh cho phép em thích anh!"

Phó Tiểu Phuong vừa khéo đang cố cắn miếng kẹo: "Anh nói cái gì?!"

Cô quay mạnh đầu lại, cây kẹo hồ lô bằng tre trên tay vừa khéo chọc vào mũi Lâm Minh Vũ. Mũi bắt ngờ không phòng bị chây xuống, nhô lên kẹo hồ lô, Phó Tiểu Phương ảo não không thôi.

"Chết tiệt, đáng ghét, không ăn được nữa rồi !"

Lâm Minh Vũ ôm cái mũi đau đón đến tan lòng nát dạ, nổi giận không thôi: "Mẹ nó, mũi lão tử đỏ máu rồi, em còn chỉ quan tâm đến ăn thôi hả!"

"..."

*****

Lâm Tây thử vài lần, cũng không thể chen lách vào trong đám người.

Người đến xem bắn pháo hoa thật sự rất nhiều, có đôi có cặp, có nhóm người cùng phòng, cũng có những sinh viên trường khác đến.

Ba mặt đều là cây, chỉ có một chỗ thích hợp là không xa phía bên hồ, chỗ bắn ở bờ hồ, tất cả mọi người đều hướng mặt về đó.

Năm 2006 tháng 12 ngày 31 23 giờ 59 phút 50 giây bắt đầu, mọi người đứng trên mặt cỏ, đều nhìn theo màn hình lớn không ngừng thay đổi chữ số cùng nhau đếm ngược.

Lâm Tây cũng bị điều này làm cảm xúc kích động theo.

"10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1..."

"Oành -- oành -- oành -- "

Một loạt pháo hoa bắn ra, phăng phất từ trong nước bắn vào không trung, nhảy múa, nổ rộ trên sắc trời xanh.

Đàn người trước mắt theo ánh sáng của pháo hoa lúc sáng lúc tối, mỗi một loạt pháo hoa nổ rộ đều làm cho người ta kinh diễm, không ngừng bốc lên, biến mất, mỗi một cái luân phiên đều hoàn mỹ như vậy, nhìn đến choáng ngợp, chính là không ngừng mà kinh thần.

Dường như khí huyết đã yên lặng trong nhiều năm giờ đây đều đã sôi trào rồi.

"Đẹp quá..." Cô nhìn không được mà cảm khái.

Người phía sau không ngừng chen tới trước, vì phòng ngừa bị người chen ngã, Giang Tục bước về trước một bước, một bàn tay ôm cổ Lâm Tây, đầu đặt trên đỉnh đầu cô, lấy thân thể bảo vệ cô.

Thình lình bị anh ôm như vậy, lưng Lâm Tây đều cứng lại rồi. Vốn chỉ một lòng xem pháo hoa, lực chú ý lúc này hoàn toàn bị dời đi rồi.

Lâm Tây giật giật, kết quả bị Giang Tục ôm chặt hơn: "Đừng nhúc nhích", Giang Tục nói: "Tôi là sợ cậu bị ngã sắp xuống."

Lâm Tây liên tưởng đến sự cố gần đây trong tin tức, nên không dám động nữa.

Cô khô khốc nói một câu: "Rất đẹp đúng không?"

"Còn có kinh hi." Giọng Giang Tục từ đỉnh đầu truyền đến.

"Cái gì... Kinh hi cái gì?"

Lâm Tây nhớ lại những chuyện xảy ra hôm nay, trong đầu đột nhiên xuất hiện những tình tiết lãng mạn đã xem trên tiểu thuyết điện ảnh phim truyền hình, đột nhiên động não nghĩ ra: "Sẽ không phải là khi pháo hoa kết thúc, sẽ hiện lên chữ gì chứ?"

Tỷ như "I love you" gì gì đó, trong tiểu thuyết ngôn tình tình tiết loại này rất nhiều mà.

Giang Tục giật giật cằm, dùng thanh âm trầm thấp trả lời: "Là có chữ viết."

Hai tay Lâm Tây nắm chặt, tim bắt đầu gia tăng tốc độ đập bang bang.

Sống ba mươi năm, đây là lần đầu cô thấy mình gần với những nữ chính đó đến vậy.

Ánh mắt cô cũng không dám nhìn lên trời.

Vèn vèn năm phút đồng hồ, bốn loạt pháo hoa cuối cùng bắn lên.

Thình thịch thình thịch...

Trong không trung pháo hoa không ngừng nổ tung, Bốn loạt pháo hoa cuối cùng hợp thành bốn chữ.

"2--0--0--7-- "

Trong tiếng reo hòa ngập trời, Giang Tục bình tĩnh phân tích: "Năm nay kinh phí bắn pháo hoa không thấp, xem như là đặc biệt hơn, kinh hi chứ?"

Lâm Tây: "..."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Bắn pháo hoa kết thúc, mọi người chậm rãi đi theo dòng người ra ngoài. Liếc mắt nhìn lại, một mảnh đông nghìn nghịt, mọi người đều chen vai chen chân. Rất nhiều người bị chen đến nghẹn, dứt khoát nhảy lên bồn hoa, hoặc là trèo lên cây cao, hiện trường có chút hỗn loạn.

Giang Tục thấy tình hình này, che chở cô đi vào một con đường nhỏ ít người hơn. Thoát khỏi đám người, Lâm Tây cố gắng hít vài hơi không khí, mới lấy lại nhịp thở.

Giang Tục đi hai bước, thấy bên đường nhỏ có một băng ghế, trực tiếp nhấn Lâm Tây lên ghế.

"Bây giờ người rất đông, chúng ta chờ một lát rồi đi." Giang Tục nói.

Lâm Tây nhớ lại cảnh chen lấn vừa rồi, trong lòng còn có chút sợ hãi: "Được."

Giang Tục cúi đầu liếc nhìn Lâm Tây một cái, ánh mắt dịu dàng: "Tôi đi mua mấy bình nước."

Lâm Tây gật gật đầu: "Ừm"

Giang Tục vừa đi chưa được hai bước, Lâm Tây liền lấy điện thoại trong túi ra, chuẩn bị gọi cho Tiểu Phuong. Di động áp vào tai, tầm mắt tự nhiên nâng lên, cách đó không xa có hai cô gái đi tới, trong đó có một người cột đuôi ngựa nhìn chằm chằm vào lâm tây, Lâm Tây có chút kinh ngạc.

Hai người này càng đi càng gần, Lâm Tây nương theo ánh sáng đèn đường mỏng manh cẩn thận phân biệt, rốt cục nhận ra người tới.

Thì ra lại là Đan Hiểu.

Trong lòng Lâm Tây cơ hồ là bản năng lập bộp nhảy dựng lên, ước chừng là đòi trước nghe qua không ít về tâm tư si mê Giang Tục của cô ta, thế nhưng lại ần ần có một cảm giác kỳ quái về cô ta.

Nhưng mà suy nghĩ lại thì, một đời này cô và cô ta chưa tiếp xúc với nhau, cũng không có tình bạn gì gì, lại thân nhiên hơn.

Giang Tục đã đi rất xa, Lâm Tây một mình ngồi trên ghế dài, hẳn là cũng không vấn đề gì.

Lâm Tây ngẩng đầu, thẳng lưng, gọi điện thoại.

Một lát sau, Giang Tục mang theo một túi to đựng vài bình nước về. anh đưa một chai cho Lâm Tây: "Không có nóng, uống tạm đi."

Lâm Tây gật đầu, nhận lấy.

"Lâm Minh Vũ gọi điện thoại cho tôi, gặp ở cổng công viên."

"Được."

Tay Lâm Tây bị lạnh cói chút cứng ngắt, dùng sức không được, ôm bình nước nửa ngày không vận mở. Giang Tục thấy thế, cũng không nói gì thêm, trực tiếp lấy qua, nhẹ nhàng vận mở, sau đó tự nhiên đưa cho Lâm Tây.

Lâm Tây một mặt xấu hổ, nghĩ rằng bình thường đều cô rất mạnh, đều là vận nắp bình giúp người khác, thế nào khi ở cùng Giang Tục, liền ngay cả nắp bình cũng mở không xong?

"Đi thôi." Giang Tục xoay người đi.

"Được được." Lâm Tây vội chạy theo.

Ở cổng công viên, hai người phải mất một lúc mới tìm được Lâm Minh Vũ và Phó Tiểu Phuong, sau khi anh cạo đầu thường hay đội mũ màu đen che đi,

cả người đều trở nên khó tìm rất nhiều.

Trong lỗ mũi Lâm Minh Vũ nhét một tờ khăn giấy, đen mặt đứng ở đây, mắt nhìn ai cũng phun lửa, dọa đến không ít người qua đường. Phó Tiểu Phuong và anh đứng hơi cách nhau, hai người không nói chuyện, đều là loại cảm giác gặp kẻ thù.

Giang Tục đưa nước cho bọn họ. Bọn họ mỗi người cầm một chai.

"Mùi anh sao vậy?" Lâm Tây hỏi.

"Cháy máy mũi." Lâm Minh Vũ không muốn tiếp tục đề tài này, tức giận nói: "Không về trường được rồi, ngủ tạm bên ngoài thôi."

Phó Tiểu Phuong không nói gì trợn mắt nhìn anh: "Hôm nay nhiều người như vậy, còn có chỗ cho chúng ta ngủ sao."

"Ông đây đã sắp xếp rồi!" Lâm Minh Vũ nhìn Lâm Tây, hung dữ trả lời Phó Tiểu Phuong.

Lâm Tây vui mừng khi Lâm Minh Vũ còn có lúc cẩn thận như vậy: "Lâm Minh Vũ, cuối cùng hôm nay anh cũng có tiến bộ rồi."

Lâm Minh Vũ: "Cút đi!"

Lâm Minh Vũ vốn muốn đặt một phòng chơi bài, kết quả bị người ta đoạt hết. Hiện tại chỉ còn phòng tiêu chuẩn, chỉ có một cái bàn vuông gập, Lâm Minh Vũ đề nghị đánh "Song thẳng."

Phòng điều kiện không tính là tốt, bàn cũng có chút tróc sơn, cũng may có máy điều hòa, ấm áp hơn chút.

Thời điểm ghép đội, Lâm Minh Vũ và Phó Tiểu Phuong không chịu ở chung một đội, Lâm Minh Vũ lại không chịu để Lâm Tây và Phó Tiểu Phuong một đội, nói là sợ các cô chơi xấu. Cuối cùng phân phối, Lâm Minh Vũ và Lâm Tây một đội, Giang Tục và Phó Tiểu Phuong một đội.

Bốn góc bàn, bốn người chiếm một chỗ, Lâm Tây ngồi đối diện Giang Tục. hai tay Lâm Tây đặt lên bàn, ngẩng đầu có thể bốn mắt nhìn nhau với Giang Tục.

Giang Tục ngồi đó không nhúc nhích, luôn như có như không nhìn Lâm Tây, khiến cho Lâm Tây có chút ngượng ngùng.

Kỳ thực Lâm Minh Vũ và Lâm Tây coi như là có ăn ý, dù sao từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhưng Giang Tục quá cường đại, toàn bộ quá trình tính bài, cơ hồ chơi không kém, mặc dù mang theo Phó Tiểu Phuong có hơi cản trở, nhưng vẫn như trước đánh cho anh em họ Lâm toi bời.

Một ván kết thúc, anh em họ Lâm lại thua, Lâm Minh Vũ ném bài, tru lớn một tiếng: "Giang Tục! Cậu nham hiểm quá rồi!"

Giang Tục mỉm cười: "Cảm ơn."

Phó Tiểu Phuong cũng khiêm tốn theo: "Hai người cũng quá khách sáo rồi, vẫn luôn nhường chúng tôi."

Lâm Minh Vũ trừng mắt nhìn Phó Tiểu Phuong một cái, PHI mạnh một tiếng, rất kích động, phun luôn cuộn giấy trong mũi ra, cuộn giấy không được chết từ từ, vừa vụn văng lên mặt Phó Tiểu Phuong, trên miếng giấy còn có vết máu rõ ràng, thật sự là ghê tởm chết người.

Phó Tiểu Phuong bị tức tóc đều dựng thẳng lên, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ: "Lâm! Minh! Vũ!"

Lâm Tây cười đến nước mắt cũng chảy ra.

"..."

Trò chơi kết thúc, người thắng tự nhiên là muốn trừng phạt người thua.

Cơ hội tốt như thế, Phó Tiểu Phuong tự nhiên sẽ không bỏ qua, xung phong nhận việc đánh Lâm Minh Vũ, dùng hai ngón tay đánh đến cổ tay da dày thịt thô của Lâm Minh Vũ đến đỏ lừng.

Phó Tiểu Phuong bạo lực đánh Lâm Minh Vũ, Lâm Tây tự nhiên chính là để cho Giang Tục rồi. Cô không tình nguyện xắn tay áo, đưa cổ tay tới.

"Nhẹ chút a..." Lâm Tây nhìn cổ tay Lâm Minh Vũ, có chút bờ ngờ.

Giang Tục nắm cổ tay lâm tây, dùng ngón tay vuốt phẳng mấy cái, biểu cảm dịu dàng, cười đến xuân phong ấm áp.

Giang Tục vừa tỏ tình với cô, cô còn chưa trả lời đâu.

Ai sẽ lại nặng tay với cô gái mình thích chứ? Trừ phi là hoàn toàn không muốn thành với người ta rồi?

Lâm Tây nghĩ như vậy, an tâm thoải mái giao cổ tay cho Giang Tục.

Giang Tục nhìn cô một cái, hai ngón tay "Bóp bóp bóp" ba cái đánh xuống.

Lâm Tây mở to hai mắt nhìn, một giây sau, cô hét ra một tiếng kêu thảm thiết.

Chết tiệt! Giang Tục này, căn bản chính là không muốn thành cặp với cô!

Lâm Tây cắn chặt răng, trung ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, nhìn chăm chăm Giang Tục không chớp mắt, trong ánh mắt phảng phất có thiên ngôn vạn ngữ.

Giang Tục vẫn lạnh nhạt như thường, một tay xào bài, ngón tay lật chuyển rất nhanh.

Hắn nói: "Tôi làm cái gì, đều là thật."

Lâm Tây: "..."

Anh em họ Lâm bị đánh, nhìn hai người thắng cuộc dương dương tự đắc, lập tức hợp thành liên minh báo thù.

Thế đêm nay không ngủ cũng muốn báo thù, lập tức lại hùng hổ đầu nhập chiến trường.

Đêm nay, thời gian qua phá lệ thoải mái, chính là thua đến vô cùng thảm thiết...

Sáng sớm hôm sau, hai mắt đỏ ngầu quay về trường.

Lâm Tây một câu cũng chưa nói với Giang Tục.

Cả đêm cậu ta không khách sáo, đánh cô không biết bao nhiêu cái. Bị đánh là chuyện nhỏ, bị nhục mới là chuyện lớn.

Cả đêm thế nhưng một ván cũng không thắng.

Lâm Minh Vũ thật là một cái đầu heo!

Lâm Minh Vũ và Phó Tiểu Phuong nhện cả đêm, sớm vậy mắt cũng không mở ra được, vừa về trường lập tức trở về phòng ngủ ngủ luôn.

Lâm Tây thấy hơi đói bụng, quyết định đến căn tin ăn sang trước, lại trở về phòng ngủ ngủ.

Cô đến căn tin, Giang Tục tất nhiên rất tự nhiên đi theo.

Người này, trên mặt vẫn chưa biểu lộ ra cảm xúc gì, thế nào lại có thể giả vờ ra về như vậy?

****

Vốn hai người cùng nhau vào, người đi ăn rất nhiều, nhưng là một người chói mắt, cũng Giang Tục kia không biết chạy đi đâu, Lâm Tây tìm tìm bốn phía, không thấy anh, không biết vì sao, cảm thấy càng tức giận hơn.

Sáng đầu năm, đến ăn điểm tâm, đều là mấy bạn học vội vàng đi ra ngoài dạo phố, gói mang đi là chiếm đa số, bàn ăn tương đối ít người. Lâm Tây thờ phỉ phỉ mua cháo và bánh bao, một người chiếm một cái bàn ăn dài, lúc ăn cháo tư thái tương đối thô lỗ, húp cháo đến mức vang lên tiếng.

Thua cả đêm, tay đều bị đánh đến đau rồi. Lâm Tây buông chén, cầm lấy bánh bao, tay còn hơi run, cô vừa mới chuẩn bị cắn bánh bao, vị trí đối diện đã bị người ngồi xuống.

Lâm Tây tưởng Giang Tục đến đây, mày nhăn lại, vừa mới chuẩn bị nói chuyện, ngẩng đầu, cư nhiên là Tiết Sinh Dật.

Lâm Tây lập tức thu hồi vẻ mặt không kiên nhẫn.

Tiết Sinh Dật mua một tô mì nóng, nhìn qua hoàn toàn giống một người bình thường.

Nếu không phải đã trải qua chuyện tối ngày hôm qua, Lâm Tây cũng khó mà tin được, cậu ta lại có bệnh nặng như vậy.

"Hôm qua cậu đi chơi sao?" Tiết Sinh Dật mỉm cười, vẫn là đáng vẻ vô lại không kèm chế được: "Nghe nói ngày hôm qua có bắn pháo hoa."

"Ừm." Lâm Tây gật gật đầu, không nói thêm gì nữa, nghĩ đến đêm qua của cậu ta và của bản thân, Lâm Tây cảm khái vô hạn: "Hôm qua cậu nghỉ ngơi thế nào? Còn khỏe lắm?"

"Không có việc gì." Tiết Sinh Dật an ủi Lâm Tây: "Kỳ thực cũng là bệnh mà thôi, đã quen rồi."

Lâm Tây nhéo nhéo bánh bao trên tay: "Chuyện khi nào?"

Tiết Sinh Dật lấy thìa chọc chọc mì sợi, ngẩng đầu nhìn cô: "Cậu hỏi bệnh của tôi sao?" Cậu ta dừng một chút: "Đã hơn một năm rồi."

Nói về bệnh của mình, Tiết Sênh Dật cũng rất thản nhiên, phảng phất như là không phải chuyện của cậu ta: "Có một đợt, đùi phải luôn đau, đau thấu tim, không thể ngủ được, tưởng là vận động quá sức, chạy quá nhiều, bị tổn thương." Cậu ta ngược mắt nhìn, tầm mắt lạc ở trong chén trước mặt: "Sau đó đi kiểm tra phát hiện là ung thư xương, trị liệu một đợt, quá trình rất đau đớn, nhưng bác sĩ nói tình hình của tôi điều trị rất tốt, tôi cho rằng điều trị tốt là có thể tiếp tục chạy bộ."

Lâm Tây vội khép miệng, lẳng lặng nhìn Tiết Sênh Dật.

Cô nghe thấy giọng cậu ta thoáng qua chút tuyệt vọng: "Kết quả lại tái phát, vẫn là đùi phải, bác sĩ nói tế bào ung thư đã di căn phải cắt bỏ." Cậu ta ngẩng đầu có chút hoang mang nhìn lâm tây: "Nếu không có chân, tôi sẽ vĩnh viễn không thể chạy được?"

Lâm Tây hơi nắm chặt tay lại, ngón tay không cẩn thận bóp méo bánh bao.

"Sẽ không, còn có thể chạy, chắc chắn sẽ không chế được." Lâm Tây nói.

"Lần trước bác sĩ cũng là nói như vậy." Tiết Sênh Dật mím môi cười khổ, sau đó lại đổi đề tài: "Không nói chuyện này nữa. Tôi rất nhanh phải nhập viện, trước khi đi mời cậu ăn bữa cơm."

"Tôi mời cậu!" Lâm Tây lập tức kích động trả lời: "Nên là tôi mời!"

Tiết Sênh Dật nhìn Lâm Tây một mặt biểu cảm phức tạp, nhàn nhạt cười cười.

"Được."

Một sự xấu hổ nhàn nhạt nổi lên giữa hai người.

Lâm Tây cắn hai miếng bánh bao, nhìn sắc mặt Tiết Sênh Dật không được khỏe lắm, nhưng ánh mắt vẫn quật cường như cũ, trong lòng se lại.

"Oành" cô đột nhiên đập bàn một cái: "Có thể nhập viện trễ vài ngày không, ở lại vài ngày được không?"

"Hà?"

"Marathon!" Lâm Tây nói: "Sinh nhật cậu tôi cũng không có gì có thể tặng, tôi cùng chạy với cậu, được không, ta chạy thay cậu, được không?"

Tiết Sênh Dật không ngờ Lâm Tây sẽ đột nhiên nói như vậy, trong ánh mắt để lộ ra một tia kinh ngạc: "Cậu thay tôi? Bốn phần Marathon cũng phải mười km."

"Tôi chạy được." Lâm Tây càng nghĩ càng cảm thấy quyết định này là đúng, cô một mặt kích động: "Không phải cậu đã nói sao? Thân thể tôi rất khỏe mạnh! Mười km, không thành vấn đề!"

Tiết Sênh Dật bình tĩnh nhìn Lâm Tây, trong mắt mang theo cảm xúc phức tạp hơn.

"Cậu không giúp được đâu." Tiết Sênh Dật thở dài, biểu cảm thập phần tiếc nuối: "Tôi là hi vọng có người cùng tôi lại chạy một lần, nhưng tôi không thể động được nữa rồi."

"Có thể, tin tôi đi." Lâm Tây nói: "Dù có công tôi cũng sẽ công cậu đến đích, tôi với cậu..."

"Đồng" một ly sữa đậu nành nóng hằm hạp, đột nhiên bị người đặt mạnh xuống trước mặt Lâm Tây.

Lâm Tây và Tiết Sênh Dật cùng nhau ngẩng đầu lên.

"Giang Tục?"

Giang Tục từ trên cao nhìn xuống hai người bọn họ: "Giúp ai?"

Anh hơi dừng một chút, khoe miệng mang theo một tia mỉm cười ý vị thâm trường: "Nói tiếp đi, tôi muốn nghe xem lần này cậu lại muốn làm cái chuyện ngu xuẩn gì?" Giọng đầy thâm ý.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lâm Tây đưa mắt nhìn ly sữa đậu nành trước mặt, lại đưa mắt nhìn Giang Tục bên cạnh, cảm thấy có chút xấu hổ. Cô ngồi vào chỗ của mình không nhúc nhích, cũng không nói gì.

Giang Tục vẫn là biểu cảm thân nhiên, tự nhiên ngồi vào cạnh Lâm Tây, mỗi một động tác đều dường như đang tuyên thệ chủ quyền.

Nhìn một màn trước mắt này, ánh mắt Tiết Sênh Dật có chút ý vị thâm trường, cậu ta nhắc một đứa mì, giống như lơ đãng cười nhẹ: "Cậu có bạn trai rồi hả?"

Mặt Lâm Tây ửng hồng lên, quay đầu liếc mắt nhìn Giang Tục một cái, anh thế nhưng cũng vừa lúc đang nhìn cô, không khỏi vội chuyển tầm mắt, vội cúi đầu: "Còn chưa có... Không có."

Giang Tục thấy Lâm Tây phủ nhận, cũng không tức giận.

Anh nhàn hạ ngồi trên ghế dựa, ngón tay như có như không gõ nhẹ lên mặt bàn.

Mỗi một cái đều làm trong lòng Lâm Tây run lên.

Tiết Sênh Dật ăn vài miếng mì sợi, liền buông đũa xuống.

"Com tôi sẽ ăn, nhưng trận đấu sẽ không tham gia." Tiết Sênh Dật cười nói.

"Nhưng mà..."

Tiết Sênh Dật đưa tay ra, nắm tay Lâm Tây: "Cảm ơn, ý tốt của cậu tôi nhận."

Ánh mắt Giang Tục liếc xuống, lạnh lùng dừng trên tay Tiết Sênh Dật và Lâm Tây đang nắm lấy, ánh mắt trầm xuống.

"Là đàn ông, thì tham gia đi." Giang Tục khó có khi khiêu khích như thế: "Sợ hãi rụt rè, muốn nhận được sự đồng tình của con gái sao?"

ý cười trên mặt Tiết Sênh Dật dần dần biến mất, mặt cậu ta không biểu cảm nhìn chằm chằm giang Tục, chậm rãi buông tay lâm tây ra: "Kích tướng tôi? Đáng tiếc, tôi sẽ không tham gia."

Nói xong, đẩy bàn ra bước đi.

"Tiết Sênh dật..."

Lâm tây đứng dậy muốn đuổi theo, bị giang Tục giữ lại.

"Cậu nói cái gì vậy?" Lâm tây cau mày: "Cậu ta bị bệnh, cũng không phải bản thân không muốn chạy, so với bất kỳ ai thì cậu ta là người muốn thi đấu nhất đó."

Giang Tục nhàn nhạt lườm một cái, khinh môi nói chuyện: "Cậu ta sẽ tham gia."

Lâm tây quay đầu lại nhìn giang Tục, nghi hoặc hỏi anh: "Vì sao?"

"Không vì sao hết."

Giang Tục khẽ ngẩng đầu, trong mắt là sự chân thật đáng tin và bá đạo: "Ngồi xuống."

"Haiz..." Lâm Tây nhìn nhìn bóng lưng Tiết Sinh dật đi xa, phân vân, cuối cùng vẫn là ngồi xuống...

Bị giang Tục giám sát ăn xong bữa sáng, uống xong sữa đậu nành nóng, anh lại kiên trì muốn đưa Lâm Tây về phòng ngủ.

Một đường đều có chút không yên lòng, giang Tục nói gì đó cô cũng không hoàn toàn nghe rõ. Lâm Tây vẫn luôn nhớ đến lời của Tiết Sinh dật "Tôi không chạy được nữa rồi." Khi nói câu kia, là một biểu cảm phức tạp.

Bị bắt phải từ bỏ niềm đam mê của bản thân, tựa như bị bắt từ bỏ người mình thích, hẳn là một cảm giác rất đau đớn?

Lâm Tây đỡ tay vịn từng bước một bò lên lầu, vẫn luôn cúi đầu, cũng không thấy phía trước.

"Lâm Tây." Đinh đầu truyền đến thanh âm gọi tên cô.

Thanh âm không lớn, vừa khéo là Lâm Tây có thể nghe thấy, thập phần dịu dàng, cũng thập phần quen thuộc.

Cư nhiên là người đời này không có bất kỳ quan hệ gì, Đan Hiểu.

Lâm Tây đang leo lên giữa lầu hai, lầu ba, cô ta đứng ở lầu ba nhìn xuống, trên mặt mang theo tươi cười, ánh mắt híp lại, nhìn qua thập phần hiền lành, lúc gọi tên Lâm Tây, giống như quan hệ của hai người là bạn bè thân thiết vậy.

Lâm Tây có chút hoảng hốt, cảm thấy giống như trở lại thời gian trước khi trùng sinh.

Lâm Tây vịn lan can, đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn cô ta, thoáng có chút xấu hổ: "Có chuyện gì sao?"

trong mắt Đan Hiểu có chút thất lạc: "Tôi biết cậu có vẻ không thích tôi."

"Không phải..." Lâm Tây vội xua tay: "Không có..."

"Trước còn có chút không hiểu, hiện tại đã hiểu, ha ha, là lỗi của tôi." Đan Hiểu mỉm môi cười: "Ngày hôm qua ở công viên thế kỷ, tôi thấy cậu và giang Tục rồi."

"Cái đó..."

"Cậu và tiểu Phương là bạn tốt, tôi sợ cậu sẽ để ý. Tôi chấp nhận rồi, thậm chí thất bại thôi, không có gì." Cô ta nói đến rất thản nhiên, cũng không chút để ý: "Chúc mừng hai người."

Không đợi Lâm Tây giải thích gì, Đan Hiểu đã xoay người đi rồi, bước chân nhẹ nhàng, đuôi tóc cột lên lung lay.

Lâm Tây nhìn bóng lưng cô, như có đăm chiêu.

*****

Mới vừa vào phòng ngủ, Phó Tiểu Phương lập tức vây quanh, ôm cánh tay Lâm Tây, lòng đầy căm phẫn lên án: "Lâm Tây, cậu biết không, Lâm Minh Vũ hẳn ta thật sự càng ngày càng quá đáng rồi!"

"Như thế nào?"

"Minh đăng ảnh tự chụp trên weibo, hẳn ta cư nhiên nói hươu nói vượn dưới bình luận."

Lâm Tây cười áo khoác, thay áo ngủ bằng vải gai: "Làm sao mà cậu biết là Lâm Minh Vũ?"

"Ảnh bán thân rõ ràng chính là hắn!"

"Nói không chừng có người giả mạo anh ấy?"

"..." Phó Tiểu Phương không nói gì nhìn về phía Lâm Tây: "Kiểu người nhọc trí như hắn ta, ai muốn giả mạo chứ!"

Lâm Tây bị Phó Tiểu Phương chọc cười, đi qua xem máy tính của Phó Tiểu Phương, cô nàng đang lên weibo, Lâm Tây trượt con

chuột, liếc thấy bài đăng của Phó Tiểu Phương.

Nhìn không được nhịu mày: "Cậu dùng app gì vậy?"

"Light and shadow magic hand" / Một nhên mền mà là

Light and shadow magic hand. (Chỉ cần phần mềm xử lý hình ảnh)

"..." Lâm Tây nhìn thoáng qua ảnh chụp mới hiểu được cái gọi là ảnh 'tâm trạng' thịnh hành nhất những năm này, nhìn nhìn lên dòng trạng thái - - "Vì sao việc này lại phức tạp đến vậy."

Lâm Tây: "..."

Lướt xuống chút nữa, rất nhanh đã tìm được bình luận của Lâm Minh Vũ.

Anh ta và Phó Tiểu Phương thật sự không có gì khác nhau, áo da và cái đầu bóng lưỡng, không biết từ đâu mà chinh thêm cái dây xích vàng trên cổ, dùng camera trước chụp kiểu ảnh thịnh hành nhất mấy năm này.

Trong bình luận, dùng cỡ chữ lớn nhất còn là màu đỏ để trả lời: "Tám ảnh này, chó Bull Terrier sao (Chó sục bò)? Ảnh vậy mà cũng đăng lên được sao?"

Phó Tiểu Phương nhìn thấy Lâm Minh Vũ bình luận như vậy rất tức giận, rất nhanh phải đi trả lời lại: "Anh cho là anh mang dây xích chó thì có thể bắt đầu sửa bậy hả?"

...

Lâm Tây nhìn hai người bọn họ ngây thơ người đối ta đáp, cũng không có tâm tư quan tâm nữa. Xoay người về bàn của mình.

Phó Tiểu Phương vừa khéo trả lời lại Lâm Minh Vũ.

à thật không?"

y đưa mắt nhìn trên trang da
"HCT", sờ sờ cảm, rất ngh

Thấy liếc mắt nhìn Phó Tiểu Sương,
Đáp: "Mình."

Phương liếc cô một cái.

ay thấy cô không tin, giải thích
à một hơi.

mà mình phát hiện Hàn Sâm Giang Tục." Phó Tiểu Ph

cậu ta chỉ có bốn chữ - -□□ th

Phượng nhìn không được cùng Lâm Minh Vũ đều

òn họ là tình địch chứ sao.

Lâm Tây hết chỗ nói rồi.

*****

Dương nhiên, giữa nam nữ về điểm này, Lâm Tây rất nhanh liền vít sau đầu, bởi vì mấy ngày nay cô đều bận rộn nhiều việc.

Nghe được thời gian thi Marathon, cũng gấp gấp lên, sát ngày mới đến đăng ký, tự nhiên là muốn phí một ít công phu.

Cô sống hai đời, là lần đầu tiên tham gia một trận đấu, bốn phần Marathon, nghe nói là toàn bộ quá trình Marathon một phần tư độ dài, cứ nhiên cũng có mười km.

Lốp thể dục 800m chạy cũng hết sức, mười km quả thực không dám tưởng tượng.

Kỳ thực lúc đăng ký Lâm Tây có ý định muốn rút lui, nhưng ngẫm lại lúc trước bản thân rất khí phách nói với Tiết Sinh Đạt, nên cuối cùng lại cương quyết ghi tên đăng ký.

Nộp phí báo danh, theo sự thống nhất là mặc áo T-shirt thi đấu, Lâm Tây mới có lại một ít thực cảm.

Liên tục mấy ngày, lâm tây sớm tối đều đến sân thể dục chạy bộ, nhiều lần đều đụng phải Giang Tục ở sân bóng rổ tập luyện, đối với hành vi cố ý lại chấp nhứt này của cô, thế nhưng anh lại cười nhạo.

Tiết Sinh Đạt cũng bị thành ý của cô làm cảm động, không đến nhập viện.

Thứ bảy, Marathon đúng hạn cử hành, Lâm Tây dậy rất sớm, cùng Tiết Sinh Đạt cùng nhau ngồi xe chạy tới nơi tổ chức. Tuy rằng cậu ta không đồng ý dự thi, lại vẫn chú ý hạng mục trận đấu. Một đường đi cậu ta đều rất trầm mặc, Lâm Tây nhìn ra được, cậu ta cũng không nói đến dễ dàng như vậy nữa.

Một giêng vẫn còn lạnh, bên trong Lâm Tây mặc áo T-shirt thi đấu, bên ngoài khoác áo lông.

Thời điểm Lâm Tây đến, đã có rất nhiều người bắt đầu làm nóng, Lâm Tây cởi áo lông cất trong tủ chứa đồ, cũng bắt đầu giãn gân cốt làm nóng người.

Thân thể Tiết Sinh Đạt tựa hồ càng ngày càng yếu, bình thường vẫn mặc rất ít, hôm nay cứ nhiên mặc mặc bộ đồ vải bông đen dài đến mắt cá chân, trên chân là một đôi giày chạy đua có thêu tên cậu ta.

"Giày của cậu có chút lạ?" Lâm Tây nói.

"Đây là phần thưởng trong trận thi đấu cuối cùng của tôi, nhà tài trợ làm cho tôi." Cậu ta cười chua xót: "Đáng tiếc không bao giờ có thể mang thi đấu nữa rồi."

Lâm Tây giãn cánh tay ra, rất nghiêm túc nói: "Không sao, tôi chạy thay cậu, thắng huy chương đưa cho cậu."

Tiết Sinh Đạt nhìn cô một cái, tuy rằng biết cô là người si nói mộng, nhưng vẫn chỉ cười.

"Tôi đi toilet." Nói xong, Tiết Sinh Đạt xoay người đi.

Mãi cho đến trận đấu sắp bắt đầu, Tiết Sinh Đạt vẫn không trở về.

Tuyển thủ dự thi ào ào đi về điểm xuất phát, Lâm Tây lại đi ngược hướng ra ngoài.

Lâm Tây có chút lo lắng, dù sao Tiết Sinh Đạt cũng là bệnh nhân.

Người càng ngày càng nhiều, lâm tây không ngừng bị chen chân, chàng vai kéo tay, đi rất gian nan.

"Này."

Lâm Tây đang đi tới, cánh tay đột nhiên bị bắt lại. Lâm Tây vừa quay đầu lại, Hàn Sâm và Giang Tục cùng nhau xuất hiện trong tầm mắt cô.

"Sao hai người lại ở đây?"

"Thầy thể dục cố bắt tôi đăng ký, phạt tội trốn ba tiết học." Hàn Sâm nói việc này với vẻ mặt buồn bực: "Một chết người, đến mười km."

Hàn Sâm nói xong, vừa mới chuẩn bị tới gần Lâm Tây, thầy giáo ở phía xa hô to một câu: "Hàn Sâm, lại đây! Trận đấu sắp bắt đầu rồi!"

Hàn Sâm nhúu chặt chân mày, một mặt khó chịu: "Tôi phải đi đây. Thầy giáo bắt mấy học sinh trốn tiết cùng nhau thì ai chịu cuối cùng thì bị phạt."

nhóm anh, ai cũng cười cùng anh vị phật.

Lâm Tây thế nhưng lại không biết trường học còn có một thầy giáo thú vị như vậy, cười một tiếng: "Cậu cũng thật là, đến tiết học cũng trốn."

Hàn Sâm đi trước, biểu cảm không tốt nhìn Giang Tục một cái, lại dặn Lâm Tây: "Lấy thể lực của tôi, khẳng định chạy thắng tên họ Giang này, theo tôi, cậu sẽ không hối hận."

Lâm Tây: "..."

Thầy giáo lại thúc giục, Hàn Sâm bước chậm từng bước: "Chờ tôi đẩy Lâm Tây! Tôi chắc chắn sẽ chạy thắng tên họ Giang này!"

...

Nhóm tuyển thi phật lớn đều vào chỗ, trên đường cuối cùng cũng không còn chen lấn nữa.

Lâm Tây vẫn đứng tại chỗ, ngẩng đầu lại nhìn Giang Tục một cái, nghĩ đến lời lúc trước cậu ta nói với Tiết Sinh Đạt, có chút giật mình: "Cậu tới thật hả?"

Giang Tục cũng mặc áo thi đấu giống Lâm Tây, chỉ là khác số thứ tự.

Vóc người cậu ta cao như vậy, trong một đám đông chen đầy đặc biệt dễ thấy.

"Tôi nói rồi, tại sao làm cái gì đều rất nghiêm túc."

Thời gian càng ngày càng gần, trong radio truyền đến tiếng người dẫn đọc thời gian.

Tiết Sinh Đật còn chưa trở lại, Lâm Tây có chút sốt ruột, không nói với Giang Tục nữa.

"Tôi đi tìm người, cậu đi trước đi."

Lâm Tây xoay người muốn đi, Giang Tục ngăn cô lại.

Lâm Tây nhúc nhích mấy:

"Tôi muốn đi tìm người."

Giang Tục từ trên cao nhìn xuống, nhìn Lâm Tây:

"Không cần đi."

"Cái gì?"

Giang Tục hát cầm chỉ chỉ phía sau Lâm Tây.

"Cậu ta đến rồi."

Lâm Tây vừa quay đầu lại, thấy Tiết Sinh Đật mặc cũng đang mặc áo T-shirt thì đầu như bọn họ, dây số trước ngực rõ ràng là số một.

Cậu ta chậm rãi đi tới bên này, trên mặt có chút tái nhợt mang theo vài phần hăng hái tươi cười.

Cậu ta đi đến bên cạnh Lâm Tây, không đợi cô mở miệng, đã ngăn lời cô muốn nói trước.

"Lâm Tây, nếu hôm nay tôi chạy hết đường đua, cậu làm

bạn gái tôi, được không?"

Không đợi Lâm Tây trả lời, Giang Tục đã chắn trước người cô, biểu cảm vẫn như trước.

"Nghĩ cũng hay đấy." Nhấn mạnh từng chữ.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446971#p3446971>

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giang Tục chen vào giữa Tiết Sinh Dật và Lâm Tây, chặn tầm mắt Lâm Tây lại.

Lâm Tây có chút quần bách, lúng ta lúng túng ngẩng đầu nhìn bóng lưng dày rộng của Giang Tục, hai người chênh lệch khá nhiều, cùng với việc mặc trang phục thi đấu giống nhau, đều làm cô sinh ra vài phản cảm giác vì điệu.

"Đừng náo loạn." Lâm Tây đẩy đẩy Giang Tục, sau đó nói với Tiết Sinh Dật một câu: "Nói hươu nói vượn cái gì, trận đấu sắp bắt đầu rồi."

Tiết Sinh Dật dùng ngón tay sờ cằm, thấy mặt Giang Tục nghiêm túc, trong mắt thoáng lên một trò đùa giảo hoạt.

"Tôi chỉ đùa chút thôi." Tiết Sinh Dật cười ha ha: "Giang Tục cũng có lúc nông cạn như vậy."

Hai người cứ như vậy tự nhiên nói về Lâm Tây, Lâm Tây dù là da mặt dày, cũng có chút không nhịn được, hắng giọng hô một tiếng: "Trận đấu sắp bắt đầu rồi, đừng náo loạn nữa."

Giang Tục ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Tiết Sinh Dật một cái, nhép nhép khóe môi: "Đừng cho là tôi cho phép cậu làm như vậy."

Tiết Sinh Dật vận người kéo gân cốt, có một tia khát vọng chiến thắng và quyến luyến thoáng qua trong mắt với cuộc thi, cậu nói với giọng khẳng định: "Ồ cuộc thi này, tôi mới là vua."

...

Nhìn Tiết Sinh Dật lấy lại ý chí chiến đấu, Lâm Tây cảm khái ngàn vạn.

Ba người cùng nhau đi về phía vạch xuất phát, Lâm Tây cảm thấy mỗi một bước đều vô cùng có ý nghĩa.

Tiết Sinh Dật đi lâu như vậy, Lâm Tây vốn cho rằng cậu ta sẽ trốn tránh, nhưng cuối cùng không chỉ trở lại, còn hạ quyết tâm thi đấu.

Trên người Tiết Sinh Dật mặc trang phục thi đấu nhìn qua rất oai phong, Lâm Tây phảng phất có thể tưởng tượng ra tư thái của cậu trong các cuộc thi trước.

Cậu ta có thể chiến thắng bản thân, dũng cảm mà đối diện với bản thân, điều này đã là bước tiến lớn nhất rồi.

Trong cuộc sống rất nhiều chuyện đều là như thế này, có lẽ không thể thay đổi kết quả cuối cùng, nhưng ít nhất hòa tan được nỗi tuyệt vọng.

Một cuộc thi Marathon không thể chữa trị bệnh của Tiết Sinh Dật, nhưng có thể làm cậu ta lại một lần nữa đối mặt với bản thân, nhưng có thể khơi lại những điều tốt đẹp khi xưa. Như vậy, tất cả đều có ý nghĩa.

Rất giống việc cô sống lại, có lẽ chỉ có thể trải qua cuộc sống thường nhật như trước, nhưng với trí nhớ này, đều là tài sản tốt đẹp nhất trong đời cô.

Súng lệnh vang lên, vận động viên rời điểm xuất phát. Mọi người nôi đuôi nhau chạy.

Hàn Sâm vẫn luôn bị giáo viên giữ lại nay đã được tự do, chạy đi rất nhanh. Tinh lực của cậu ta vô cùng tốt, chạy qua cạnh Giang Tục, còn đang không ngừng khiêu khích: "Tôi đi trước, cậu từ từ chạy."

Giang Tục khinh thường để ý đến cậu ta, tiếp tục chạy.

Hàn Sâm hưng phấn huyết sáo, chỉ chốc lát sau đã chạy đến phía trước.

Trước khi đi còn hô lên với lâm tây một tiếng: "Lâm Tây, tôi được quán quân, huy chương sẽ tặng cho cậu!"

Lâm Tây: "..."

Trên đường chạy có người nhanh có người chậm, chỉ chốc lát sau đã có khoảng cách.

Giang Tục vẫn luôn chạy theo bọn họ, cự ly dài như vậy, nhìn dáng vẻ chạy của anh lại rất nhẹ nhàng.

Lâm Tây cũng không nhiều có thể lực, vẫn chạy từ từ. Ngay từ đầu coi như có thể ứng phó, thậm chí còn có thể cùng Tiết Sinh Dật nói chuyện, sau đó bắt đầu chạy chậm đi một chút, chạy đến một nửa, cô cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều không thoải mái, ôm thắt lưng, bước chân càng ngày càng chậm.

Tiết Sinh Dật vẫn luôn cùng chạy với cô, nhìn qua cũng không mấy thoải mái hơn cô bao nhiêu.

"Cậu không sao chứ?" Lâm Tây hít thở nặng nề.

Bước chân Tiết Sinh Dật bắt đầu bất ổn, ước chừng là vì bệnh, cả người có chút hướng □□.

Thấy Lâm Tây muốn đi lại, cậu cố gắng lấy lại tinh thần vẫy vẫy tay: "Không có việc gì, tôi có thể."

Lại qua một đoạn, Lâm Tây cảm thấy phổi như muốn nổ mạnh rồi. Cô vừa quay đầu lại, đang chuẩn bị kêu Tiết Sinh Dật, chỉ thấy môi cậu ta trắng bệch, nhìn như sẽ ngã xuống.

Lâm Tây một vội chạy lên, đỡ lấy Tiết Sinh Dật.

"Còn ổn không?" Lâm Tây nhìn lên quảng đường còn lại ở phía trước, tuy có chút tiếc nuối, vẫn là

ngừng lại: "Có thể chạy xa như vậy, chúng ta đã rất tuyệt rồi."

Tiết Sinh dật thở hắt hên suy yếu, cậu dựa vào vai Lâm Tây, suy yếu nói: "Thì ra chỉ đến đây."

"Tiết Sinh Dật..."

Tiết Sinh Dật cười cười: "Kỳ thực tôi cho rằng bản thân có thể kiên trì đến đích." Giọng cậu hơi ngắt quãng, trong đó mang theo vô hạn tiếc nuối: "Thật sự muốn nhìn thấy đích đến."

Nhìn biểu cảm của Tiết Sinh Dật, lòng trắc ẩn của Lâm Tây tỏa ra. Rõ ràng đã mệt tới cực điểm, cô vẫn lấy cánh tay của Tiết Sinh Dật vòng qua vai mình.

Cô cắn chặt răng, nói rất kiên định: "Chẳng sợ chạy đến trời tối, chạy đến ngày mai, tôi nhất định không cậu đến đích."

Tiết Sinh Đạt đẩy người ra một cái: "Dừng cây mạnh nữa." Cậu chảy mồ hôi đầy đầu, T-shirt đều ướt đầm, sắc mặt tái nhợt, môi cũng có chút trắng bệch: "Cuộc đời chính là không có kỳ tích, tôi không bao giờ có khả năng tới đích được nữa."

"Có thể." Tính lương bình của Lâm Tây lại nổi lên, nàng lại một lần đi cô lại choàng tay Tiết Sinh Đạt lên lần nữa: "Tôi dẫn cậu đến đích!"

"..." Tiết Sinh Đạt đã đuối sức, Lâm Tây kéo một cái, đã túm lên.

Tiết Sinh Đạt suy yếu dựa vào Lâm Tây, hai người gian nan trên đường chạy chạy hai bước. Một nữ sinh kia bốn mươi mấy ký có bao nhiêu sức lực, nhưng chính cô lại vẫn không từ bỏ.

Tiết Sinh Đạt cúi đầu nhìn đỉnh đầu cô, khóe miệng lộ ra nụ cười tươi tắn.

"Sao cậu lại ngu ngốc như vậy?" Cậu nhin không được nói ra.

Lâm Tây nào có tinh lực đấu võ mồm với cậu ta, không đi hai bước, đột nhiên đầu vai không còn nặng.

Tiết Sinh Đạt bị Giang Tục chạy tới kéo qua.

Anh kéo hai cánh tay của Tiết Sinh Đạt, vắt lên hai vai, trên mặt nhàn nhạt không có biểu cảm gì.

"Với sức lực này của cậu, đến ngày mai cũng không xong."

Giang Tục liếc mắt liềm Lâm Tây một cái, hơi hơi nghiêng đầu, nói với Tiết Sinh Đạt phía sau: "Muốn gian lận thì cũng phải tìm một người mạnh, như tôi đây."

...

Không thể không nói, Giang Tục thật sự rất lợi hại, công một người còn chạy khá nhanh.

Lâm Tây được sĩ khí của anh cổ vũ thêm, cư nhiên bất tri bất giác cũng sắp chạy đến đích rồi.

Cô vừa chạy vừa quay đầu nhìn phía sau, kinh hi cực kỳ: "Chúng ta cư nhiên không phải là người cuối cùng." Lâm Tây hưng phấn mà nhìn về phía trước, nói với Giang Tục: "Oa, Giang Tục, cậu thật sự quá lợi hại rồi ! Nếu không cậu lại chạy nhanh chút, trực tiếp giành giải quán quân cho cậu ta luôn."

Giang Tục lạnh lùng liềm Lâm Tây một cái, vận động cường độ cao làm hô hấp của anh tăng nhanh.

Vài giây sau, chỉ nghe Giang Tục phun ra hai chữ: "Câm miệng."

Lâm Tây cười hắc hắc, cao hứng phấn chấn chạy theo Giang Tục.

Rốt cục tới đích, người tình nguyện đưa cho bọn họ vật kỷ niệm trận đấu - - là một tấm khăn lông.

Bọn họ thứ tự tự nhiên không đáng nhắc tới, thành tích cũng bởi vì "gian lận" nên bỏ qua.

Lâm Tây thành một trong ba người có thành tích tốt nhất.

Lâm Tây cũng là lần đầu tiên chạy Marathon, mười km, cứ nhiên tất cả đều chạy xong, cô cũng có chút hưng phấn.

Tiết Sinh Đạt đứng đích đến, nhìn cả đoạn đường thi đấu, trên mặt mang theo tươi cười khó nén.

Hiện trường nhiều người, có chút loạn, Lâm Tây đứng ở ven đường nghỉ ngơi một lát. Cô lấy vật kỷ niệm ra lau cổ, cười nói: "Khăn lông này cũng có cảm giác đặc biệt hấp hãn."

Giang Tục nhìn cô không nói gì, nâng tay gõ vào đầu cô.

Trên đường mỗi một người đều đi uống nước, đến đích, Lâm Tây nghỉ ngơi xong, đi toilet.

Cô vừa đi, để lại Tiết Sinh Đạt và Giang Tục, cùng nhau ngồi chờ ở bãi cỏ cách đích đến không xa.

Trước mắt là nhóm vận động viên đi tới đi lui, tất cả mọi người mặc trang phục giống nhau, có người bởi vì mỗi một mà mặt đỏ bừng, có người vì hoàn thành trận đấu mà hưng phấn không thôi. Tiết Sinh Đạt quay đầu nhìn về phía

Giang Tục hồi lâu, chỉ nói hai chữ: "Cảm ơn."

Giang Tục cũng không cảm kích: "Tôi chỉ là không muốn người khác chạm vào cô ấy."

"Mặc kệ là nguyên nhân gì, cảm ơn cậu đã giúp tôi nhìn đích đến một lần cuối cùng."

Giang Tục vẫn lạnh lùng như trước, "Vì sao là một lần cuối cùng?"

Tiết Sinh Đạt cúi đầu: "Tổ bào ung thư khuếch tán, cần phải phẫu thuật cắt bỏ."

"Phẫu thuật xong sẽ không thể chạy sao?" Trong giọng nói Giang Tục mang theo vài phần không cho là đúng: "Nếu muốn chạy, gắn chân giả có thể tiếp tục chạy, cũng giống như dùng xe lăn, chỉ cần còn sống, còn có vô hạn khả năng."

Tiết Sinh Đạt nhìn anh một cái, không nói gì, tinh tế ngẫm nghĩ lời Giang Tục, cuối cùng cười nhẹ.

"Cảm ơn cậu."

Giang Tục vẫn vẻ mặt cũ: "Không phải tôi."

Trên thực tế, những lời này là do Lâm Tây nói khi anh khuyên Lâm Tây không cần lo cho Tiết Sinh Đạt. Cô không hy vọng bệnh tật hủy đi một giấc mộng nhiệt huyết của tuổi trẻ.

Nhớ tới cô khi tập chạy trên sân trường, một vòng một vòng, chạy đến mồ hôi đầm đìa, rồi chạy cũng không thể

cong, chạy đến nơi nơi ấm áp, và cũng cũng không thể thay đổi cái gì không phải sao?

Thật ngu ngốc?

Tiết Sinh Đạt đang muốn nói chuyện, xa xa đột nhiên xuất hiện bóng dáng Lâm Tây nhảy lên nhảy xuống, cô hưng phấn mà vẫy tay với họ.

"Lại đây, nhanh lên, đến lúc chụp ảnh rồi!"

Tiết Sinh Đạt và Giang Tục đồng thời chống người đứng lên.

"Cô ấy là cô gái rất đáng để yêu." Tiết Sinh Đạt nói từ tận đáy lòng.

Giang Tục cảnh giác liếc mắt nhìn Tiết Sinh Đạt một cái, trả lời về xa cách: "Không cần cậu nói."

...

Ảnh chụp chung trong trận đấu, thật lâu thật lâu về sau mới gửi đến tay Lâm Tây.

Khi đó Tiết Sinh Đạt đã rời khỏi trường học.

Nhớ lại ngày cậu ta rời đi, cứ nhiên chỉ gọi Lâm Tây và Giang Tục đến tiễn.

Giang Tục và cậu ta cũng không tính là thân quen, vốn tưởng rằng anh sẽ không đến tiễn cậu ta, không nghĩ tới anh không chỉ đến, mà còn chịu các loại ép buộc.

Tiết Sinh Đạt rõ ràng không có chuyện gì, lại nói chân mình đau, muốn Giang Tục cõng cậu ta từ phòng ký túc xuống.

Lâm Tây nhìn Giang Tục đang đen mặt, thô lỗ ném cậu ta vào trong xe, cả quá trình đều phi thường quý dị.

Tiết Sinh Đạt ngồi trong xe, cười đến cực kỳ xán lạn.

"Tôi hết bệnh rồi sẽ trở lại." Cậu ta nói.

Giang Tục lạnh lùng liếc mắt: "Đừng trở lại."

Lâm Tây huých cánh tay Giang Tục, ý bảo anh nói chuyện uyển chuyển chút, kết quả Giang Tục bất vì sở động, lại thêm vào một câu: "Đi nhanh đi."

Tiết Sinh Đạt bị Giang Tục thúc giục, lại hoàn toàn không tức giận, cười tíu tít nói với Lâm Tây: "Hi vọng cậu tìm được bạn trai tốt, trải qua một tình yêu đẹp." Tiết Sinh Đạt liếc nhìn Giang Tục một cái, đột nhiên nói: "Tôi thấy Giang Tục khá đó."

Giang Tục mặt đen nháy mắt thì tốt hơn vài phần, cúi đầu nhìn cậu ta: "Sớm ngày lành phúc, về trường sớm một chút."

Tiết Sinh Đạt thấy thái độ Giang Tục hòa dịu, cười cười, lại bồi thêm một câu: "Nhưng mà phải bắt ép cậu ta, người này rất rắm thúi rồi."

Giang Tục vừa giảm bớt sắc mặt lại càng thêm đen, lập tức đáp lễ một câu: "Này vẫn là đừng trở lại thì hơn."

Lâm Tây thành công bị bọn họ chọc cười...

Tiết Sinh Đạt phải đi, Lâm Tây nói lời từ biệt: "Sớm ngày khỏe lại, tôi còn nợ cậu một bữa cơm, nhớ khi nào trở lại thì tìm tôi."

Tiết Sinh Đạt nhìn nhìn Giang Tục, cười nói: "Tôi chuyển nhượng bữa cơm này lại cho Giang Tục."

Lâm Tây: "Khi hai người các cậu giao dịch, đều không trưng cầu ý kiến bản tôn sao?"

Giang Tục cười lạnh: "Bản tôn có ý kiến?"

Lâm Tây bị ánh mắt của anh quét đến, lập tức rụt rụt cổ, giọng cũng nhỏ đi: "Bản tôn không dám." Nói xong lại chân chó hỏi một câu: "Người xem ngày nào thích hợp?"

Giang Tục nhú nhú mày, "Mỗi ngày."

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3447356#p3447356>

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chưa Từng Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.